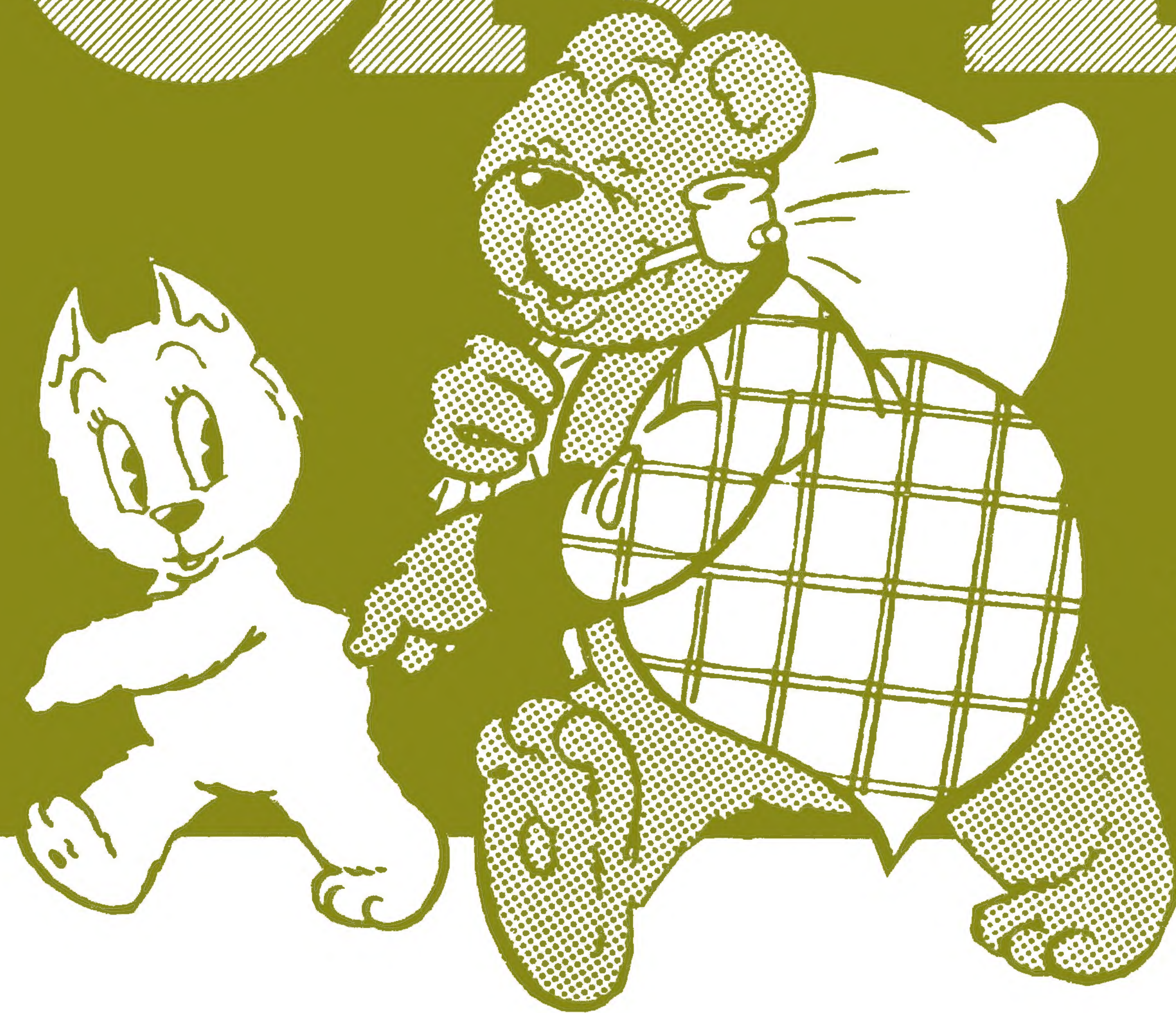
AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 35 613-699 Solfertje

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

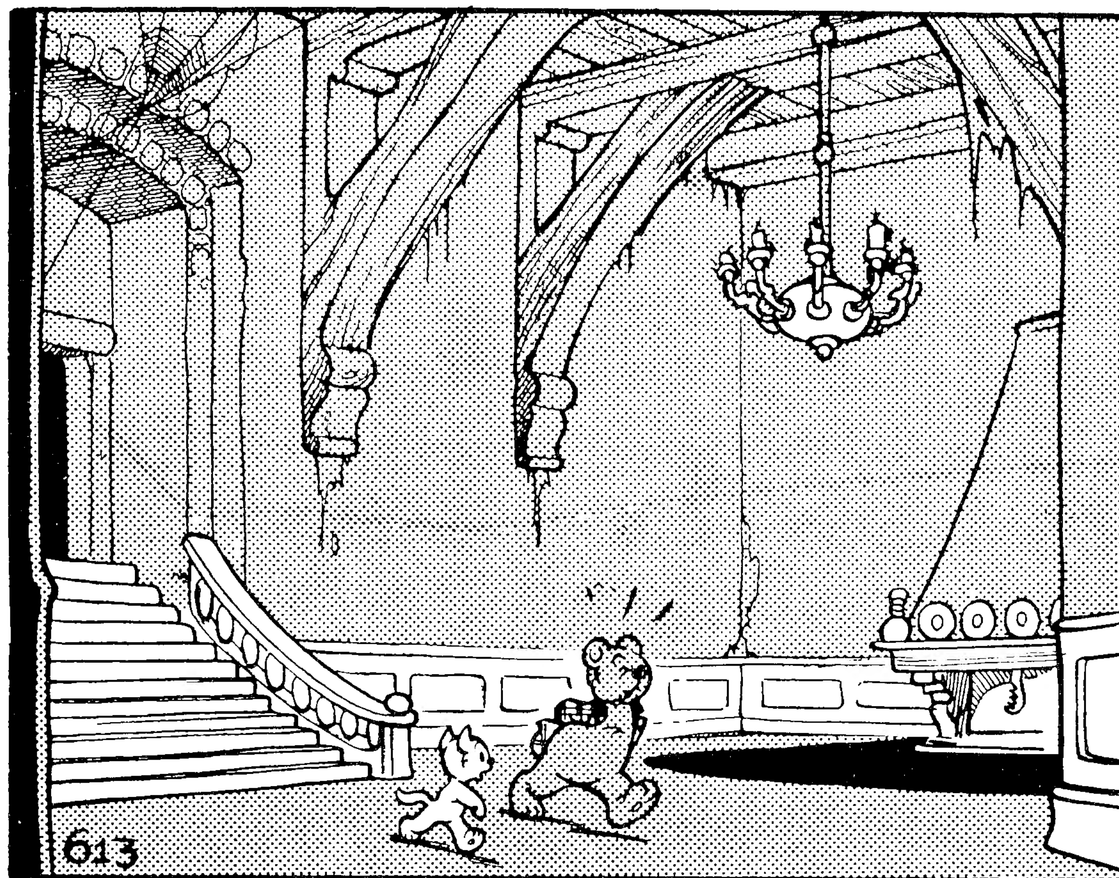
MARTEN TOONDER

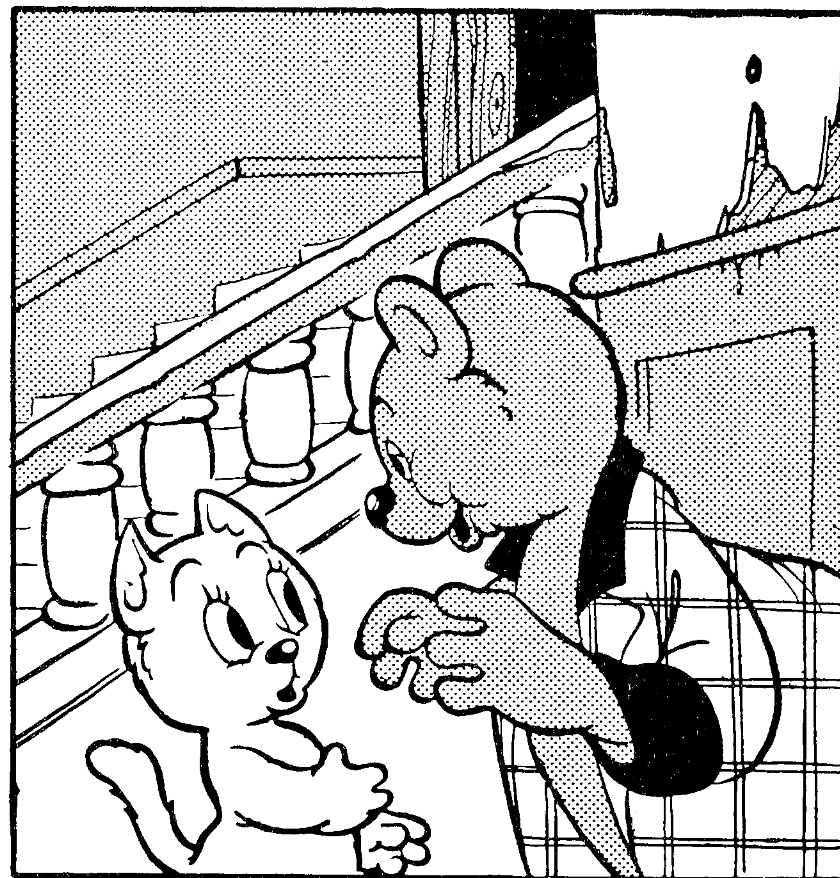
MV **35**	613-699	Solfertje

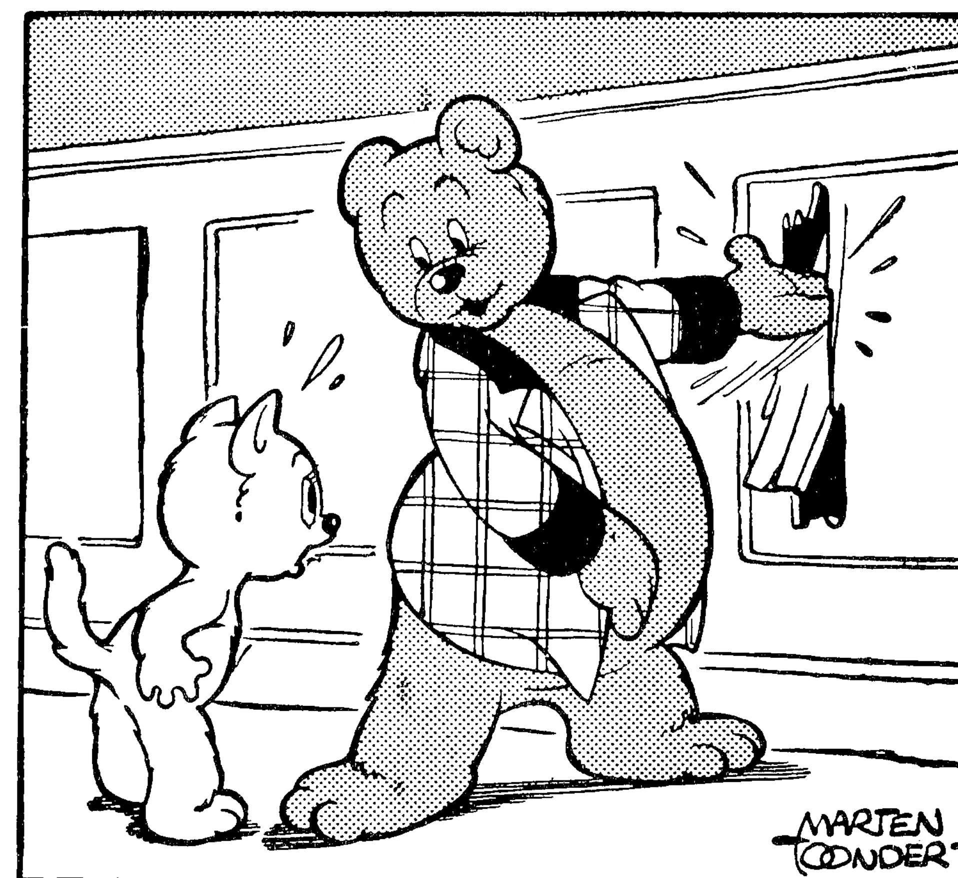
1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 35 Solfertje
1949 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en De Volkskrant.

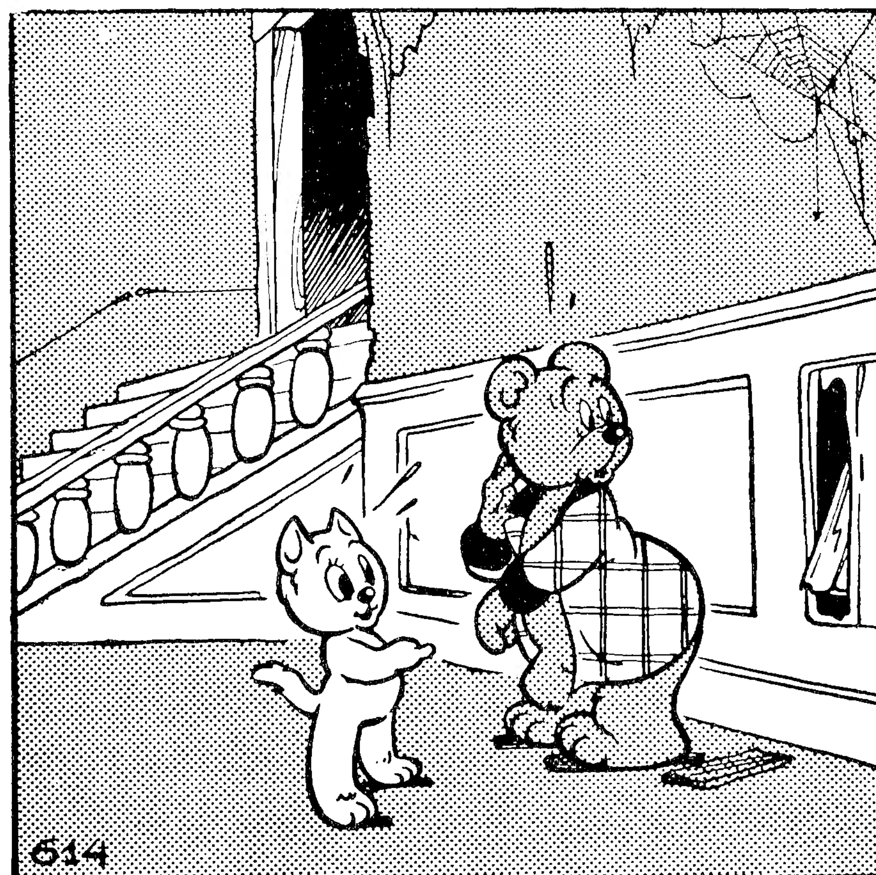
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5229 1
Delen 35 & 48 ISBN 90 234 5234 8

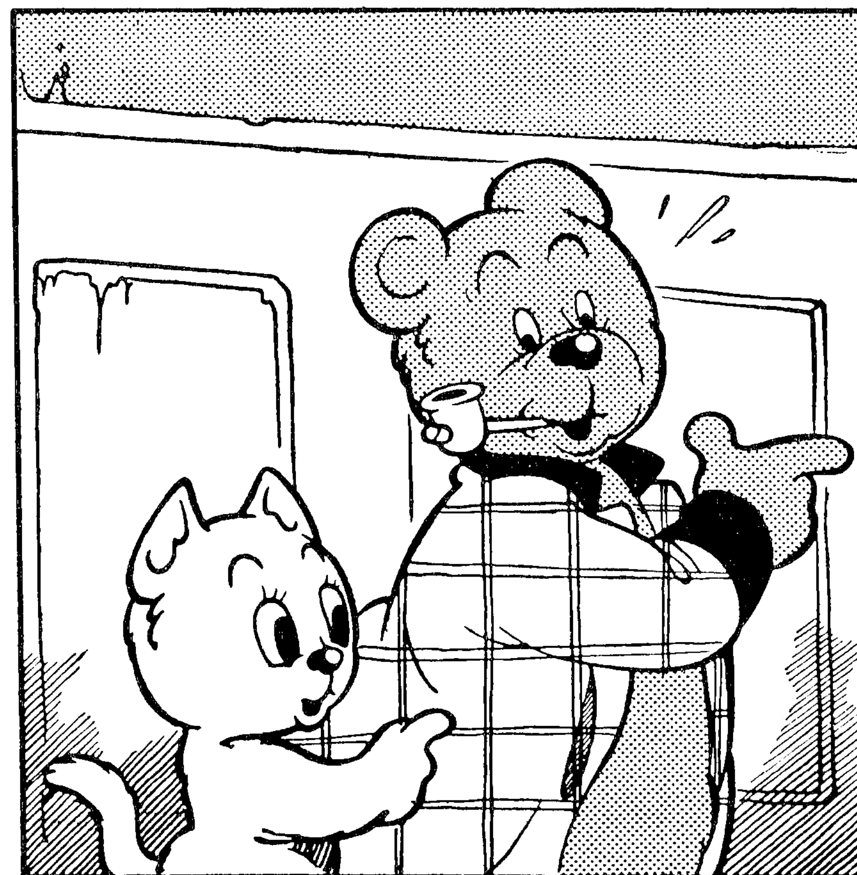
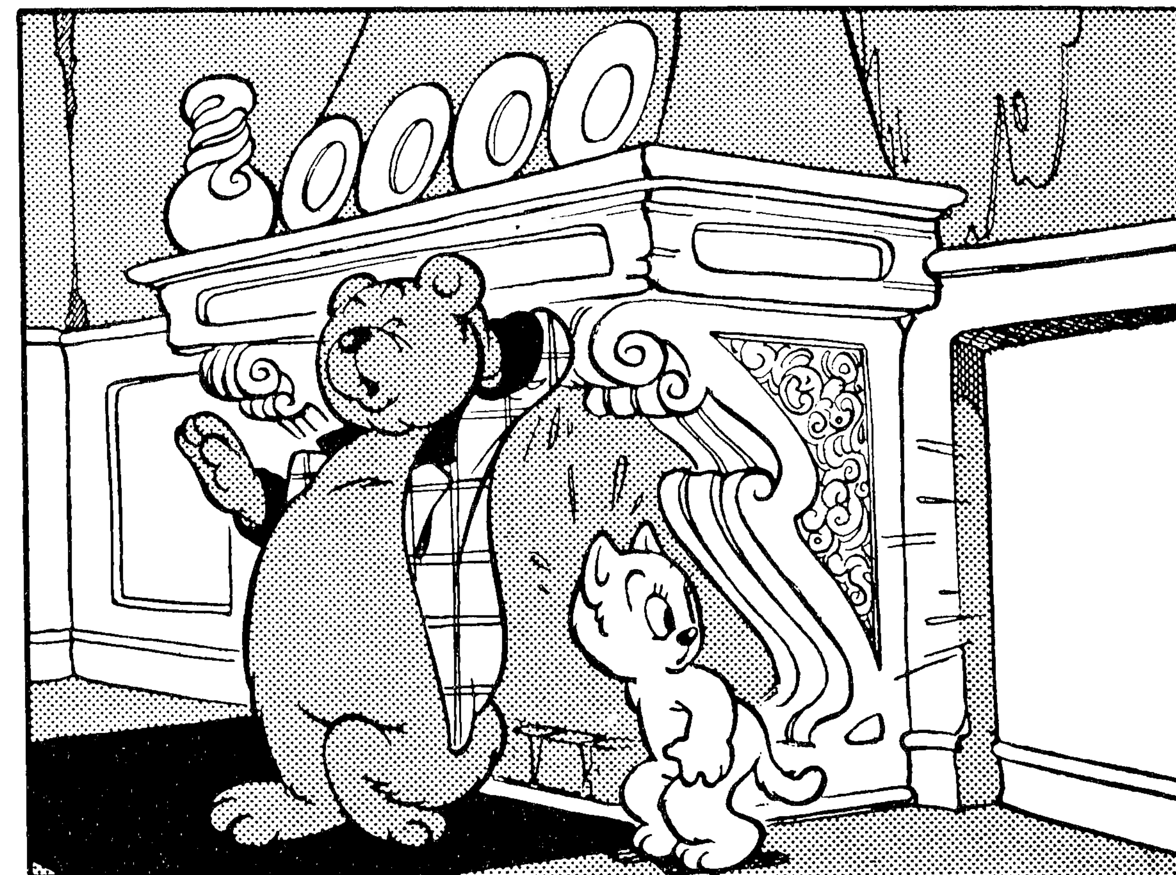

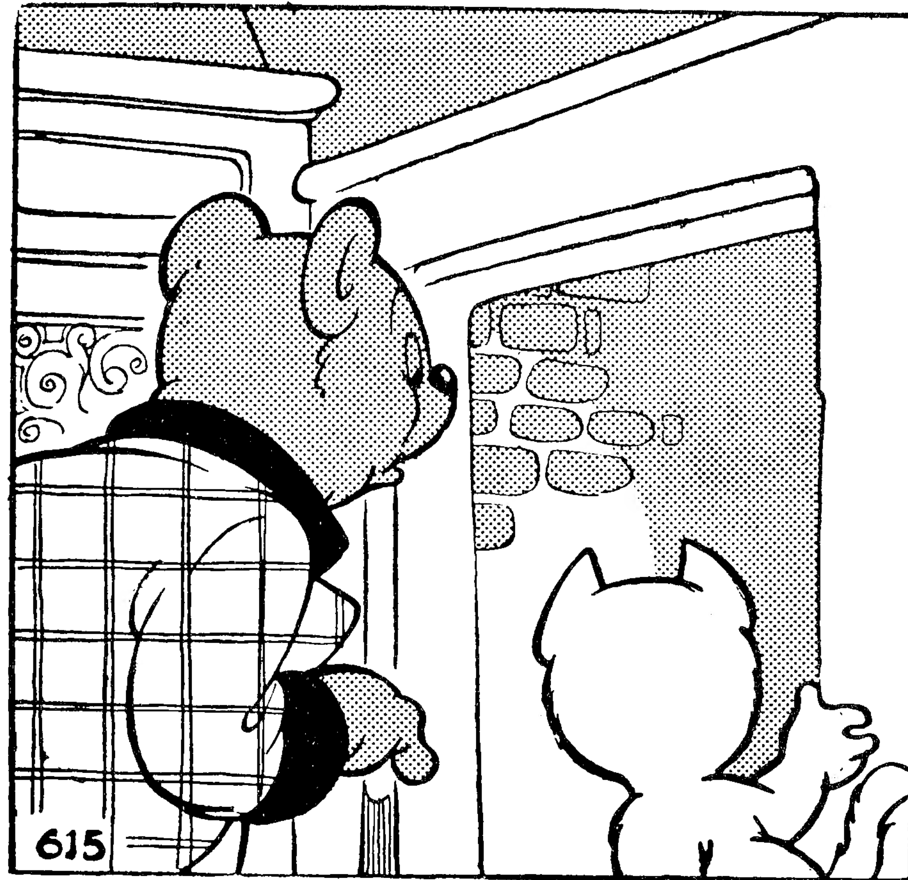

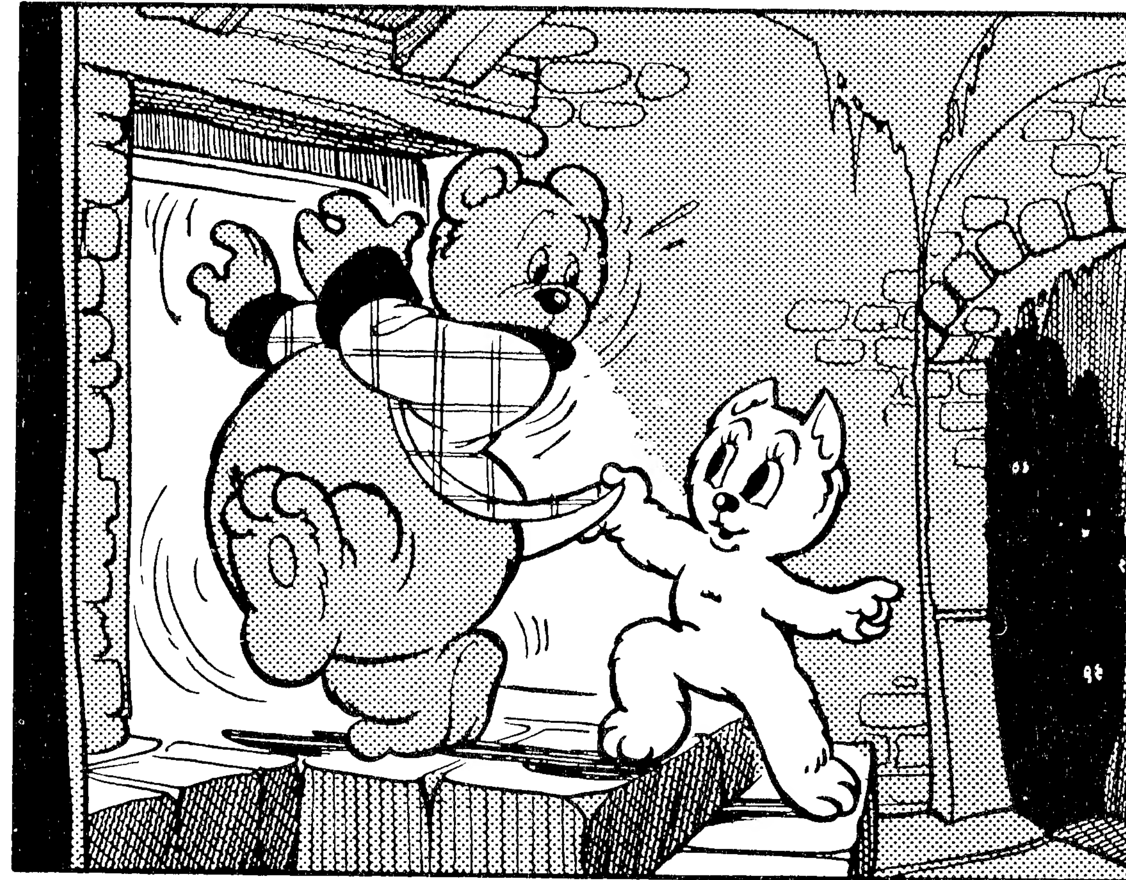
‘Ben je eigenlijk wel eens in de Oostelijke vleugel van slot Bommelstein geweest, jonge vriend?’ vroeg heer Bommel op een morgen.
‘Nee!’ zei Tom Poes. ‘Ik geloof het niet! Ik wist niet, dat die er was. Is daar iets mee?’
‘Ach nee, dat niet!’ zei heer Bommel. ‘Het is zo maar eens een vleugel, die ik afgesloten heb, omdat ik hem toch niet gebruik. Kom maar eens mee, dan gaan we eens kijken hoe hij er uit ziet!’
Heer Bommel opende een deur en daalde, gevolgd door Tom Poes, een trap af, die naar een grote zaal leidde.
‘Dit is zo de ridderzaal!’ zei heer Bommel. ‘Fraai en hecht doortimmerd als je begrijpt wat ik bedoel!’
‘Hm! Mooi!’ zei Tom Poes. ‘Een beetje oud en vuil, maar wel mooi! Echt een zaal met een geheim paneel hier of daar! Zijn hier geheime gangen, heer Ollie?’
‘Haha! Het idee!’ zei heer Bommel glimlachend. ‘Je leest te veel beeldromans, jonge vriend! Geheime gangen! Belachelijk! Nee, het is hier wat vuil, dat is waar! Maar overigens is het hier alles pas hersteld en nieuw. Verleden jaar gerestaureerd, zoals dat heet! Alles fraai en hecht doortimmerd, zoals ik al opmerkte!’
Al sprekende klopte heer Bommel reeds op een eikehouten paneel. Het was maar een zacht tikje, maar zijn hand sloeg er dwars doorheen, zó vermolmd was het...

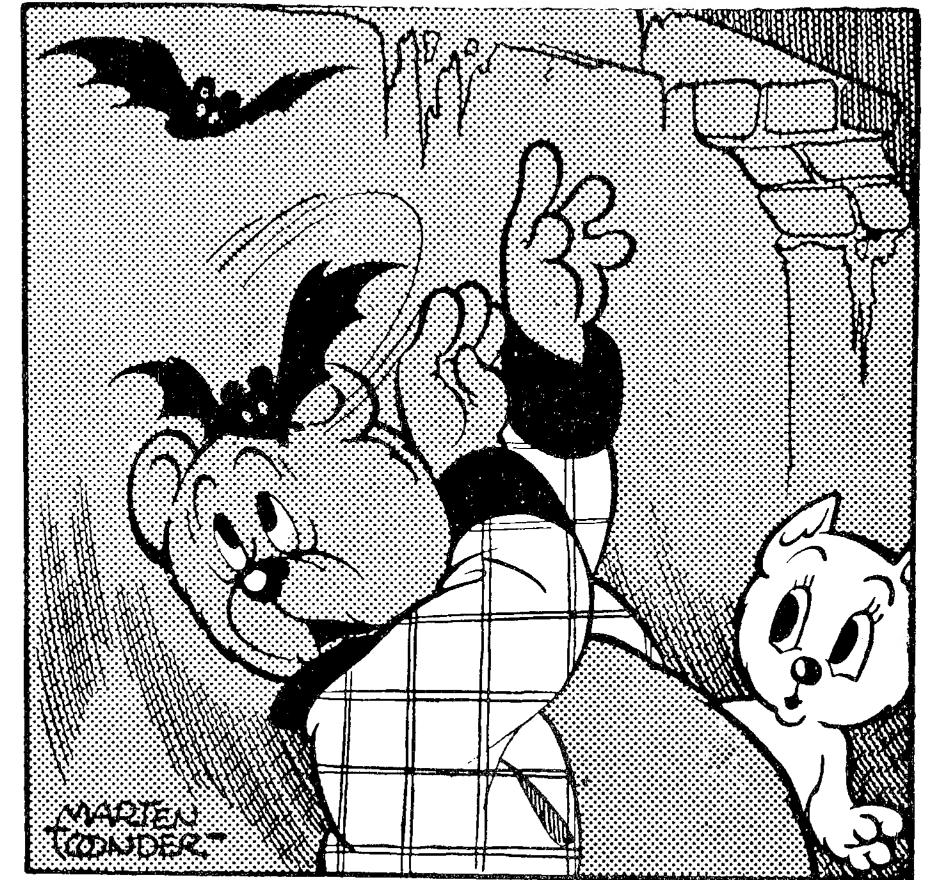

'Eh... Wat is dat?' vroeg heer Bommel, ontsteld naar het gat in zijn lambrizering kijkend.
'U hebt door het hout heengeslagen!' legde Tom Poes uit. 'U weet wel, u wilde laten zien, dat alles nieuw en sterk was en toch...'
'Ja, ja, ik weet het!' zei heer Bommel haastig. 'Hm... nieuw en sterk... nu ja... een ongelukje kan iedereen overkomen, nietwaar? We gaan verder! Hm... eh... Waar waren we?'
'Ik vroeg u of hier geen geheime gangen waren!' zei Tom Poes.
'Ha! Juist! Geheime gangen!' hernam heer Ollie. 'Haha! Laat me niet lachen! Alles is hier nieuw en st... nu ja, hm...! Alles is hier pas nagekeken, wilde ik zeggen! Geheime gangen zijn hier niet mogelijk, jonge vriend, neem dat van me aan! Die dingen zijn uit de mode. Men treft ze alleen nog aan in slechte verhaaltjes, die vergif voor de jeugd zijn! Jij zou er eigenlijk nog nooit van gehoord moeten hebben. Toen ik jong was, was het anders!'
Zo sprekend was heer Ollie bij de fraai bewerkte schouw gekomen. Hij stond stil en leunde met zijn elleboog gemakkelijk tegen één van de gebeeldhouwde opstanden aan. Op hetzelfde ogenblik klonk er een droge tik en een gedeelte van de muur begon opzij te schuiven.
'Een geheime deur!' riep Tom Poes. 'U hebt op een verborgen knop gedrukt, heer Ollie! De muur gaat open!'

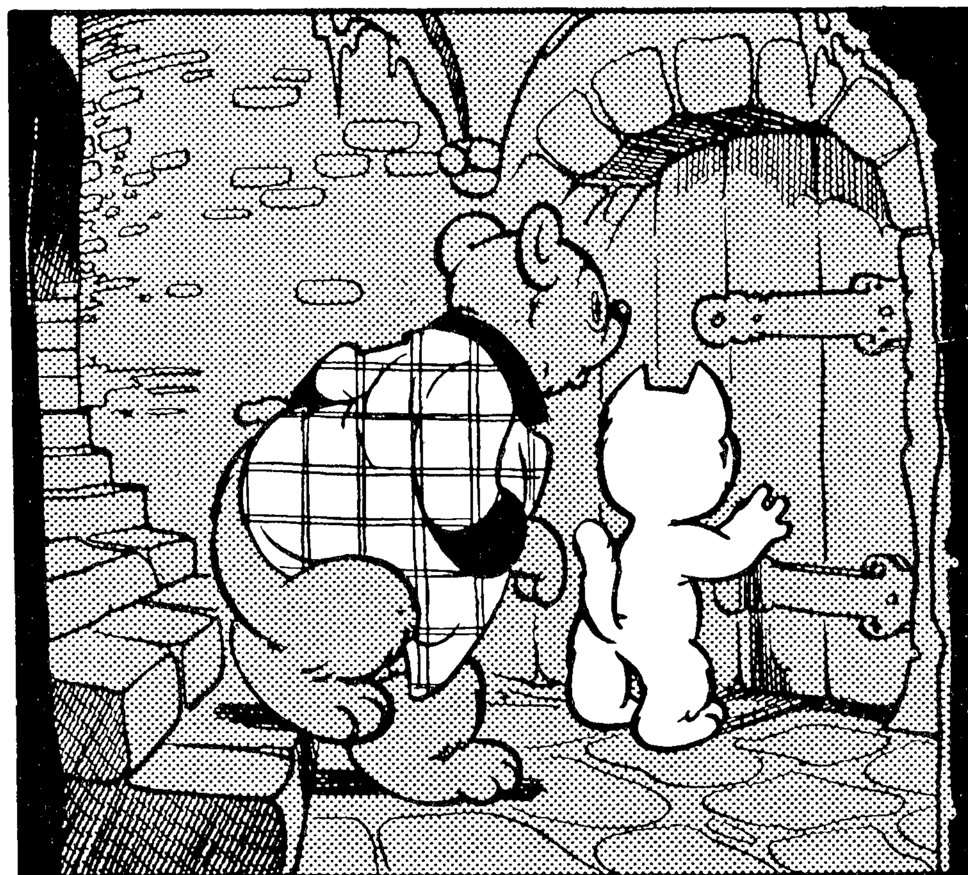

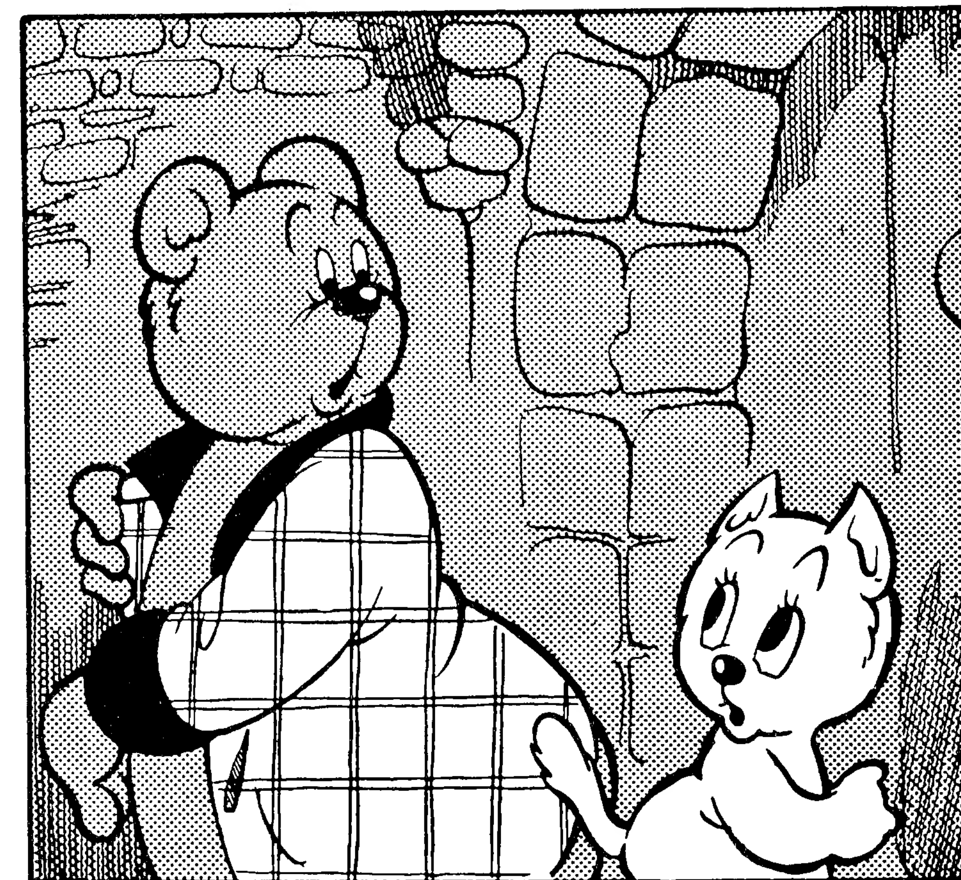

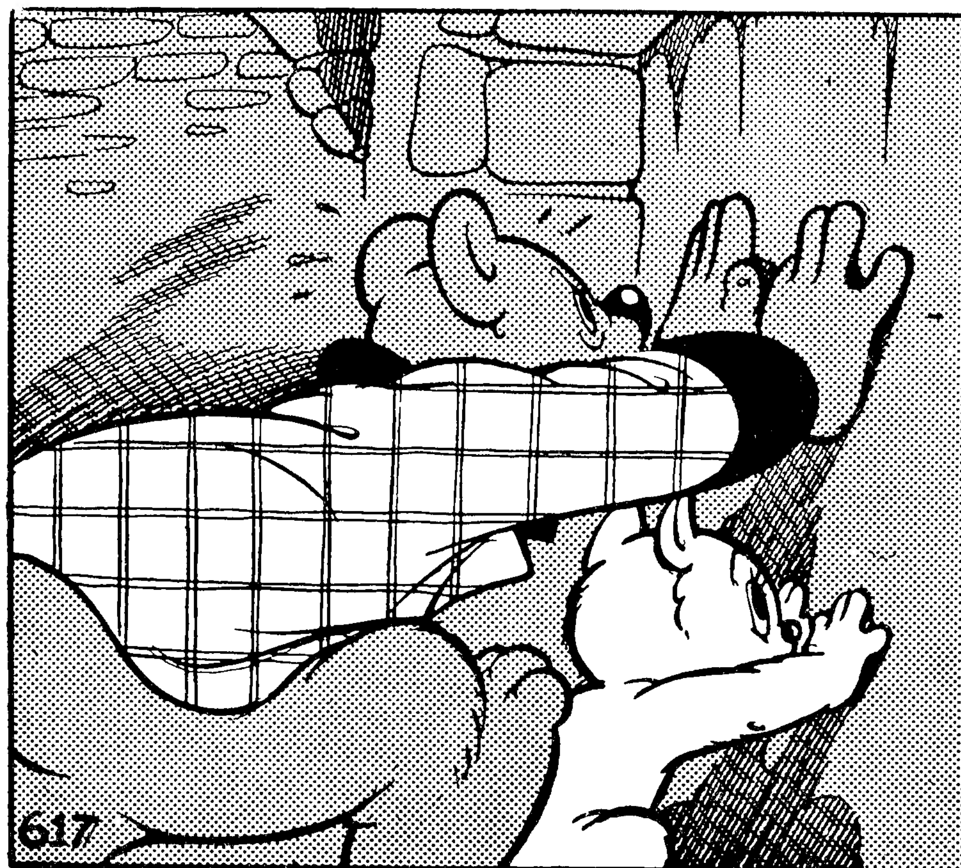
'Onmogelijk!' zei heer Bommel, verbluft naar de openschuivende muur kijkend. 'Eh... hoe is het mogelijk, bedoel ik, als je begrijpt wat ik bedoel... Eh... hm... Het kan niet... hm... hoe kan er in mijn huis een geheime deur zijn, zonder dat ik er iets van weet, bedoel ik? Eh... ik bedoel...'
'Kom mee, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'We gaan eens kijken waar die opening op uitkomt.'
'Eh... wa... wat?' stamelde heer Bommel. 'Naar binnen gaan? Daar? In die donkere ruimte? Met al die spinnewebben? Dat is niets voor een heer, jonge vriend! Dat moest je weten!'
'Onzin!' zei Tom Poes. 'Durft u soms niet? Bent u bang?'
'No... nooit!' riep heer Ollie. 'B-bang b-ben ikkik n-nimmer! V-volg me... eh ik bedoel, ik volg je, j-jonge v-vriend! En als je aangevallen wordt, zal ik je bijstaan m-met m-mijn r-reuzenkracht! V-voor... voor-waarts!'
Zo pratend stommelde heer Ollie beverig achter Tom Poes aan de donkere ruimte binnen. Het was er muf en schimmelig en erg veel licht was er ook niet. Een gemetselde trap voerde naar beneden en verloor zich in de duisternis.
'Kijk goed uit, heer Bommel!' waarschuwde Tom Poes. 'U zoudt kunnen vallen! Maar dat is dan ook het enige gevaar, dat hier dreigt. Ik geloof niet, dat hier spoken zijn!'
'Hah... haha!' zei heer Ollie. 'Sp... spo... spoken! St-stel-stel je voor! D-die best... bestaan niet! Hah... haha!'
Op dat moment vloog er een verschrikte vleermuis in zijn gezicht en heer Bommel slaakte een ontzettende gil.
'Help!' gilde hij. 'Een sp-sp... spo... spook!'

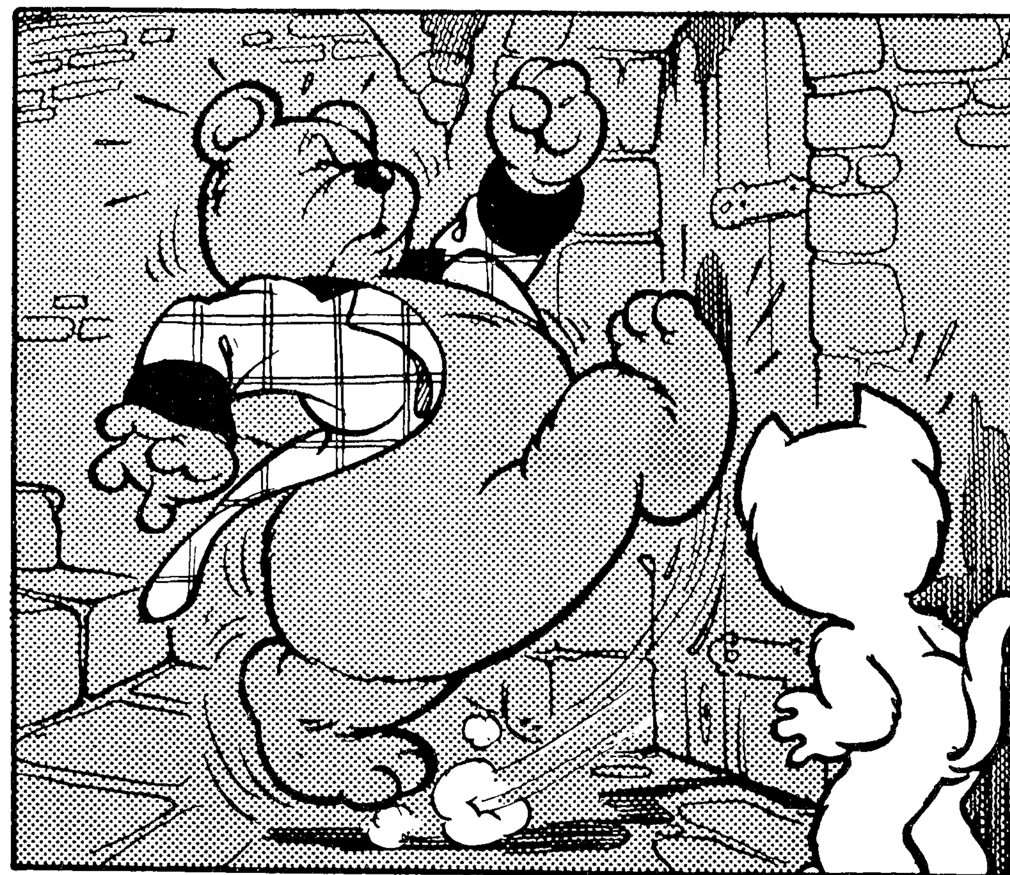
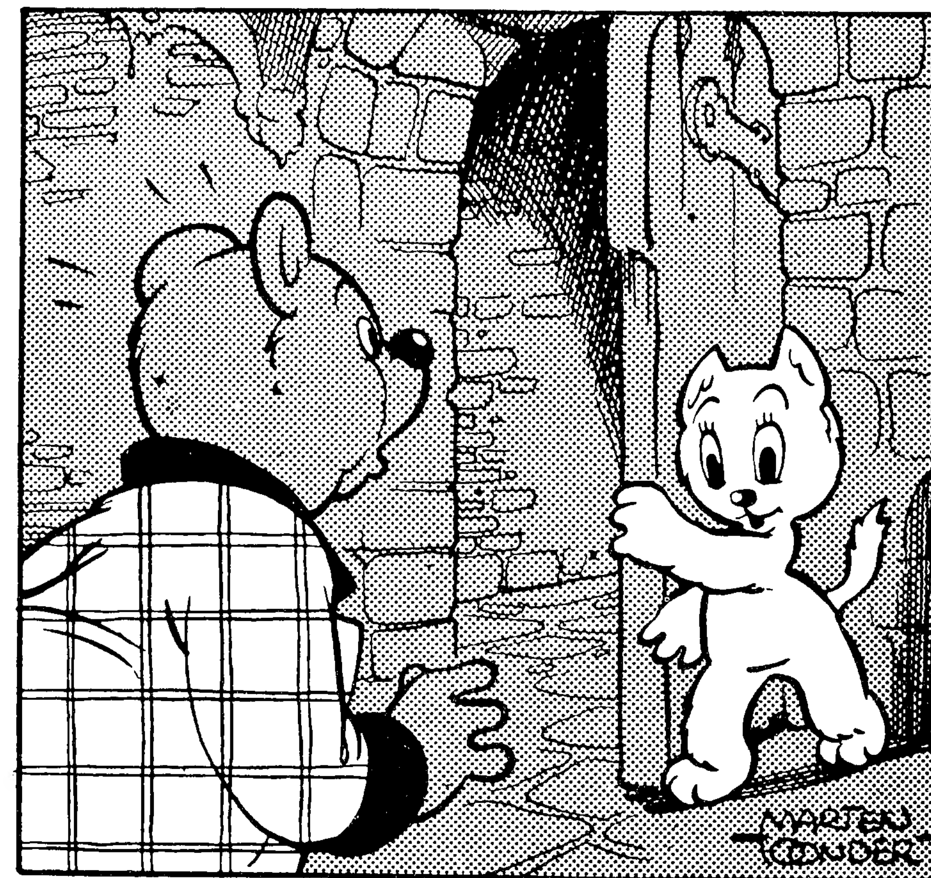

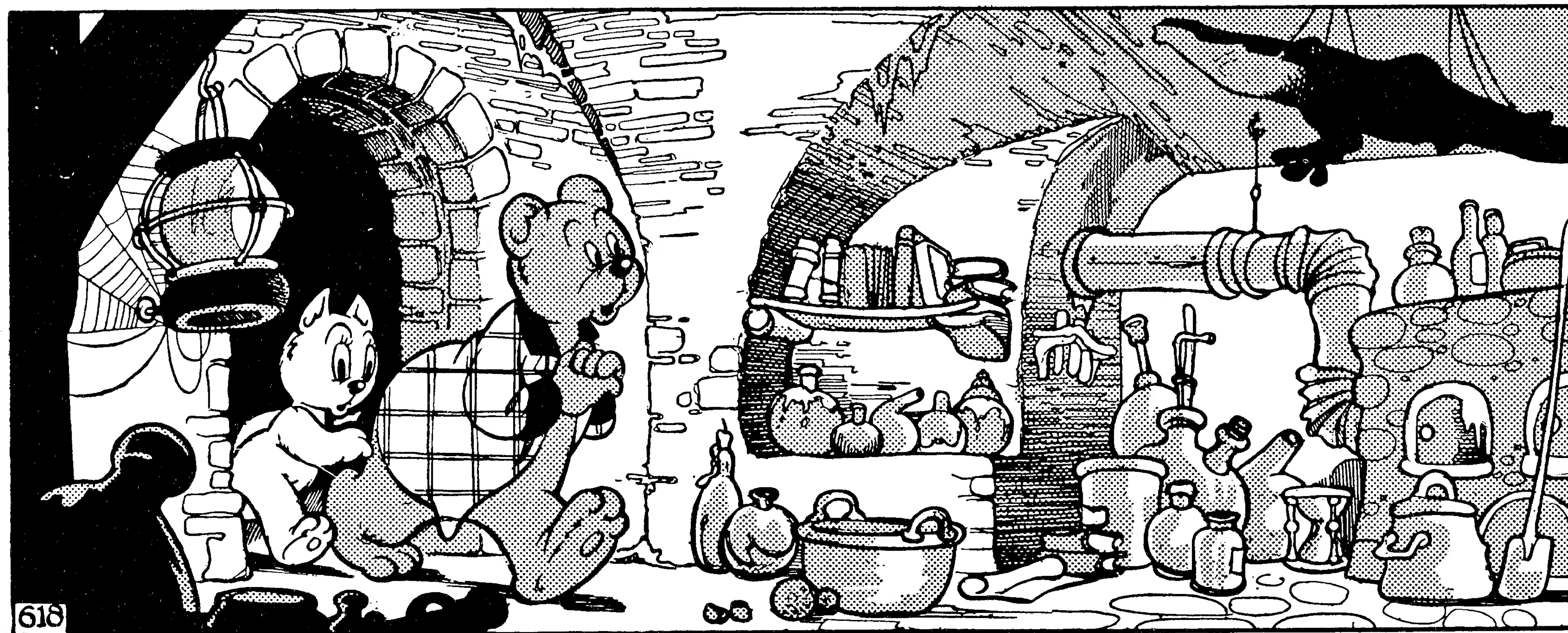

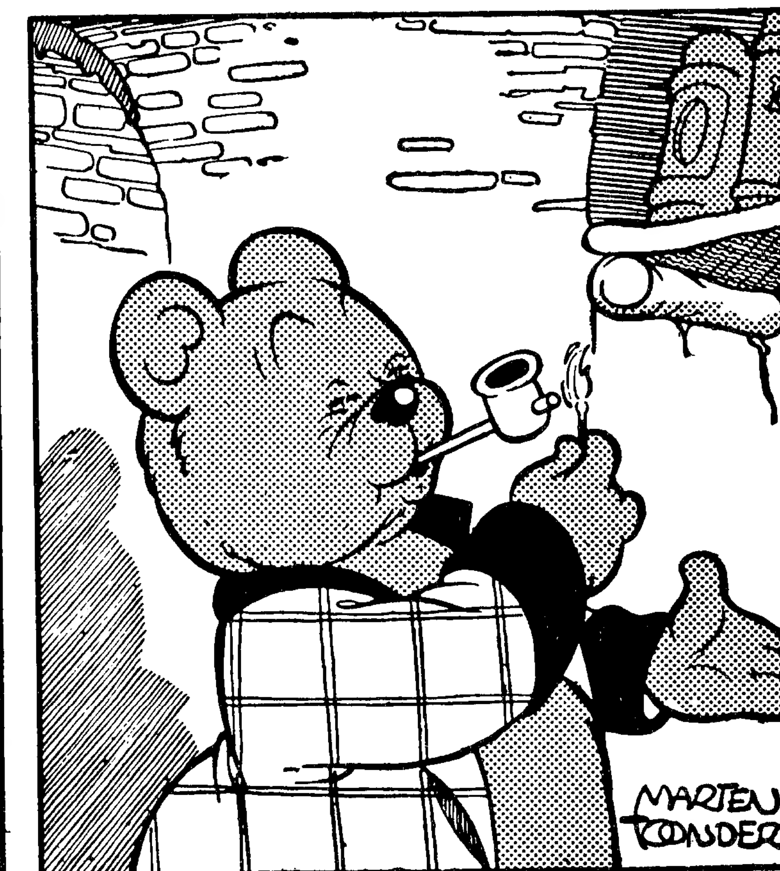
'Het is maar een vleermuis, heer Ollie!' zei Tom Poes. 'Die beesten leven nu eenmaal graag in verlaten, oude kelders en ze schrikken van ons!'
'Hm! Zo! Net wat ik dacht!' gromde heer Ollie. 'Een vleermuis! Dacht ik. Maar je maakte me zenuwachtig door je geroep over spoken!'
'Ik riep niets over spoken!' zei Tom Poes verontwaardigd. 'Spoken bestaan niet! Ik zei...'
'Genoeg gepraat!' zei heer Bommel kort. 'Zo komen we er niet! Komaan, we gaan verder. Ik wil weten waar deze weg heen leidt... Deze gang heen voert, bedoel ik. Het is ten slotte mijn eigen gang. Ga jij maar voor, jonge vriend, dan kan ik je opvangen als je valt... eh, dan kan je mij opvangen als ik val, bedoel ik. Ik bedoel... eh...'
'Daar is een deur, heer Bommel!' onderbrak Tom Poes hem. 'Daar aan het eind van de trap! Wat zou daar achter zijn?'
'W-wat bedoel je met: Wat zal daar achter zijn?' vroeg heer Ollie ontstemd. 'Wat kàn daar achter zijn? Wat denk je, dat daar achter is? Ik bedoel: Is daar wat achter? als je begrijpt, wat ik bedoel!'
Laten we die deur openmaken?' stelde Tom Poes voor. 'Dan weten we het meteen!'
'Hm... Tja!' zei heer Bommel aarzelend. 'M-maar als daar nu eens iets achter is, jonge vriend? Ik be... bed... bedoel... eh... het is niet netjes om zo maar een gesloten deur binnen te gaan... Laten we m-maar weer teruggaan... hm... boven is het trouwens frisser!'

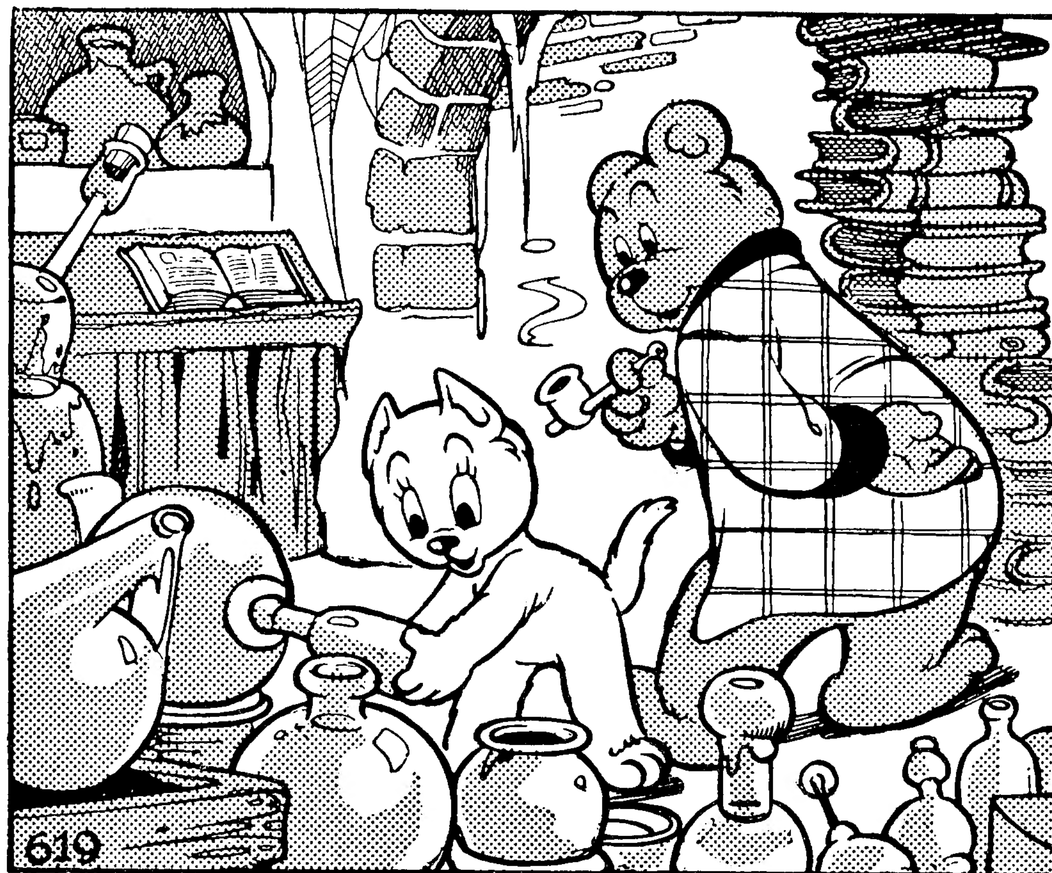

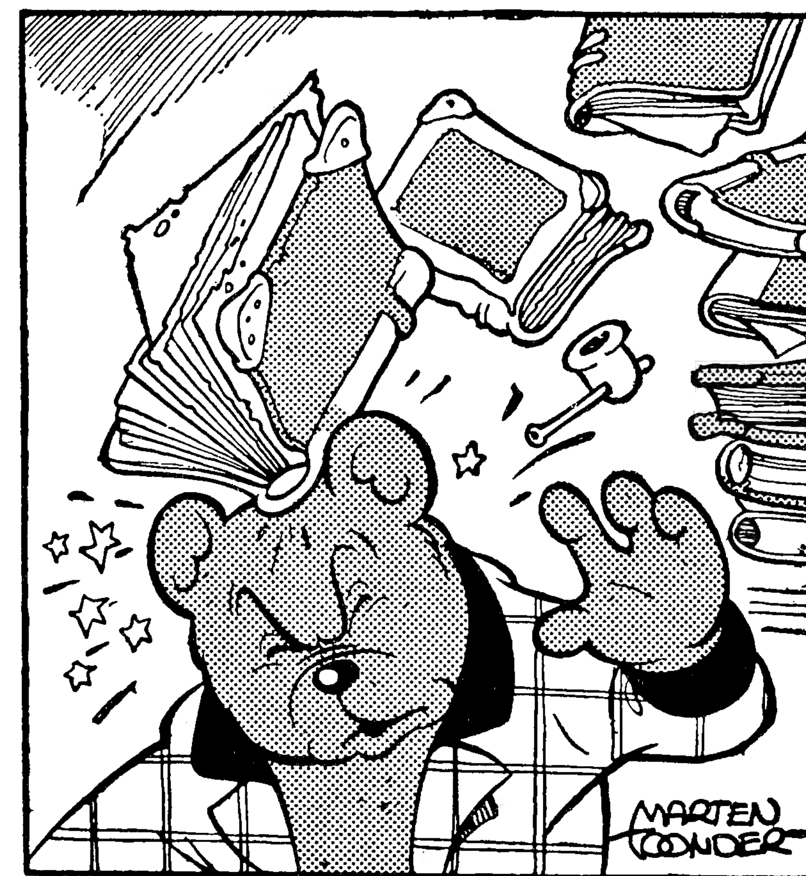
'U bent toch niet bang?' vroeg Tom Poes. 'Durft u die deur niet openmaken? Het is toch uw eigen deur?'
'Bang!!???' riep heer Ollie verontwaardigd. 'Ik!? B-bang! Vooruit! We gaan duwen! Help me maar een handje, dan zal ik je tonen, dat ik niet bang ben!'
En hij voegde de daad bij het woord! Zo hard als hij kon, begon heer Bommel, geholpen door Tom Poes, tegen de deur te drukken.
Ze duwden en duwden, ze bonsden en persten – maar er kwam geen beweging in het hout. 'Komaan! Zo gaat het niet!' sprak heer Ollie terugtredend. 'Ga maar eens opzij, jonge vriend, dan zal ik je laten zien wat de reuzekrachten van een Bommel vermogen!'
Tom Poes deed een stapje opzij, heer Ollie nam een aanloop en gaf zo'n verschrikkelijke trap tegen de deur, dat het zware eikehout kraakte.
'Au!' riep hij. 'Umpf... ugh... Tsjj! Dat gaat niet! Dat was een slecht plan van je, jonge vriend!'
'Het was uw eigen plan!' zei Tom Poes. 'En bovendien geloof ik dat we de zaak verkeerd aanpakken. We d u w e n tegen deze deur...'
'Dat weet ik!' zei heer Ollie ontstemd. 'Wat zou dat?'
'Wel, dat is verkeerd!' zei Tom Poes. We moeten er aan t r e k k e n! Deze deur gaat naar buiten open! Kijk maar!'
Hij draaide de kruk om en tot heer Ollie's verbazing opende hij de deur zonder moeite.
Er werd een grote kelderruimte zichtbaar en een muffe lucht van schimmel sloeg naar buiten...

'Een k-kelder!' zei heer Bommel verbaasd. 'K-kom mee naar b-binnen, jonge vriend! D-dat is gezelliger! W-wat een rare kelder, niet? Heb je ooit! Allemaal potten en pannen! Het ziet er hier uit, alsof er iemand gewoond heeft! Waar heb ik zoiets toch eerder gezien? Al dat koper en die oude flessen en kaarsen... vreemd, nietwaar?'
'Hm! Ja!' zei Tom Poes. Hij liep onderzoekend wat rond en bekeek wat er te zien was.
'Een oven!' mompelde hij. 'En dat zijn retorten! En daar staat een vijzel...! Hm! Ik weet het al, heer Bommel! Dit is de werkplaats van een alchemist geweest!'
'Van een wàt?' vroeg heer Ollie. 'Wat voor mist?'
'Een alchemist!' legde Tom Poes uit. 'Dat is een soort geleerde, die héél lang geleden probeerde om goud te maken en de steen der wijzen te ontdekken! Die lieden gebruikten nèt zulke ovens en die hadden ook opgezette krokodillen aan de zolder hangen. En al die retorten en vijzels...!'
'Onzin!' zei heer Bommel. 'Ik weet al wat dit is! Al die torten en misten en kwijzels van jou hebben er niets mee te maken. Dit is één van die eethuisjes, jonge vriend. 'De Vijf Schaepen' of zo!'
'Hm, dan staat het toch al een paar honderd jaren leeg!' zei Tom Poes. 'Hier ligt het stof van eeuwen!'

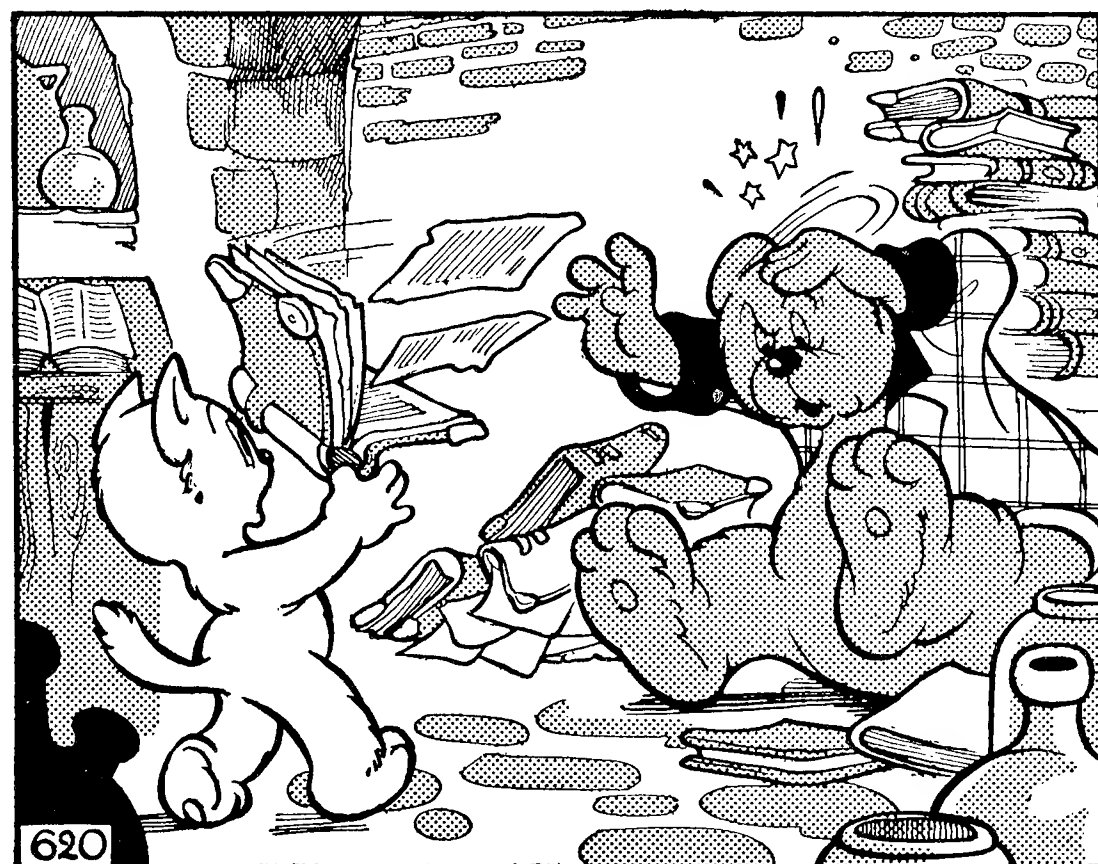
Tom Poes ging op de grond zitten en begon de flessen te onderzoeken. 'Het is nèt als ik dacht!' zei hij. 'Hier heeft een alchemist gewerkt! Dit zijn allemaal scheikundige grondstoffen, zwavel en zoutzuur en zo! Het zal één van de eerste bewoners van Slot Bommelstein geweest zijn, denk ik. Een grappig idee, vindt u niet?'

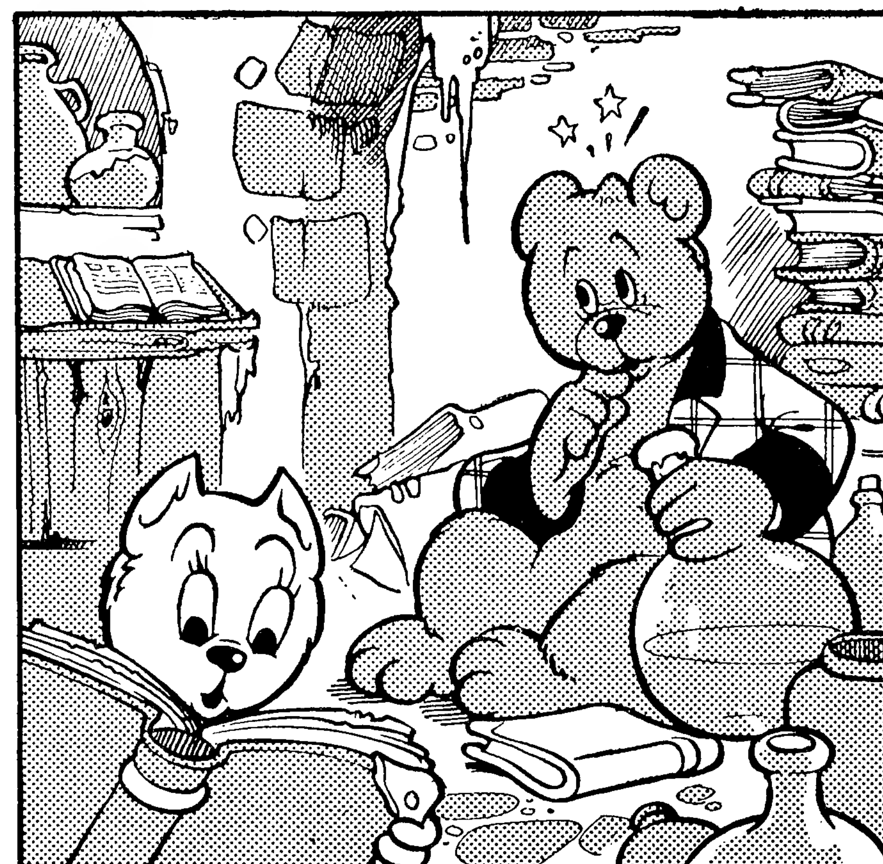
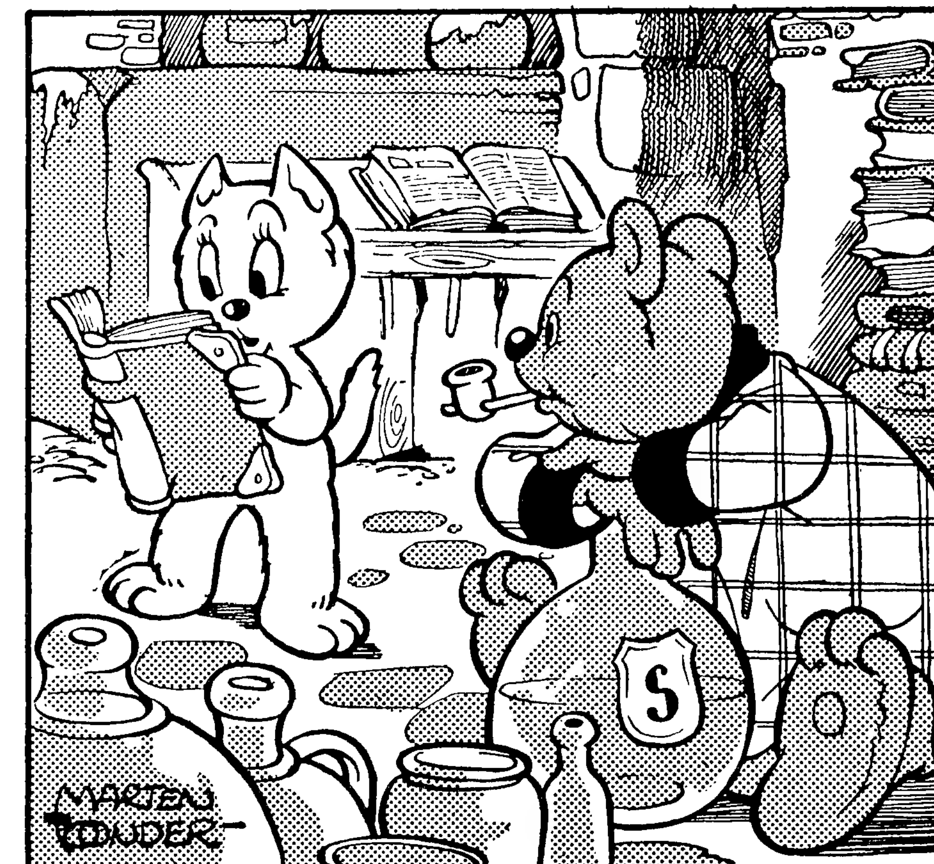
'Hm!' zei heer Ollie. 'Hm! Ik houd niet van dit soort dingen. Er kan niets goeds van komen. Goud maken en de steen der wijzen zoeken! Allemaal onzin! Ten slotte vind je alleen maar een atoombom en wat heb je daar aan! Zeg nu zelf – heeft er ooit iemand goud gemaakt, jonge vriend!'

'Nee!' zei Tom Poes, dat niet! Maar er zijn toch een massa uitvindingen gedaan door dit soort lieden. Wie weet, wat deze geleerde hier gevonden heeft?'

'Ik houd er niet van!' hield heer Bommel vol. 'Jij leest te veel, jonge vriend! Het is niet gewoon, dat iemand van jouw leeftijd alles weet over uitvindingen en grondkundige scheizuren! Nee, ik houd er niet van om mij te vermoeien en mijn hoofd door boeken te bezwaren!'

Zo sprekende maakte heer Bommel een minachtend gebaar en sloeg zodoende met zijn hand een hoge stapel boeken omver. Ploffend en bonkend stortten de zware banden op zijn schedel, zodat hij met een rauwe gil op de grond viel...

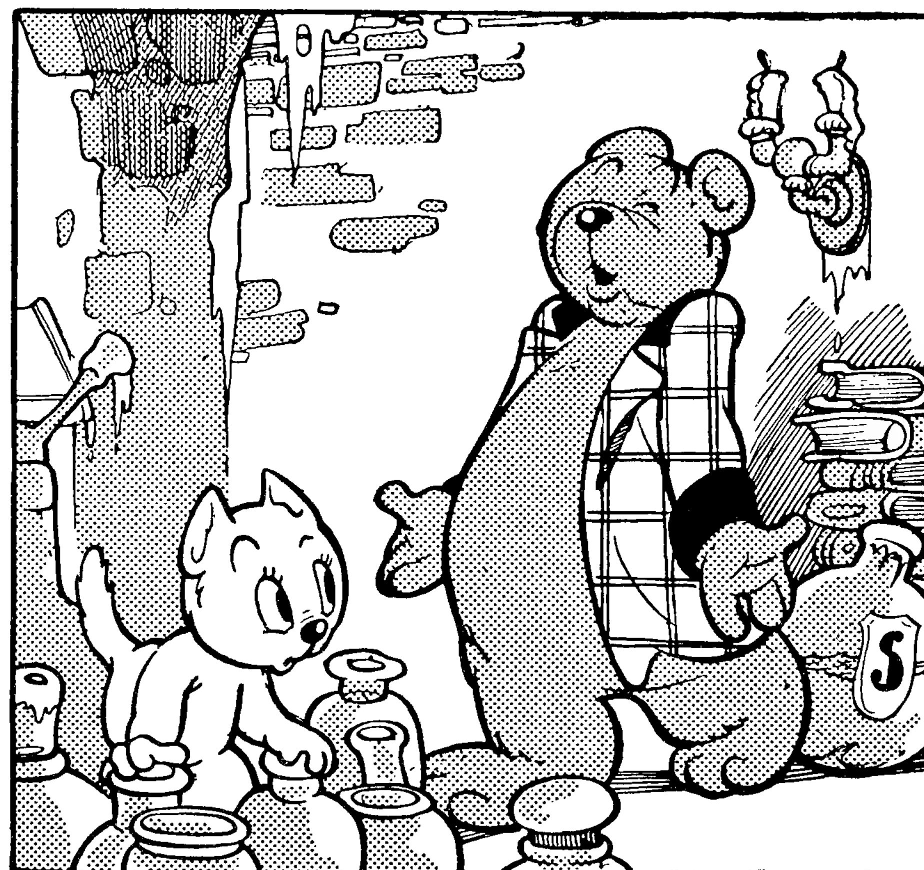

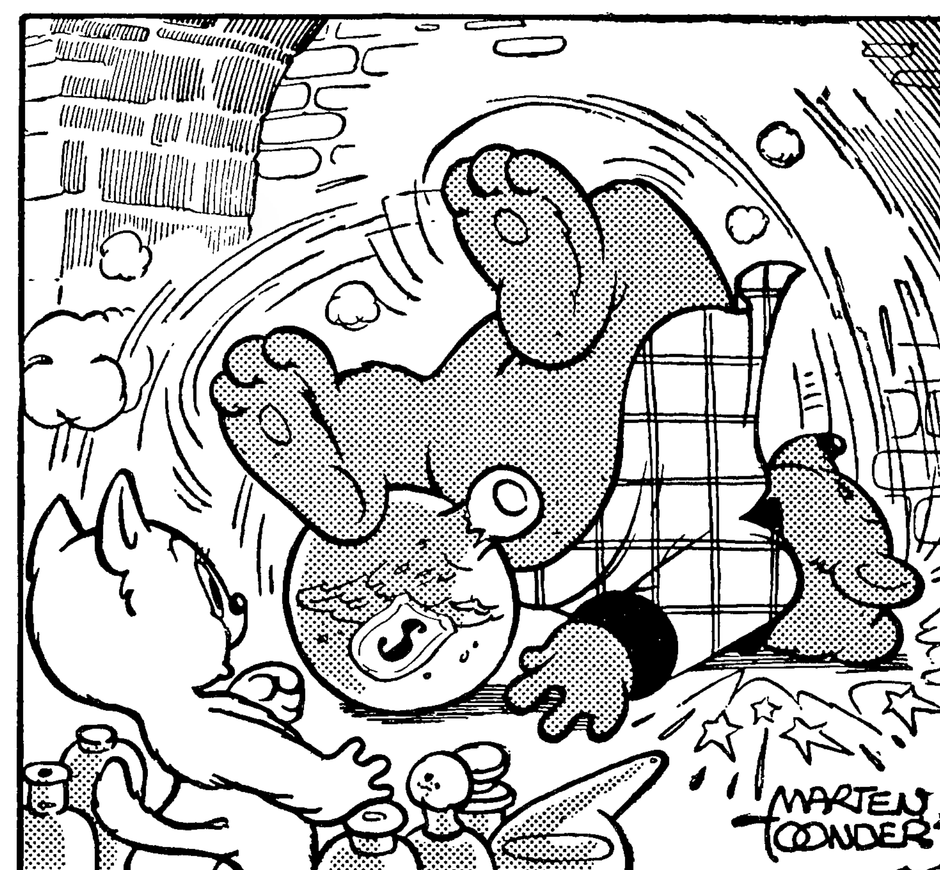

'Bah!' sprak heer Ollie, nadat hij een tijdje somber gezwegen had. 'Boeken! Bah-Brr! Misselijk! Ik begrijp niet wat iemand er aan kan vinden! De onzin!'
Met een bezorgd gebaar streek hij over de buil, die zijn schedel begon te ontsieren en het was duidelijk te merken, dat zijn humeur met de seconde slechter werd.
'Bah!' riep hij ten slotte en greep een dikke foliant. 'Jij zit daar maar te lachen... en ik heb een bonkend gedreun in mijn hersens... Misselijk! Dat vind ik er van! Bah!'
En voordat Tom Poes had kunnen zeggen, dat hij helemaal niet lachte, slingerde heer Ollie het dikke boek in grote drift naar zijn jonge vriend. Daar was echter geen gevaar bij, want Tom Poes ving het keurig op en begon er in te lezen.

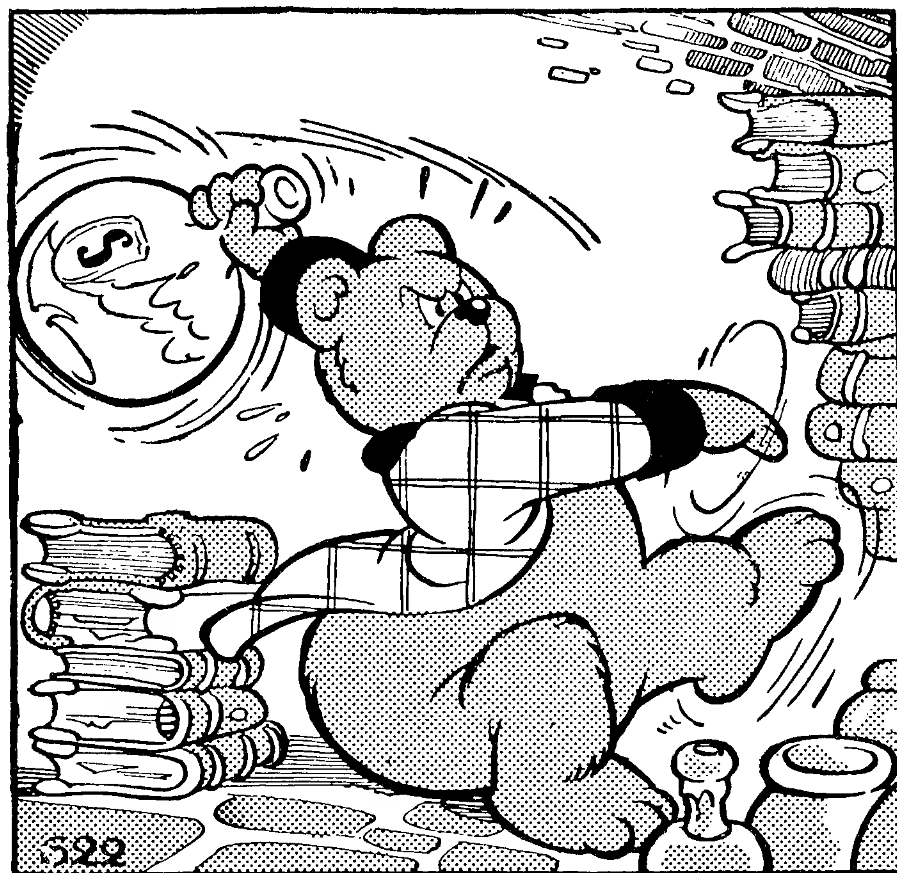
'Dit is interessant!' mompelde Tom Poes. 'We zullen hier erg voorzichtig moeten zijn, heer Ollie!'
'Dat heb ik gemerkt!' bromde heer Ollie.
'Hier staat, dat ergens in deze kelder een fles moet zijn, waarop een grote 'S' geschilderd is', vervolgde Tom Poes. 'De oude alchemist, die dit boek schreef, zegt, dat hij er in geslaagd is om een soort kunstmatig leven samen te stellen uit vijf delen Solfer, drie delen Knoezel en een deel Hypolijn. Dat heeft hij verhit, onder druk gezet, afgekoeld en in een fles gedaan. Het is verschrikkelijk gevaarlijk, schrijft hij, en daarom heeft hij een grote 'S' op die fles geschilderd!'
'Wat een onzin-' zei heer Bommel minachtend. Hij nam een grote fles om gemakkelijker te zitten en leunde daar op. 'Echte boekenpraat! Bah!'

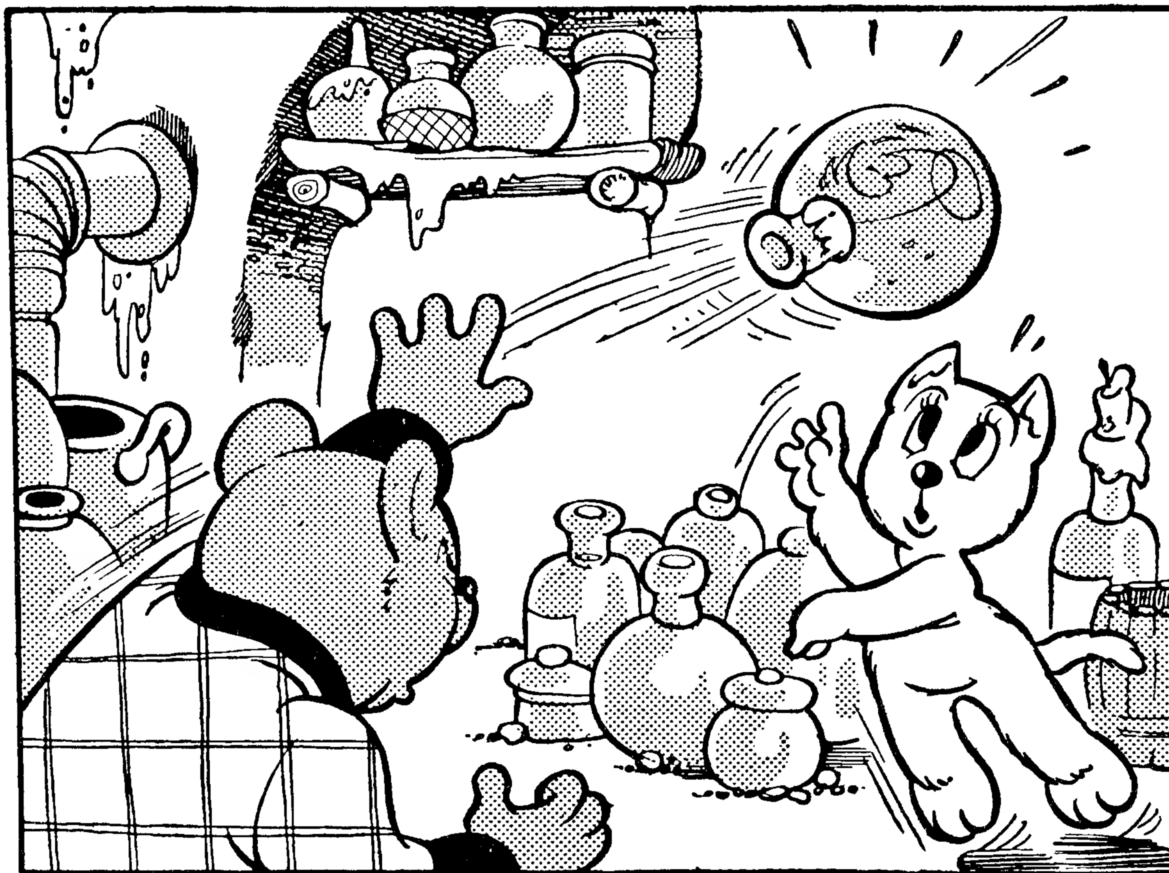

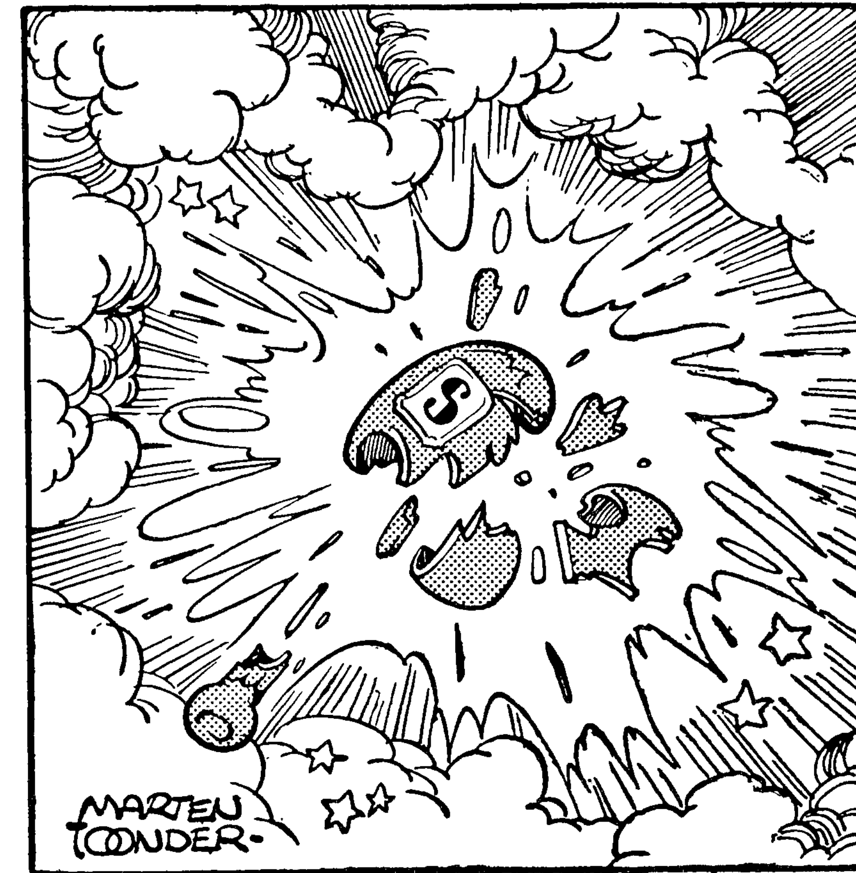

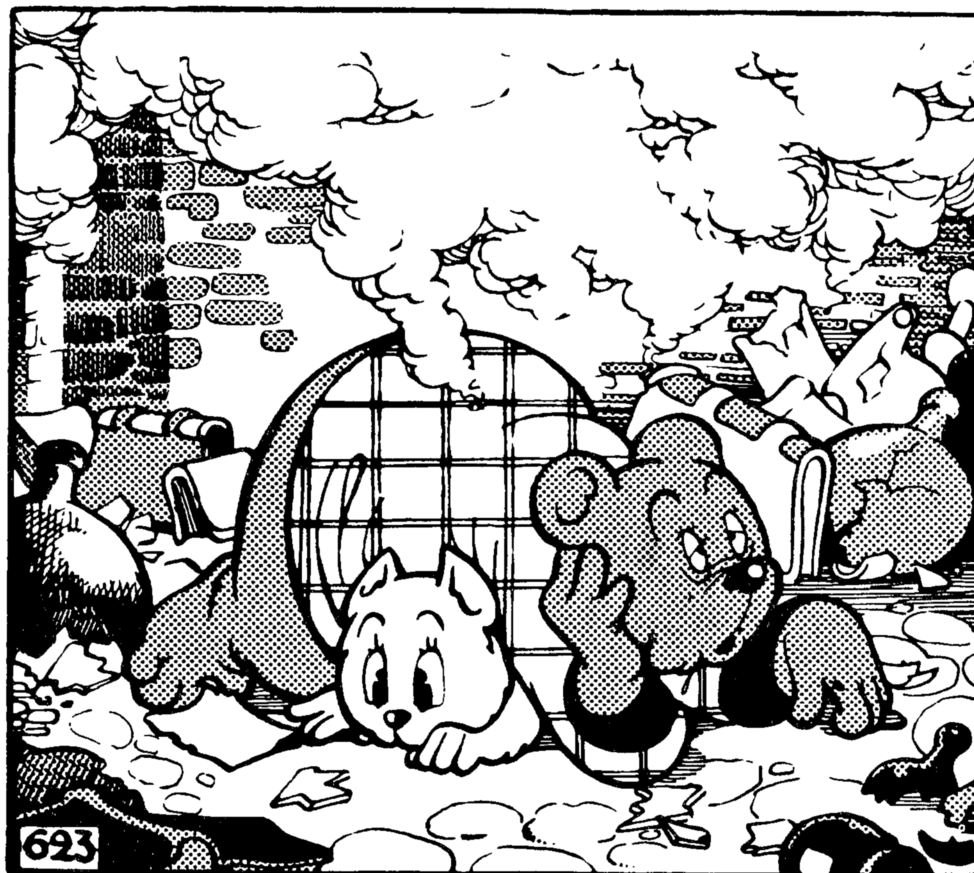
'Tòch is het erg interessant!' zei Tom Poes. 'Denk eens aan, heer Bommel, een fles waarin een soort leven zit! Ik zou wel eens willen weten, wat dat was! Zullen wij die fles eens zoeken? Het kan toch geen kwaad om er eens naar te kijken! Alleen maar even kijken!'
'Hm! Goed!' zei heer Ollie. 'Alleen maar even kijken dan, hoewel ik niet begrijp, wat er gevaarlijk aan een fles kan zijn, zolang de een of andere sukkel hem niet openmaakt tenminste!'
'Juist!' zei Tom Poes. 'Die fles mag alleen opengemaakt worden in een luchtledige ruimte...!'
'Onzin!' zei heer Ollie. 'Zo'n ruimte bestaat niet. Lucht is overal, jonge vriend, leer dat van mij!'
Zo pratende waren ze ijverig tussen de grote massa oude flessen aan het zoeken gegaan. Maar het was helemaal niet zo gemakkelijk om die éne, met de 'S' er op, te vinden. Na een kwartiertje begon het heer Bommel dan ook verschrikkelijk te vervelen.
'Ik begrijp niet, wat we hier eigenlijk doen!' sprak hij, achteruit tredende. 'We zoeken een fles, waar we niets mee mogen doen dan naar kijken. We kruipen in een oude kelder rond en snuiven muffe geuren op, terwijl boven een geurige kop koffie staat te wachten naast een aangename leunstoel – met – een – voetenkussen! Bah! Ik heb er genoeg van!'
Op dat moment stapte heer Ollie achterwaarts tegen de grote fles aan, waarop hij had zitten leunen. Hij verloor het evenwicht en stortte achterover ter aarde, onder het slaken van een rauwe gil...

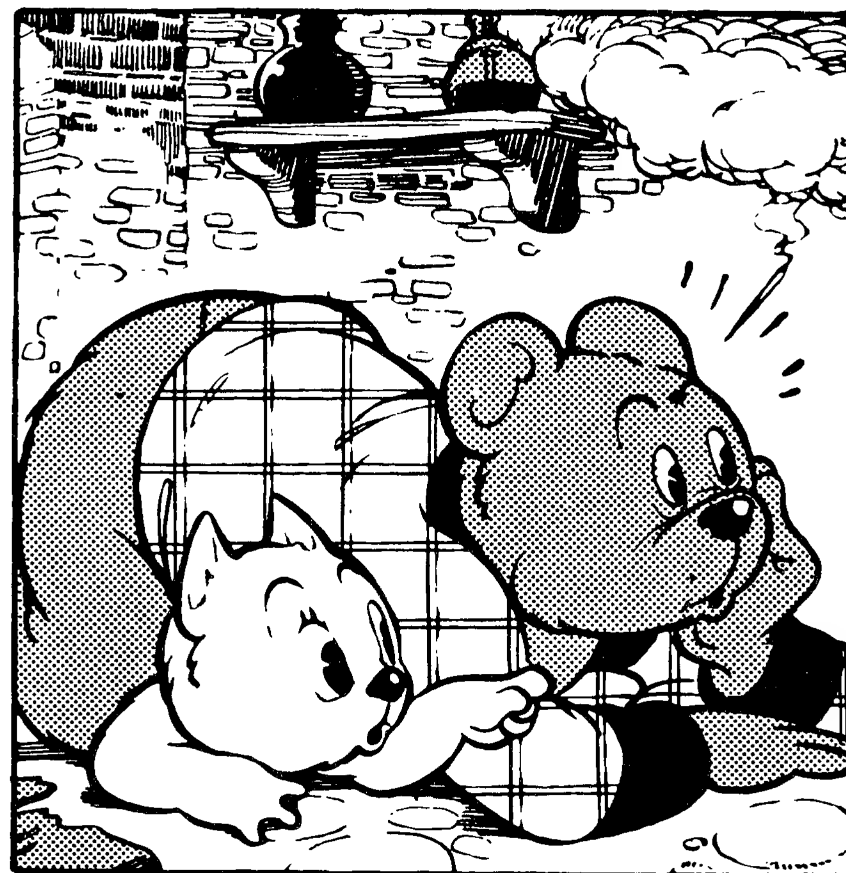
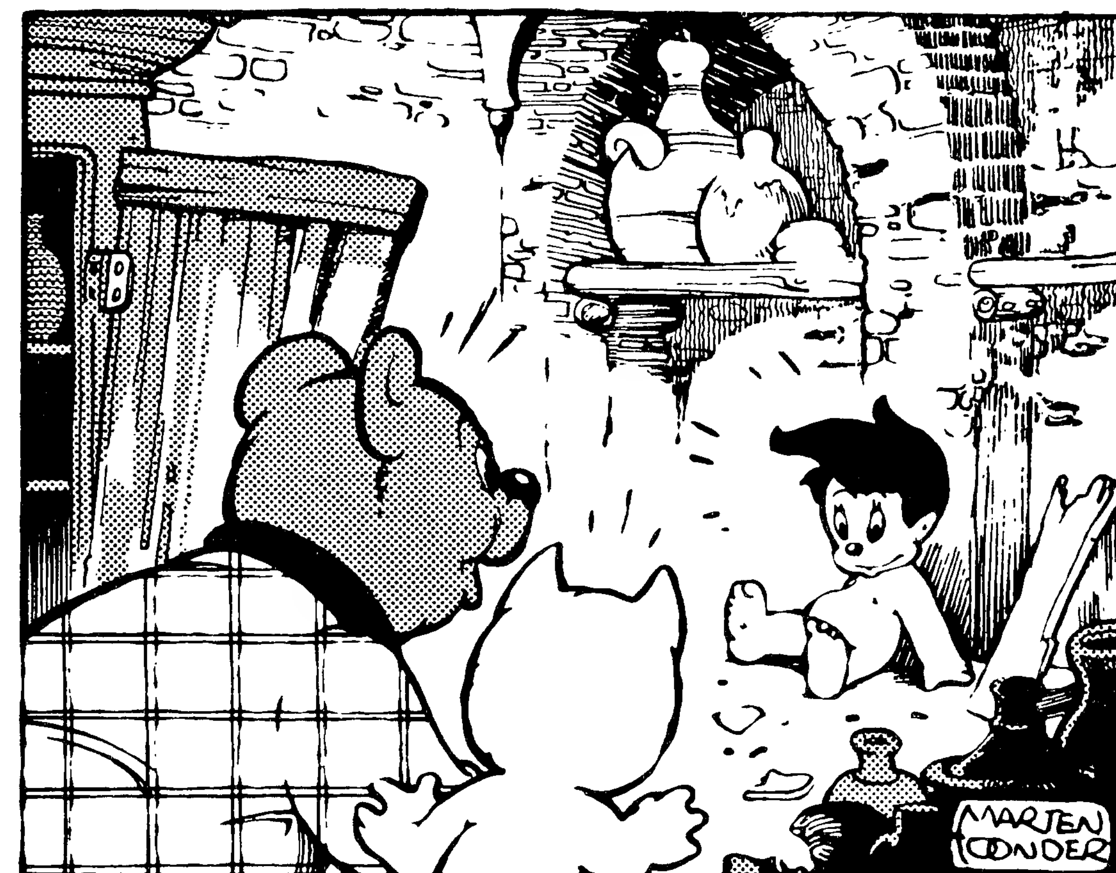

Heer Bommel maakte een héél lelijke buiteling en bleef enige tijd duizelig en zacht mompelend naast de fles zitten.
'Hebt u zich pijn gedaan, heer Ollie?' vroeg Tom Poes ongerust.
'Kinkrumpf!' zei heer Bommel zachtjes.
'U bent over een fles gestruikeld!' zei Tom Poes.
'Wah... wah... wabblief!' stamelde heer Ollie.
'Een fles!' zei Tom Poes. 'Daar naast u! We hebben die fles nog niet onderzocht! Staat er soms een 'S' op?'
'Fl-fles?' zei heer Bommel zwak. Toen kwam er echter een levendige glans in zijn ogen.
'Fles!' riep hij. 'Bah! Brrr! Fles! Sss! Es! S? Bah!!'
En omdat er die morgen al zo veel met hem gebeurd was en hij zijn goede humeur helemaal kwijt was, greep hij de grote stopfles van de grond en slingerde er mee rond.
'Voorzichtig!' riep Tom Poes. 'Niet doen! Dat is de gevaarlijke fles! Er staat wèrkelijk een 'S' op! Pas toch op, heer Ollie!'
Maar heer Bommel was door het dolle heen en luisterde niet. Zijn hoofd bonkte, zijn ledematen waren gekneusd, hij had zijn rechterpink verrekt en nu besloot hij zich op de fles te wreken.
Met grote kracht slingerde hij het voorwerp in een hoek tegen de muur aan. De gevolgen waren verschrikkelijk!
Het glas barstte, de inhoud kwam in aanraking met de buitenlucht en daar de meer ontwikkelde lezer zal weten wat er gebeurt wanneer hypolijn zich met zuurstof verbindt, kan ik volstaan met de mededeling, dat er een geweldige ontploffing volgde...

De ontploffing was ontzettend. De muren van het gewelf schudden alsof er een aardbeving plaats vond, de boeken, flessen en verdere inventaris werden door elkaar gesmeten en heer Bommel en Tom Poes belandden over elkaar heen op de plavuizen van de vloer.

'Wa... wah... watwastat?' mompelde heer Bommel versuft.

'Een ontploffing!' zei Tom Poes. 'U hebt met de fles gegooid waarop een 'S' stond. En volgens het boek is dat ontzettend gevaarlijk. U had dat niet moeten doen! Een heer moet altijd zijn kalmte bewaren. U had...'

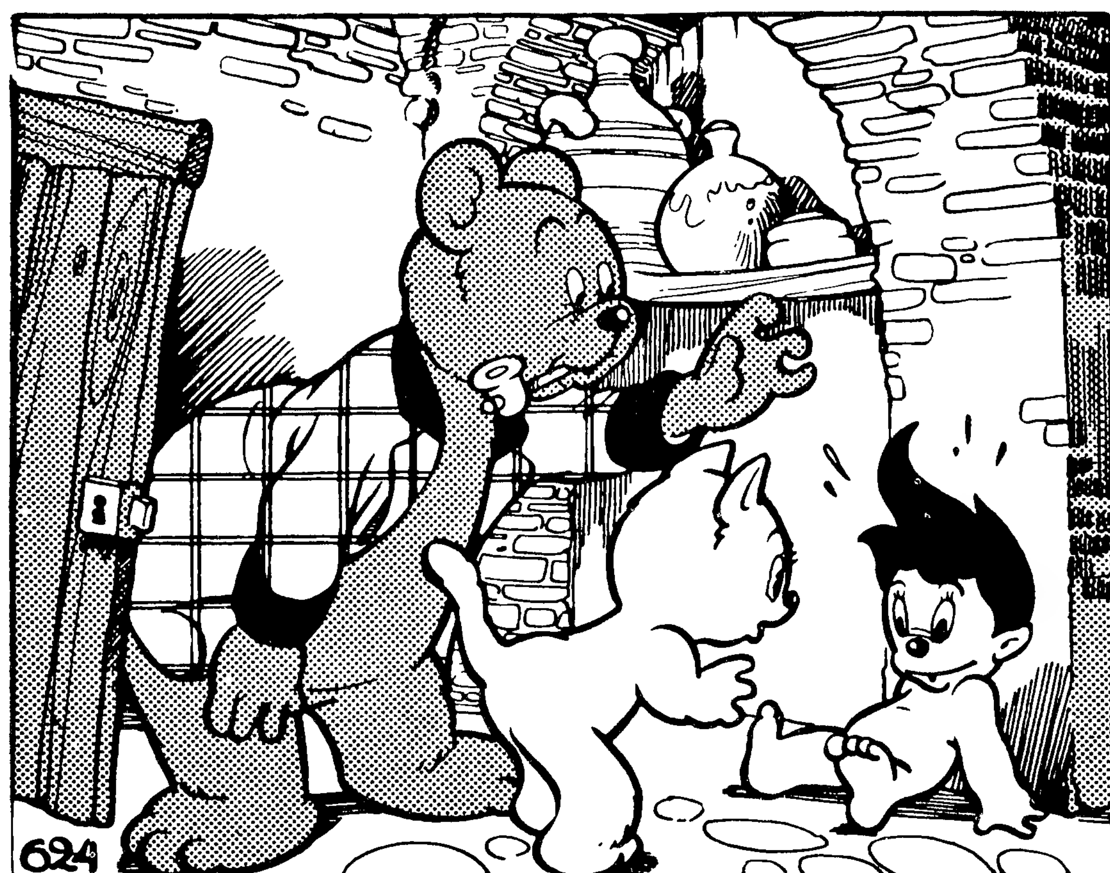
'Bah!' riep heer Ollie boos. 'Mooi is dat! Altijd een ander de schuld geven! Dat past je niet tegenover een oudere! Vooral niet, wanneer die andere een Bommel is!'

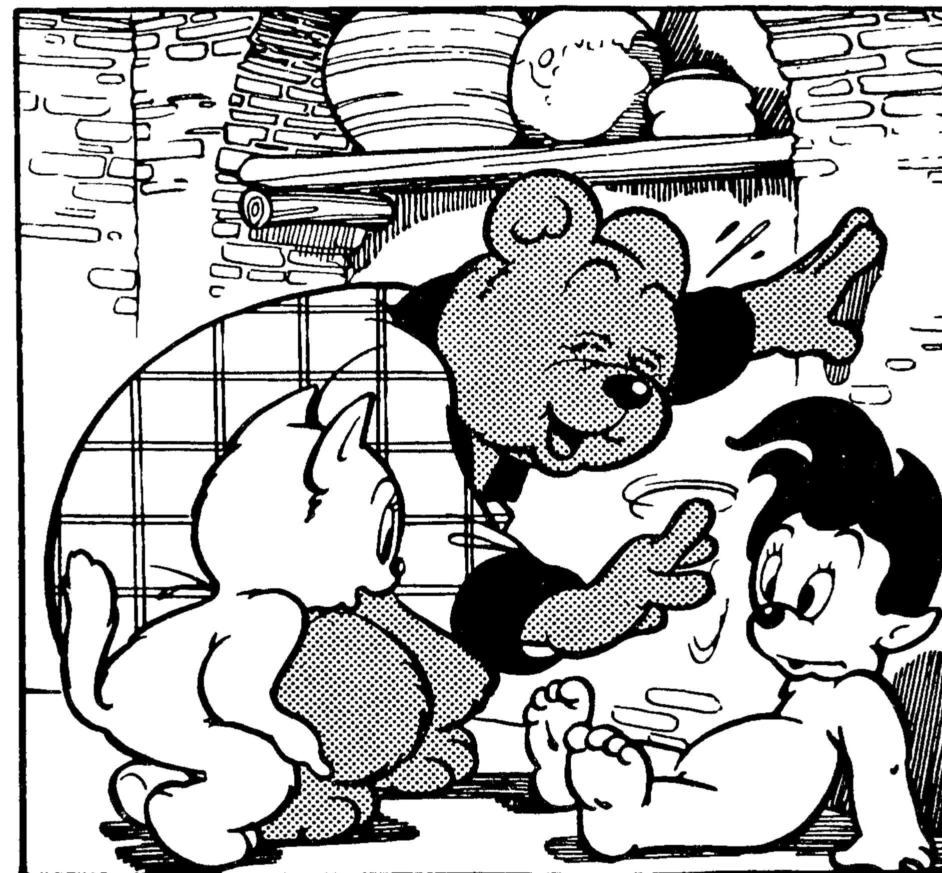
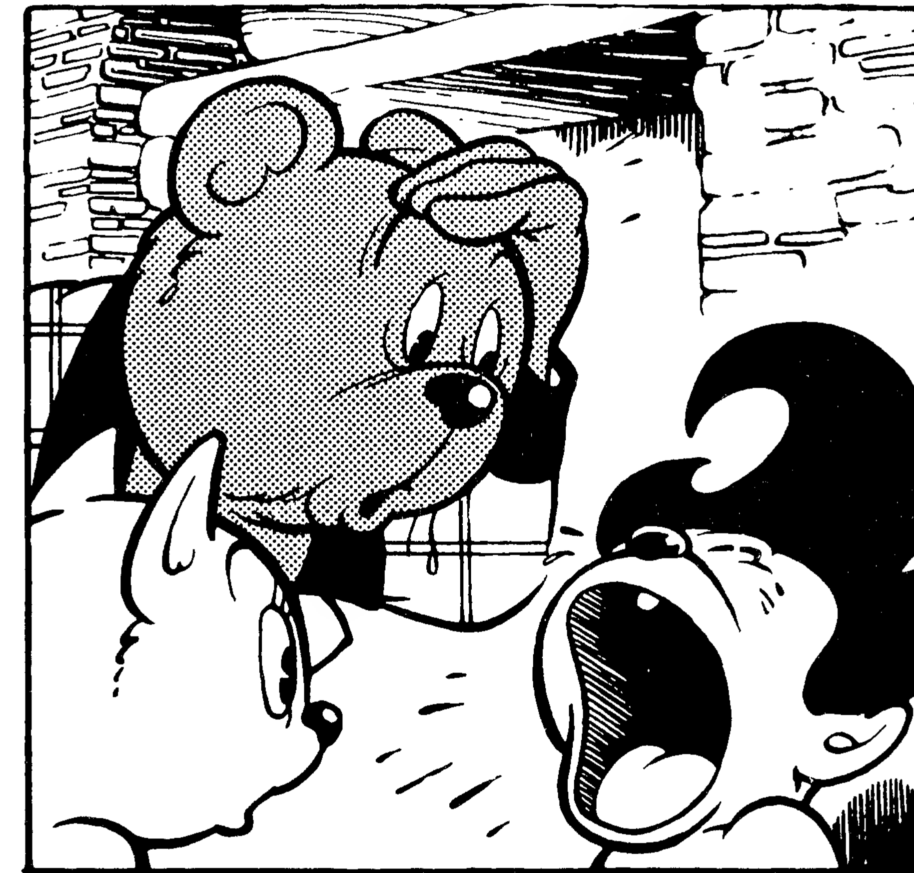
'Kijk daar eens!' onderbrak Tom Poes hem. 'Daar in die hoek waar die fles gesprongen is! Daat zit iemand!'

'De w-w-wat? D-daar zit w-wat?' riep heer Bommel uit. 'Wie zit d-daar?' Heel voorzichtig wendde hij zich in de aangeduide richting en zag toen tot zijn stomme verbazing een klein wezentje tegen de muur zitten. 'W-W-wie issis-is-d-dat?' siste heer Ollie. 'D-die zat daar-daar net nog niet!'

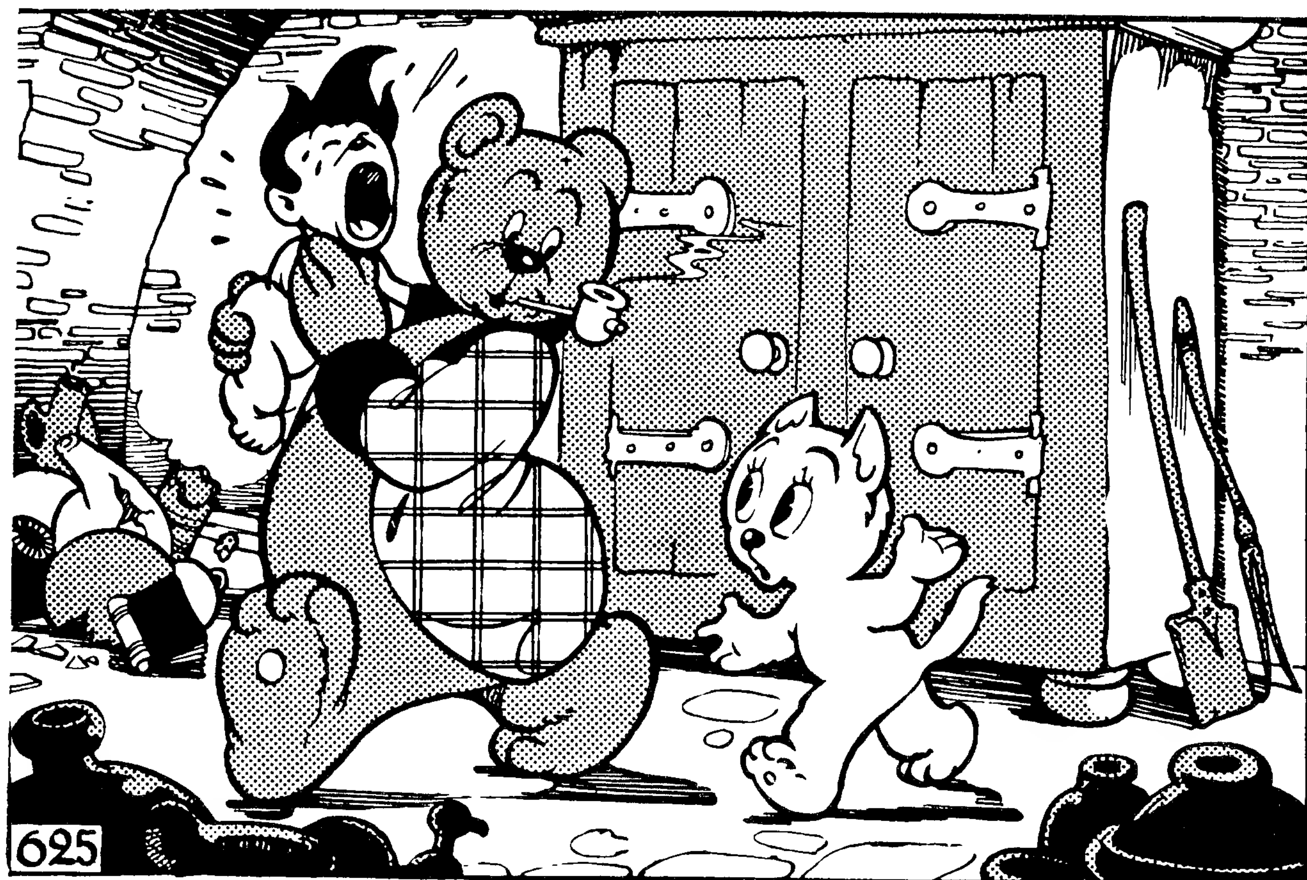
'Ik begrijp er ook niets van!' zei Tom Poes. 'De enige mogelijkheid is, dat dat uit die fles gekomen is! Door die scheikundige verbindingen, u weet wel!'

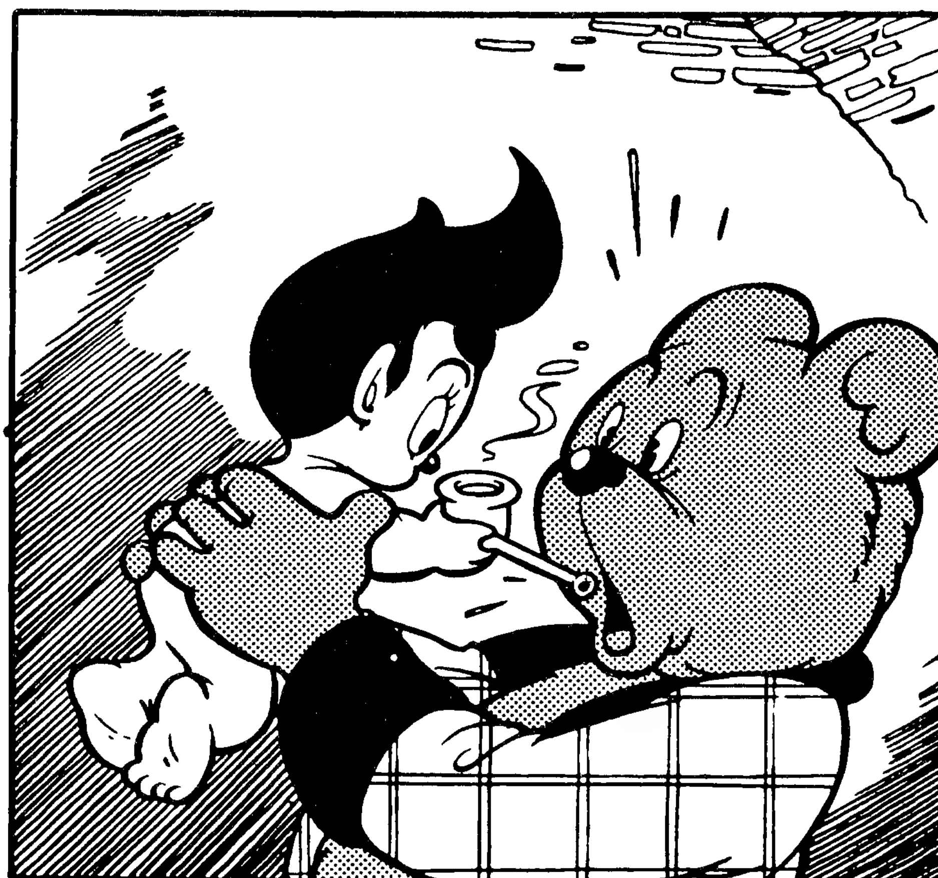
'Hm!' zei heer Ollie. 'Hum... eh... humpf!'

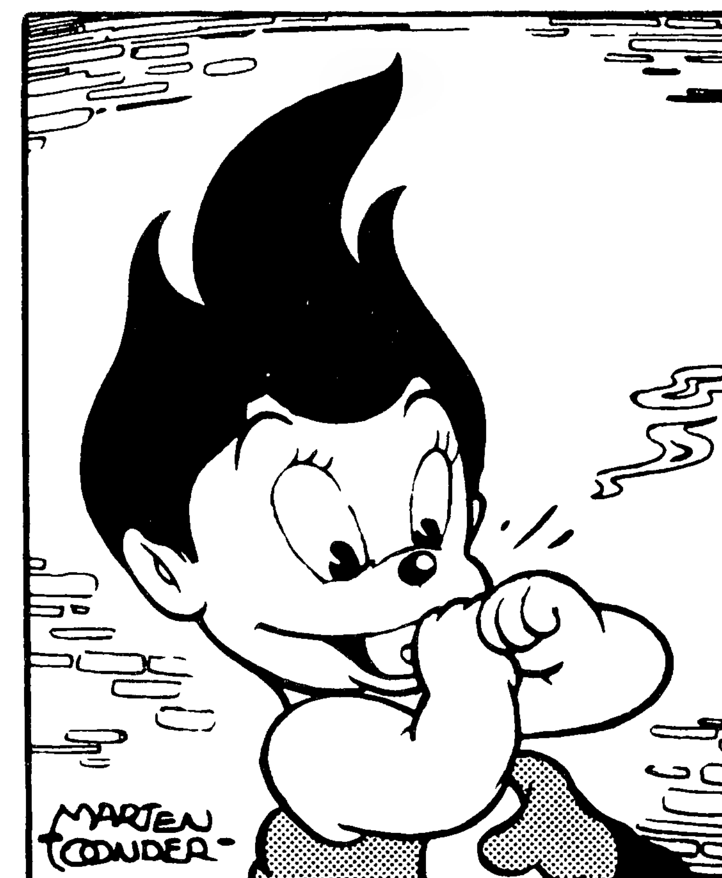

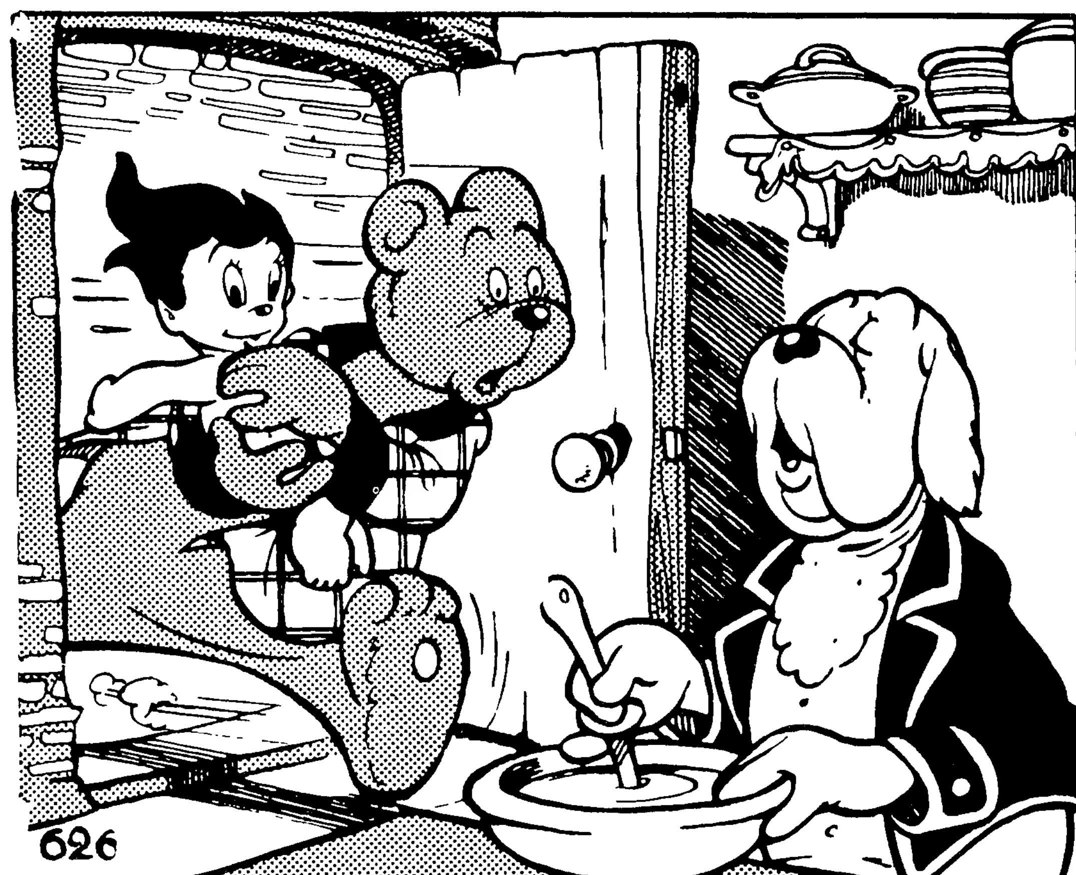
Héél voorzichtig schuifelde heer Ollie achter Tom Poes aan naar het vreemde ventje.
'Hij ziet er niet gevaarlijk uit!' zei heer Ollie aarzelend. 'Hm... hij... hij is zelfs wel... hum... wel grappig om te zien! Niet griezelig of zo! Hum...'
'Dat is waar!' zei Tom Poes. 'Zijn haren zijn wat vreemd en zijn mond is wat groot, maar verder is hij wel leuk!'
'Hm!' zei heer Bommel. 'Ik vind, dat hij mooi haar heeft en zijn mond is helemaal niet groot. Jij hebt altijd wat! Hm...'
Heer Ollie kwam wat nader en boog zich dichter over het kereltje heen. 'Ta-ta!' zei hij. 'Wat zègt-ie dan? Wàt zegt-ie tegen oom Ollie? Ta-ta!'
'Ta-ta!' zegt het ventje.
'Hoor je dat?' vroeg heer Bommel verrast. Hij kan praten, hoor je wel? Als je maar met die kleuters weet om te gaan! Ga eens wat opzij, Tom Poes! Jij zou hem bang kunnen maken. Laat mij maar eens begaan!'
Heer Ollie schoof nog wat nader en draaide zijn vingers rond.
'Ta-ta!' hernam hij. 'Hoe heet-ie dan? Zeg dan eens, ta-ta oom Ommel-Bommel! Hoe heet-ie dan? Doe dan eens praat-praat!'
Het gezicht van het ventje betrok. Hij kneep zijn ogen dicht, spalkte zijn mond van het ene oor tot het andere open en begon met een langzaam aanzwellend geloei te huilen.
'D-daar heb je het nu al!' zei heer Bommel verschrikt. 'Ik zei nog zo tegen je om achteruit te gaan, jonge vriend!'

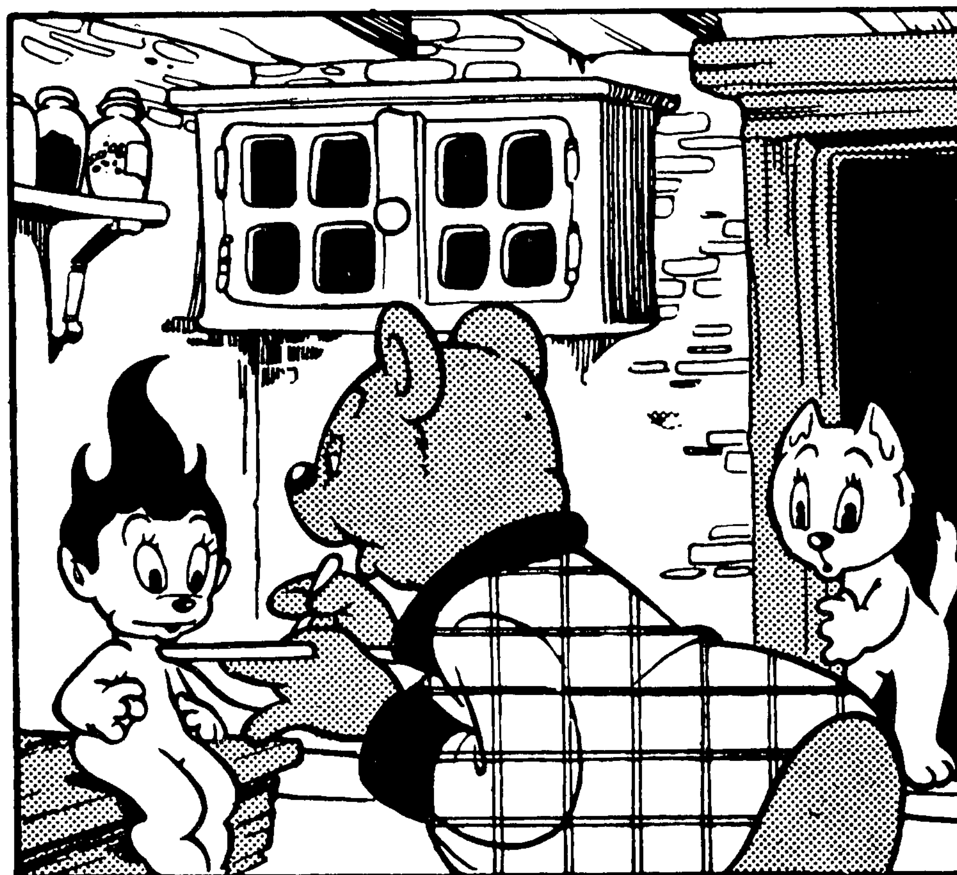

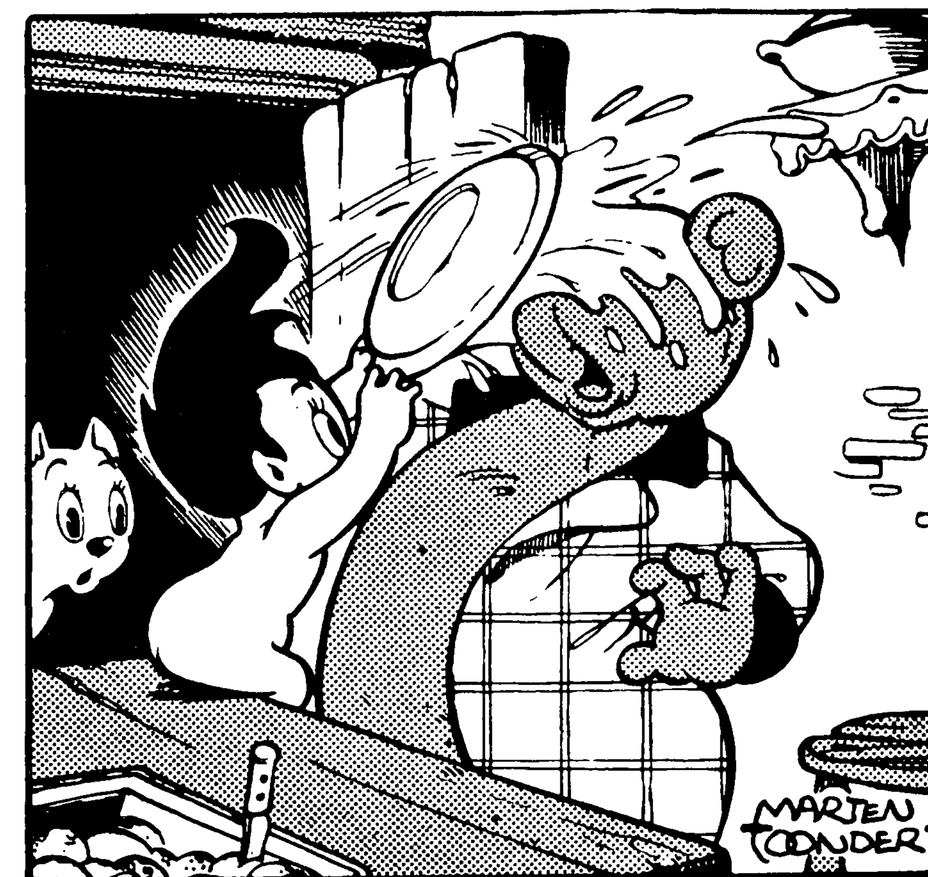

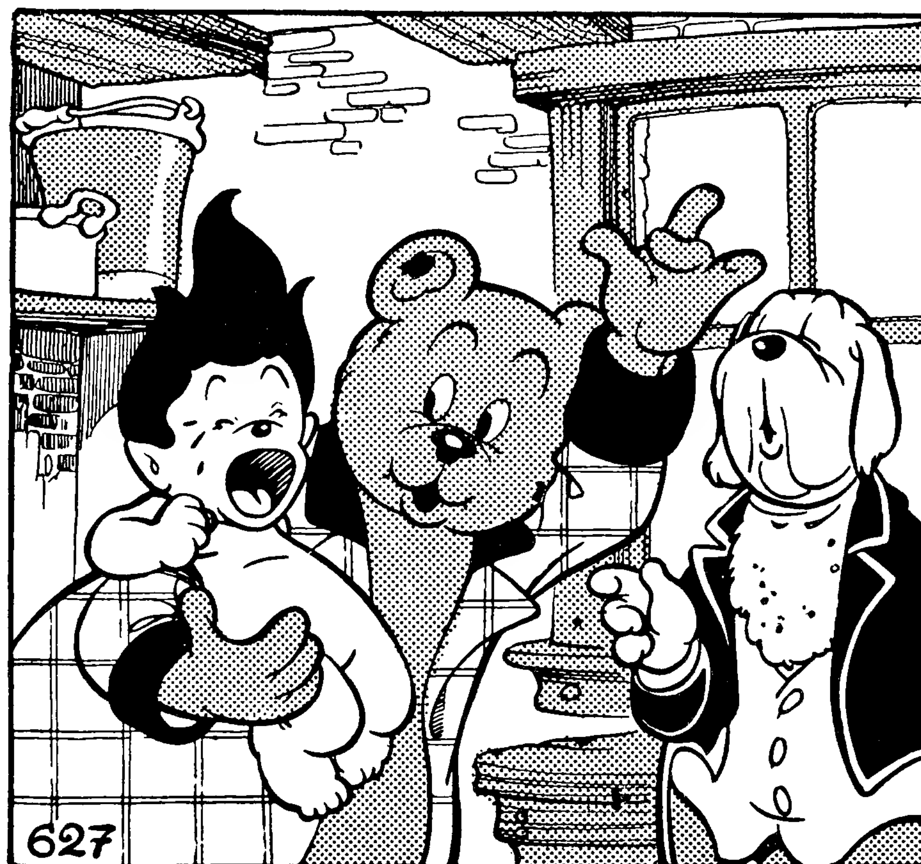
'Het arme wichtje heeft natuurlijk honger!' zei heer Bommel. Hij bukte zich en nam het ventje op de arm en begon er mee heen en weer te lopen, terwijl hij sussende geluiden maakte.
'Ik zou wel eens willen weten, waar dat manneke vandaan komt!' zei Tom Poes. 'Het lijkt me haast zeker, dat hij uit die fles komt waar die 'S' op stond. Dit is natuurlijk die vorm van kunstmatig leven, waar die alchemist over schreef!'
'Je zeurt!' zei heer Ollie ontstemd. 'Dit arme baasje huilt van de ellende en jij zeurt over boeken en flessen en kunstmatige almisten. Verzin liever eens een naam voor dit kereltje!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Er stond een 'S' op die fles. Dat is natuurlijk de 'S' van solfer. Laten we hem Solfertje noemen!'
'Goed!' zei heer Bommel. 'Veel bijzonders vind ik die naam niet, maar ik weet ook niets beters. Ik wilde, dat het stakkertje stil werd...!'
Op dat moment gluurde het ventje tussen zijn tranen door naar heer Bommel, greep toen plotseling de pijp uit heer Ollie's mond en stak die in zijn mond. Met een tevreden gezicht begon hij te kauwen.
'Help!' riep heer Ollie. 'Help! Hij eet mijn pijp op, Tom Poes! We moeten iets doen! Wa-a-wat moeten w-we d-doen? D-doe toch iets, Tom Poes!'
'Naar boven!' zei Tom Poes. 'Hij moet koek of pap eten, dat kreeg ik ook altijd, wanneer ik iets verkeerds had ingeslikt!'

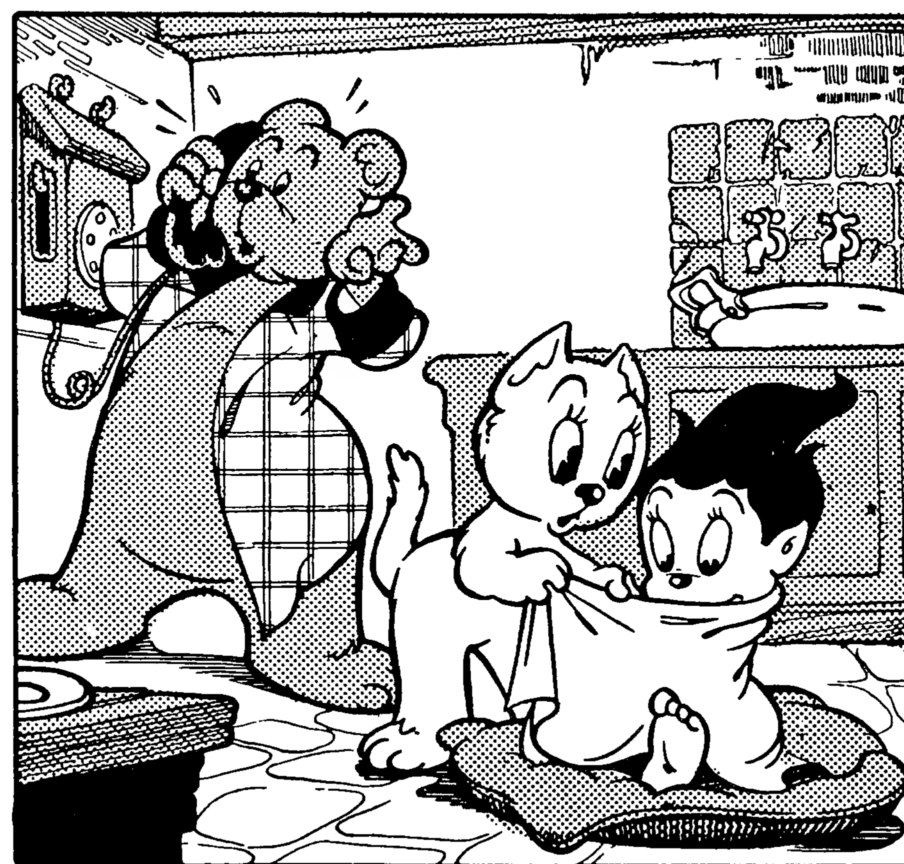
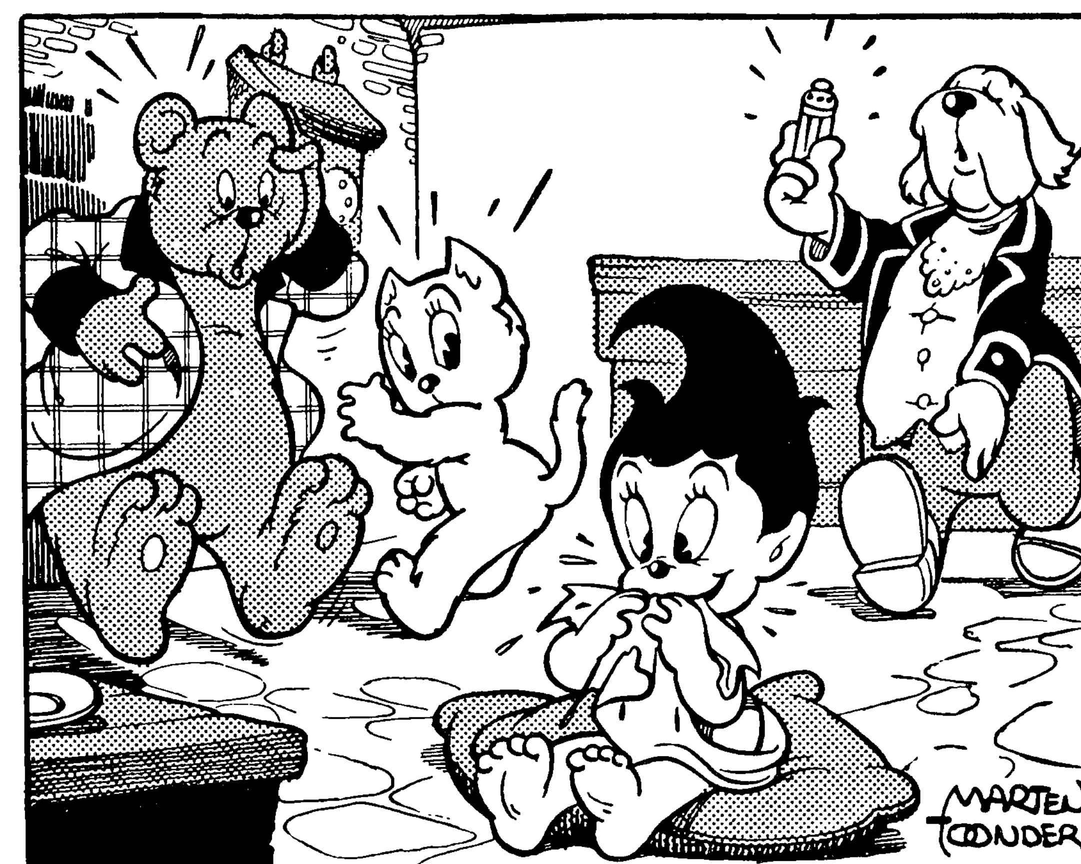

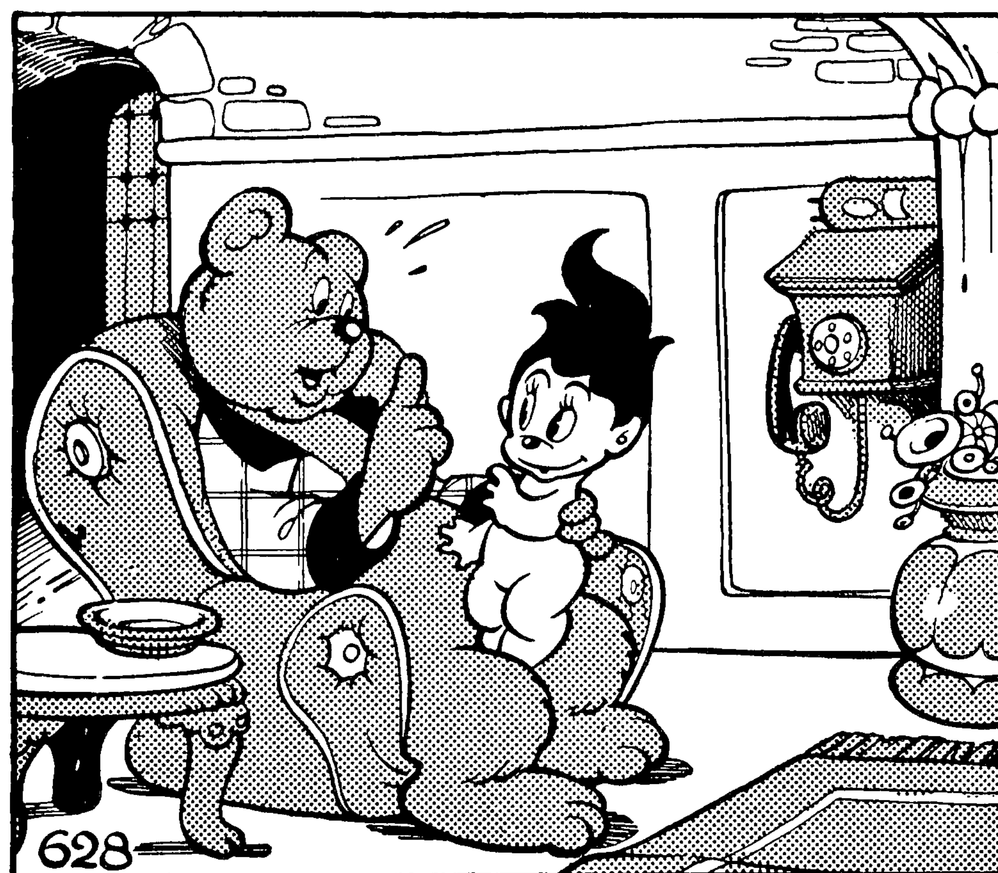

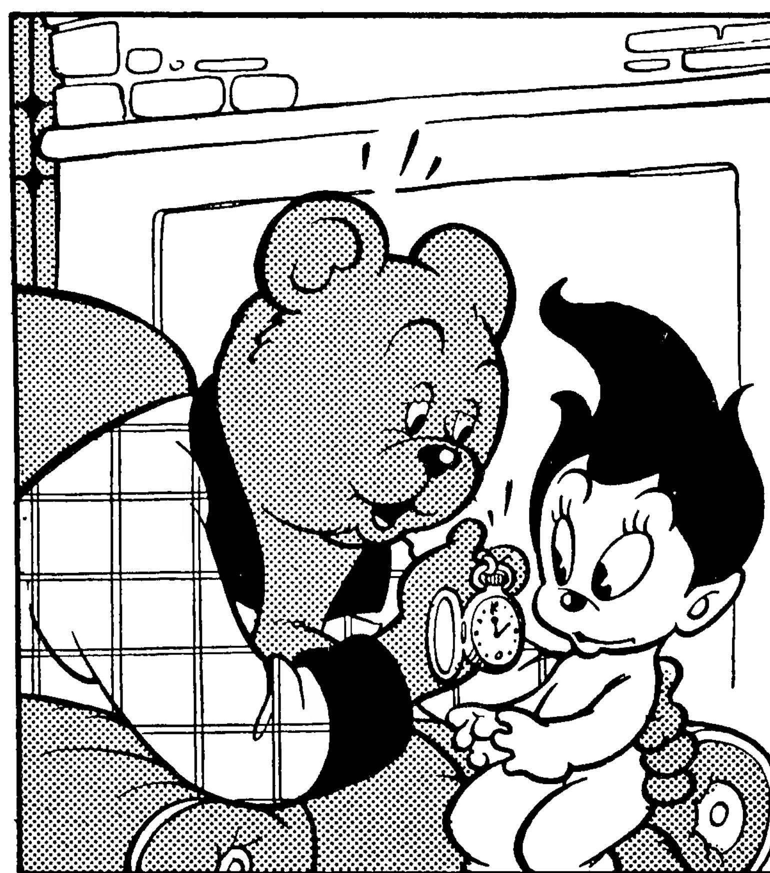
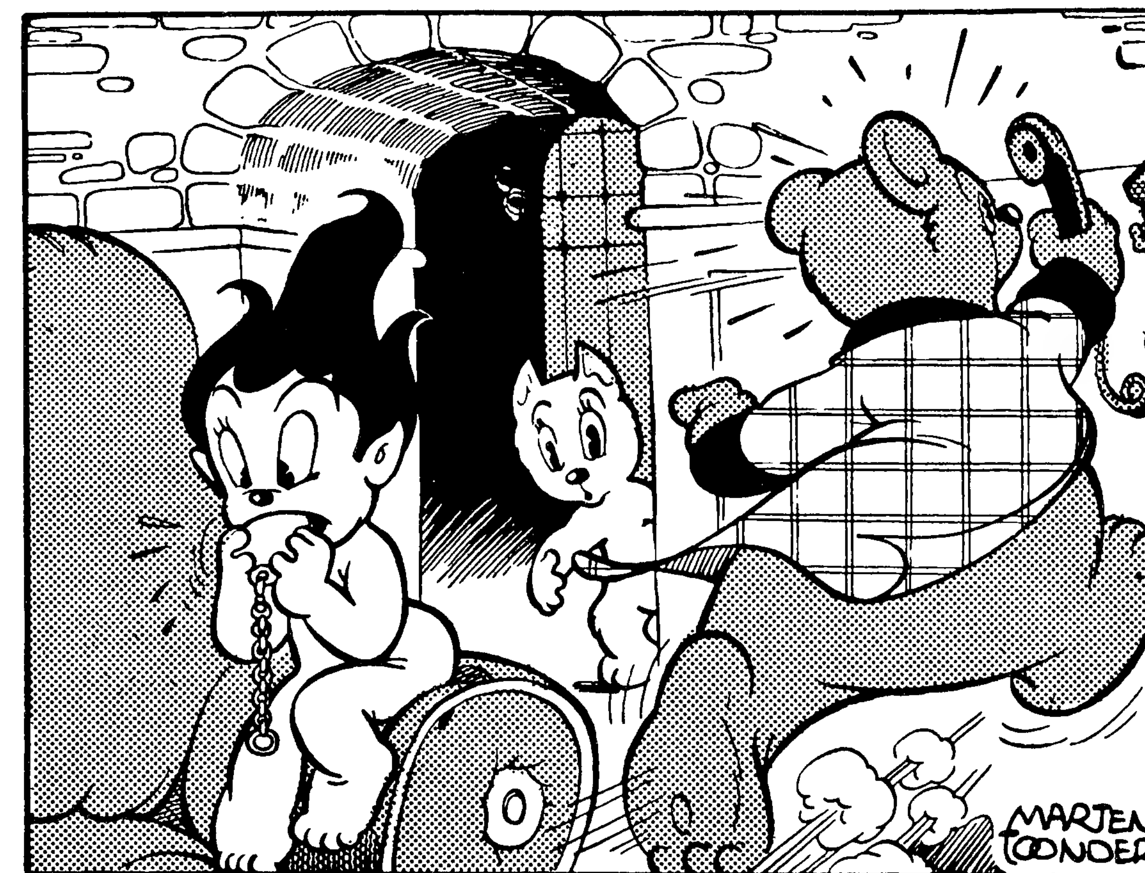
Heer Ollie wachtte niet langer, maar holde met Solfertje op zijn arm alle trappen weer op, klom uit de geheime ingang, rende door de afgesloten vleugel van zijn kasteel heen en bereikte zodoende de keuken.
'Gauw, Joost!' hijgde hij. 'Solfertje heeft mijn pijp ingeslikt en nu moet hij pap hebben.'
'Met uw welnemen, heer Olivier!' zei Joost. 'Wie heeft wàt ingeslikt?'
'Solfertje! Mijn pijp!' snauwde heer Ollie. 'Pap! Gauw!'
Gelukkig is Joost niet iemand, die lang zijn verbazing toont. Hij goot de griesmeel, die hij net aan het klaarmaken was, in een bord en bood dat heer Bommel aan.
Tom Poes was nu ook in de keuken verschenen en legde Joost in een paar zinnen uit, wat er was gebeurd. Heer Bommel probeerde intussen om Solfertje griesmeelpap te voeren, maar dat ging niet gemakkelijk.
'Solfertje moet eetjes doen!' drong hij aan. 'Hap-hap! Doe mondje dan open! Oom Ollie-Bollie heeft lekkere pap voor Solfertje! Goed voor kindjes maagje! Toe dan!'
'Met uw welnemen!' zei Joost op de achtergrond. 'Mijn oudtante placht ons de neus dicht te houden, als wij niet aten, dat werkt meestal wel, wanneer kinderen lastig zijn!'
Heer Bommel kreeg echter niet de kans om dit te proberen. Solfertje werd namelijk wat ongeduldig. Hij greep het bord met pap en drukte het kraaiende in heer Ollie's gelaat, zodat de griesmeel zijn gelaatstrekken en zijn jas verduisterde...

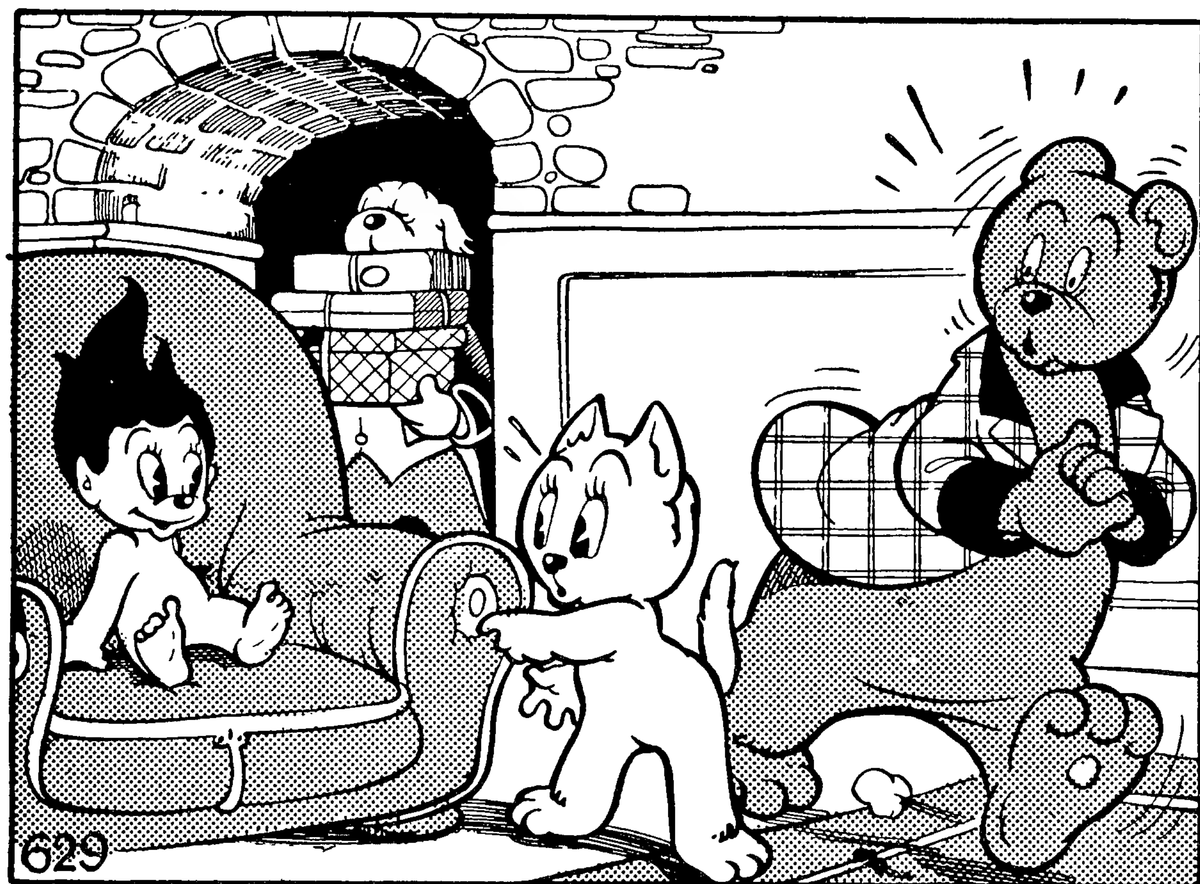

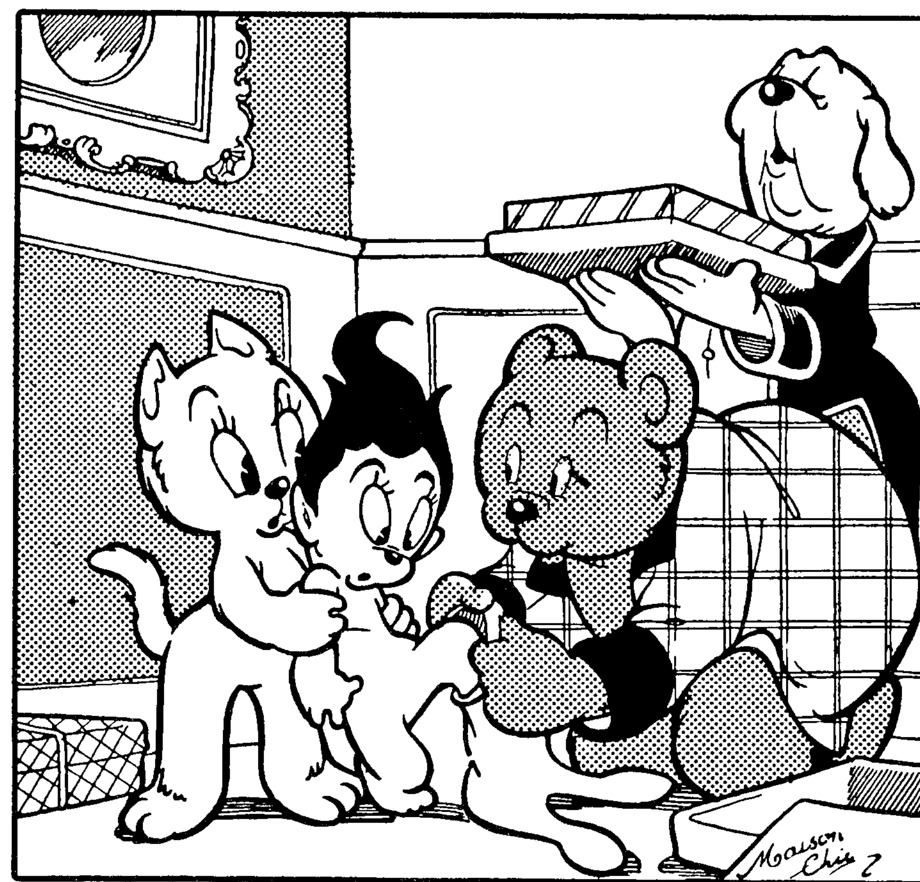
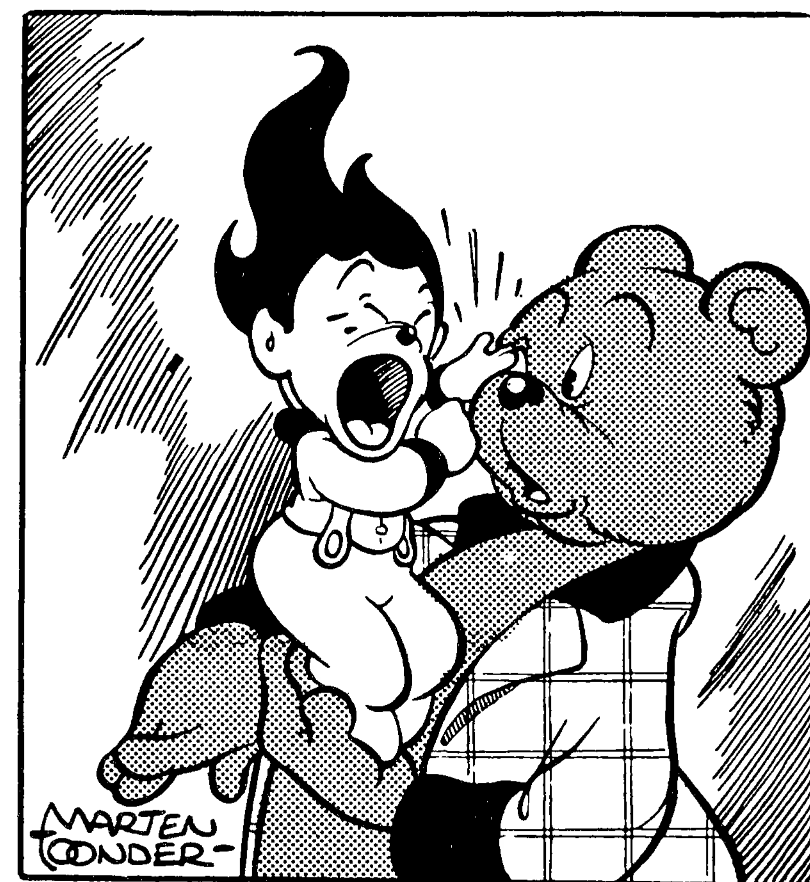
Heer Bommel reinigde zich in grimmig stilzwijgen.
'Een aardig ventje!' zei Tom Poes. 'Hij heeft in ieder geval niet veel opvoeding gehad waar hij vandaan komt. Eet uw pijp op en gooit u de pap over het hoofd.'
'Stil!' zei heer Bommel ontstemd. 'Praat niet over dingen waar je geen verstand van hebt!'
Hij pakte Solfertje voorzichtig op en begon heen en weer te lopen. 'Ta ta!' zei hij. 'Zeg dan ta ta!'
Maar Solfertje zei geen ta ta. Hij opende zijn mond zo wijd open als hij kon (en dat was heel wijd) en begon te huilen.
'Met uw welnemen, heer Ollie!' merkte Joost op. 'Is het niet mogelijk dat het wichtje het koud heeft? Het heeft geen kleding aan, als ik zo vrij mag zijn!'
'Dat is een uitstekende opmerking!' riep heer Bommel getroffen uit. 'Dom, dat je daar niet eerder aan gedacht hebt, Tom Poes! Natuurlijk heeft het stakkertje het koud! Haal onmiddellijk een dekentje, Joost, en wikkel het wurm daar in, terwijl ik opbel om babykleertjes!'
Joost gehoorzaamde en heer Bommel bestelde een complete babyuitrusting van zacht rose angorawol met witte omboordseltjes en matblauwe pompoentjes. Doch toen dat gedaan was ontdekte hij tot zijn ontzetting, dat Solfertjes inmiddels blij lachend, de helft van zijn dekentje had opgegeten.
'Doe dan iets!' riep hij. 'Joost! Doe toch iets!'
'Jawel, heer Olivier!' zei Joost. 'Hier heb ik wat peper, dan zal het beter smaken!'

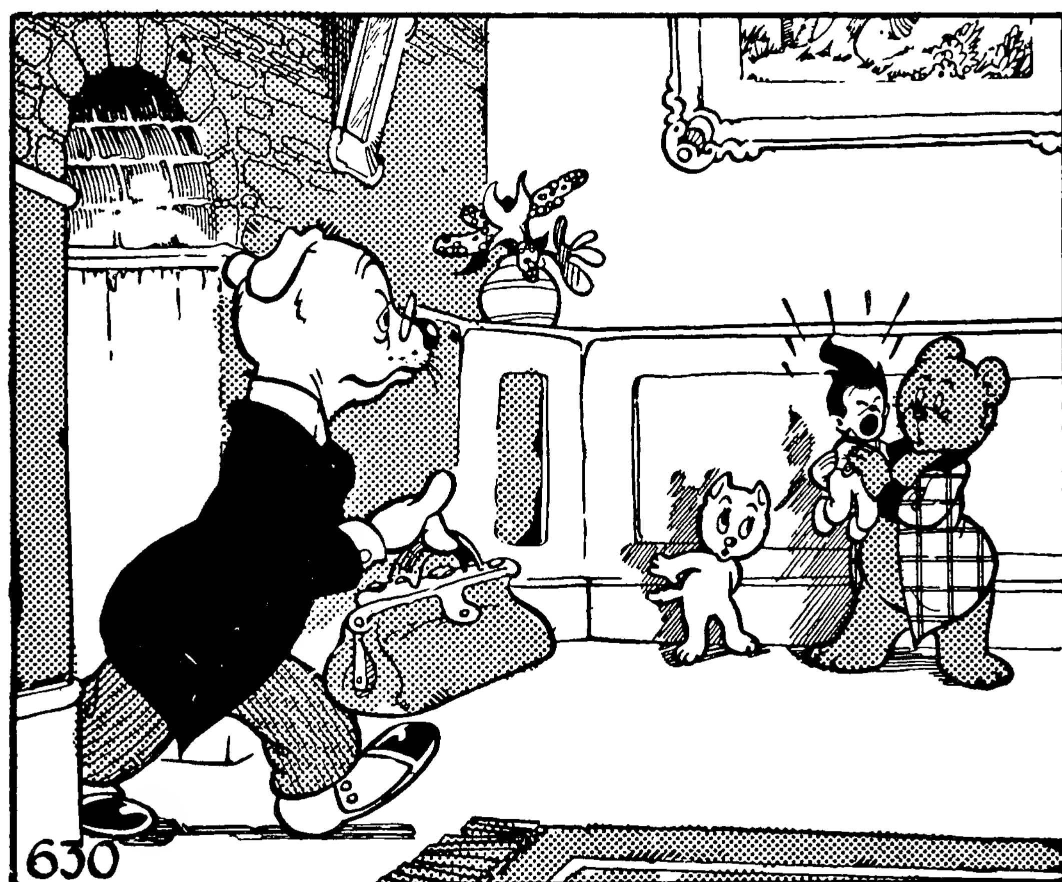

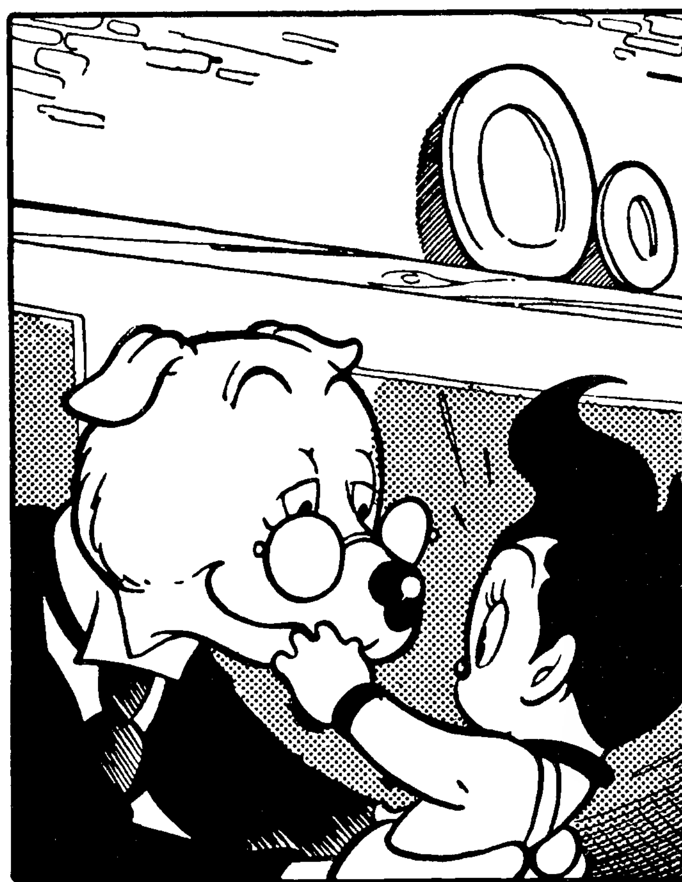
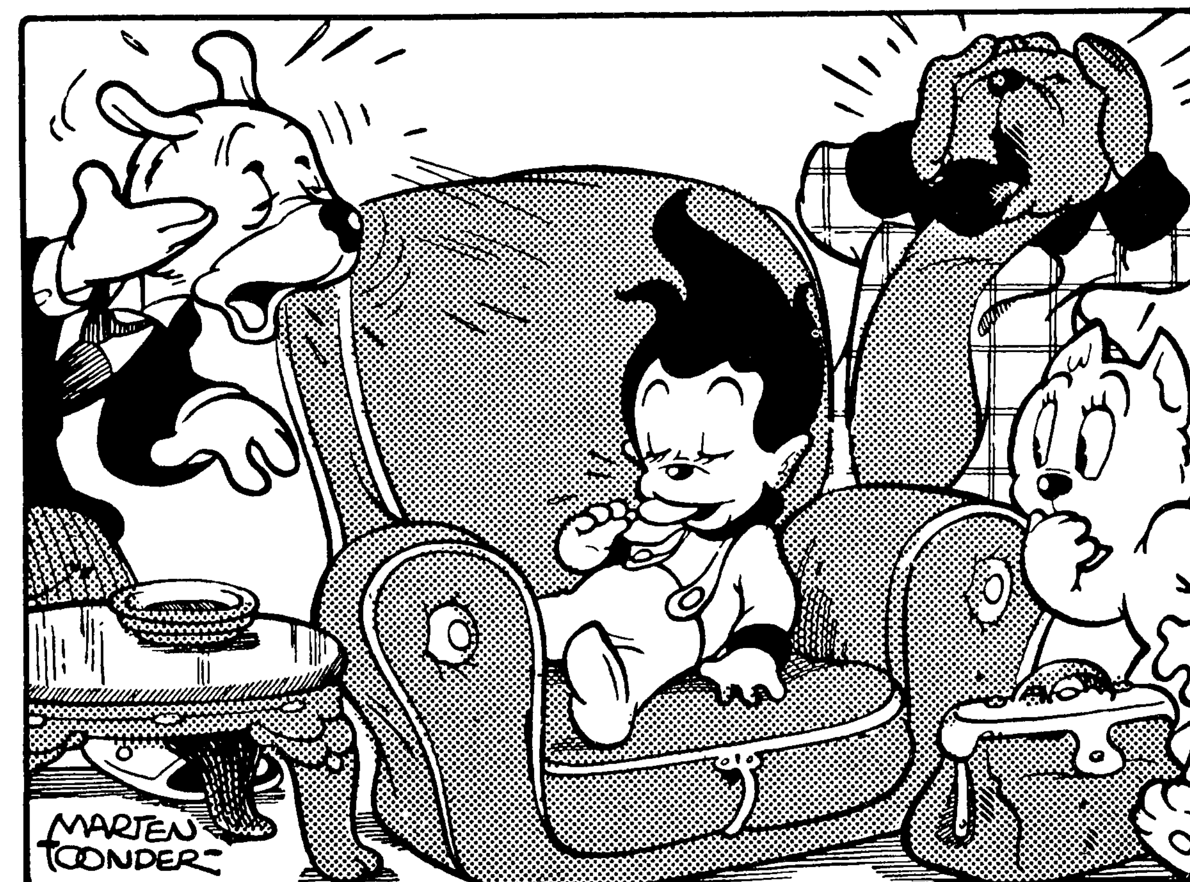
Heer Bommel nam Solfertje op en droeg hem naar zijn studeerkamer. 'Van nu af aan zal ik je persoonlijk onder mijn hoede nemen, arm schaap!' zei hij. 'Ik zal je een opvoeding geven die een Bommel waardig is! Persoonlijk zal ik je het A.B.C. leren en je daarna naar een universiteit sturen! Ik zal een man, nee, sterker nog, een hééer van je maken! Zeg dan ta ta tegen ome Ollie-Bollie! Lach dan! Wat zegt kindje dan? Ha! Ik zal Tom Poes eens laten zien, wat een goede opvoeding waard is! Wat jij, hè! Is-ie oom Bommel's zoete suikerbolletje?'
Solfertje barstte in een kraaiend gelach uit en heer Ollie nam met een tevreden glimlach zijn oude horloge (een erfstuk van zijn oudoom Zebedeus) uit zijn zak.
'Dit is een tik-tik!' legde hij uit. 'Luister maar aan je oortje! Hoor maar: Tik-tik-tik-tik-tik. Mooi hè?'
'Ta ta!' zei Solfertje. Hij stak zijn beide handjes naar het oude uurwerk uit en greep stevig vast.
'Enig toch, zo'n dreumes!' zuchtte heer Bommel tevreden. Maar op hetzelfde ogenblik slaakte hij een kreet van ontzetting. Solfertje stak bedaard het horloge in zijn mond en kauwde het knersend en knarsend fijn.
'Help!' riep heer bommel. 'Help!' En hij snelde naar de telefoon.
'Is er iets?' vroeg Tom Poes, die haastig kwam aangelopen.
'Sol-Solf-Solfertje!' legde heer Ollie uit. 'Horloge! Opgegeten! Dokter! Vlug!'

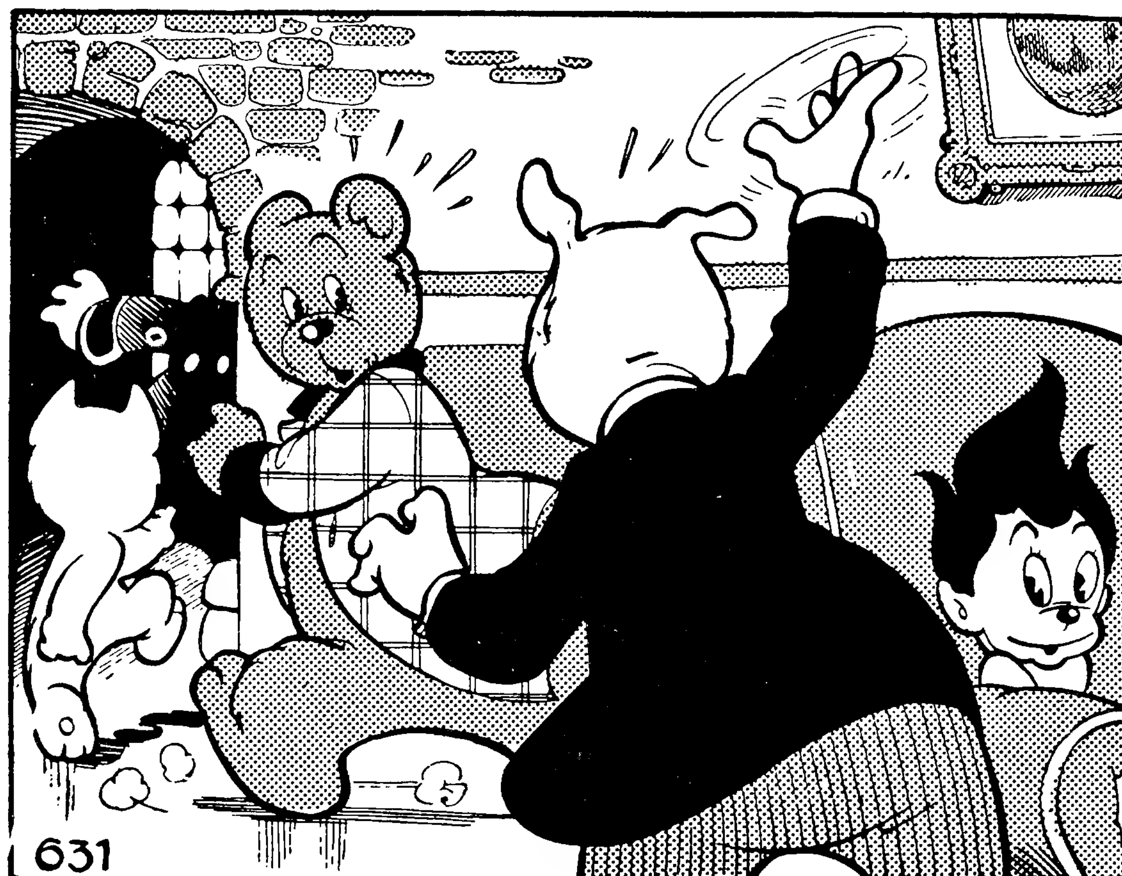

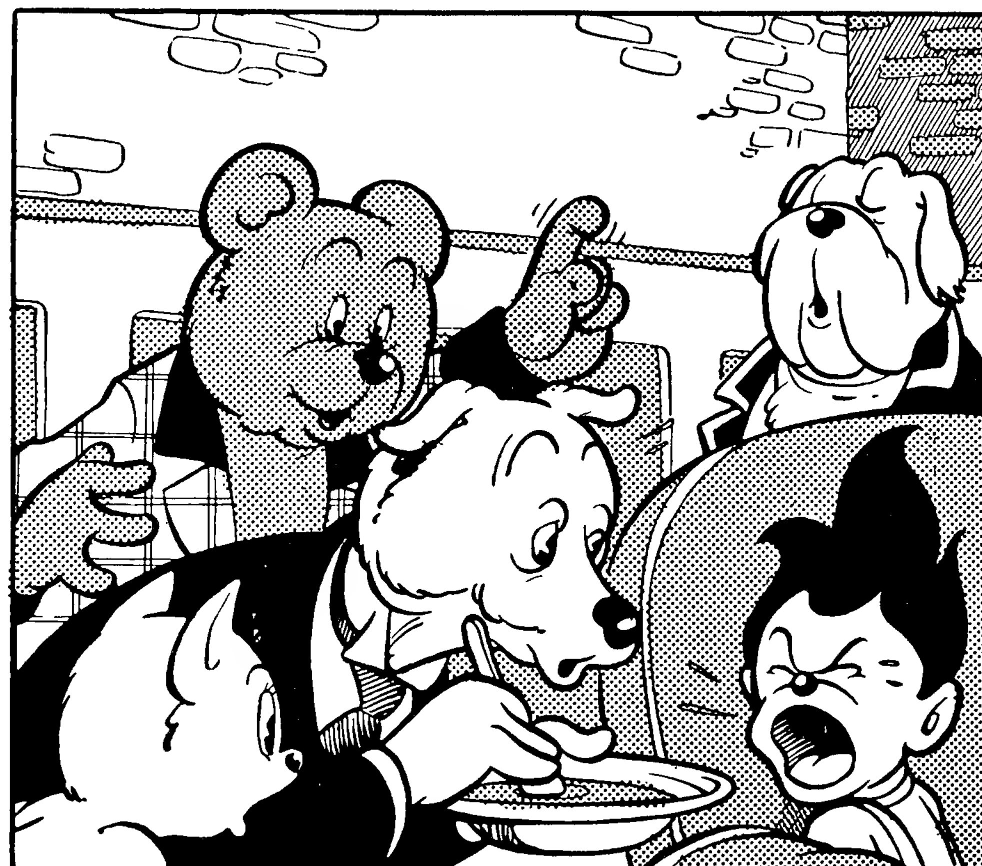
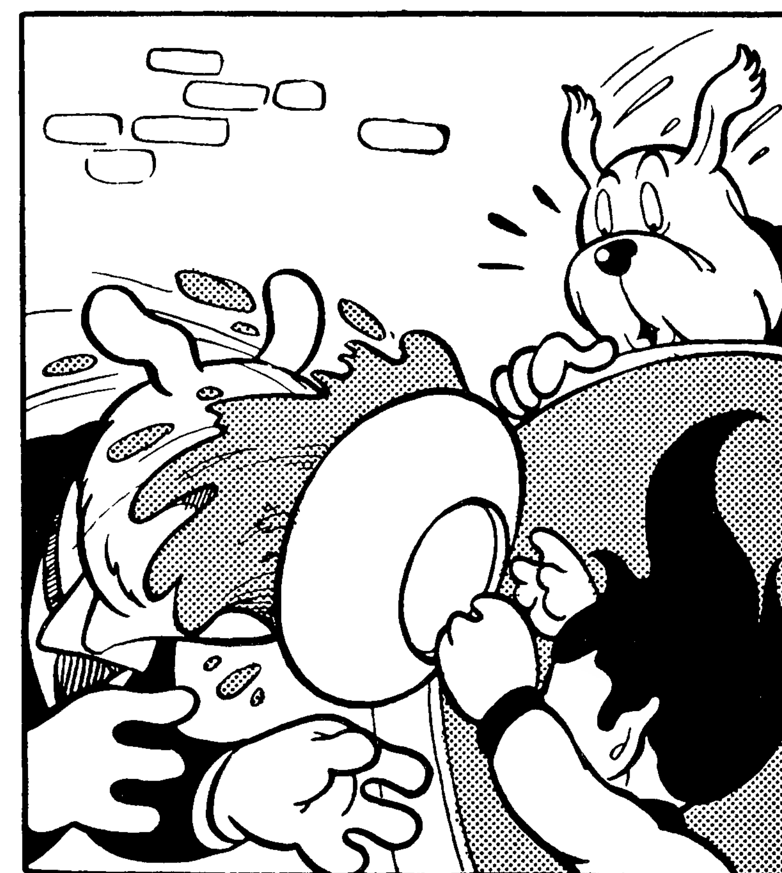
Heer Bommel had Solfertje voorzichtig in een stoel gezet en ijsbeerde nu zenuwachtig in de kamer heen en weer.
'Wat een toestand!' mompelde hij zorgelijk. 'Mijn pijp opgegeten, een halve deken opgekauwd en nu mijn goede, mooie, oude horloge verorberd. Een erfstuk van oudoom Zebedeus! Verschrikkelijk! Wàt moet ik doen? Doe toch iets, Tom Poes! Er moet iets gedaan worden, als je begrijpt wat ik bedoel! Kwam die dokter nu maar! Kwamen die babykleertjes maar!'
'Excuseer, heer Olivier!' zei Joost binnentredend met een grote stapel dozen. 'Hier zijn de babykleertjes, met uw welnemen! Zal ik ze de jongeheer aantrekken?'
'Geen sprake van!' zei heer Bommel. 'Dit doe ik persoonlijk! Ik zal persoonlijk de opleiding van jongeheer Solfertje op me nemen. Begrepen? Niemand heeft iets met hem te maken! Is dat duidelijk? Tom Poes help me eens even met het aantrekken van deze kleertjes!'
Tom Poes gehoorzaamde. Maar het vreemde was, dat Solfertje, die al die tijd tevreden lachend in de stoel had gezeten, onmiddellijk begon te schreeuwen toen hij kleertjes aankreeg.
'Ik zou tòch wel eens willen weten, wat Solfertje voor iemand is!' zei Tom Poes. 'Er stond niet voor niets in dat oude boek, dat we voorzichtig moesten zijn!'
'Bah!' riep heer Bommel boos. 'Jij altijd met je gezeur en je gemopper Je bent jaloers op dit hummeltje, dàt is het!'

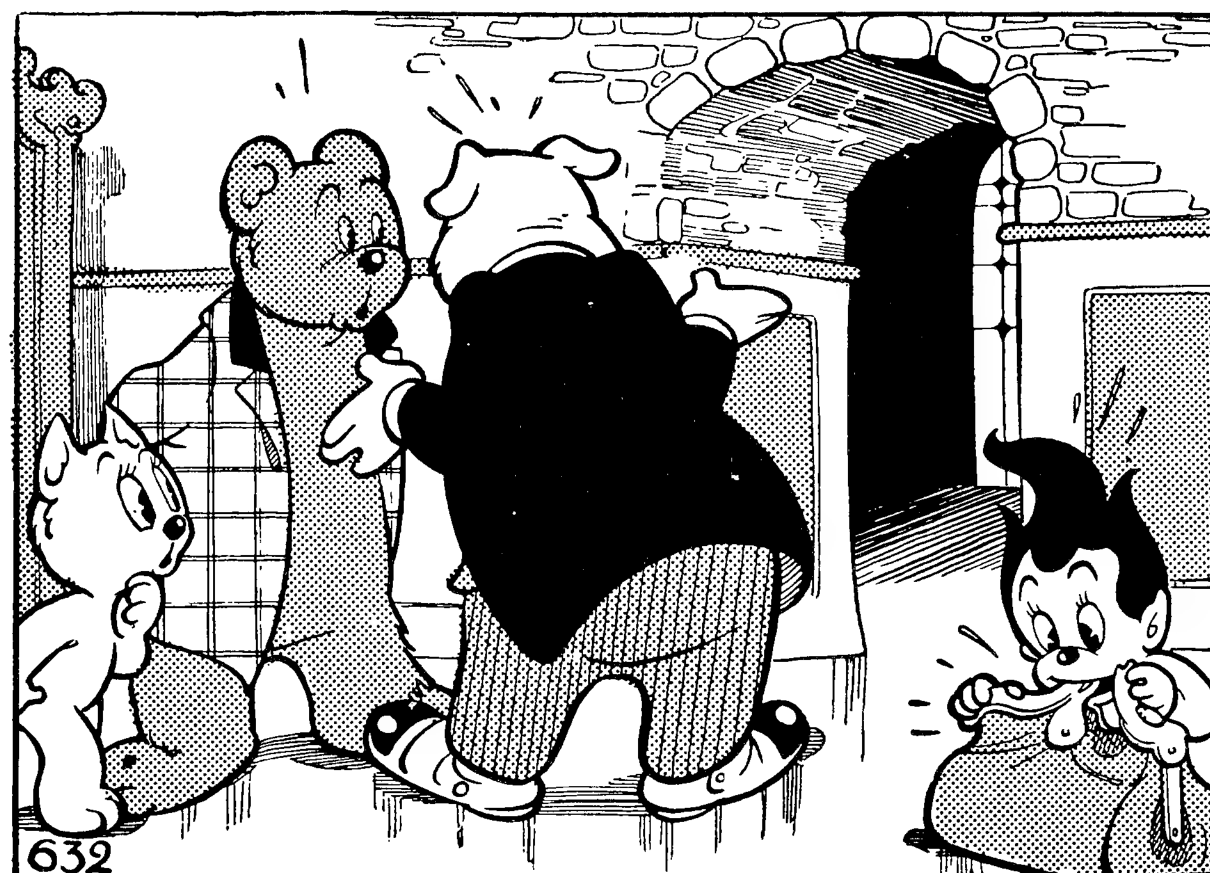

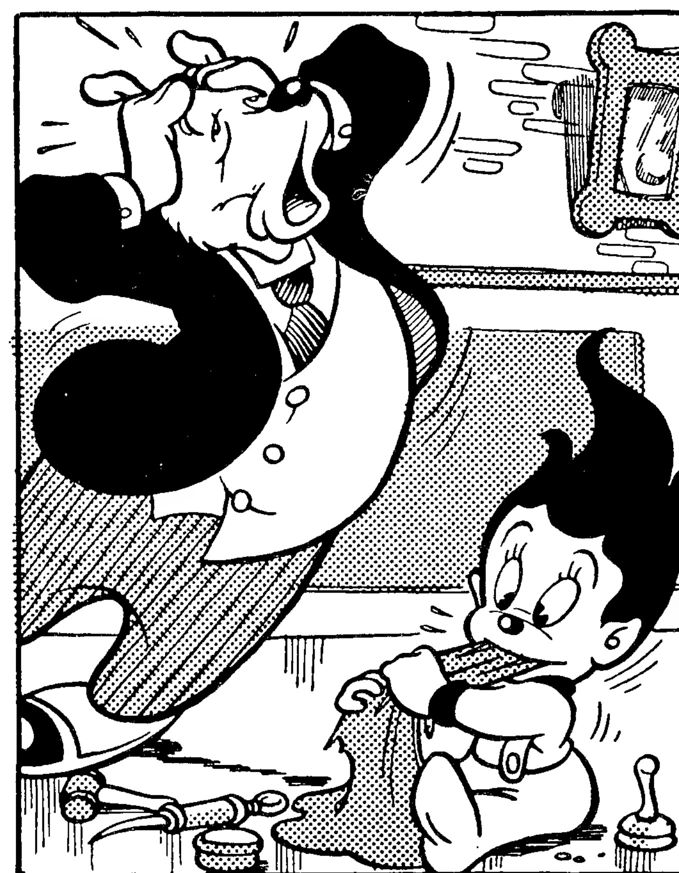
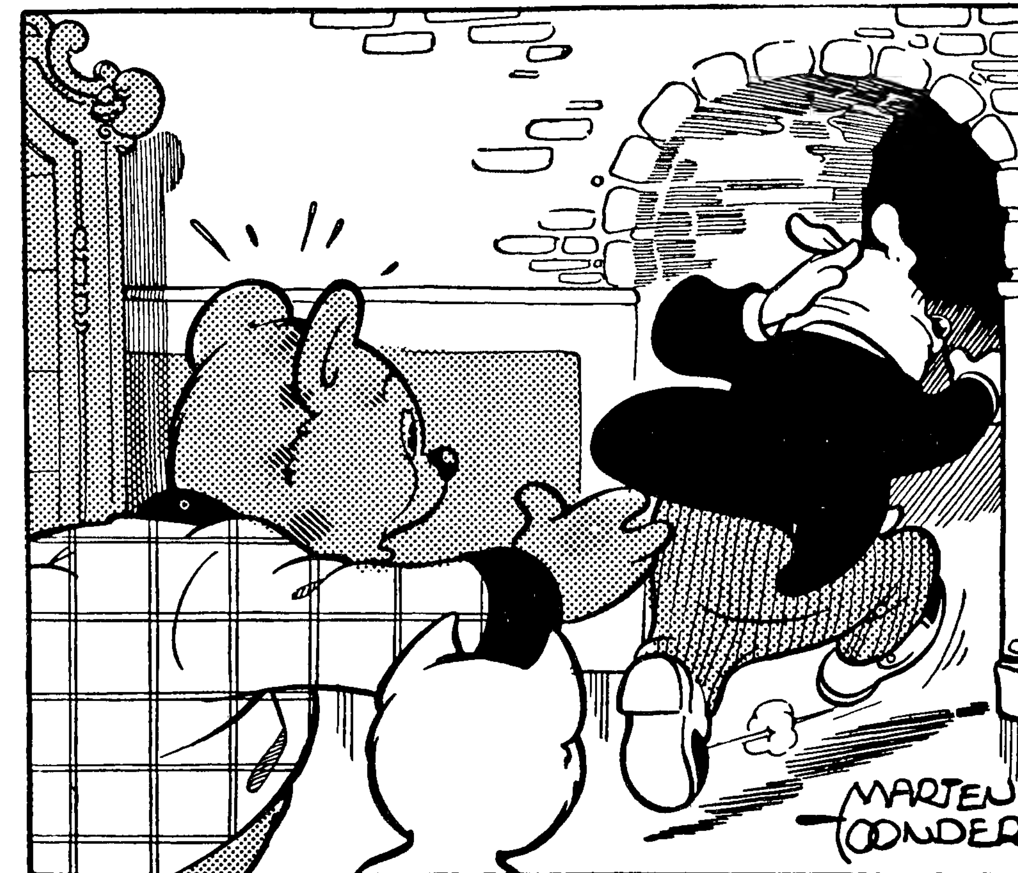
Na een kort half uurtje wachten stapte de dokter met een vlugge dribbelpas de kamer binnen.
'Ziezo!' sprak hij op geruststellende toon. 'Is dit kleine ventje de patiënt? Wat scheelt er aan? Huh? Stuipjes? Heeft hij klachten! Rode stipjes op het gehemeltje?'
'Dat zou best kunnen!' zei heer Bommel bezorgd. 'Hij heeft namelijk een pijp, een deken en een horloge opgegeten! Is dat erg dokter? Kan er iets aan gedaan worden?'
'Wàt heeft hij?' vroeg de dokter bevreemd.
'Een pijp, een deken en een horloge opgegeten!' legde heer Bommel uit.
'Eh... ah... juist!' mompelde de geneesheer. 'Opgegeten, zegt u? Kom, kom... eh... juist! Jaja, laat maar eens kijken, vriendje! Doe je mondje maar eens open!'
Hij boog zich over Solfertje heen en deze kreeg nu de lorgnet van de dokter in de gaten. Met een blij lachje greep het ventje het brilletje beet, rukte het af en stak het in de mond.
'Sakkerloot!' riep de getroffen arts. Hij tastte naar zijn neus en staarde met knipperende oogopslag naar zijn patiënt.
'Help!' riep heer Bommel. 'Hij eet uw bril op! Doe toch iets, dokter! Houdt hem tegen!'
Maar helaas het was te laat! Solfertje kauwde smakelijk de glaasjes tot gruis en slikte tevreden alles door.
'Mijn... eh... lorgnet!' stamelde de dokter. 'Ik ben sterk bijziende, moet u weten. Ik ben zéér ontriefd door dit gemis!'
'Zeur niet!' riep heer Ollie, die zichzelf vergat. 'Dit hummeltje heeft schèrven in, dat is véél erger!'

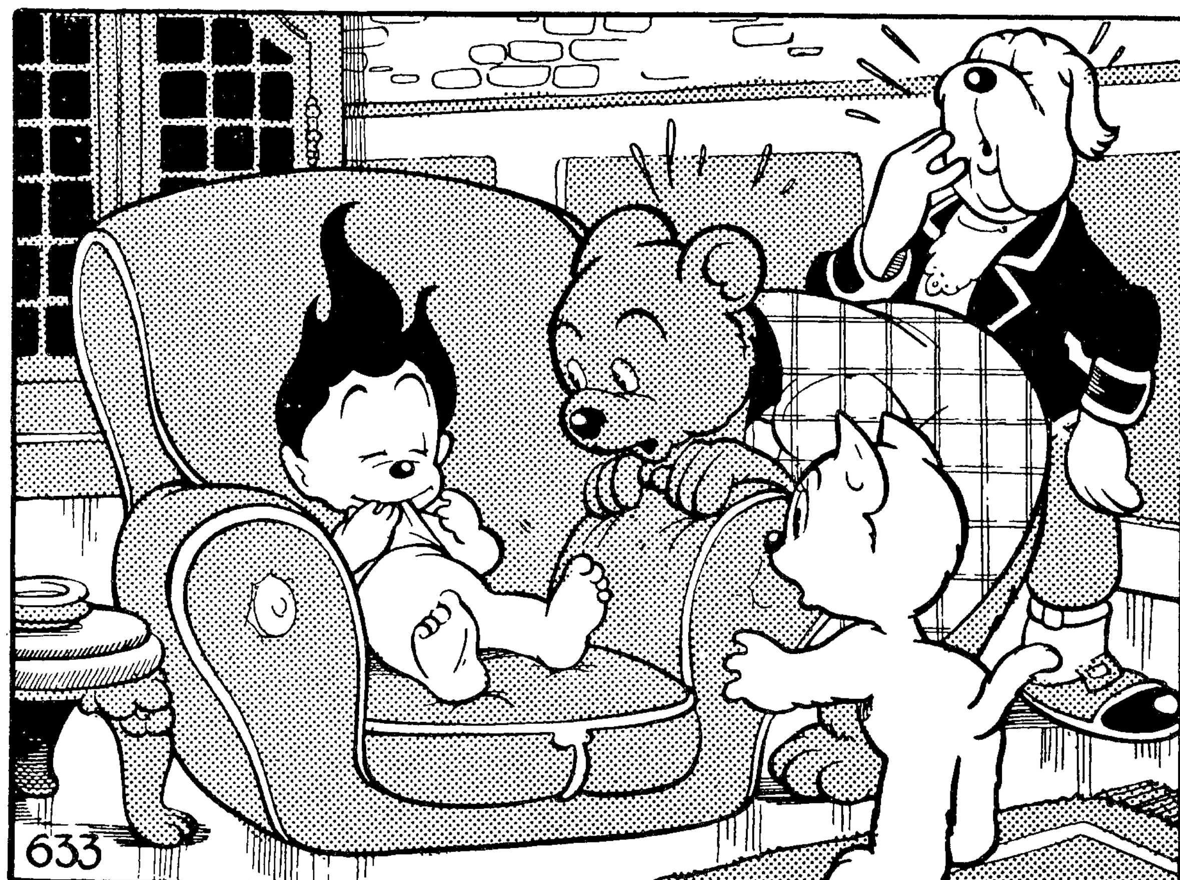

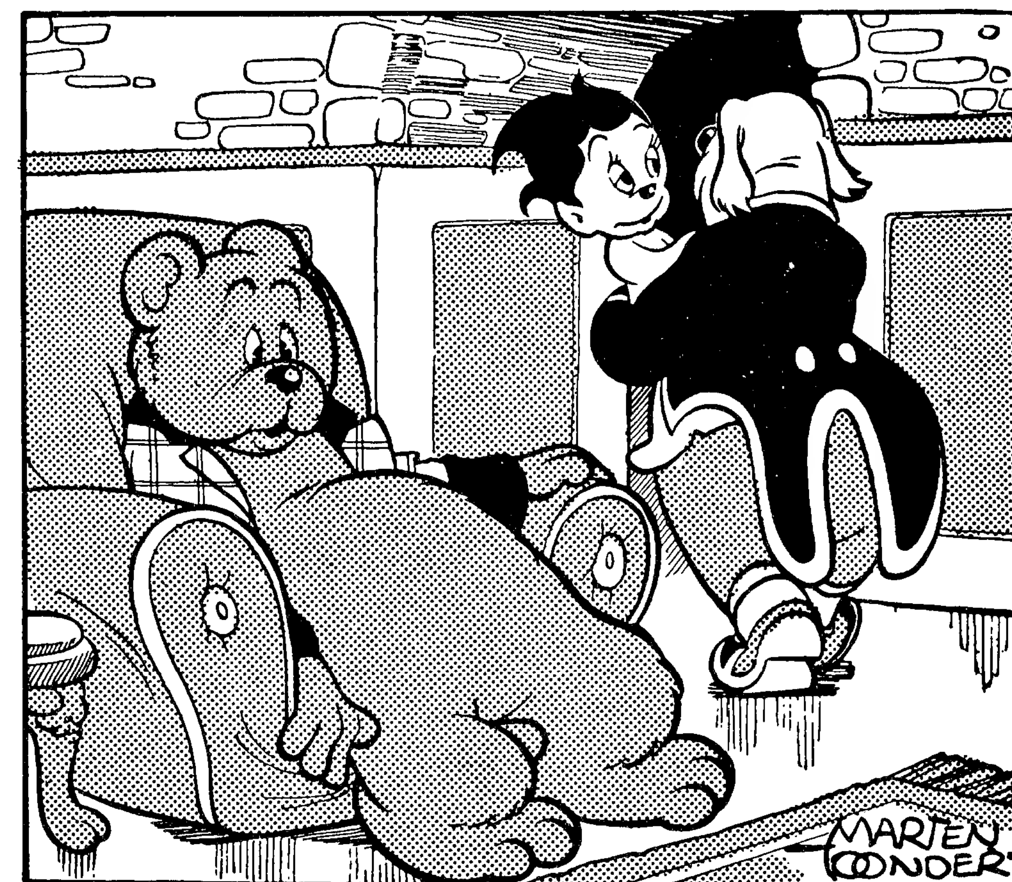
'Een moeilijk geval!' mompelde de arts, met bijziende ogen om zich heen turend. 'Er moet spoedig worden ingegrepen!' hernam hij. 'De patiënt heeft glas gegeten...'
'En een horloge, een deken en een pijp!' vulde heer Bommel zenuwachtig aan.
'Een brandende pijp!' verduidelijkte Tom Poes.
'Koek!' zei de geneesheer. 'Koek en pap! Dat is de enige remedie, die ogenblikkelijk enige verlichting schenkt.'
'Solfertje ziet er anders niet uit, alsof hij pijn heeft!' zei Tom Poes. 'Hij lacht zelfs!'
'Joost!' riep heer Bommel. 'Joost!' Waar zit je nu weer? Joost! Koek en pap!'
Zo roepend holde hij de kamer uit en weinige ogenblikken later trad Joost met het gevraagde binnen.
'Net op tijd!' zei de dokter. 'Het kereltje schijnt inderdaad nog geen pijn te gevoelen. Een vertraagde reactie van de maagwand, zou ik zeggen! Hm... een kleine ulcus-lijder, zou ik zo denken. Een zogenaamd hongergevoel... hm... kom kleine, doe het mondje maar open, dan zullen we er een lekker papje in doen...'
Maar Solfertje herkende het papbord en hij wist waarschijnlijk nog, wat een grappige dingen men daarmee kan doen.
Kraaiend greep hij het eetgerei beet en wierp het tegen het gelaat van de arts. Deze riep iets, maar niemand kon zijn woorden verstaan omdat ze door een dikke griesmeellaag gesmoord werden.
'Jammer van al die pap, met uw welnemen!' sprak Joost.

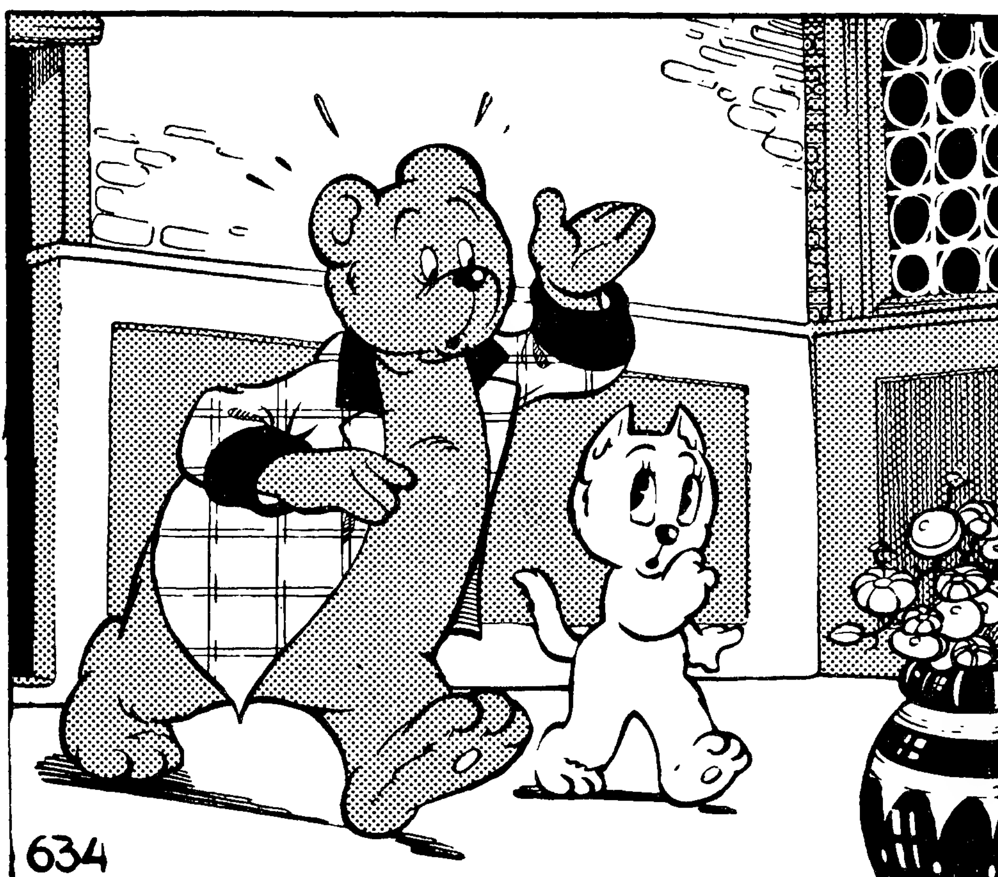

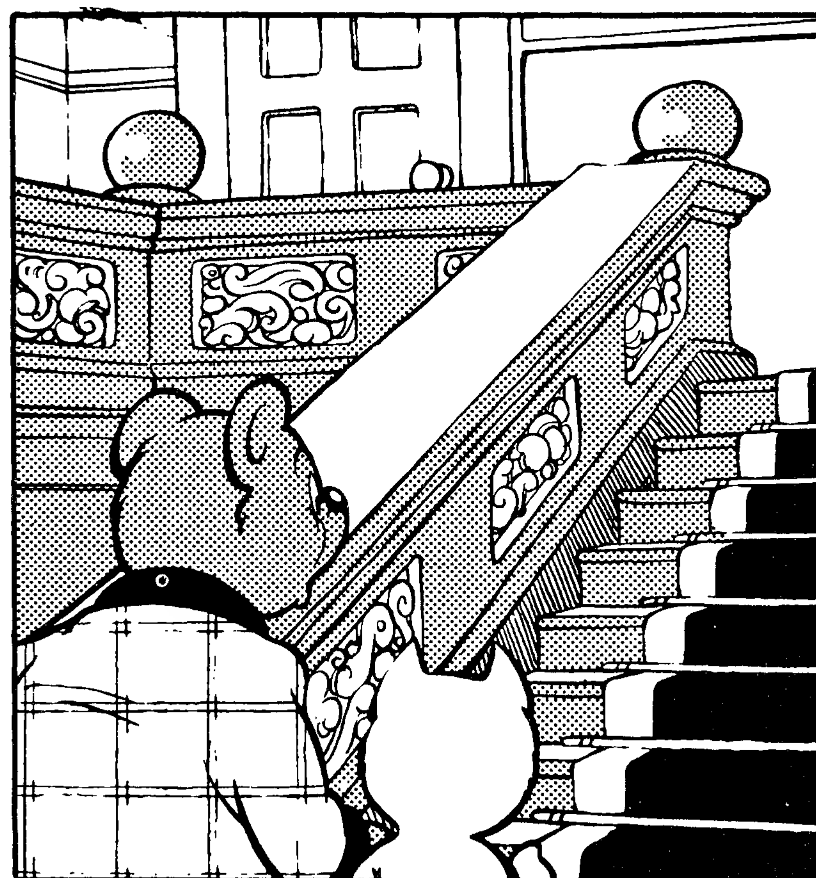
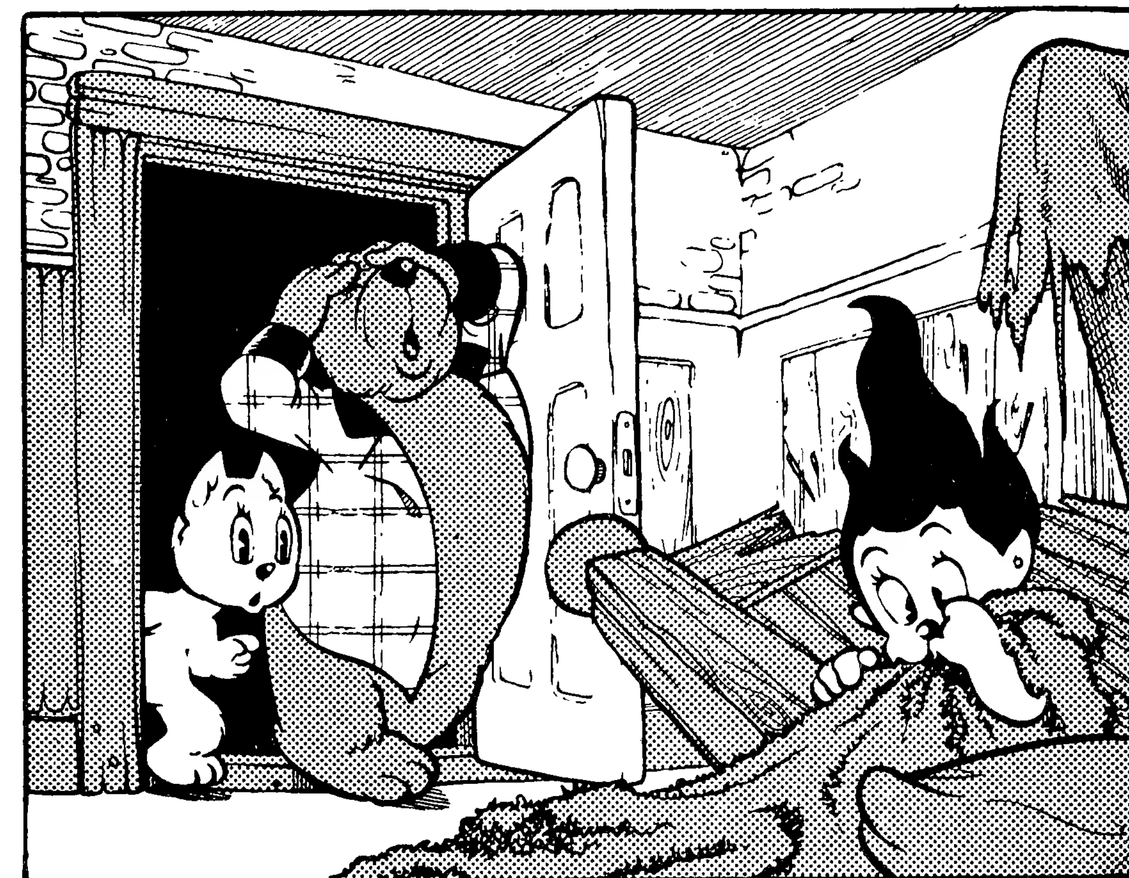
Joost reinigde de dokter grondig en heer Bommel bood stamelend zijn excuses aan.
'Het ventje houdt van grapjes!' zei hij... 'Dat pap-spelletje doet hij met mij ook wel. Maar het spijt mij zeer, u moet maar denken: Het kind is nog niet wijzer! Wat moet er nu gebeuren, dokter? Is het ernstig denkt u?'
'Het is een uiterst vreemd geval!' zei de geneesheer ernstig. 'Om u de waarheid te zeggen: Ik heb dit geval in mijn veeljarige praktijk nog niet meegemaakt! Deze honger, ik mag wel zeggen, deze vraatzucht is ongebruikelijk op die leeftijd! Er is geen reden tot ernstige ongerustheid, maar aan de andere kant moeten we toch op alle gebeurlijkheden voorbereid zijn. Zonder dan ook aan het ergste te denken, zou ik toch overwegen... hm... Ik vraag me af of we de maag van de kleine niet uit zullen pompen... hoewel... bij nadere overweging een operatief ingrijpen.. hm... Het is lastig, dat mijn lorgnet verdwenen is... ik ben sterk bijziende, moet u weten! En overigens is er wat pap in mijn oor gekomen, zodat ik enigszins onthand ben...'
'Ja, ja!' onderbrak heer Bommel ongeduldig. 'Maar Solfertje! Wat is er nu met Solfertje?'
'Solfertje eet de tas van de dokter op!' riep Tom Poes.
De arts keerde zich om en slaakte een rauwe kreet. Zijn mooie tas was in flarden en allerlei instrumenten lagen over de grond.
'D-d-d... dit gaat te ver!' riep de geneesheer. 'Dit is geen patiënt, het is een roofdier! U moet een veearts raadplegen!'
En de geplaagde dokter holde het huis uit, vertwijfeld nageroepen door heer Bommel...

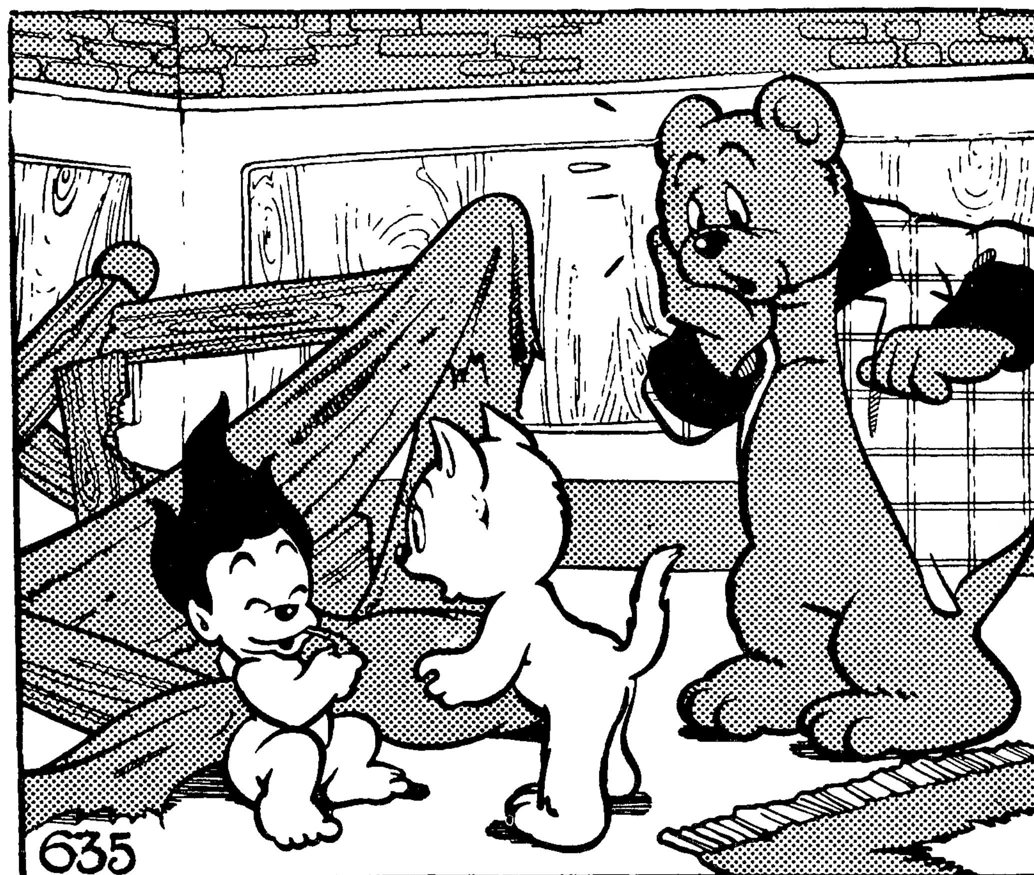

'De dokter is weg, Tom Poes!' zei heer Ollie diep bezorgd. 'Wat moeten we nu doen? Hij laat ons met de zorgen achter! Dat is toch eigenlijk géén werk, jonge vriend, zeg nu zelf! Zo'n arts moet nu eenmaal klaar staan voor de zorgen en noden van zieken en hulpbehoevenden! Hij kon niet zo maar weglopen, wat jij? Wat moeten we nu doen? Ik moet bekennen, dat ik er geen raad mee weet. Die arme Solfertje! Het arme, kleine, tere stakkerdje! Daar zit hij nu ziek en lijdend en... Maar waar zijn zijn kleertjes, Tom Poes? Zijn pompoentjes en omboorseltjes en angorawollen uitzetje? Ik weet toch zeker, dat hij die daarnet nog aanhad...!'
'Met uw verlof, heer Olivier!' zei Joost, die onberispelijk op de achtergrond stond. 'De jongeheer Solfertje heeft zo juist zijn textiel opgegeten!'
'Sukkel!' riep heer Ollie, 'waarom heb je hem niet tegengehouden? Waarom heb je niets gedaan? Waarom heb je...'
'Met uw welnemen,' onderbrak Joost. 'Het scheen me toe, dat de kleuter het lekker vond – als ik het zo mag uitdrukken. In het bijzonder de knoopjes schenen het ventje goed te smaken. Zodoende...'
'Wàt zodoende!' riep heer Bommel. 'Je doet niets! O! Wat een toestand! Breng Solfertje naar de logeerkamer, Joost! Breng hem naar bed! Ik moet nadenken! Ik sta overal alleen voor! Ik ben een overspannen heer! Breng hem naar bed, Joost en zing hem in slaap! Ik ben daartoe niet in staat!'

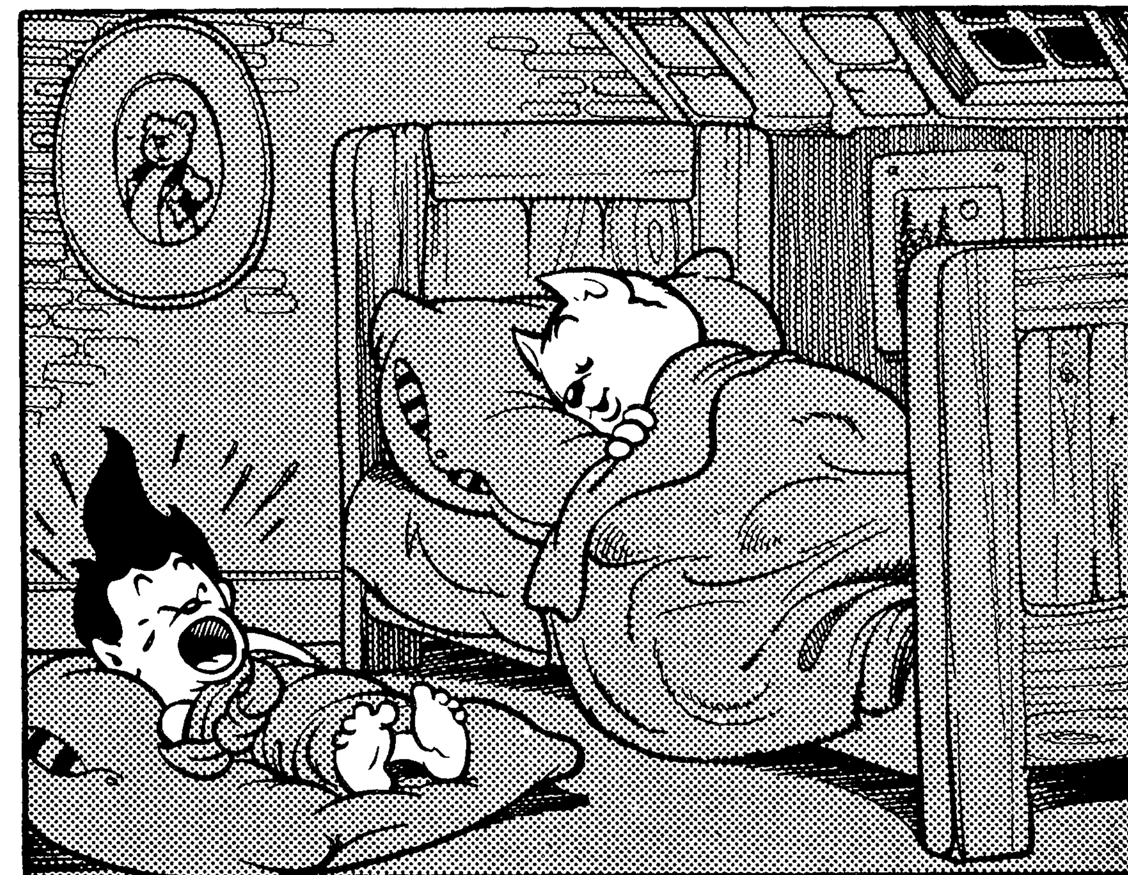

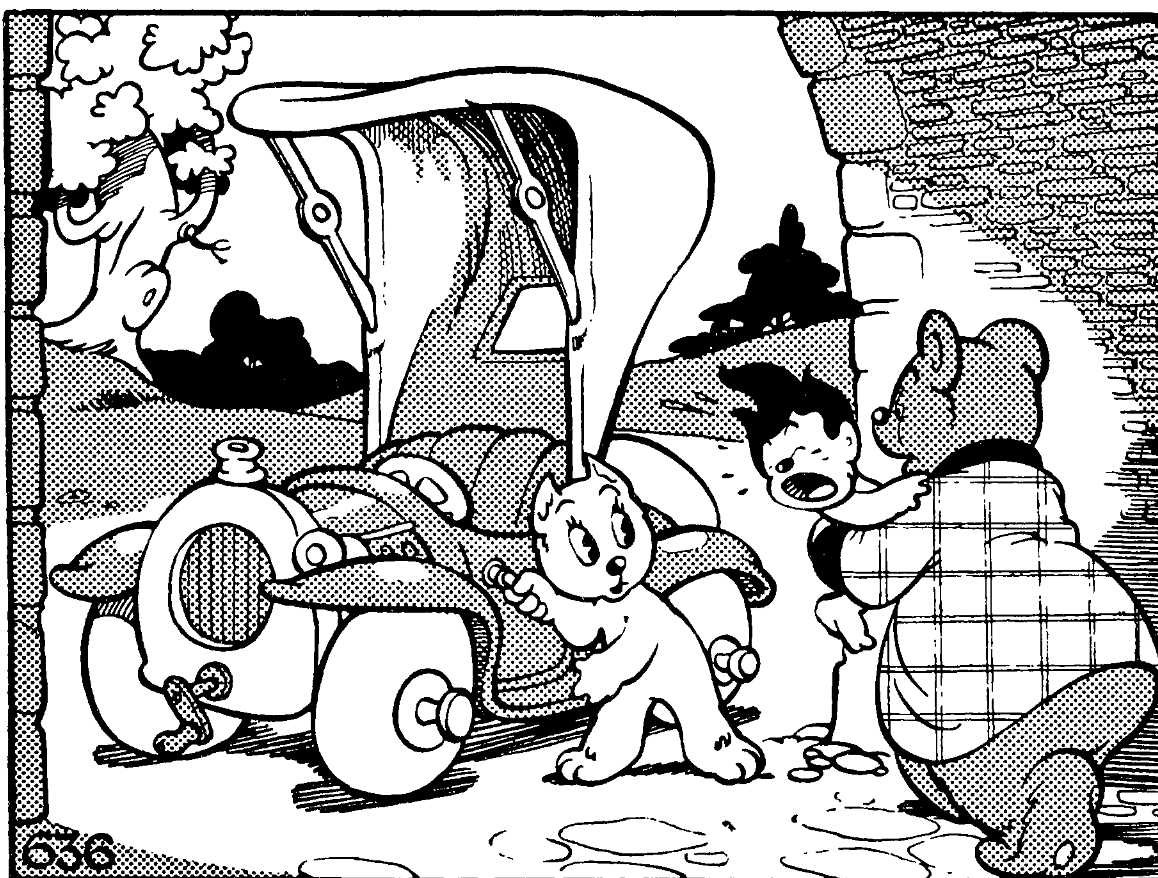
Het was avond geworden. Heer Bommel en Tom Poes zaten zorgelijk bij het haardvuur en praatten over Solfertje.
'Het wordt niets dan narigheid met hem!' zei Tom Poes. 'We hadden het wurm in die fles moeten laten, heer Bommel!'
'Jij houdt niet van kinderen!' zei heer Ollie somber. 'Je bent hard en ruw! Wie heeft ooit zoiets gehoord! Alles wat je weet te zeggen, is, dat we hem in die fles hadden moeten laten! Bah! Wat ben je toch hardvochtig! Je doet me pijn, als je begrijpt, wat ik bedoel! Dat tere, zwakke poppetje! Dat kleine, lieve schaapje met zijn mooie oogjes! Ik wil er niet meer over praten, jonge vriend! Ik ga slapen!'
'Ik ook!' zei Tom Poes. 'Het was een vermoeiend dagje en het ziet er naar uit, dat het morgen niet veel beter zal zijn! Oef! Ik ben blij, dat Solfertje nu slaapt!'
'Stil!' zei heer Ollie, op zijn tenen de trap beklimmend. 'Je zult het diertje wakker maken met je gebrul! Je roept veel te hard. Je gedraagt je niet als heer! Je moest je schamen! Wacht even, dan zal ik héél voorzichtig even kijken of hij lekker slaapt!'
Heer Bommel opende zachtjes de deur van de logeerkamer en sloop naar binnen. Tom Poes liep verder naar zijn slaapkamer, toen hij opeens opgeschrikt werd door een luide kreet uit de logeerkamer van Solfertje. Toen hij daar binnen rende trof hij een verschrikkelijke rommel aan. De kleuter had namelijk zijn bed uit elkaar gehaald en was nu bezig zijn beddegoed met smaak naar binnen te werken...

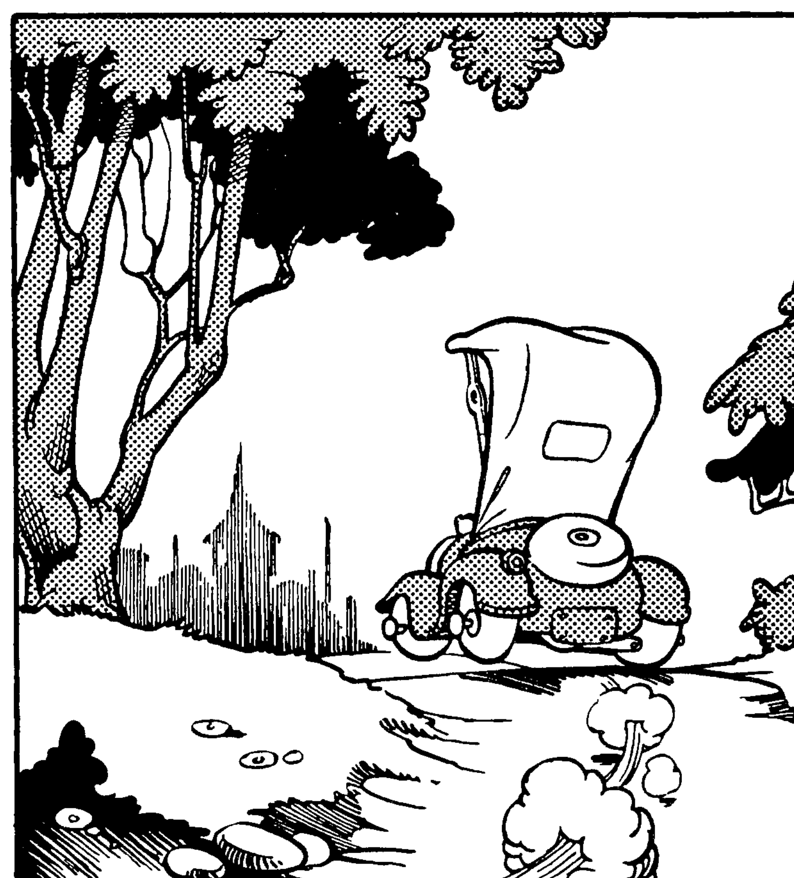
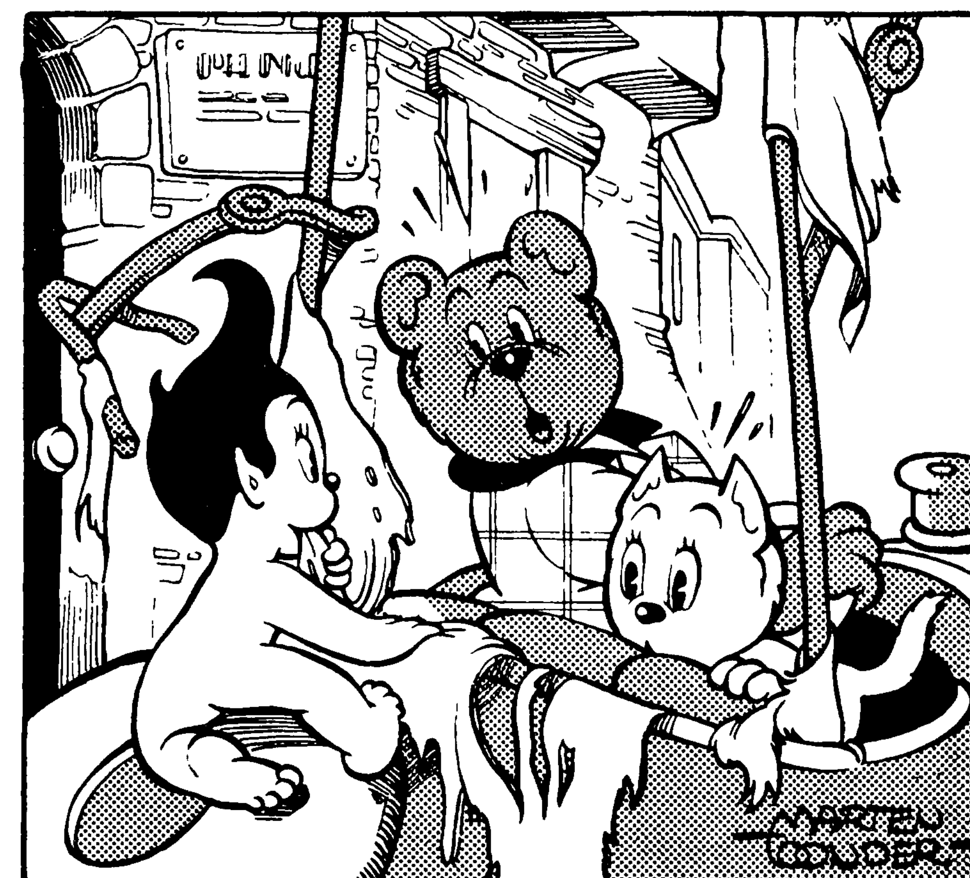

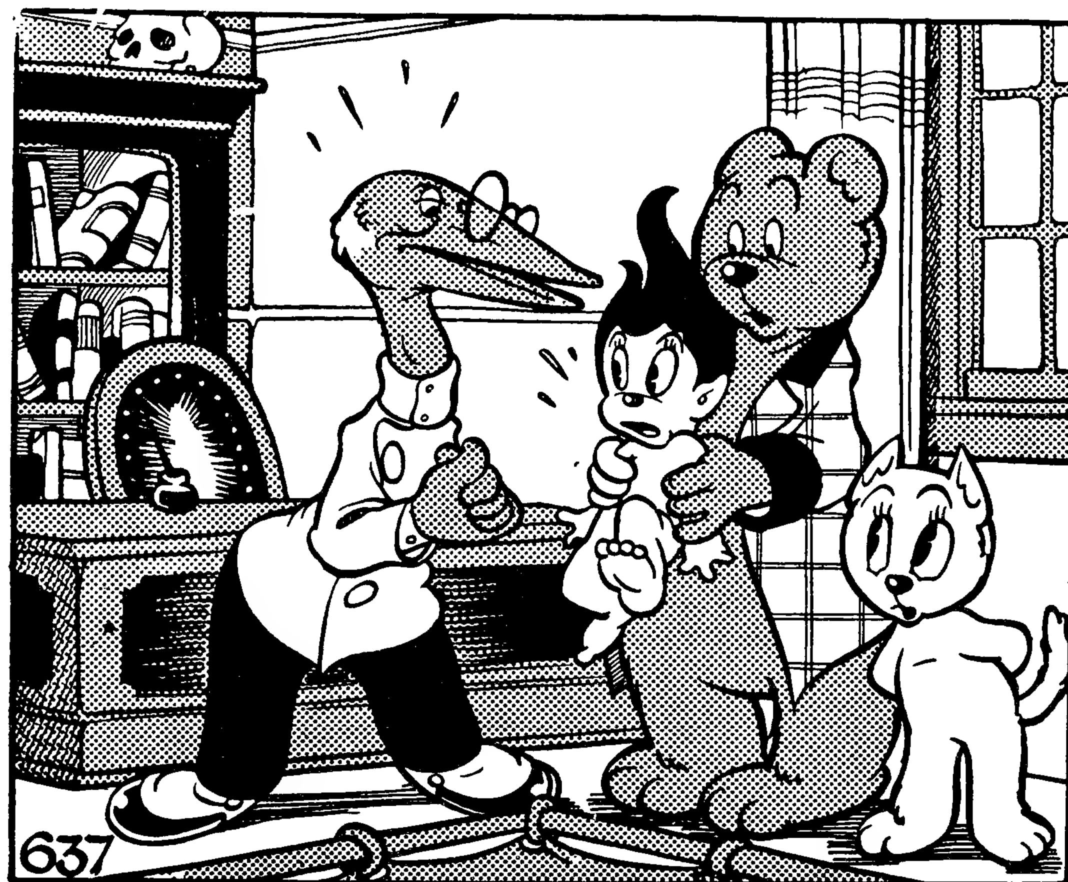

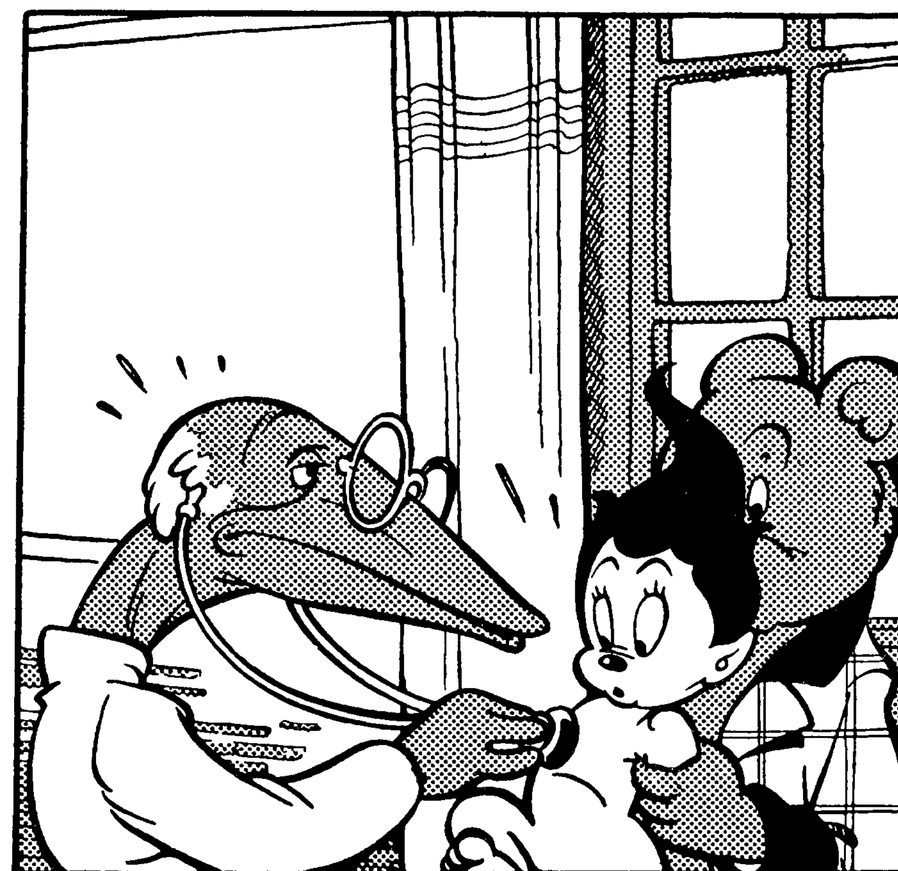
'Kijk nu toch eens!' riep heer Ollie. 'Kijk toch eens, Tom Poes! Solfertje eet zijn bed op! O! Wat moet ik doen? Doe toch iets! Wat moet ik beginnen? Ik ben ten einde raad! Ik weet niet wat ik moet doen, als je begrijpt, wat ik bedoel! Laat dat, Solfertje! Laat dat! Oh!'
Tom Poes ijsbeerde nadenkend door de kamer, terwijl heer Ollie op huilerige toon voortging met zijn geklaag en Solfertje met smaak de resten van zijn dekentje opkauwde.
'Dat tere maagje!' jammerde heer Ollie. 'Waar blijft dat allemaal? Dat kan toch niet gezond zijn?'
'Ik geloof niet in dat tere maagje!' zei Tom Poes. 'Hij heeft een maag als een stoomwals, als u het mij vraagt! Hij is een ijzervreter! En de enige manier om geen last van hem te hebben is... eh...'
'Weet jij een manier om dit schaapje rustig te laten zijn?' vroeg heer Ollie.
'Ja!' zei Tom Poes. 'Ga maar rustig slapen, heer Bommel en laat Solfertje aan mij over!'
Heer Ollie ging gerustgesteld naar bed en Tom Poes droeg Solfertje naar zijn kamer, waar hij hem in een laken wikkelde en stevig vastbond. Toen legde hij hem op een kussen op de grond en stapte in zijn bed.
Na vijf minuten sliep hij, zonder gestoord te worden door het gebrul van Solfertje, die blijkbaar nog honger had.

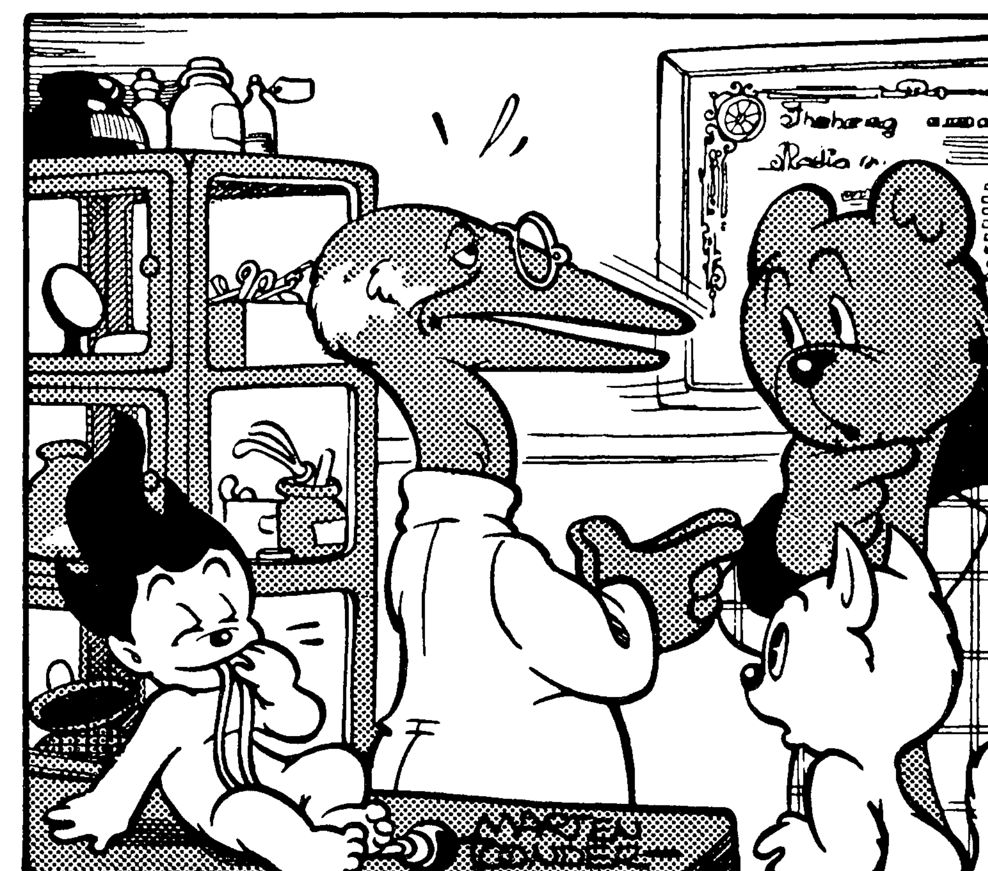

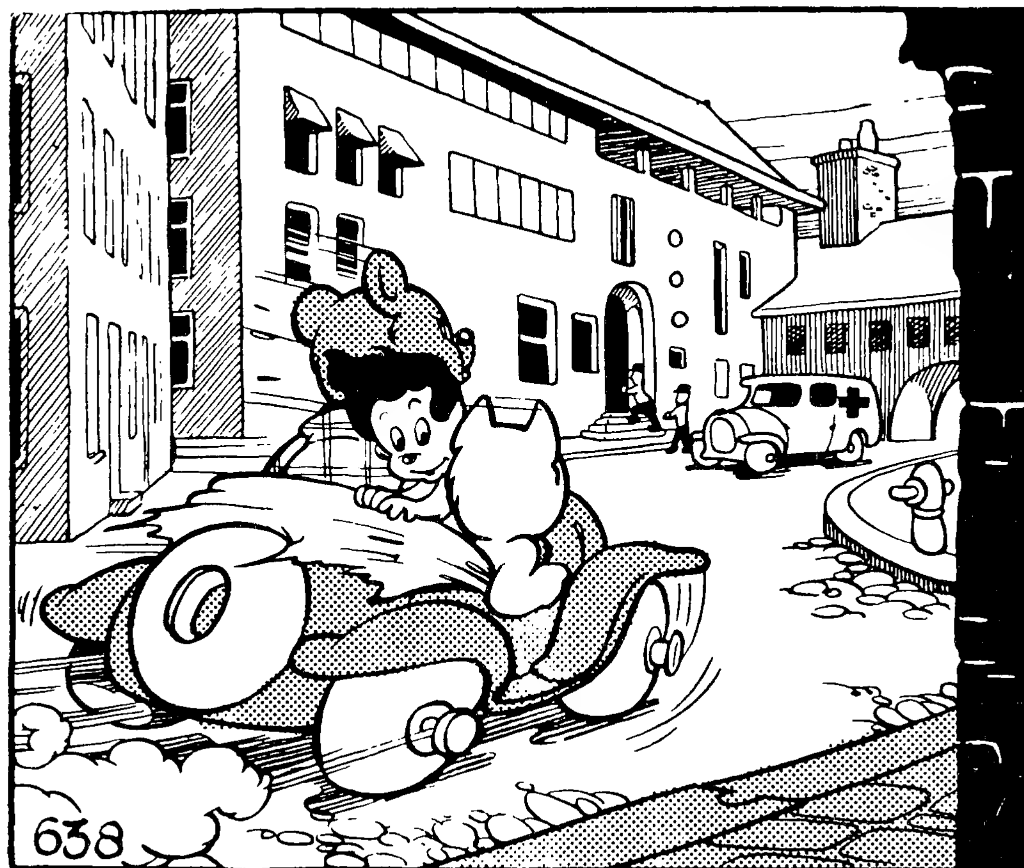
De volgende morgen, toen Tom Poes met Solfertje in de eetkamer verscheen, zat heer Bommel al te ontbijten.
'Het is goed, dat je er al bent, jonge vriend!' zei hij ernstig. 'Ik heb nog eens nagedacht over Solfertje en ik vind, dat we er alles aan moeten doen. Het is duidelijk, dat er iets niet in orde is met zijn spijsvertering. Het wichtje heeft iets aan zijn maagje. Dat geëet is niet normaal, zeg nu zelf! En daarom gaan we nu meteen naar de stad om een eerste klas dokter te raadplegen. Niet zo maar eens een huisarts, maar een geneesheer, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Een specialist?' vroeg Tom Poes.
'Net als ik zei: een specialist!' zei heer Bommel. 'Eet dat ontbijt op, jonge vriend, en volg me!'
Zo gebeurde het. De Oude Schicht spoedde zich stadwaarts en stopte na een uurtje voor het huis van professor dokter Kloppers, internist.
'Ziezo!' zei heer Ollie. 'We zijn er. Ik ben blij, dat Solfertje zich zo rustig heeft gedragen. Eh... wáár is Solfertje?... Eh... Wat...'
Heer Bommel stokte en zou gevallen zijn, wanneer hij niet achter het stuur gezeten had. Solfertje had namelijk gedurende de rit de kap van de Oude Schicht uit elkaar gehaald en voor het grootste deel opgegeten.
'Help!' steunde heer Ollie. 'M-mijn S-schicht! S-Schocht! M-mijn schicht! M-mijn s-schilfertje! Eh... Scholfertje!'

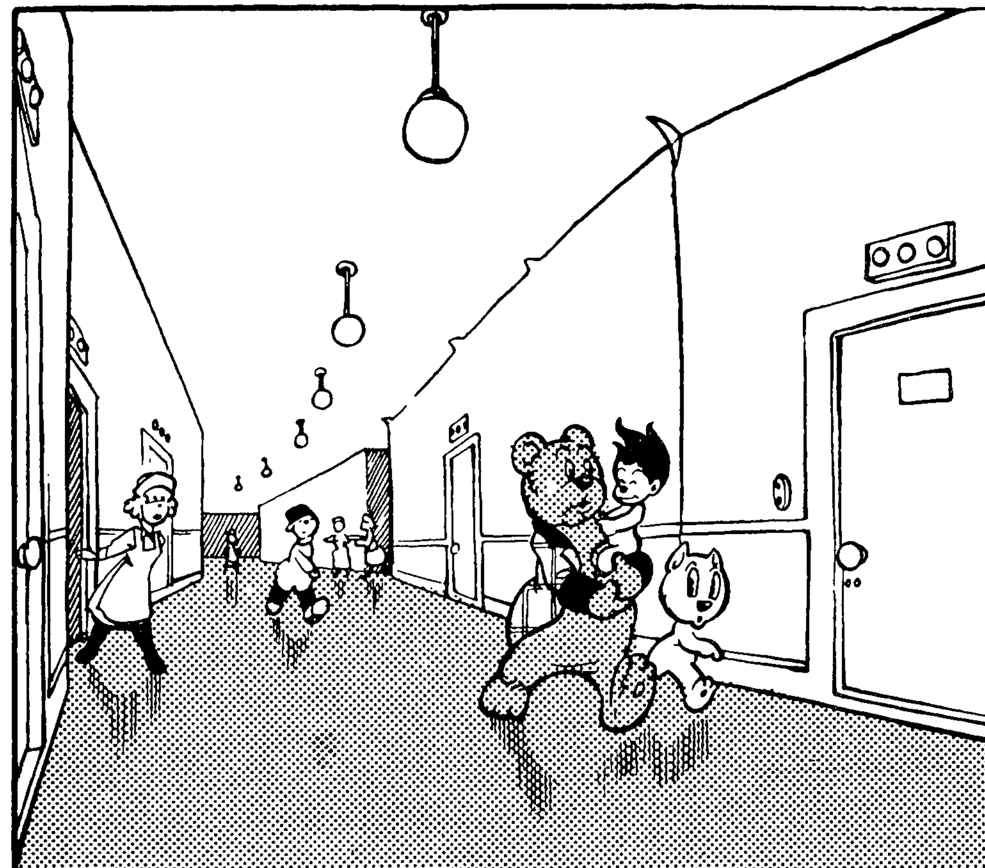
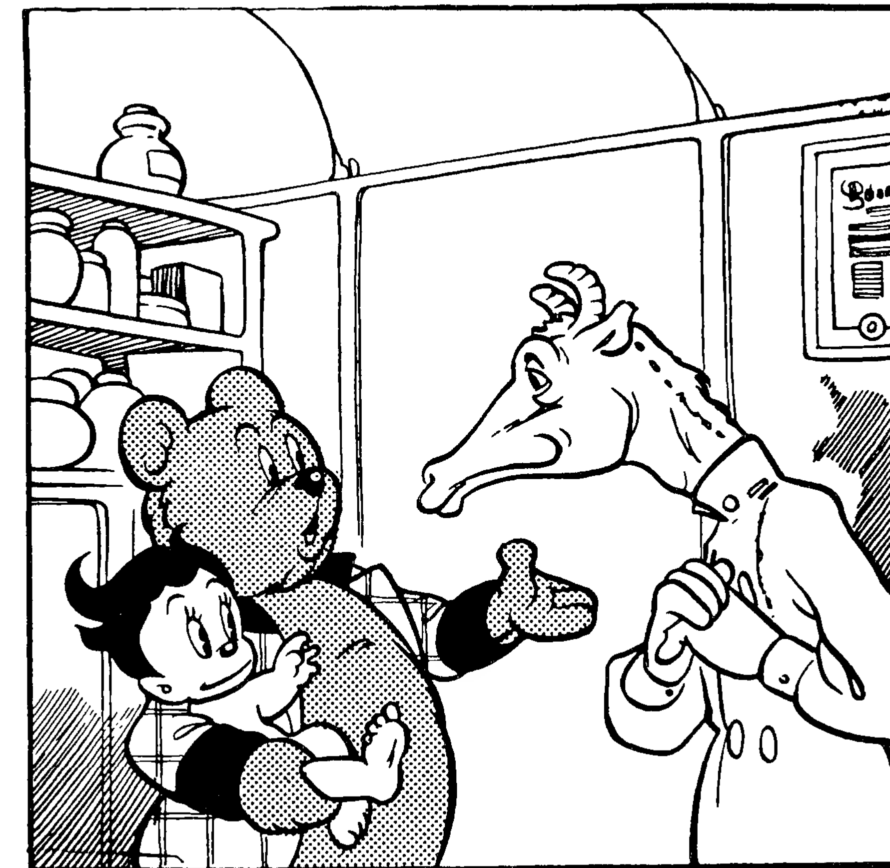

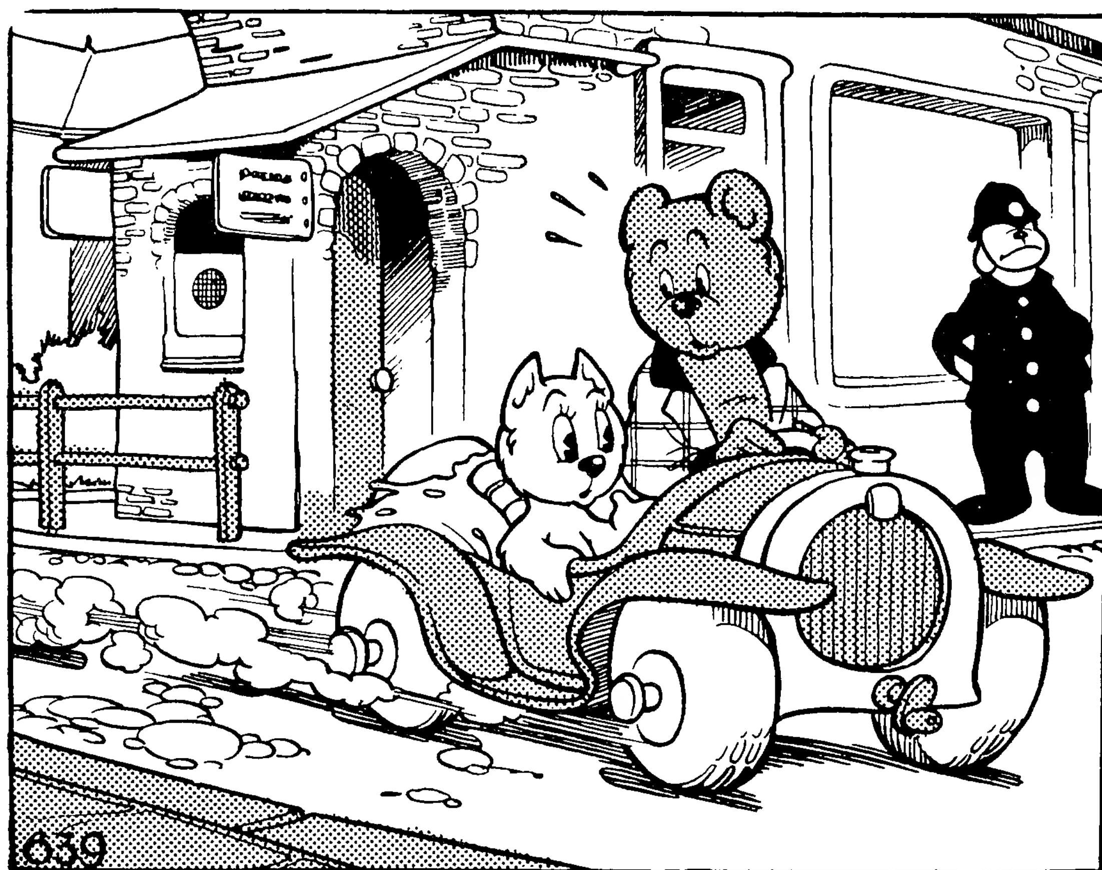

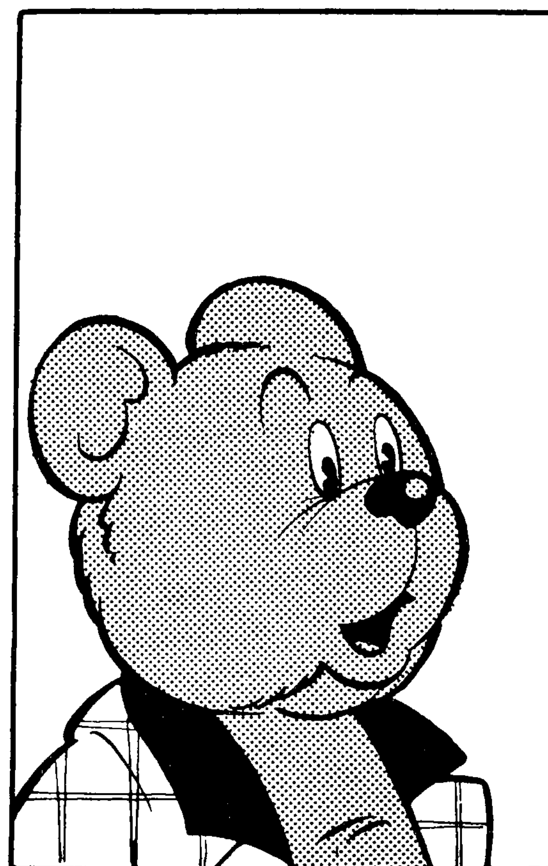
Ze lieten de onttakelde Schicht buiten staan en stapten het doktershuis binnen. Gelukkig was de geleerde thuis en kon hij hen direct ontvangen. (Zoiets komt overigens bijna nooit voor).
'Kom, kom!' zei dokter Kloppers. 'Wel, wel! En wat hebben we daar? Is dit de patiënt? Kom, kom! Wat mankeert er aan?'
'Hij heeft mijn Schicht opgegeten!' legde heer Bommel zenuwachtig uit.
'Uw wat?' riep de arts verbaasd.
'De kap van heer Bommel's auto!' zei Tom Poes. 'Bovendien heeft hij gisteren een pijp, een horloge, een bed en nog een paar kleinigheden opgepeuzeld. Hij eet àlles! En hij huilt als hij niet eet! Hij schijnt veel honger te hebben!'
'Ongebruikelijk!' meende de arts. 'Kom, kom! We zullen zien! We zullen het geval eens onderzoeken! Kom, kleine man! Zucht eens diep!'
Het onderzoek begon en dokter Kloppers luisterde en drukte en keek en snuffelde en dacht en draaide zich ten slotte om, om zijn bevindingen mede te delen.
'Appendicitis!' verklaarde hij eenvoudig. 'Hm! Overigens kan ik geen spoor van een pijp of een autokap ontdekken. Dat moet u zich hebben verbeeld. De patiënt heeft nog geen tanden en kan dergelijke voorwerpen nog niet verwerken. Hm! Ik raad u aan naar het hospitaal te gaan voor een spoedoperatie; ik zal wel even opbellen! Spoedoperatie van de blinde darm!'
Solfertje at intussen rustig de stethoscoop van de arts op en trok zich nergens iets van aan...

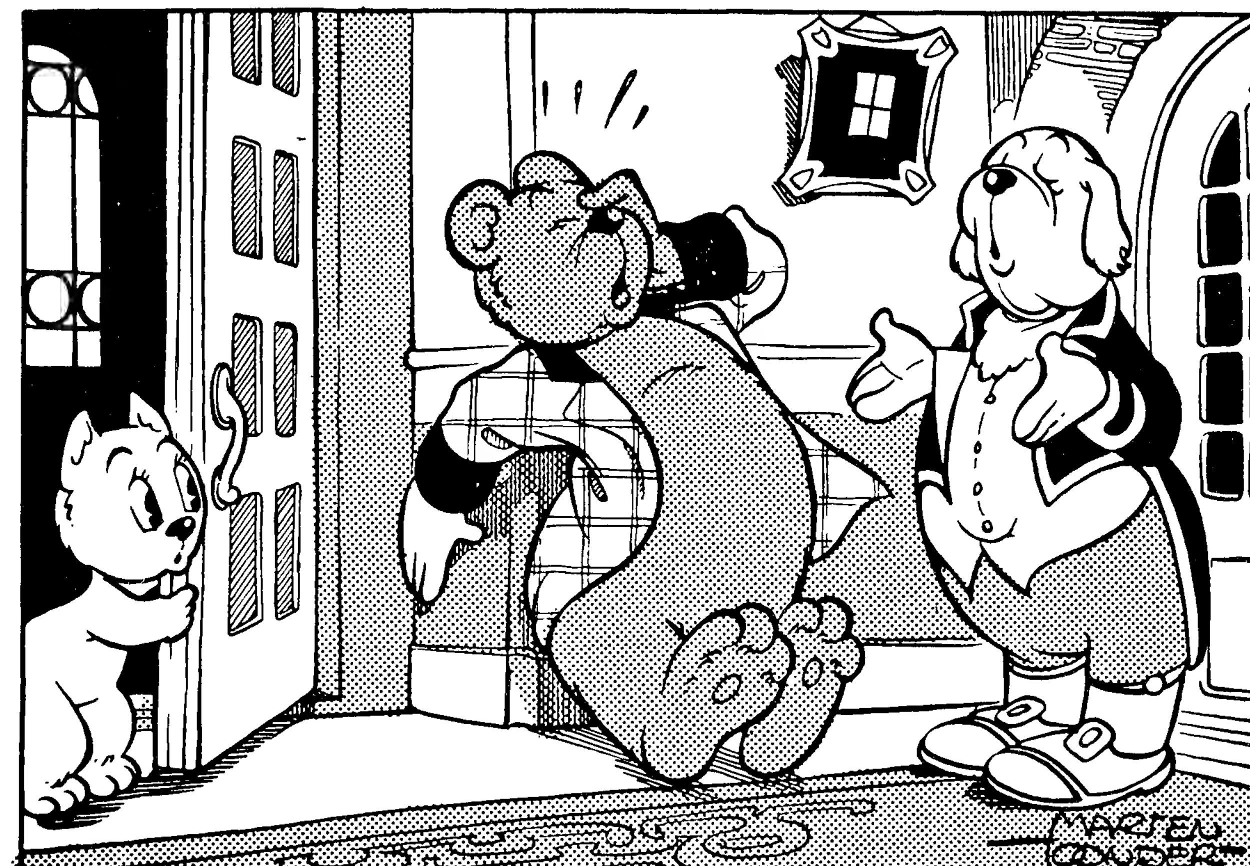

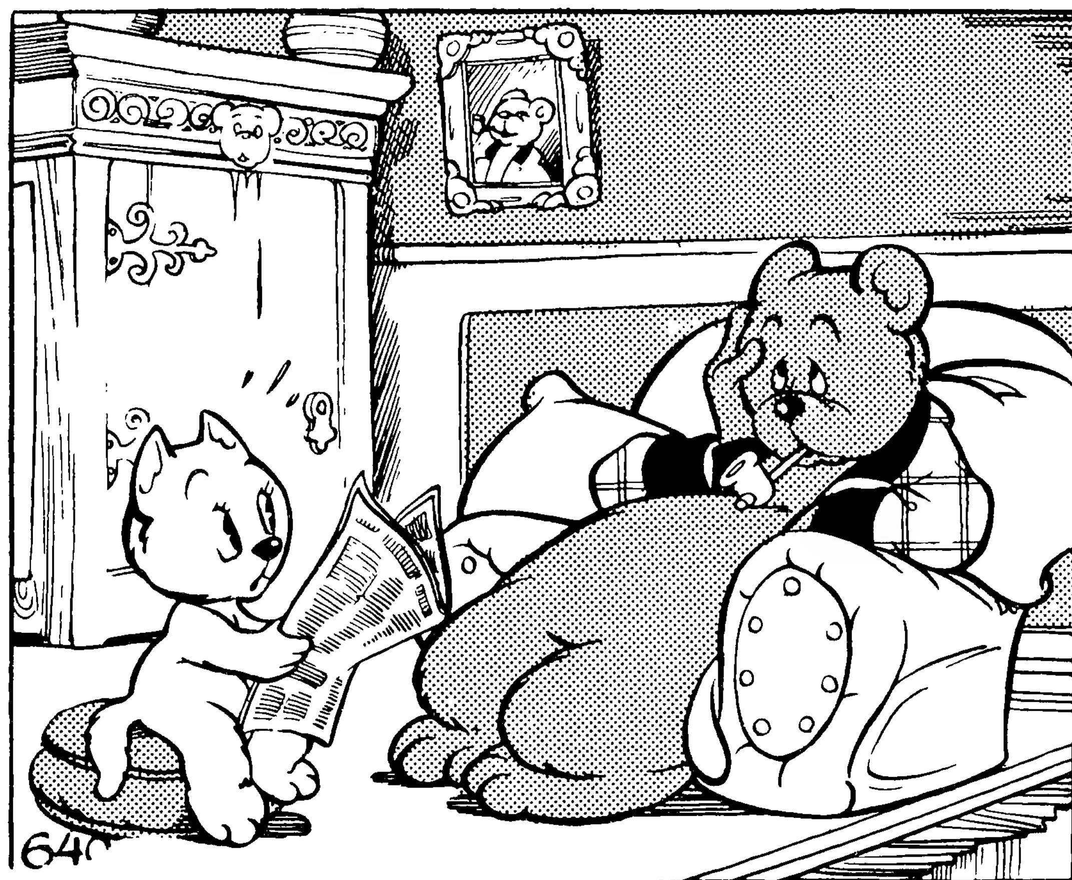
Heer Ollie en Tom Poes liepen haastig naar de Oude Schicht en heer Bommel begon gejaagd de overblijfselen van de kap vast te gespen. 'Spoed-operatie!' mompelde hij. 'Ziekenhuis! Vreselijk! Wat een verschrikkelijke toestand! Te bedenken, dat deze autokap nu in het blinde darmpje van dit peutertje zit! Houdt het stakkertje goed vast, Tom Poes, anders eet hij misschien de hele auto op! Het arme schaap!'
'Voor Solfertje is het niet zo erg!' meende Tom Poes. 'Hij is erg vrolijk en helemaal niet ziek! Het ergste is het voor uw auto!'
'Ach wat!' riep heer Ollie. 'Dat speelt geen rol! Met geld en goede woorden laat alles zich repareren en overigens ben ik van plan de hoofdprijs van de grote nationale loterij voor het zwakke kind te winnen! Dat is een goed doel, ook voor Solfertje, en de hoofdprijs is een auto, als ik me niet vergis! Nee, het ergste vind ik dit ziekenhuis! Kom mee, Tom Poes. Ik zal Solfertje wel dragen!'
Heer Bommel stopte de Oude Schicht en schreed gejaagd het hospitaal binnen, gevolgd door Tom Poes. Nadat ze lange gangen waren doorgelopen, werden ze ten slotte door de geneesheer-directeur van het ziekenhuis ontvangen.
'Ik ben al op de hoogte van dit geval!' zei die. 'Een blindedarm, volgens collega Kloppers! Maar ik houd er van om zèlf een conclusie te trekken. Laat u dit ventje maar hier, dan zal ik een onderzoek instellen. Het komt mij voor, dat hier ook sprake kan zijn van een geïntensiveerde gastrodynia; voelt u wel!'
'Nee!' zei heer Bommel. 'Maar ik denk, dat Solfertje het wèl voelt! Het arme bloedje... Het stakkertje...'

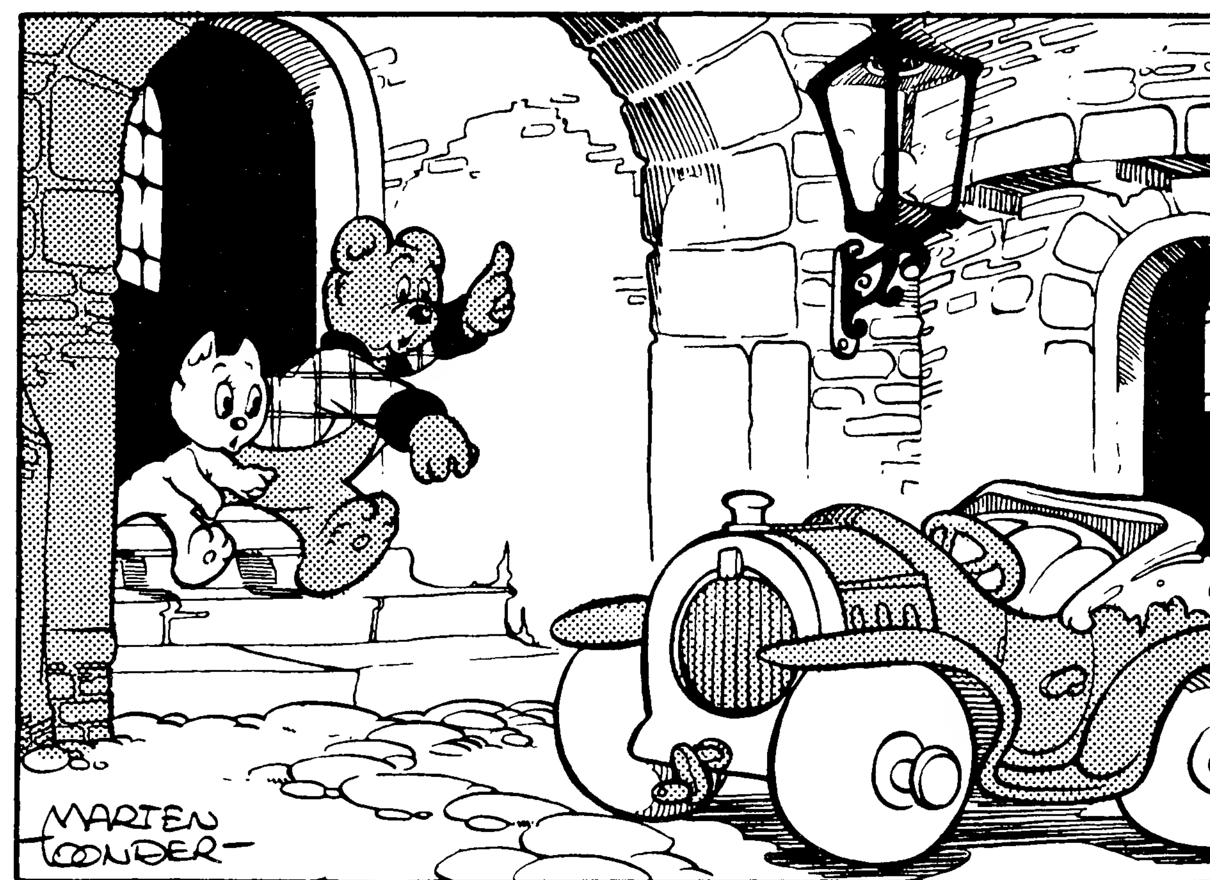

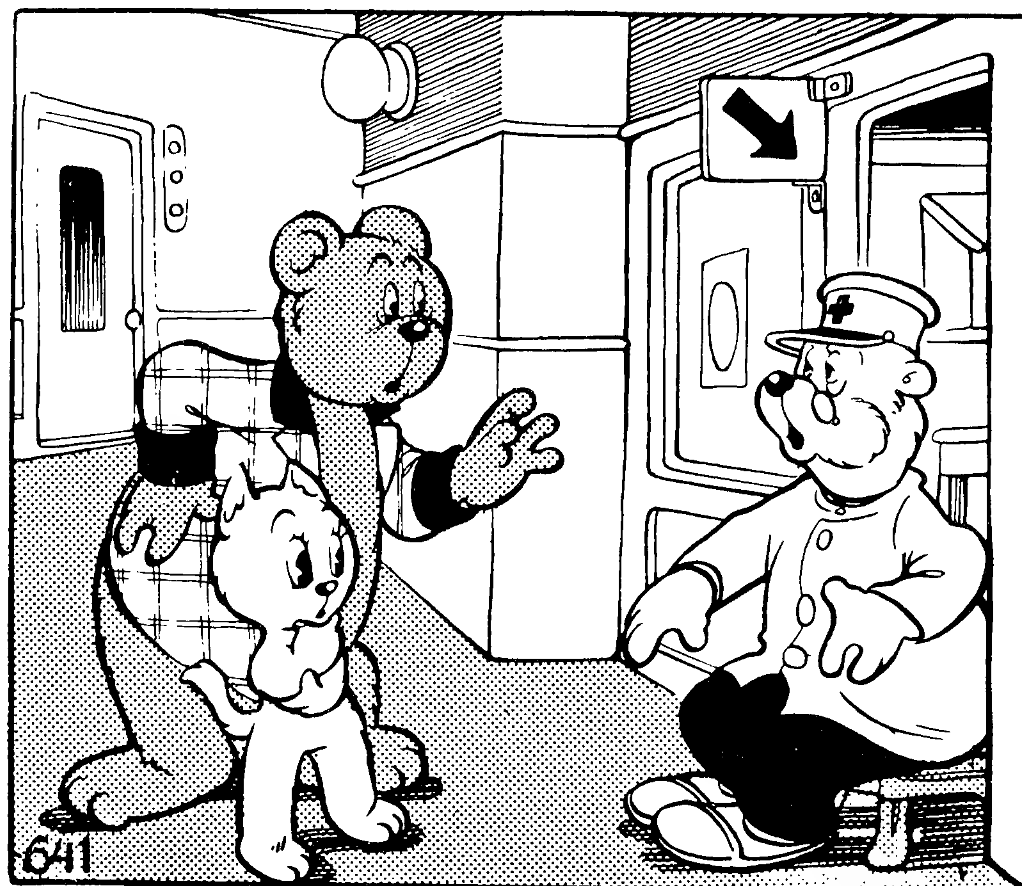
Tom Poes en heer Bommel lieten Solfertje dus achter in het ziekenhuis en reden in bezorgde stemming weer naar huis.
'Het is aan de ene kant een geruststelling om het lieve ventje in bevoegde handen te kunnen achterlaten,' sprak heer Bommel op gedrukte toon. 'Maar ik weet zeker, dat ik de enige ben, die het brave manneke begrijpt! Dóór en dóór begrijpt, als je begrijpt wat ik bedoel. Bovendien ben ik bang, dat er allerlei narigheid zal komen wanneer ik niet ter plaatse ben om zijn schattige levensvreugde in goede banen te leiden, wat jij, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Het lijkt me, dat u ook niet helemaal die banen kan leiden, heer Ollie! Het was toch zeker uw bedoeling niet, om uw horloge en uw pijp op te laten eten?'
'Bah!' riep heer Bommel. 'Jij denkt weer, dat je grappig bent, Tom Poes! Ik ben blij, dat we thuis zijn, want je ergert me!'
Joost had intussen de deur van Bommelstein opengemaakt en ontving hen op keurige wijze.
'Excuseer, heer Olivier!' sprak hij. 'Er is opgebeld uit het ziekenhuis in de stad.'
'Ja... en?' vroeg heer Bommel gejaagd. 'Is de operatie geslaagd?'
'Er is geen operatie geweest, met uw welnemen!' antwoordde Joost. 'Ik moest u zeggen, dat de jongeheer Solfertje alle instrumenten heeft opgegeten, zodat de operatie onmogelijk was...'

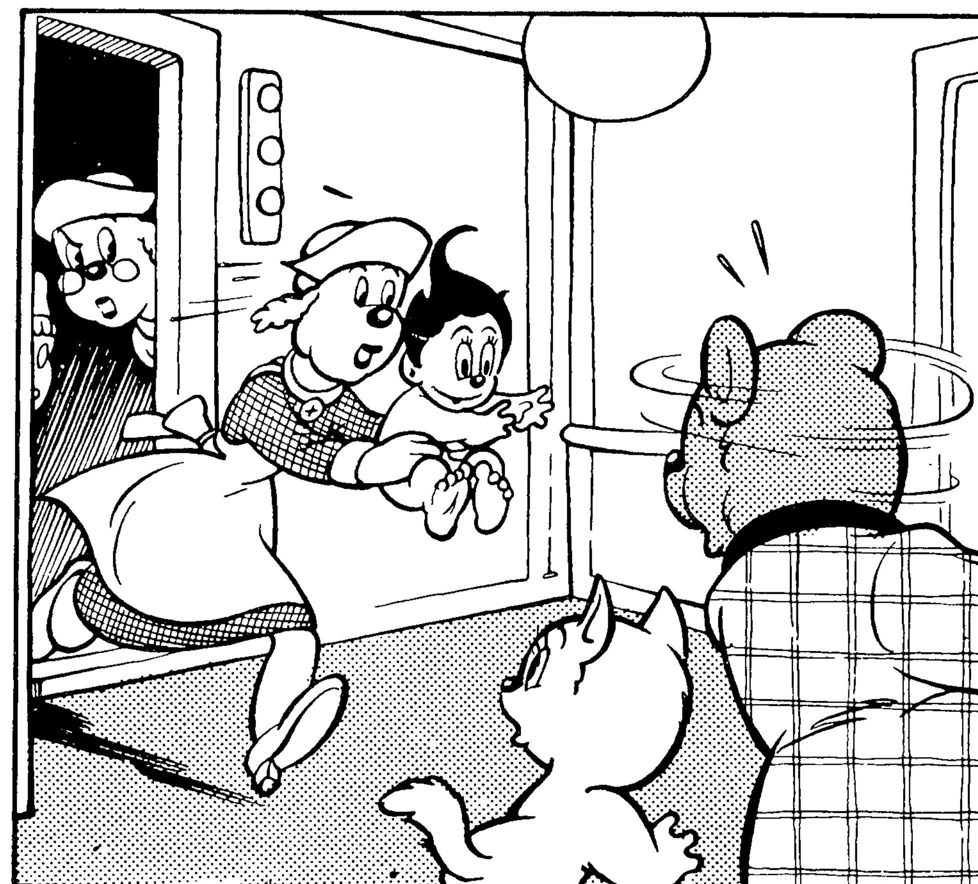
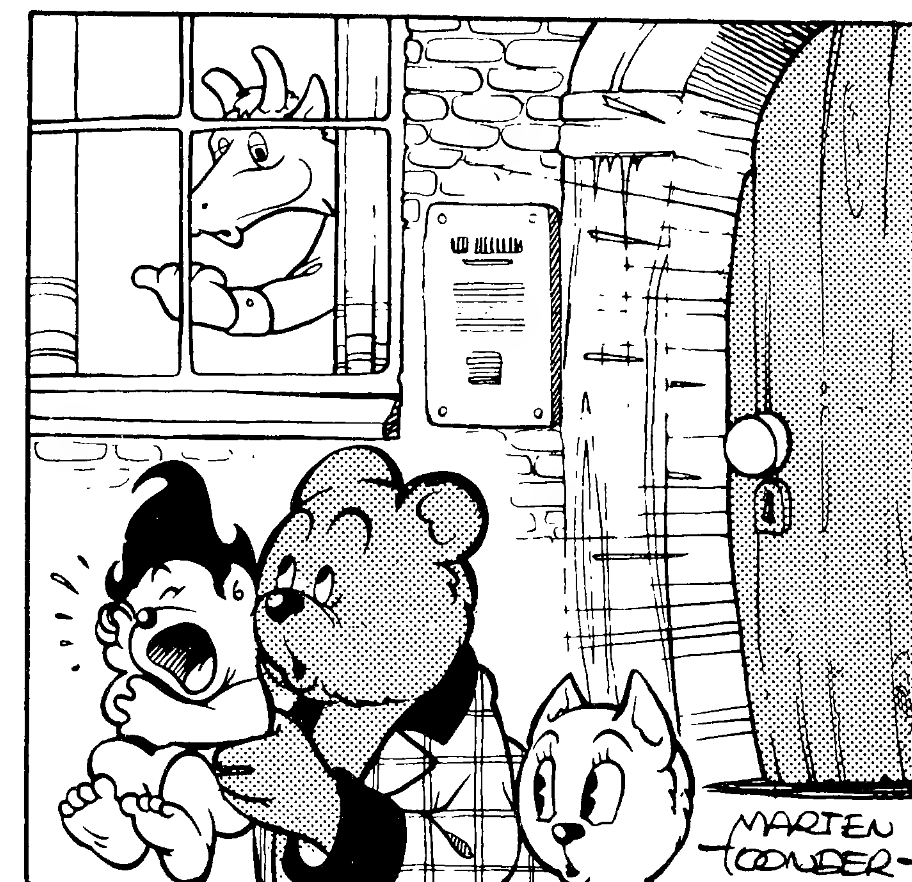

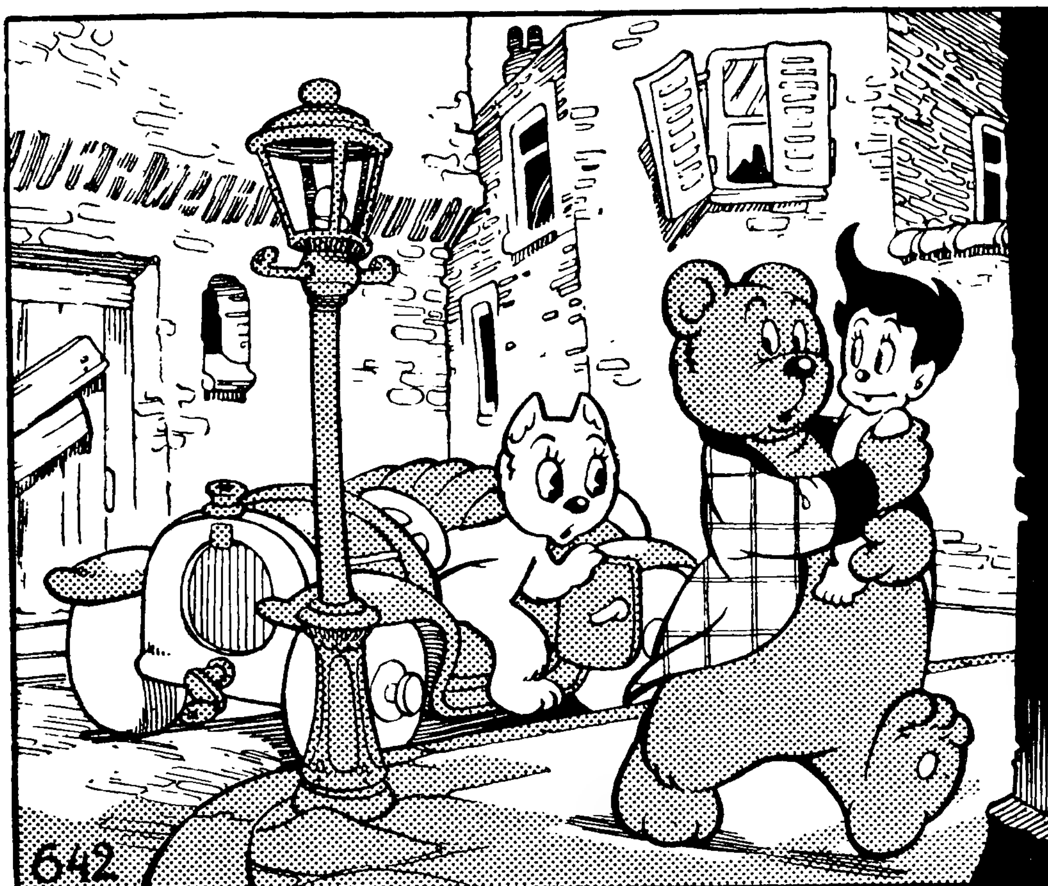

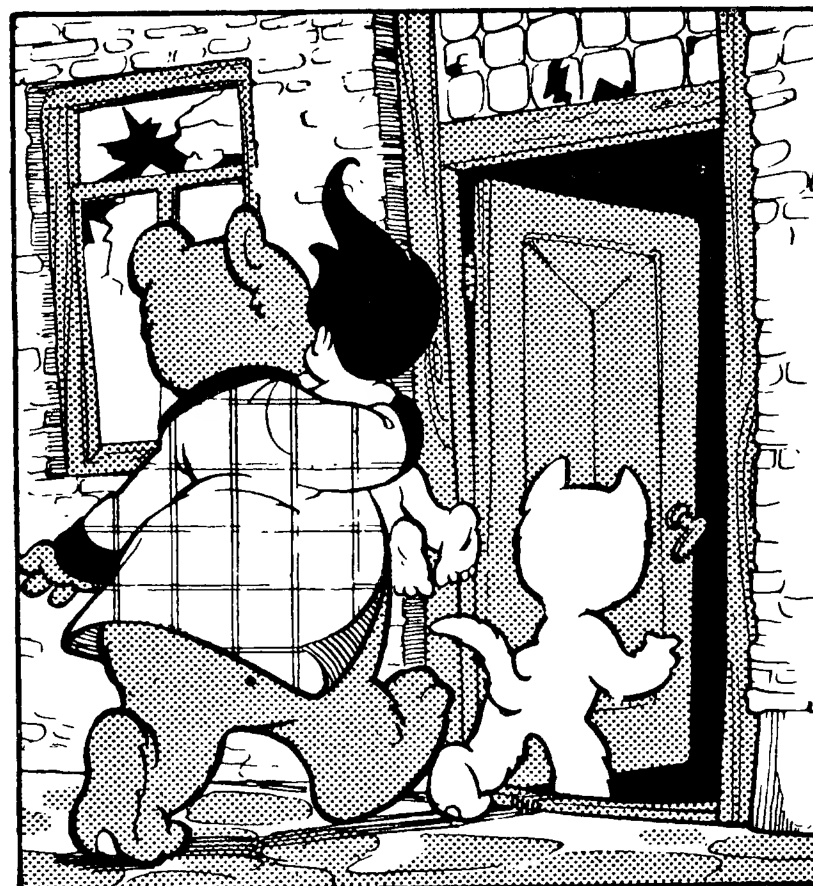
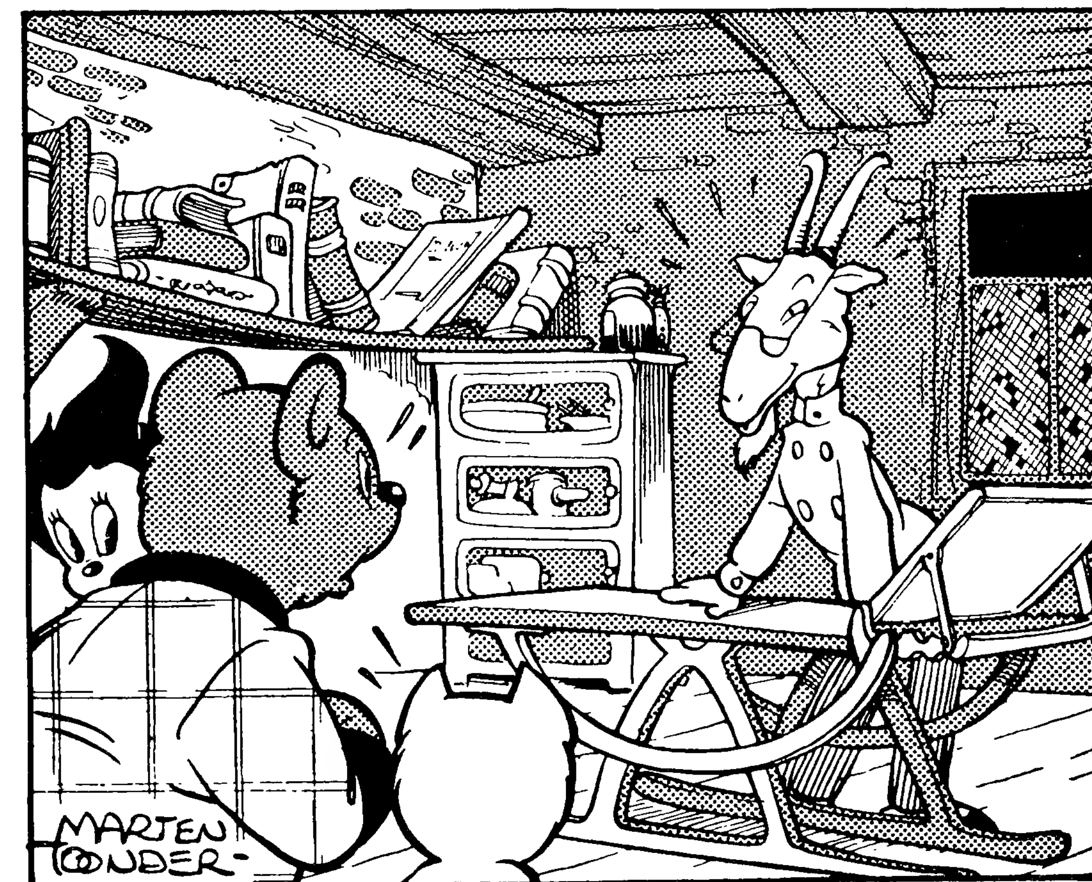
Heer Bommel zat triest in zijn armstoel en dacht na. Het waren geen prettige gedachten, die hem bezighielden, dat was duidelijk te zien aan de gegroefde lijnen om zijn mondhoeken.
‘Wat een toestand!’ mompelde hij zo nu en dan. ‘Geen operatie... instrumenten opgegeten... wàt een toestand in dat tere maagje... wat nu te doen?’...
‘Luister eens, heer Bommel!’ zei Tom Poes, die naast hem zijn lijfblad ‘De Wekelijkse Praatvaar’ zat te lezen. ‘Hier zei ik een advertentie, die u wel interesseren zal: Beroemd geleerde, v.g.g.v. b.z.a. om heelkundige ingreepjes te verrichten op jong en oud – Succes gegarandeerd – Ook in moeilijke gevallen – Aanmelden tussen 3 en 4 – Gedempte Sloot 395.’
‘Wat is dat voor onzin?’ vroeg heer Bommel. ‘Waarom dacht je, dat dat mij zou interesseren?’
‘Ik dacht het zo!’ zei Tom Poes. ‘Als niemand kans ziet, om Solfertje te helpen, kan deze geleerde het misschien wèl! Het is te proberen, vindt u niet?’
‘Natuurlijk!’ zei heer Bommel opspringend. ‘Natuurlijk vind ik dat! We mogen geen tijd verliezen! Kom mee, jonge vriend! We gaan Solfertje uit het ziekenhuis halen en hem naar deze ingreepjes-heer brengen! Volg me!’
Gelukkig stond de Oude Schicht nog voor, zodat heer Bommel en Tom Poes alleen maar hoefden instappen en wegrijden...

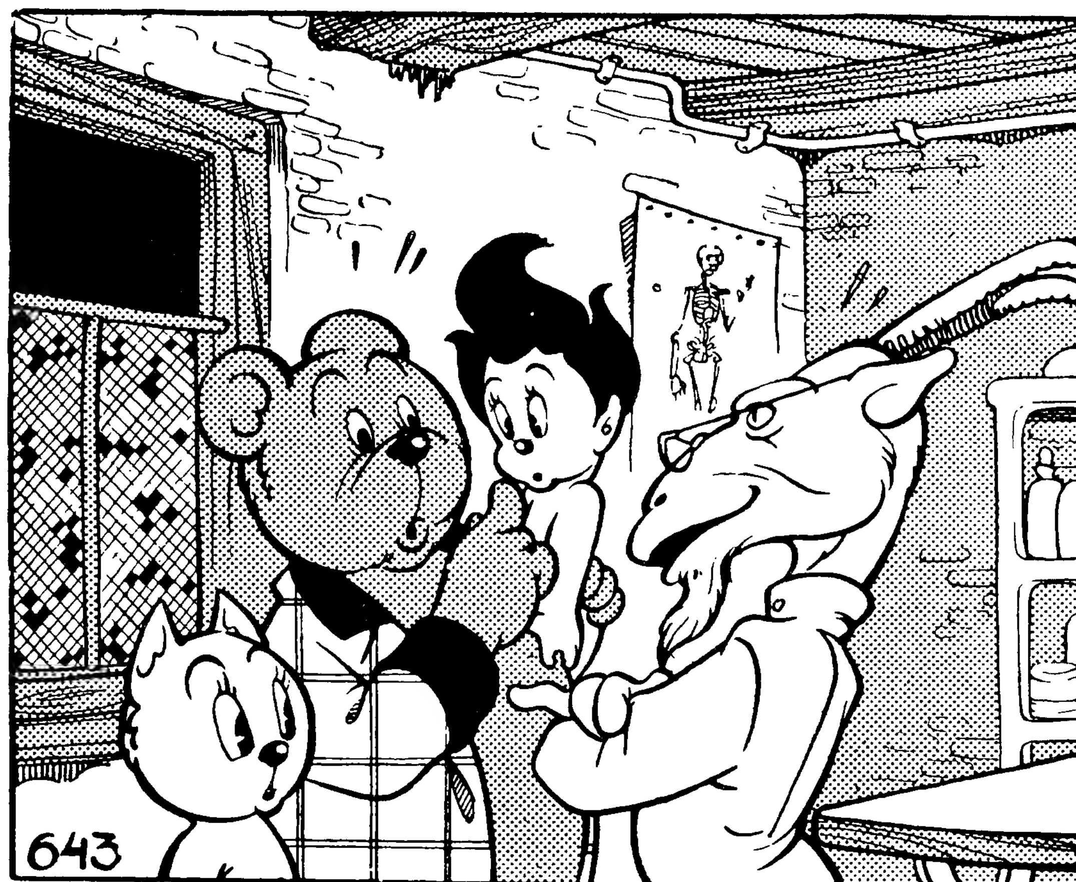

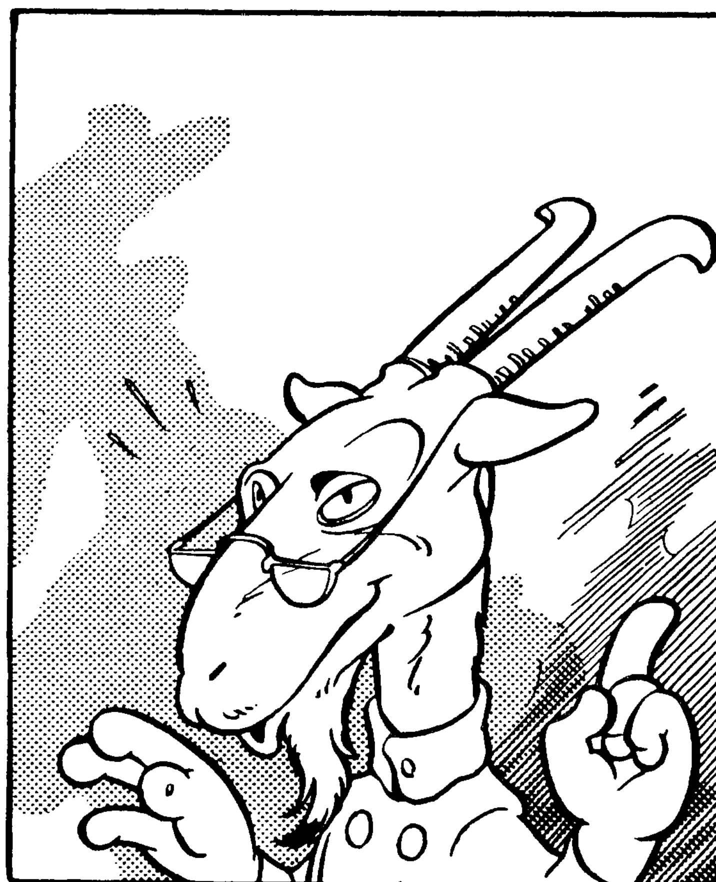
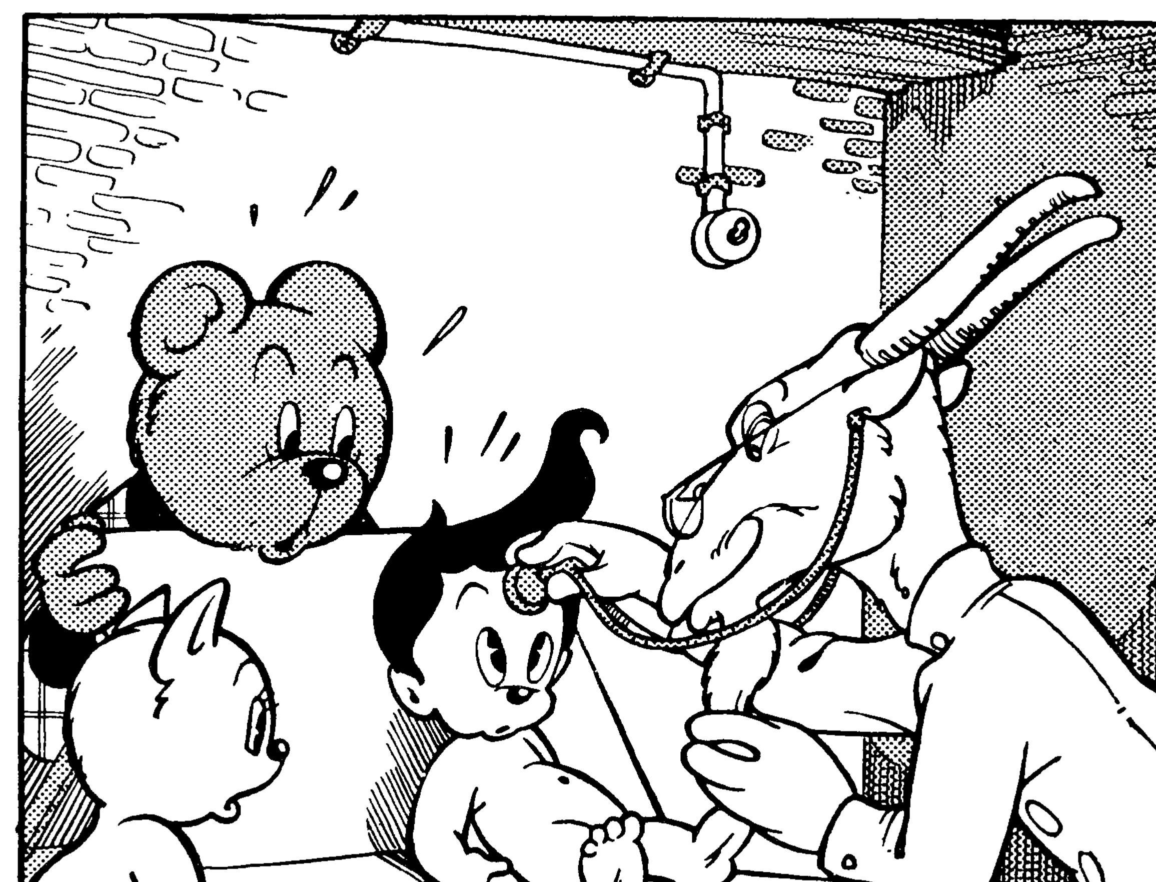
Heer Bommel dreef de Oude Schicht voort tot bij het ziekenhuis en sprong toen meteen naar binnen.
'Ik kom de jongeheer Solfertje halen!' sprak hij tot de portier. 'Ik wil hem persoonlijk meenemen!'
'Wie komt u halen?' vroeg de portier. 'Een patiënt? Dat gaat zo maar niet. Daarvoor moet u eerst een door de hoofdverpleegster getekende verklaring door de geneesheer-directeur laten aftekenen! Bovendien moet de controlerende arts een schriftelijk advies opmaken, zulks in overleg met de dienstdoende nachtzuster. Dat staat in het reglement en daar kan ik niet van afwijken! Stelt u zich eens voor wat er zou gebeuren wanneer iedereen zo maar de patiënten kon weghalen!'
'Ik ben niet iedereen!' zei heer Ollie. 'Ik ben heer Bommel en ik kom Solfertje halen!'
'Bommel!' riep de portier. 'Solfertje! O, dat is dat ventje, dat... Aha! Had dat direct gezegd!' En hij greep een huistelefoon en begon druk te praten.
Geen twee tellen later rende een verpleegster met Solfertje op de arm een kamer uit en duwde heer Bommel het ventje in de handen.
'Gauw!' riep ze. 'Breng hem weg! Er is geen instrument meer over!'
De voordeur werd met een luide slag achter hen dichtgeslagen en toen heer Bommel enigszins beduusd omkeek, zag hij het gezicht van de directeur hem door een raam nakijken.
'Voort!' riep de directeur. 'Dit is een ziekenhuis en geen leeuwenkooi!'

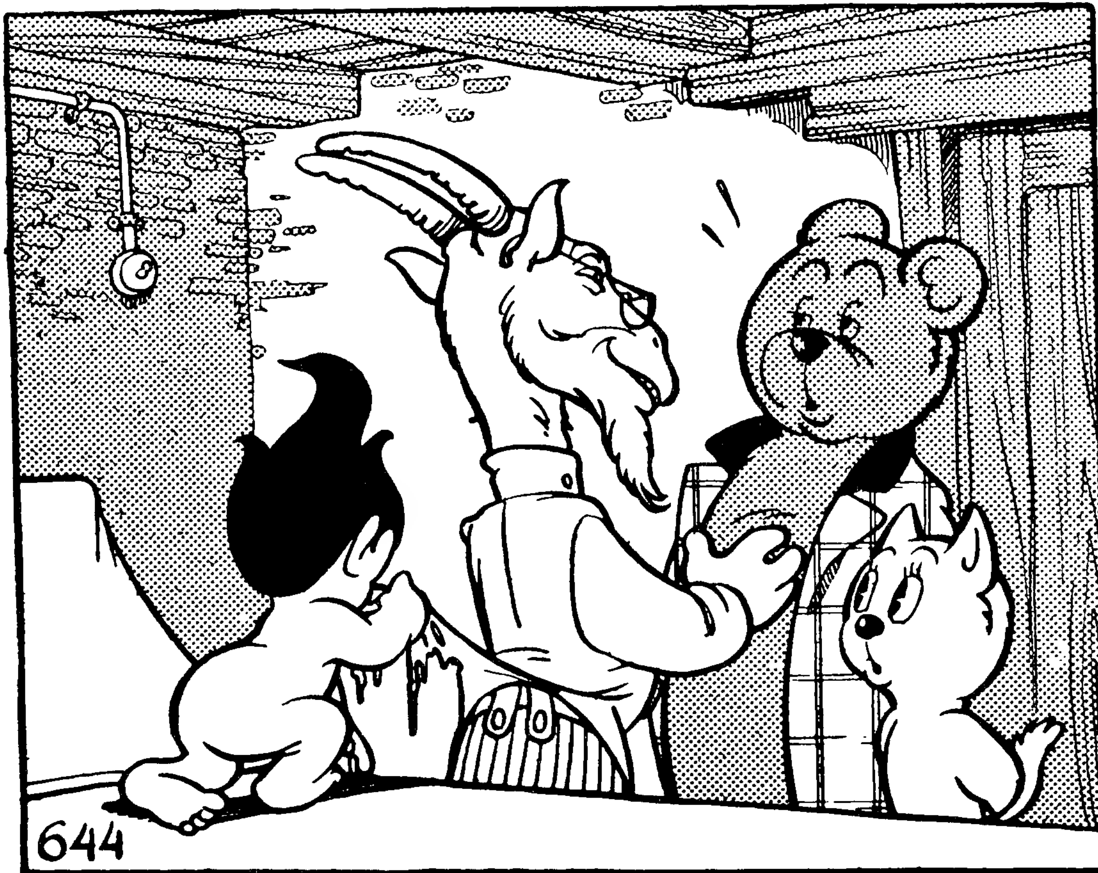

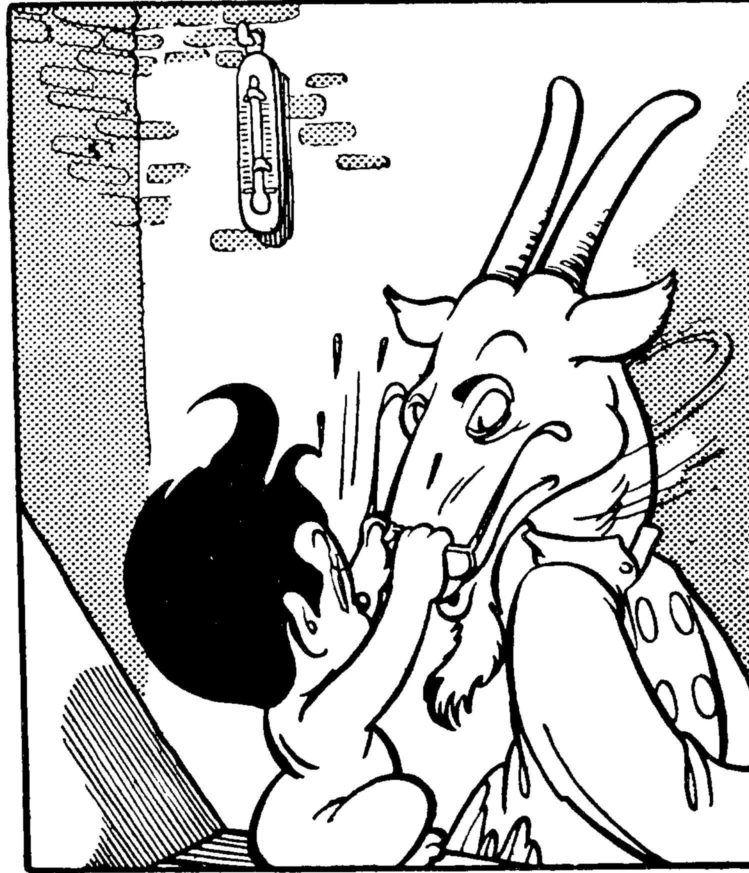
'Zo'n ziekenhuis is toch maar niets gedaan voor kleine peuters!' zei heer Bommel. 'Ik ben blij, dat ik hem er uit heb gekregen. Gemakkelijk was het niet, maar waar een wil is, is een weg! Ben je niet blij, dat je weer bij oom bent, hummeltje? Zeg dan ta-ta! Waren die dokters stout? Hebben ze arme Solfertje vieze dingen laten eten?'
'Ta-ta!' zei Solfetje tevreden.
'Merkwaardig hoe vlug deze dreumes is!' zei heer Ollie bewonderend.
'Hij kan opmerkingen maken, waar men als volwassenen van staat te kijken! Maar komaan! We zijn er. – Gedempte sloot heet het hier... hm... eh... vind je, dat het hier een aardige buurt is, Tom Poes?'
'Hm, nee!' zei Tom Poes. 'Hoezo?'
'Wel!' zei heer Bommel. 'Een beroemd geleerde verdient veel geld, nietwaar? Anders is hij niet beroemd, als je begrijpt, wat ik bedoel, en iemand, die veel geld verdient, gaat in een prettig huis wonen – en een prettig huis is een prettige buurt! Dàt bedoel ik, voel je wel? Ik bedoel dat deze geleerde nooit erg beroemd kan zijn...'
'Laten we maar eens naar binnen gaan!' zei Tom Poes.
Hij opende een oud scheef deurtje en daalde een stoepje af. Een muffe geur van bedorven carbol sloeg hem tegemoet, maar daardoor niet afgeschrikt stapte Tom Poes, gevolgd door heer Bommel, een vuil, stoffig kamertje binnen. Dit was de spreekkamer van de geleerde, dat was te zien aan de boeken en de rommel en ook aan een gedaante in een witte jas, die achter een onderzoektafel stond.
Het was professor doctor Joachim Sickbock...

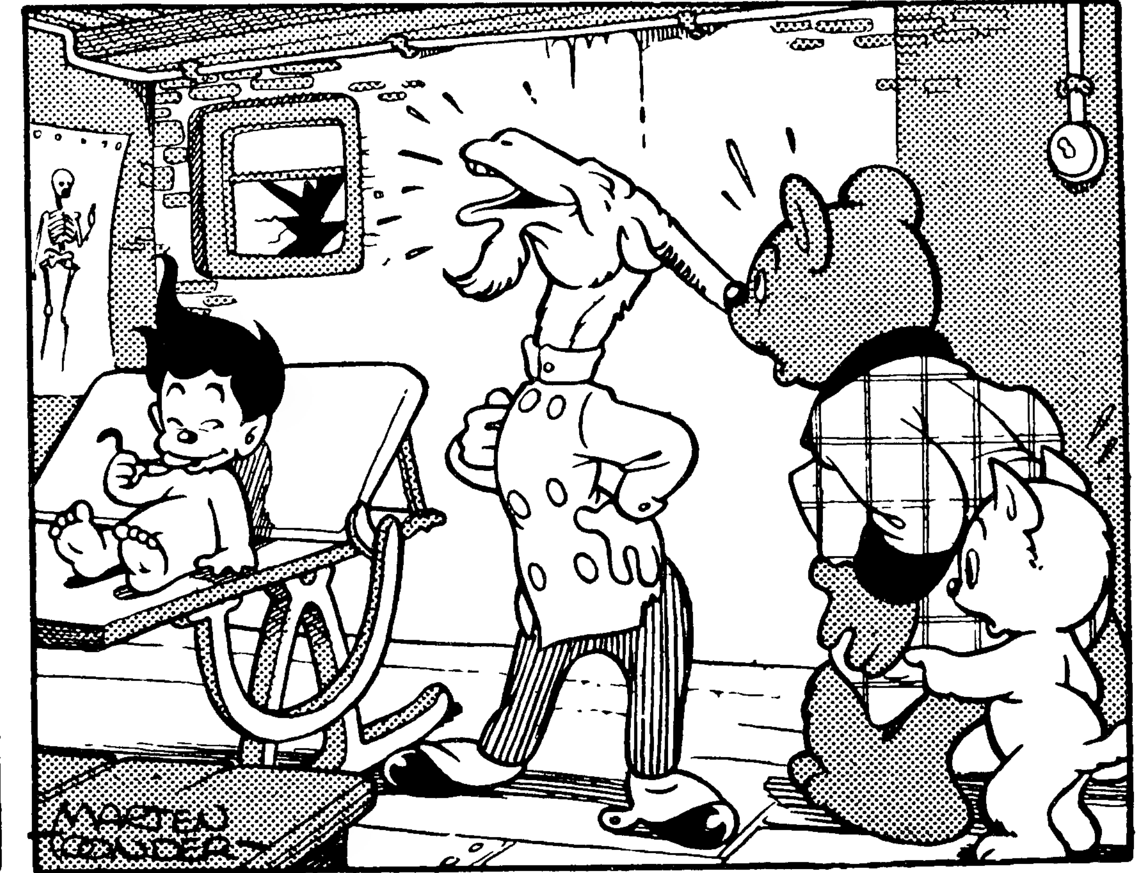

'Wel, wel!' sprak de professor met krakende stem. 'Hoe vaart ge? Kijk niet naar de rommel, wat ik u bidden mag, lieve vrienden. Ik betreur het te moeten bekennen, dat ik niet zo in goeden doen ben, als ik door mijn uitzonderlijke talenten zou moeten zijn. Maar komaan, genoeg gebabbeld! Wat voert u tot mij? Mijn advertentie, gewis! Wel, wel! Is dat de patiënt? Dit lieve kereltje? Wat schort er aan?'
Heer Bommel deed voor de derde keer het droeve verhaal van de opgegeten voorwerpen en vergat ook de omgekeerde papborden niet. Tom Poes stond intussen allerlei gebaren te maken om heer Bommel te waarschuwen.
'Kom mee, heer Bommel,' siste hij. 'We moeten hier weg! Die vent deugt niet!'
Maar heer Ollie liet zich niet afleiden.
Professor Sickbock zette Solfertje op de tafel, nam zijn luisterapparaat uit een zijzak en ving zijn onderzoek aan.
'Kijk!' sprak hij. 'Ik examineer naar eigen methode. De verouderde geneeskunde schrijft voor de stethoscoop op de ademhalingsorganen te gebruiken, ik echter geef de voorkeur aan de schedel. De hersens zijn de bron, een eenvoudige gedachte, nietwaar? Iedere ziekte is kenbaar aan een hoge fluittoon, die slechts door een geoefend oor kan worden opgevangen. En zwijgt nu een wijle, ik moet luisteren!'

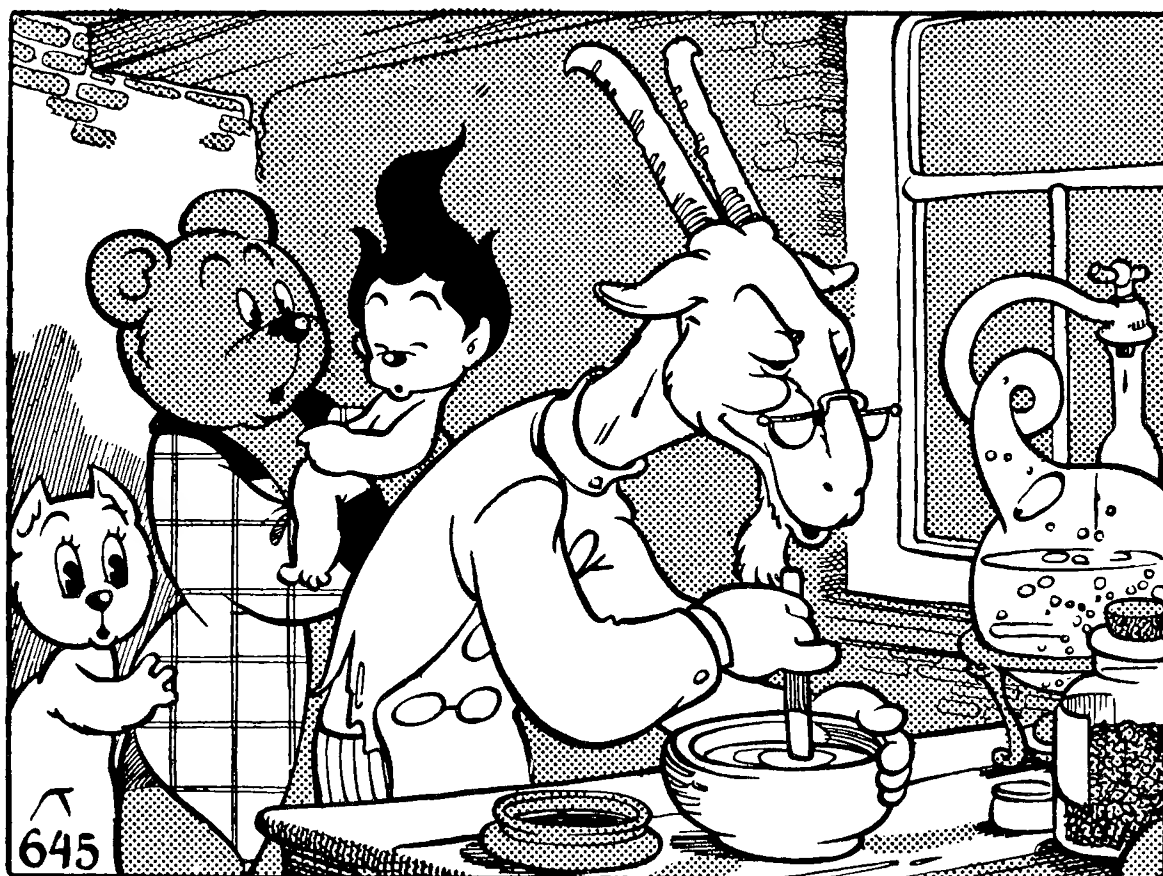

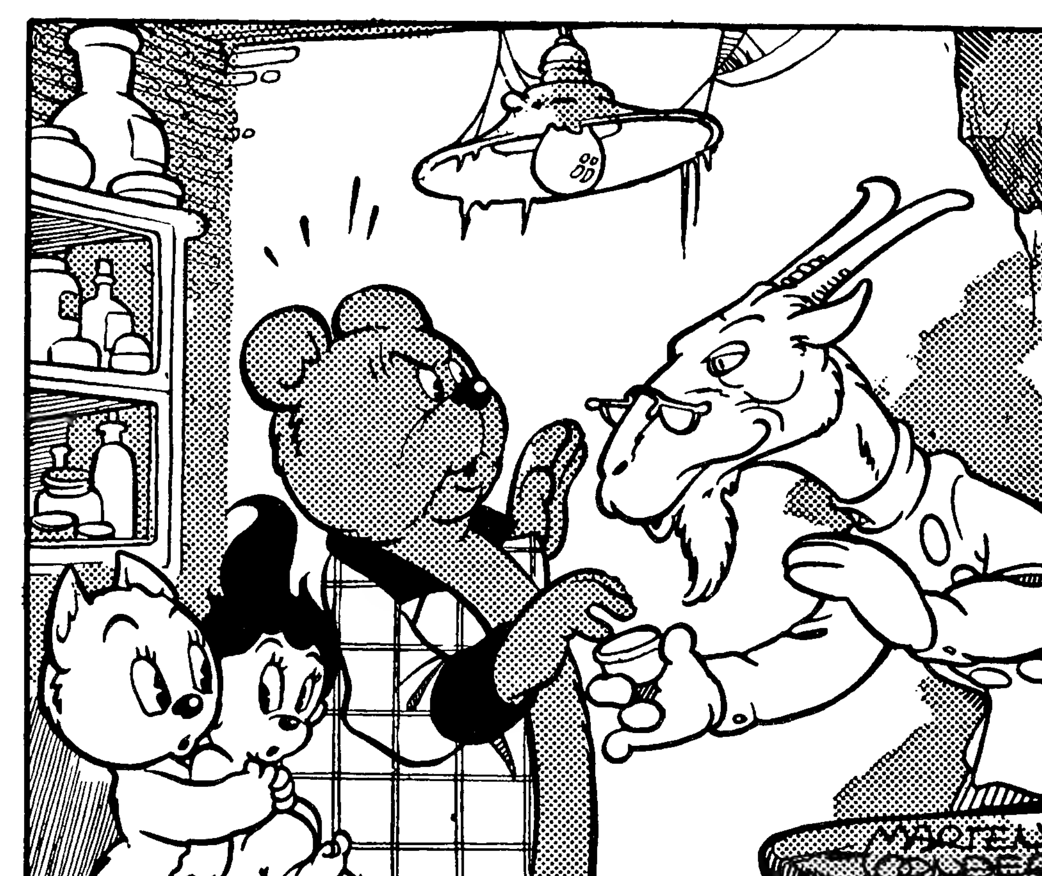

Sickbock onderzocht Solfertje nauwkeurig en draaide zich ten slotte glimlachend om.
'Een merkwaardig geval!' sprak hij. 'Dit ventje is van uitzonderlijke samenstelling! Het is anorganisch, klopt dat?'
'Wàt zegt u?' vroeg heer Bommel onthutst.
'Kijk eens!' zei Sickbock. 'Laten wij elkander niet in het ootje nemen. Ik wil u een open vraag stellen en hoop, dat u die ronduit zult beantwoorden. Is dit peutertje anorganisch?'
'Dat néém ik niet!' riep heer Ollie. 'Ik... eh... wàt bedoelt hij, Tom Poes?'
'Ik weet het niet!' zei Tom Poes. 'Vraag het hem zèlf!'
Professor Sickbock zuchtte vermoeid. 'Het valt niet mee om met niet-intellectuelen te spreken!' mompelde hij.

Op dat moment voelde hij achter zich iets vreemds en keerde zich verbaasd om.
'Solfertje heeft een stuk van uw jasje opgegeten!' legde Tom Poes uit. 'Dat doet hij vaker, hij houdt van dat soort dingen!'
'Wel, wel!' zei de professor, terwijl hij onvoorzichtig zijn gezicht te dicht bij Solfertje bracht. Nu, iedereen begrijpt natuurlijk, wat er gebeurde. Solfertje greep zijn brilletje en at het netjes op, zoals zijn gewoonte was. Maar het vreemde was, dat Sickbock niet boos werd, nee, hij haalde luid grinnekend een lorgnet uit zijn binnenzak en zette die op.
'Hèhèhèhè!' zei hij. 'Ik heb altijd een reservebril bij me! Ik ben voorbereid op dit soort dingen!'

Sickbock plaatste de lorgnet op de neus en wendde zich tot zijn rommeltafel. Daar greep hij enige flessen en potjes en trok een vijzel naar zich toe.

'Ik zal u enige pilletjes bereiden,' sprak hij. 'Buitengewoon werkzame pilletjes die de spijsvertering van dit alleraardigste kleutertje in aanzienlijke mate zullen bevorderen. Binnenkort komen deze pilletjes in de handel onder de naam: 'Sickbock's bittere bitterballetjes en ik voorspel u, dat ze een omwenteling op wetenschappelijk gebied betekenen! Ze wekken de sappelzuren op en geven een verhoogde werking van de ammoniaklier te zien. De groei en de ontwikkeling van dit lieftallige wezentje zullen er ten zeerste door worden bevorderd, terwijl het tere maagwandje zal worden beschermd tegen zware en ijzerhoudende spijzen. Ziethier, amice! Drie pilletjes daags en over twee dagen terugkomen voor nader onderzoek. Ik zal u wel een nota sturen!'

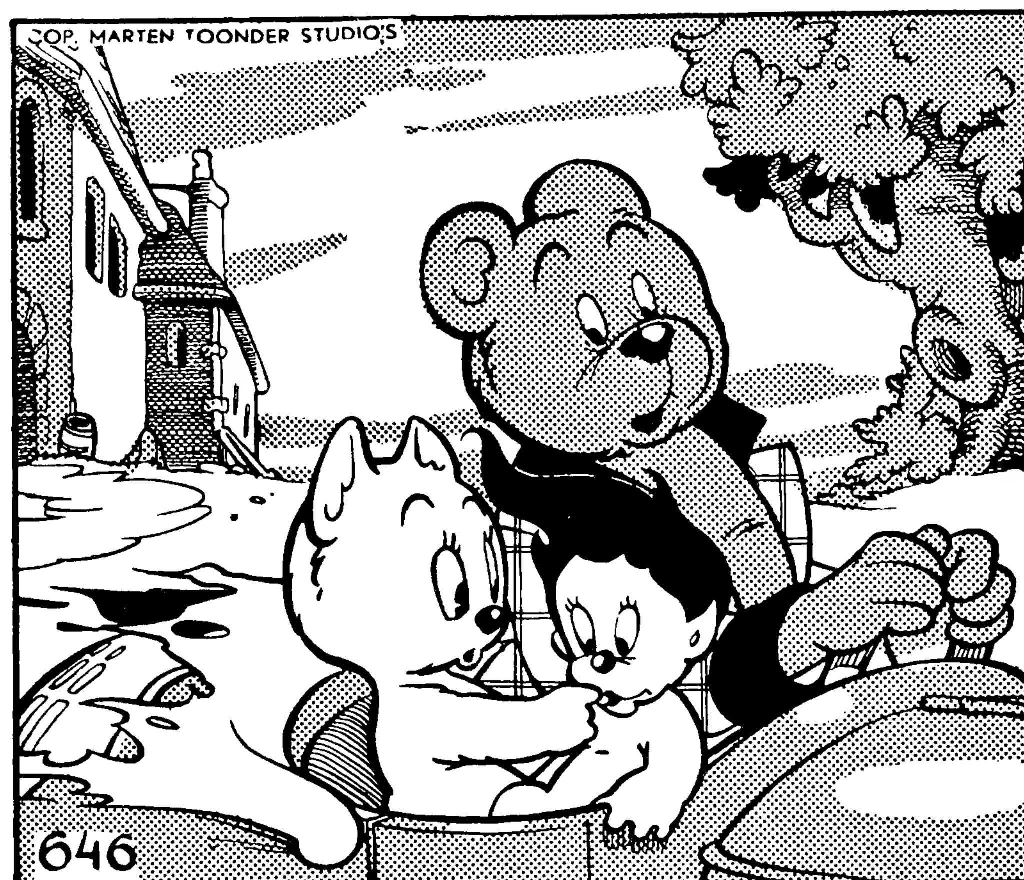
'Dank u wel,' zei heer Bommel. 'Ik ben u zeer dankbaar. Kom mee, Tom Poes, volg me, we gaan weer eens! Dag... eh... professor!'

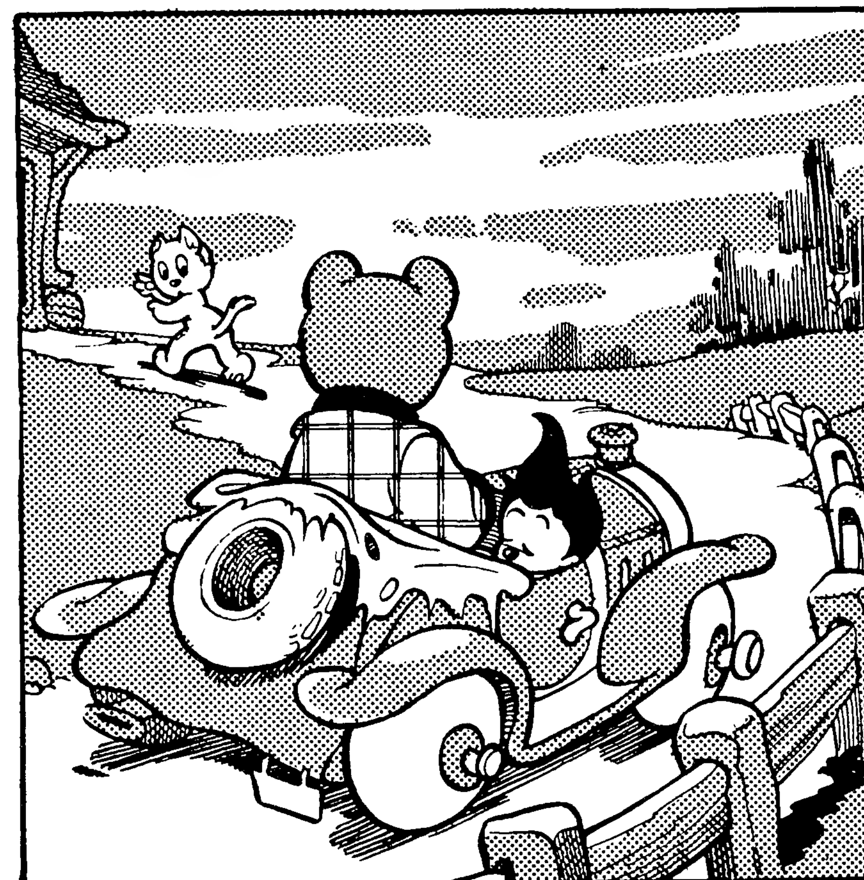
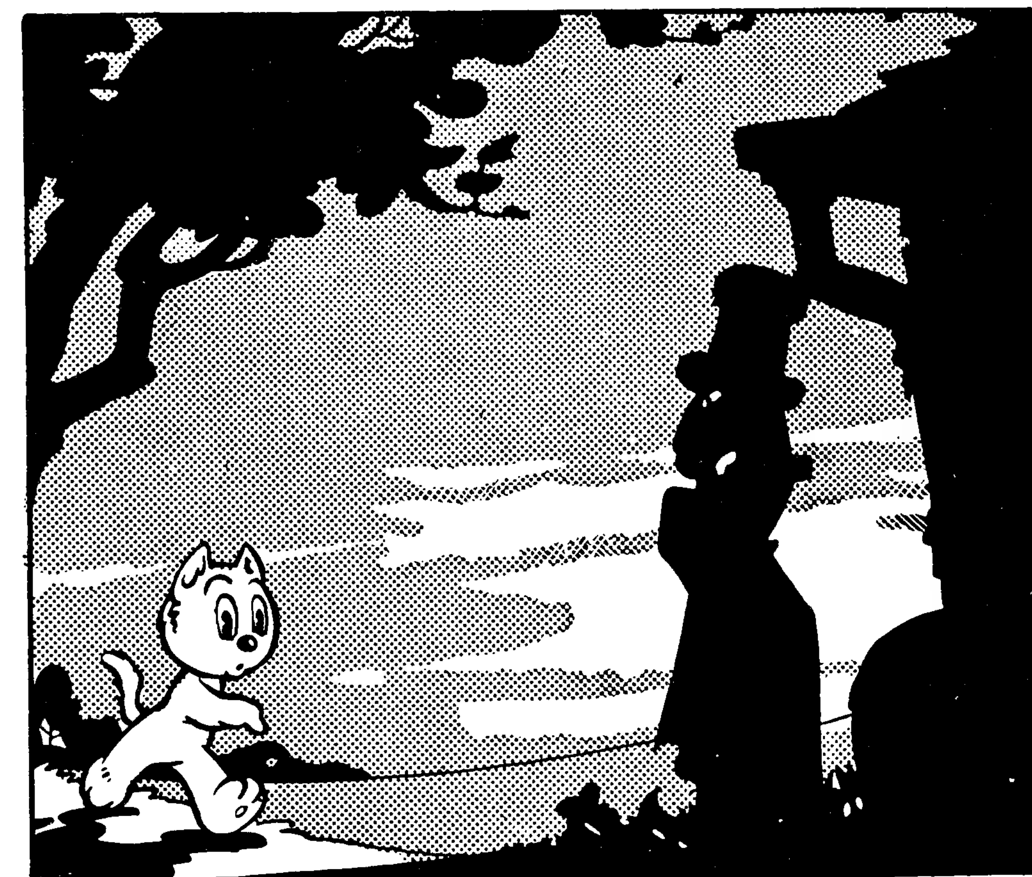
'Goedendag,' zei de geleerde vriendelijk. 'En... wat ik zeggen wilde... hoe duur kost dit aardige kereltje?'

'Wa... wat?' vroeg heer Ollie ontzet.

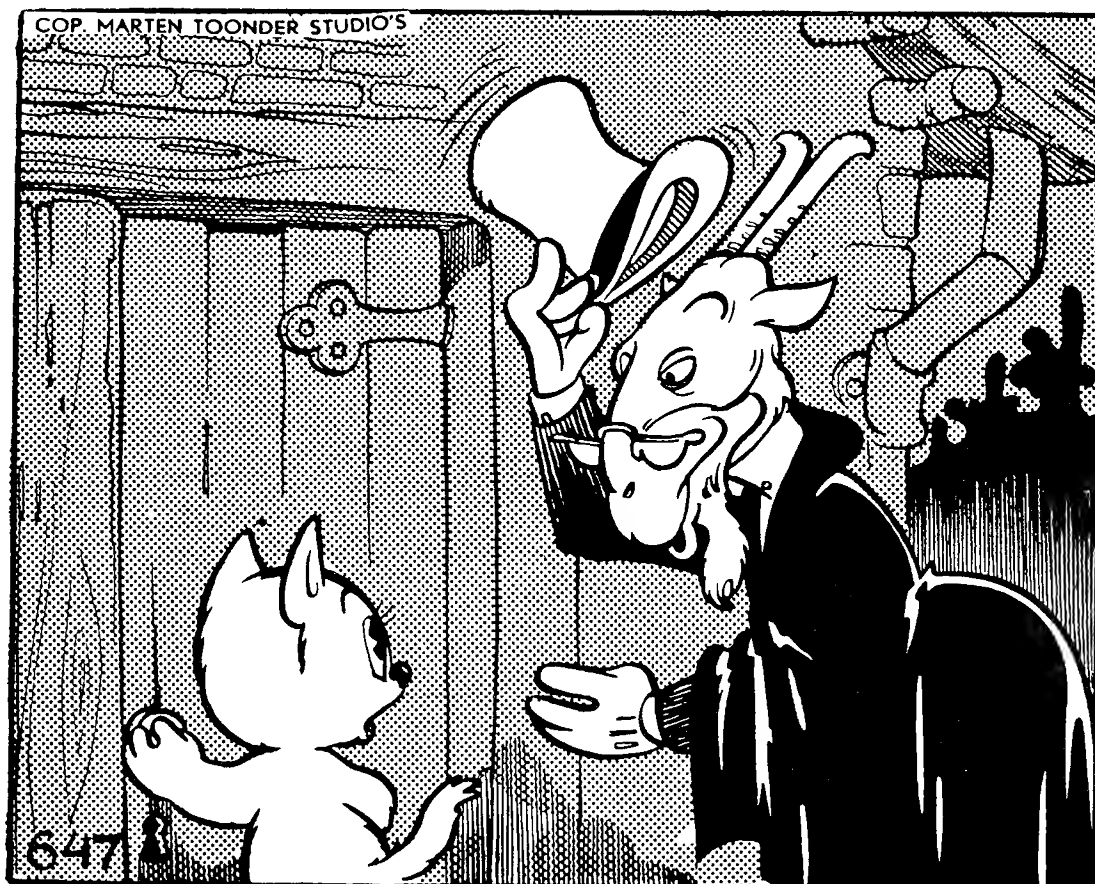
'Ik wil dit ventje wel kopen,' legde Sickbock uit. 'Als de prijs niet te hoog is, ten minste.'

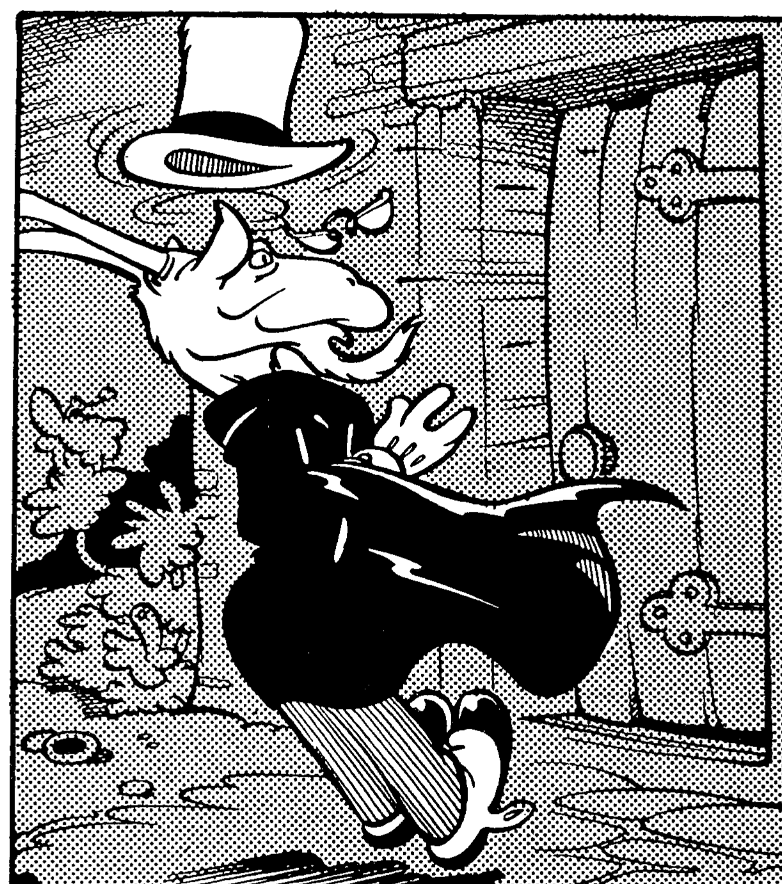
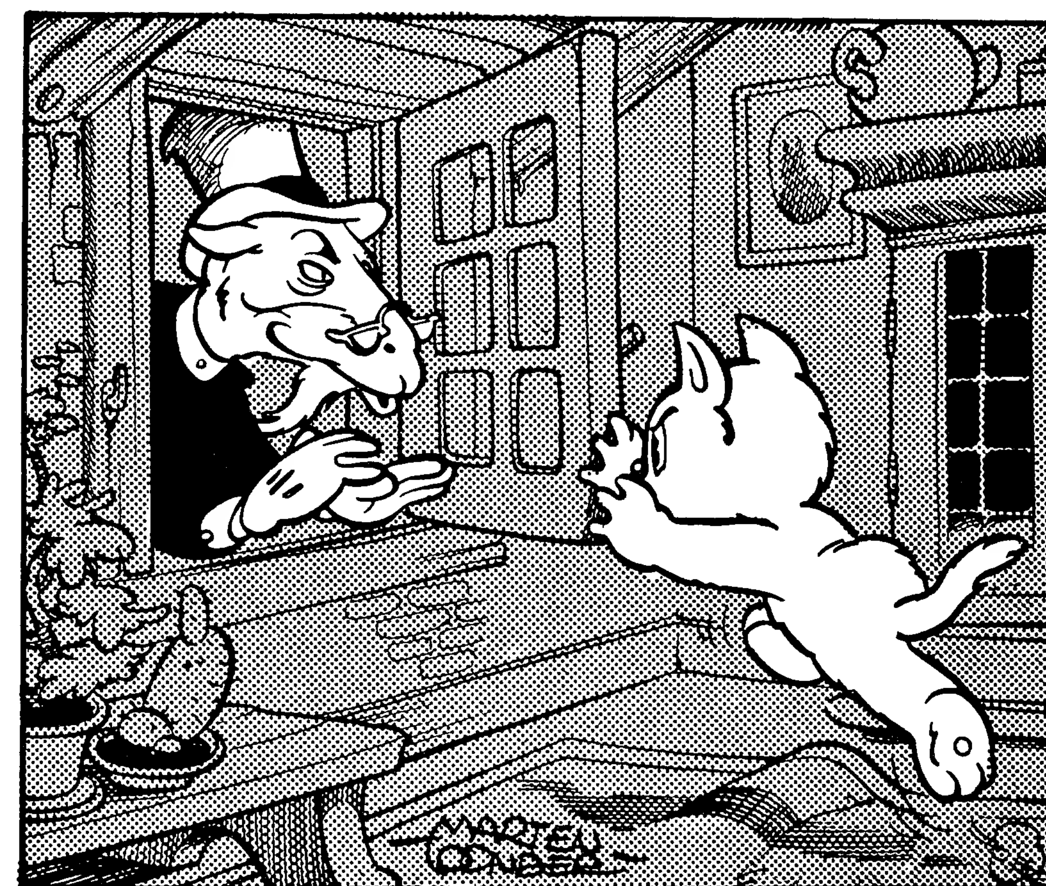
Heer Bommel gaf daar natuurlijk geen antwoord op, maar liep verontwaardigd de deur uit...

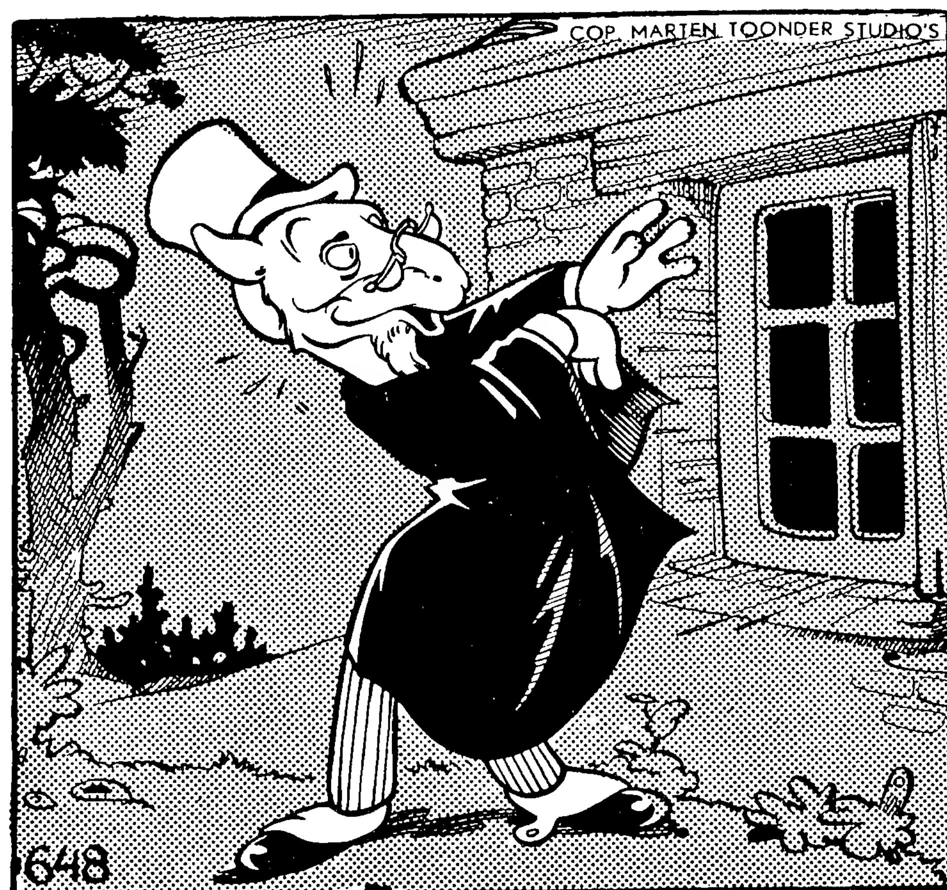

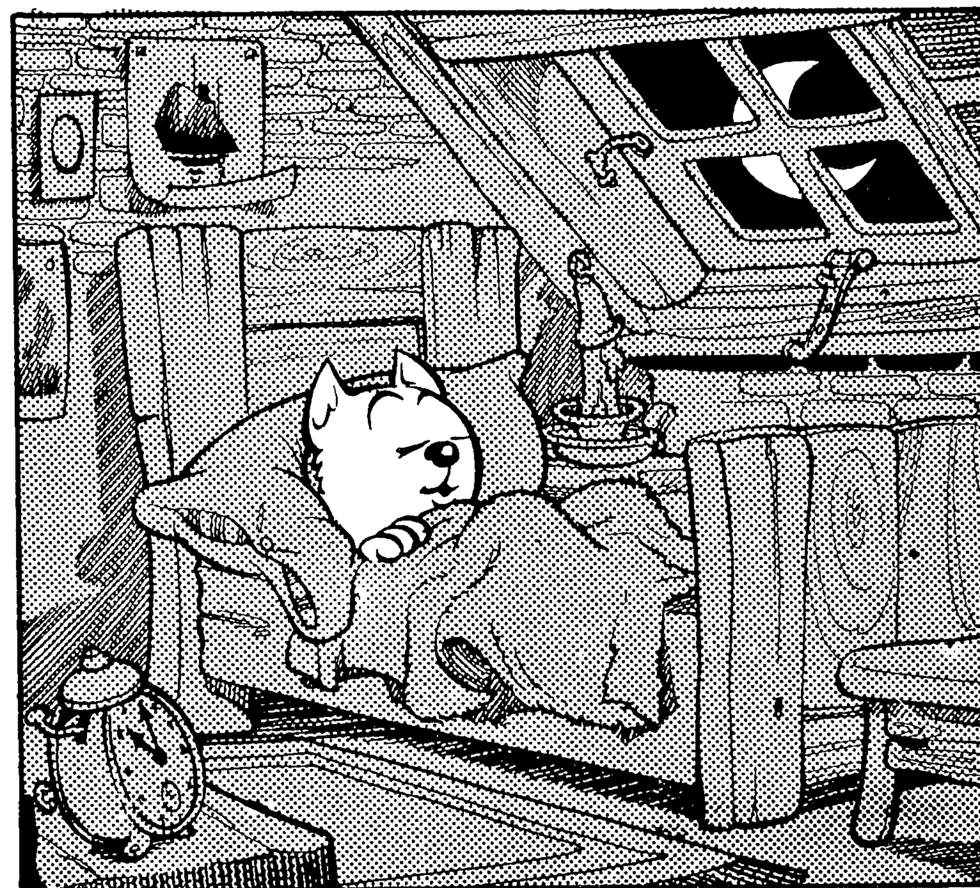
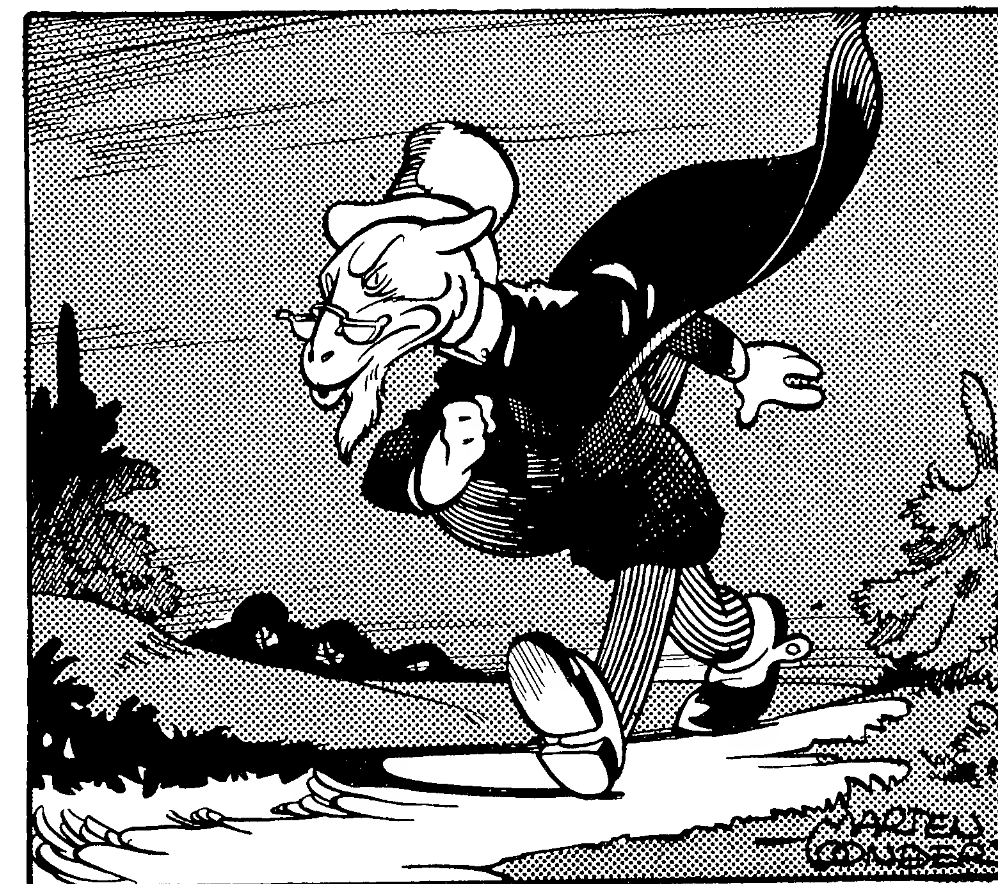
Nadat heer Bommel nog een paar boodschappen in de stad had gedaan reed de oude Schicht bij het vallen van de avond ratelend huiswaarts.
'Wat zeg je van die Sickbock?' vroeg heer Bommel verontwaardigd. 'Het idee! Hij wilde Solfertje kopen! Heb je ooit zo iets gehoord? Alsof ik, een Bommel, geld nodig heb! ... Eh... ik bedoel, alsof ik, een Bommel, ooit een kleuter zou verkopen!'
'Vreemd,' zei Tom Poes. 'Ik vraag me af wat hij met dat wurm wilde aanvangen! En ik ben ook benieuwd wat het voor pillen zijn, die hij heeft meegegeven. Ik zal er Solfertje een paar geven, dan zullen we eens zien.'
Solfertje slikte de pilletjes braaf in, maar er gebeurde niets anders dan dat hij in slaap viel.
'Dat is wel rustig,' zei Tom Poes. 'Vanavond zult u dus geen last met hem hebben, want als hij slaapt kan hij zijn bed niet opeten. En hier is mijn huis, heer Ollie. Ik stap hier uit.'
Tom Poes wachtte tot de oude Schicht knarsend in de verte was verdwenen en liep toen langzaam naar zijn huisje toe. De schemering was intussen gevallen en in het vale licht zag hij een donkere gedaante bij de deur staan.
'Wie zou dat zijn?' dacht Tom Poes. 'Ik verwacht helemaal geen visite vanavond!'

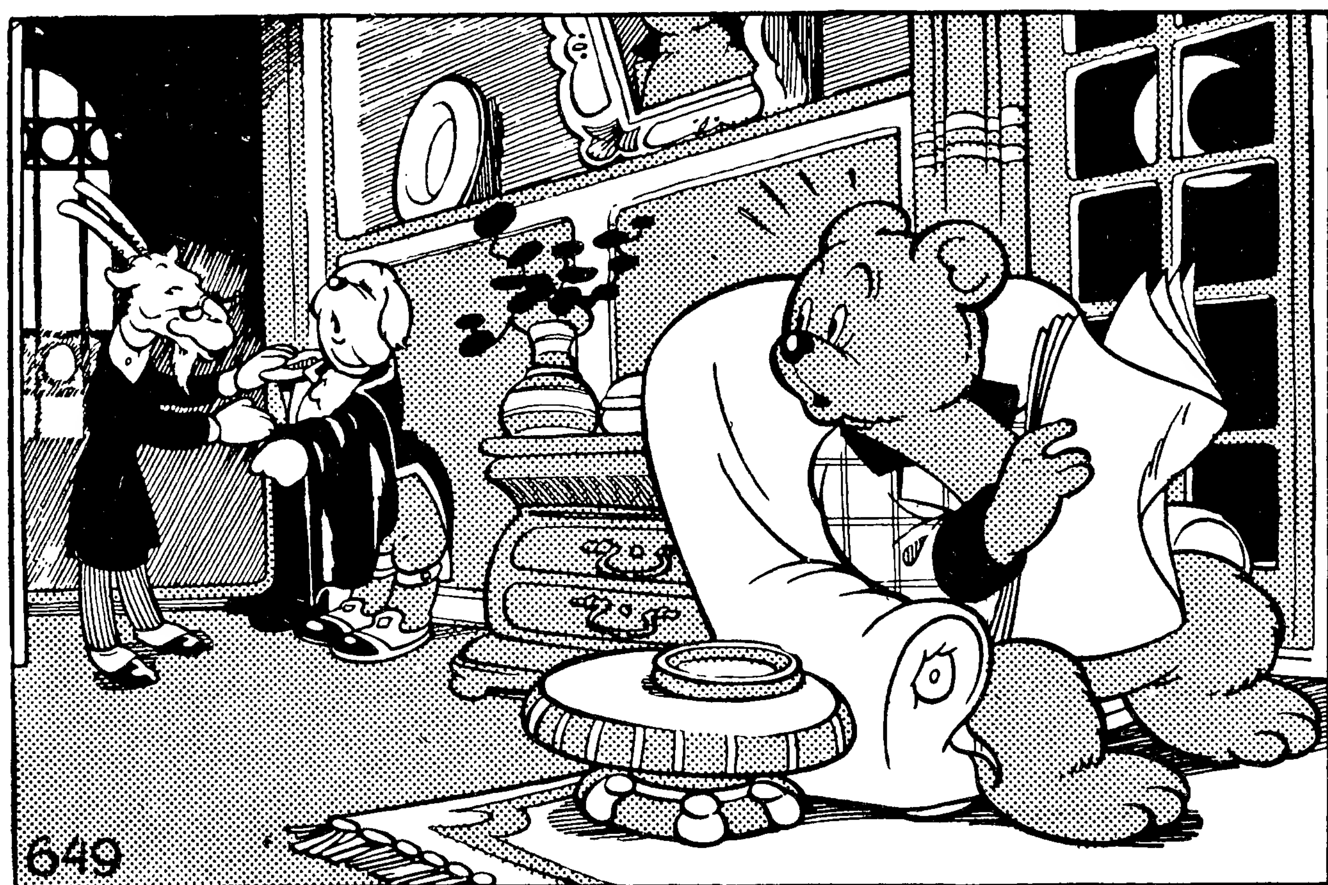

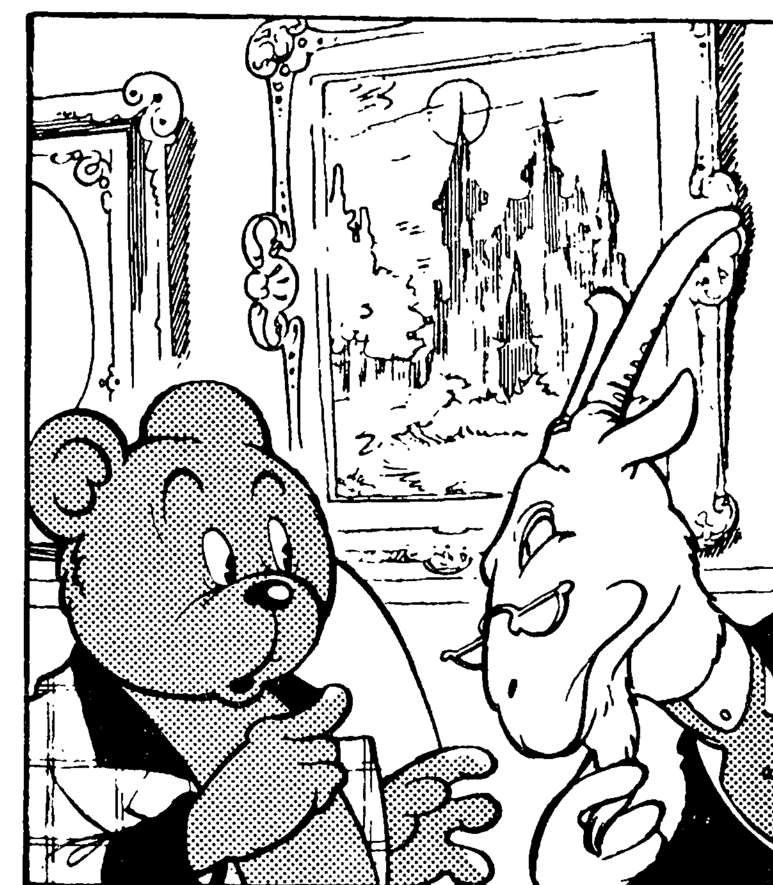
Toen Tom Poes vlak bij zijn deur was, stapte de donkere gedaante naar voren en nam beleefd zijn hoge hoed af.
‘Goede avond, aardig ventje,’ sprak hij. ‘Ge kent me toch nog wel, niet waar? Sickbock, professor Sickbock. Ik had de eer enige pilletjes voor uw... eh... makkertje te bereiden en nu kom ik nog even spreken over de mogelijkheid om dat ventje over te nemen. Ik heb nog eens nagedacht en de samenstelling van deze...eh... Solfertje interesseert me zéér! Daarom zou ik gaarne enige proeven nemen met een door mij bedachte voedingsmethode. Ik moet dit manneke enige weken in observatie hebben om hem te bestuderen en te zien hoe hij een maaltijd van kopspijkertjes en spiegelglas zou verwerken...’
‘Geen denken aan!’ zei Tom Poes. ‘Solfertje is trouwens van heer Bommel en die verkoopt hem niet! Het idee! Goedenavond!’
En Tom Poes stapte zijn huis binnen en sloeg de deur dicht voor de neus van de professor. Maar deze stapte op een openstaand venster af en leunde naar binnen.
‘Gij zijt ongemanierd!’ merkte hij op. ‘Maar goed, dat is uw jeugd zullen we maar zeggen! Nog één vraag: Hoe komt de heer O. B. Bommel aan dit Solfertje? Waar heeft hij hem gevonden? Is het familie van hem? Waar komt de dreumes vandaan? Zijn samenstelling is vreemd en frappeert me...’
‘U hebt er niets mee te maken!’ riep Tom Poes, op het venster toespringend om het te sluiten.

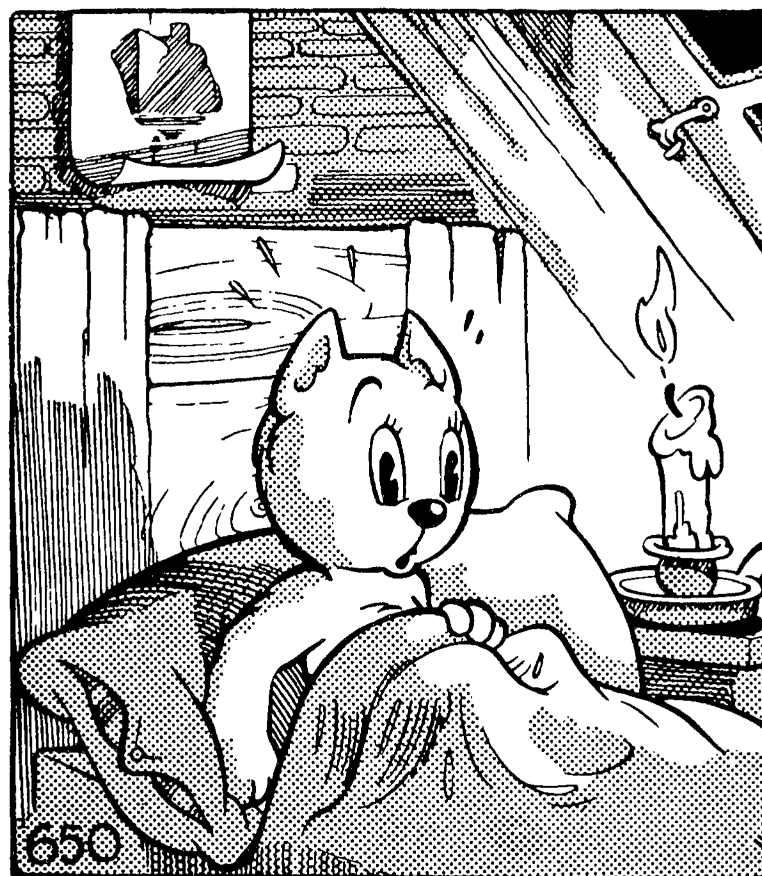

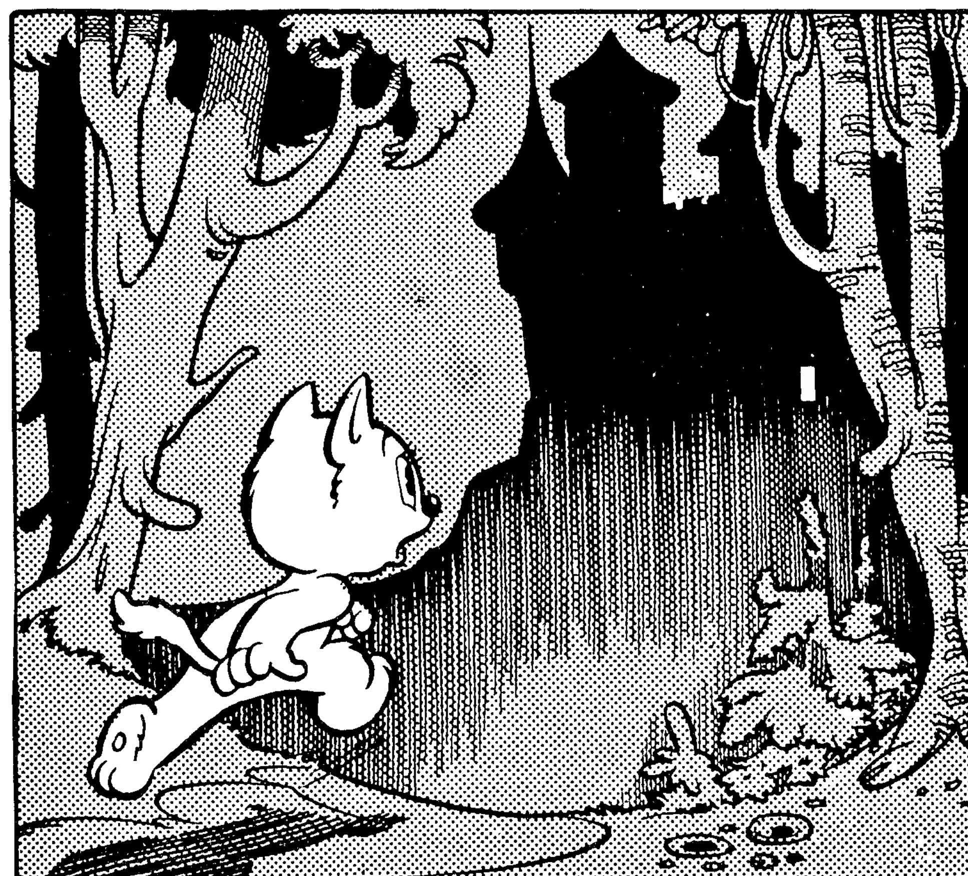
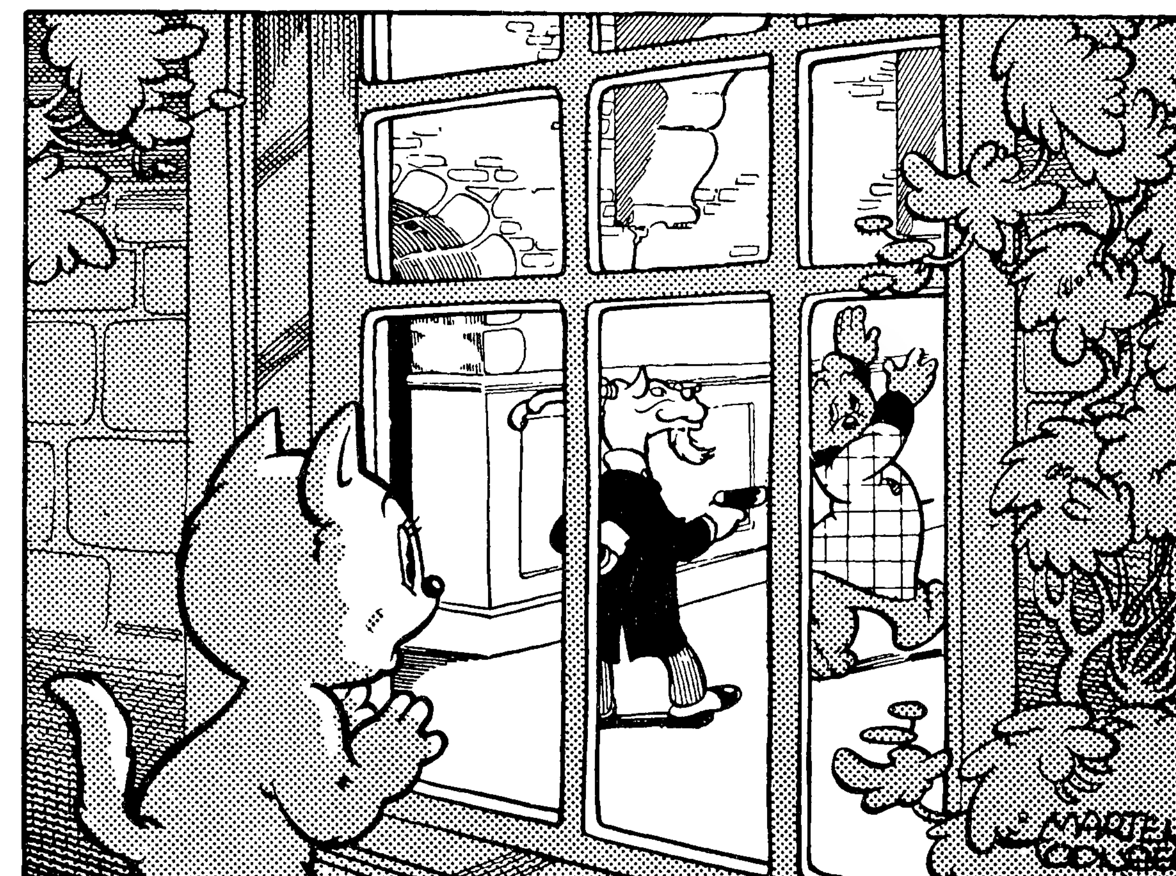
Tom Poes gooide het raam met een luide slag dicht voor de neus van de hooggeleerde, zodat deze weer alleen in de snel vallende duisternis stond.
'Tut-tut!' sprak hij. 'Dit is géén behandeling! In mijn jeugd zou er onmiddellijk een kastijding op een dergelijke handelswijze gevolgd zijn! Waar moet dat heen? Het is geen wonder, dat het culturele peil met de dag bedenkelijker wordt! Die jeugd, die jeugd! Ik overweeg om mij met geweld toegang tot deze behuizing te verschaffen en deze jonge knaap een ongezouten berisping te geven... Hm... hoewel... Tja... ofschoon... hm... desalniettemin... Ja, ja!'
Terwijl de geleerde aldus buiten stond en zich overgaf aan de loop van zijn gevoelens ging Tom Poes kalm naar bed om eens flink uit te slapen. Hij had genoeg van Solfertje en wilde kracht opdoen om morgen aan het omspitten van zijn tuintje te kunnen beginnen. Maar de dingen lopen wel eens anders dan men denkt, dat zal blijken.
Professor Sickbock was intussen gereed gekomen met zijn tweestrijd en had een besluit gevat.
Met grote passen sloeg hij de richting van het slot Bommelstein in, terwijl zijn zwarte mantel achter hem aan fladderde in de nachtwind en een onaangename glimlach zijn scherp gesneden gelaatstrekken deed krullen...

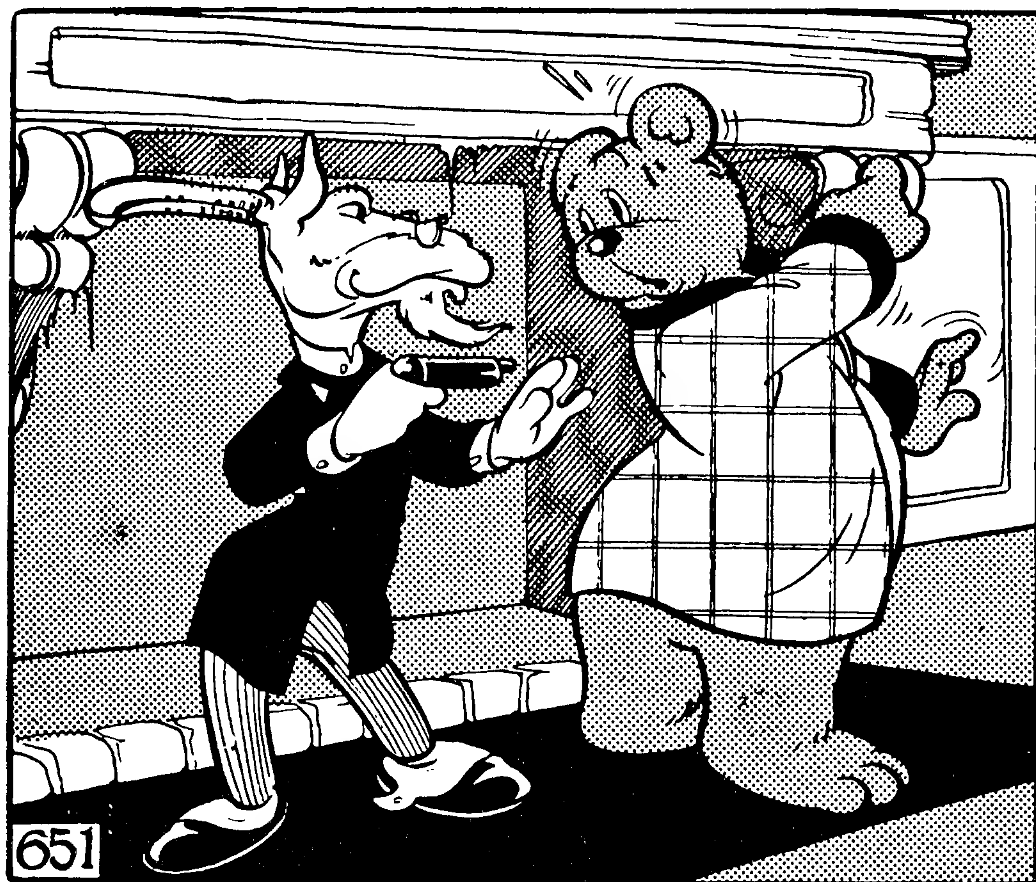
Heer Bommel was nog laat op, die avond. Hij had zich teruggetrokken in zijn studeerkamer om nog enige wetenschappelijke werken door te nemen en was nu verdiept in een ingebonden jaargang van het Tom Poes Weekblad. Daarin werd hij echter gestoord door het binnentreden van Joost.
'Excuseer, heer Olivier!' zei Joost. 'Hier is een heer om u te spreken met uw welnemen!'
'Zeer juist!' zei de krakende stem van Sickbock. 'U gelieve mij te verschonen, heer Bommel. Het is reeds laat en de nacht is bereids gevallen. Ik wilde echter nog even een wetenschappelijk vraagstuk met u doornemen!'
'Best!' zei heer Bommel gevleid. 'Ga zitten en steek van wal, professor! Voor de wetenschap ben ik altijd te vinden!'
'Het doet mij genoegen dat te horen!' zei Sickbock. 'Ik wilde u namelijk vragen waar u Solfertje gevonden hebt!'
'In de kelder!' zei heer Bommel. Toen verslikte hij zich en vervolgde haastig. 'Hoezo, gevonden? Wat bedoelt u met gevonden? Solfertje is mijn pleegzoon en daarmee uit!'
'In welke kelder?' vroeg Sickbock fijntjes glimlachend. 'In een gewone kelder?'
'Nee, natuurlijk niet!' zei heer Ollie verontwaardigd. 'In een geheime kelder, met een geheime gang en een... Maar wat hebt u daarmee te maken? Ik geef u toch geen antwoord...!'

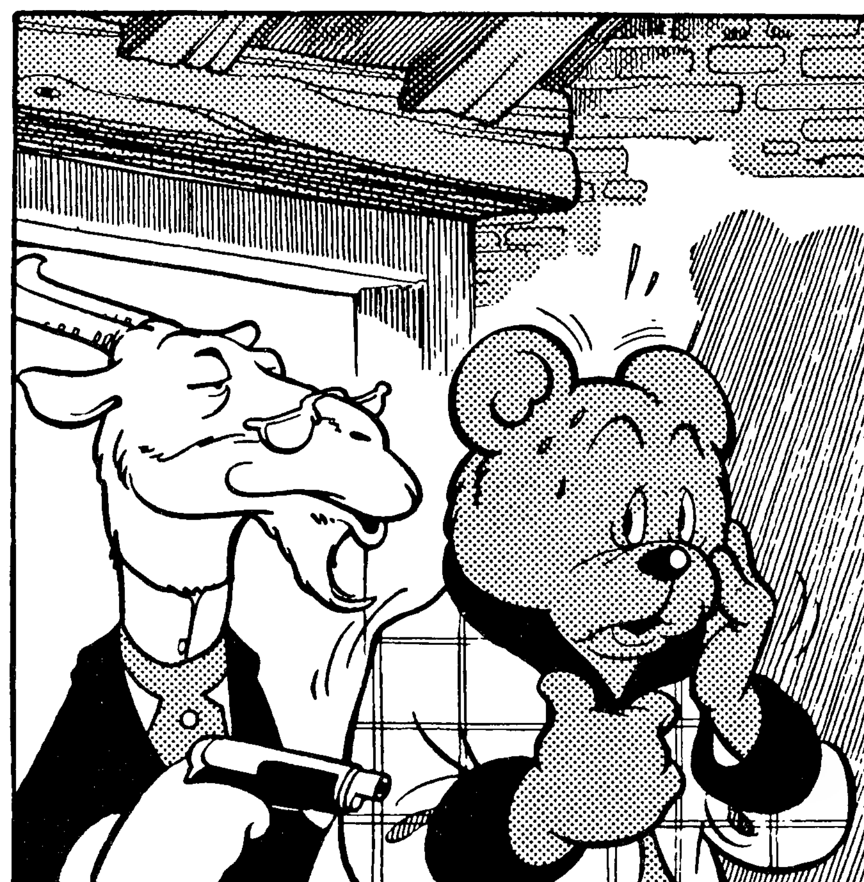
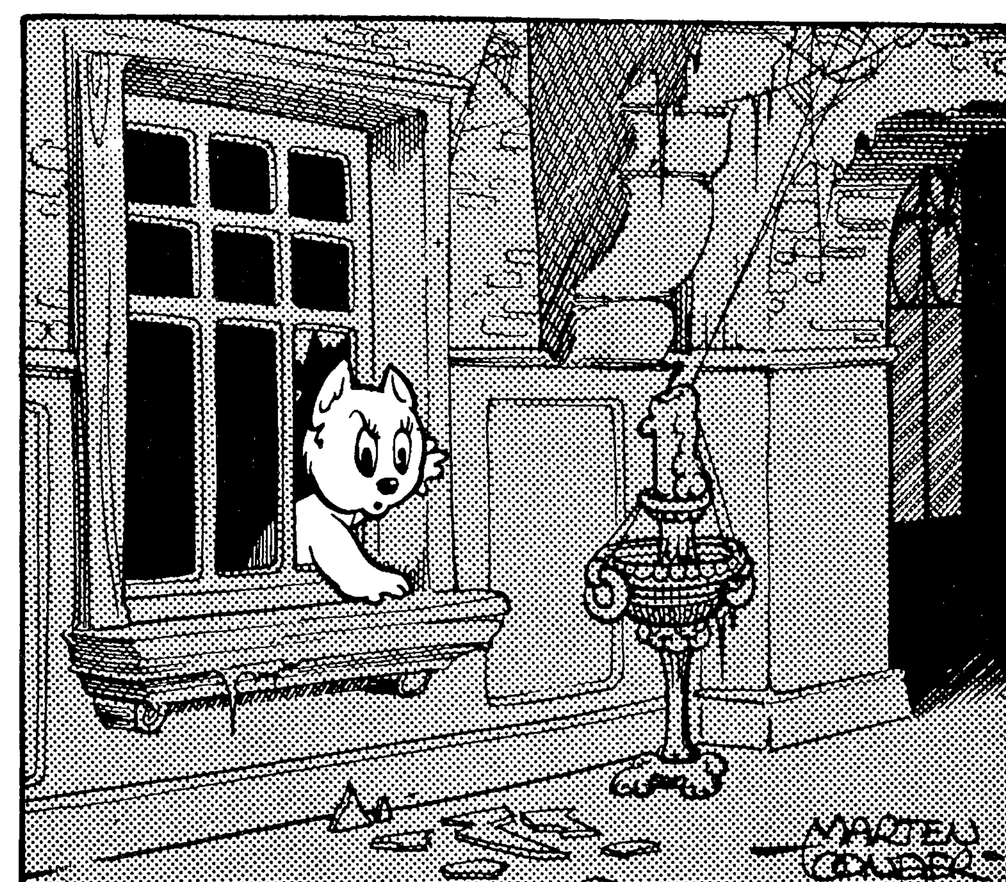

Tom Poes sliep een tijdlang erg lekker, maar toen schrok hij opeens wakker.
'Hé!' mompelde hij. 'Hmpf! Wat is er aan de hand? Waarom word ik wakker? Hm! Ik heb gedroomd, dàt is het! Ik droomde, dat Sickbock aan de deur klopte en dat... Hm! Onzin! Maar nu ik over Sickbock nadenk, is het toch vreemd, dat hij zo maar wegging! Hij heeft een ander plan gekregen... Hm! Als hij maar niet naar heer Bommel gegaan is, want dan... Ik hoop maar, dat heer Ollie zo verstandig is om hem weg te sturen!'
Op die manier dacht Tom Poes nog een poosje na en omdat hij toen zware zorgen over heer Bommel kreeg en toch niet meer slapen kon, besloot hij om naar Bommelstein te gaan en daar even te kijken of alles in orde was.

Hij spoedde zich dus op weg en omdat hij hard liep duurde het niet lang, voordat hij heer Ollie's huis in het zicht kreeg.
Door één raam scheen nog licht en daar liep hij dus regelrecht naar toe. Het was een raam in de afgesloten oostelijke vleugel en toen Tom Poes er doorheen keek, zag hij, dat het uitkwam in dezelfde kamer waarin de geheime opening was.
In die kamer stond Sickbock, die met een pistool heer Bommel onder schot hield.
'Ik háát vuurwapens!' sprak de geleerde. 'Maar ik weet zeker, dat ge me dit keer het gebruik er van zult vergeven! Wijs me nu die geheime gang waarover u me sprak, dan zal ik een onderzoek ter plaatse instellen.'

'Welaan, lieve vriend,' sprak professor Sickbock op zoete toon, 'drukt nu op de geheime knop, waarvan ge mij zo boeiend verhaaldet. Ik beken u gaarne, dat mijn wetenschappelijk gevormde geest hunkert naar het ogenblik waarop ik de door u geschilderde kelder zal kunnen betreden.' 'Ik ben je lieve vriend niet,' riep heer Ollie boos. 'En ik heb geen kelder geschilderd. Wanneer je dat pistool niet had zou ik je de kracht van een Bommel laten voelen.'

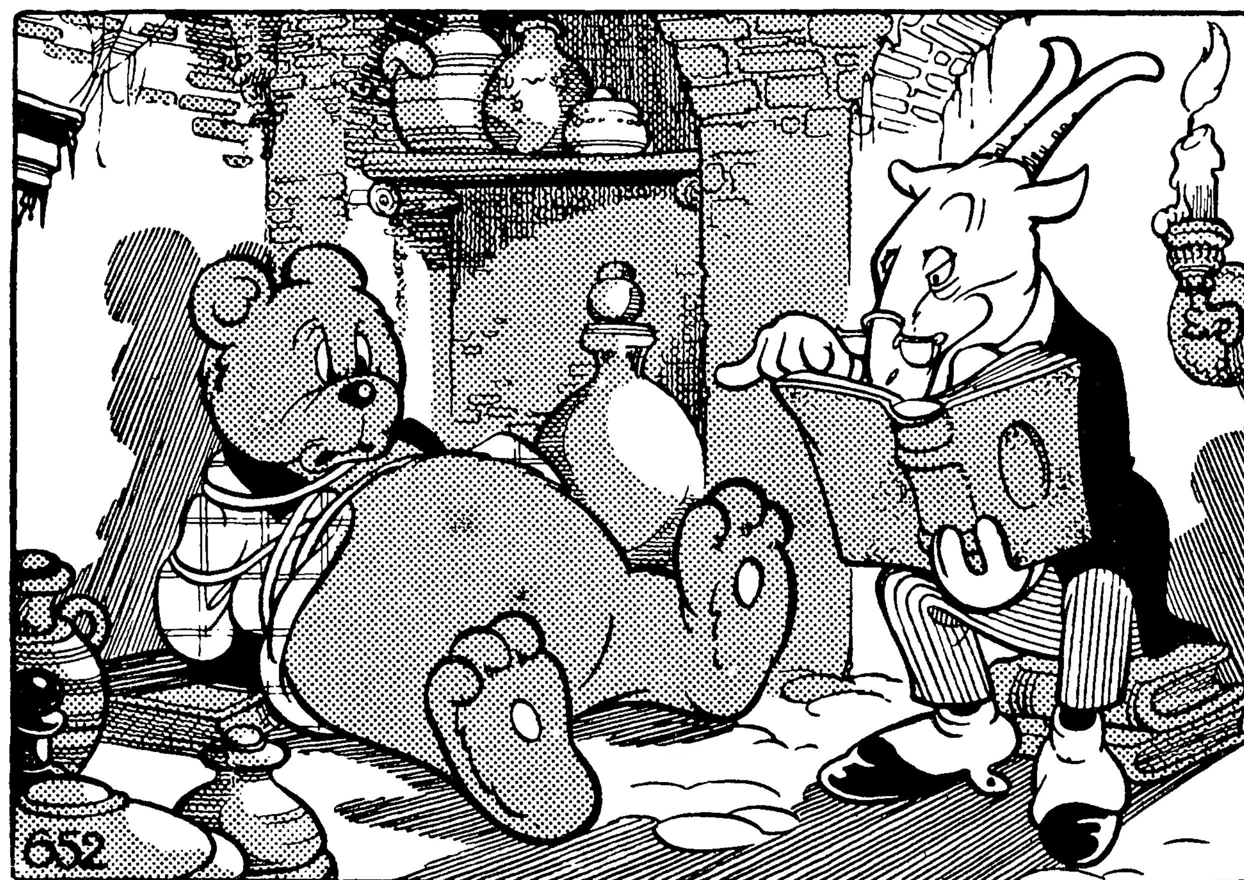
'Aha,' zei de geleerde op koele toon, 'is dàt uw stemming! Goed! Het zij zo. Genoeg geschertst dan! Voorwaarts!'

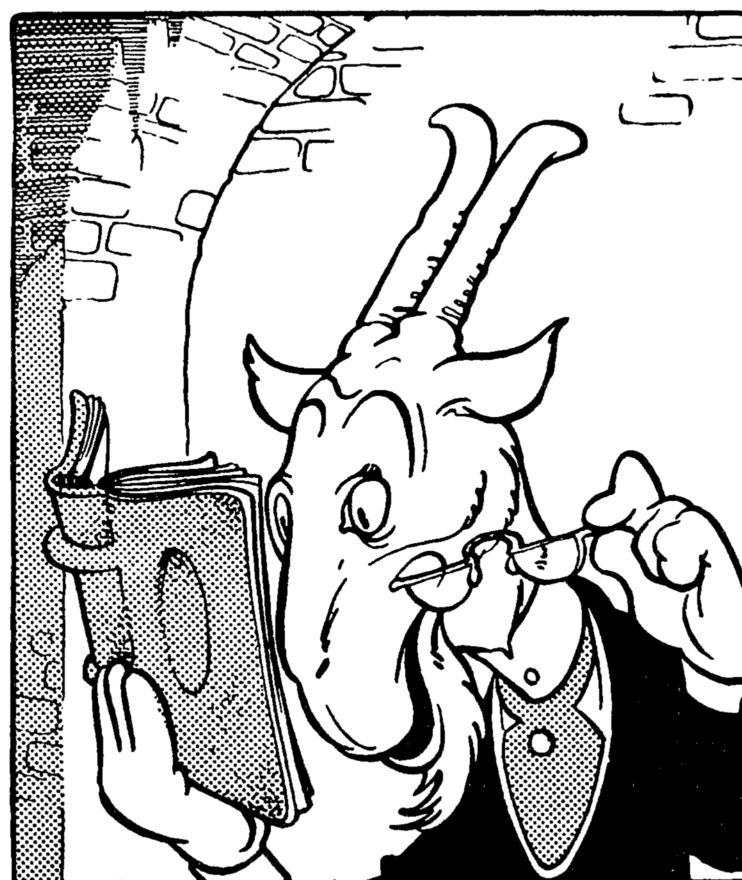
Heer Bommel slaakte een diepe, klaaglijke zucht, die het raam waarachter Tom Poes stond, deed trillen. Toen drukte hij op de knop, die in de lambrizering verborgen was en keek somber toe, hoe de wand zich opende.

'Voorwaarts,' herhaalde Sickbock en heer Ollie slofte met moede schreden de geheime gang in, gevolgd door de professor.

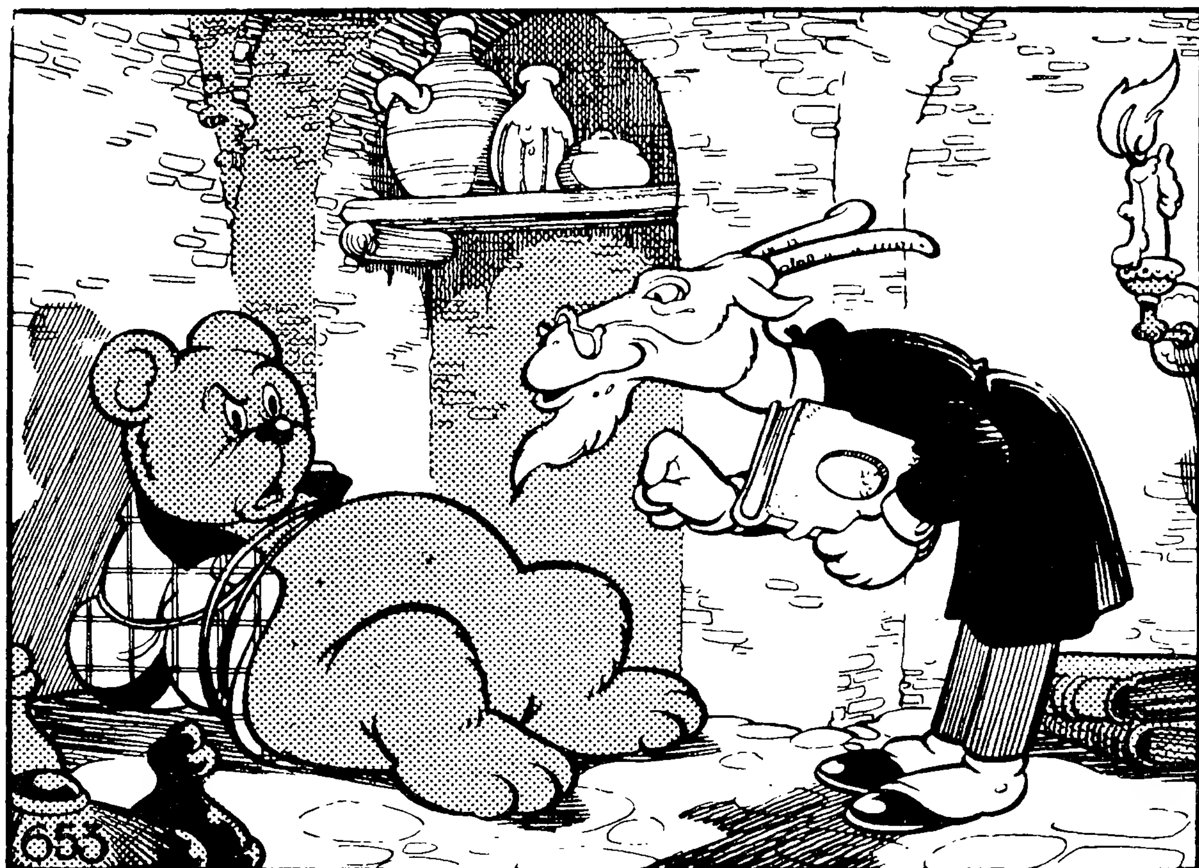
Zo bleef de kamer dus verlaten achter. Maar niet voor lang: Tom Poes sloeg een ruit in en klom voorzichtig door de ontstane opening naar binnen.

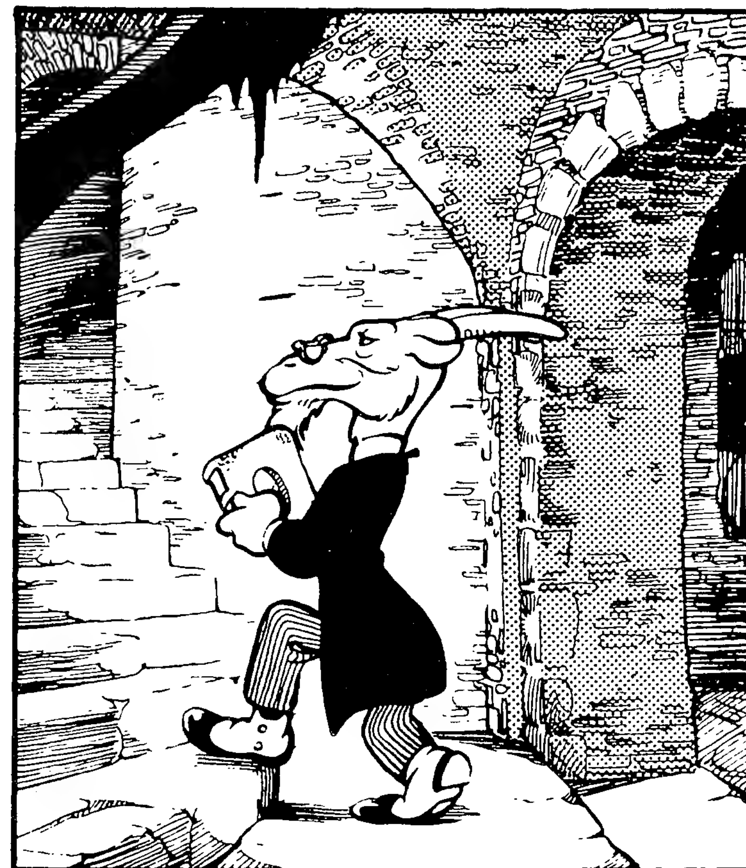
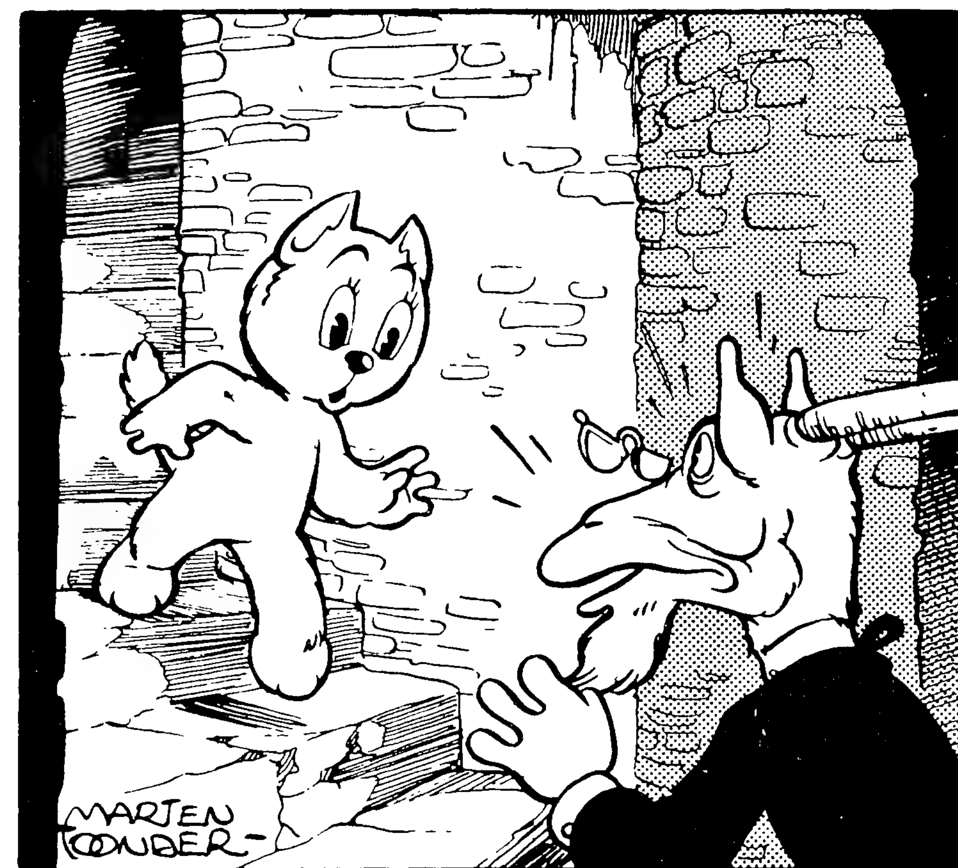
'Ik weet niet, wat die sik van plan is,' mompelde hij, 'maar veel goeds is het niet...'

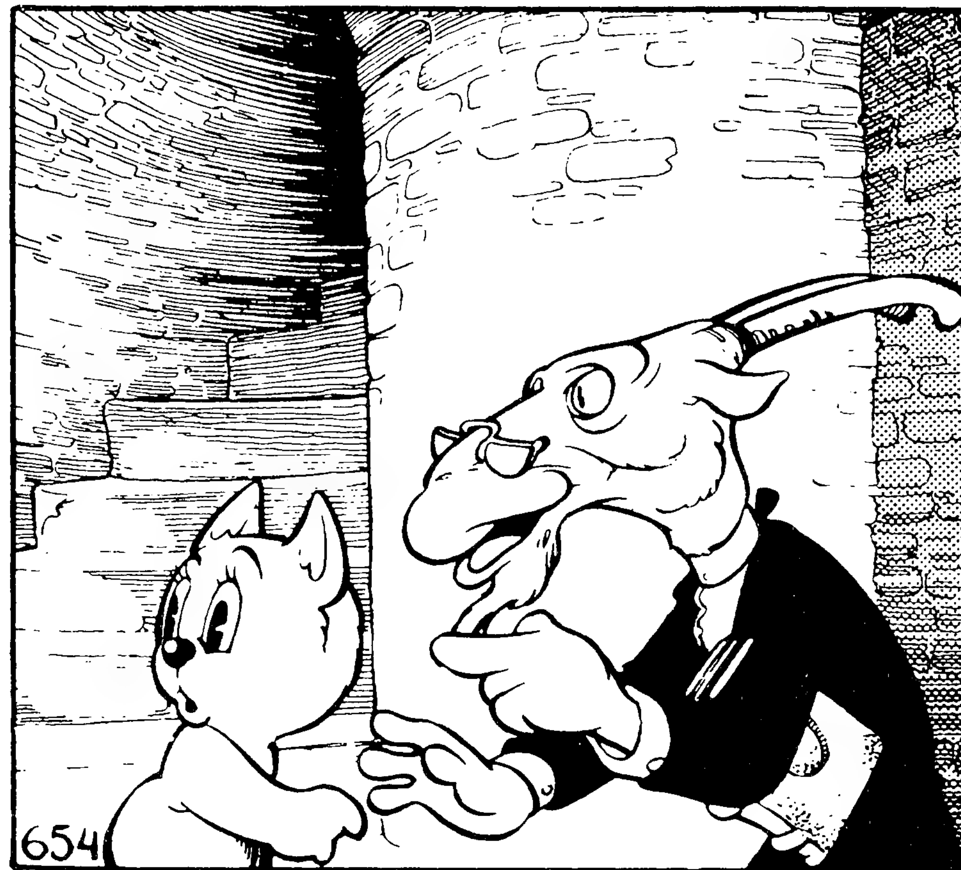

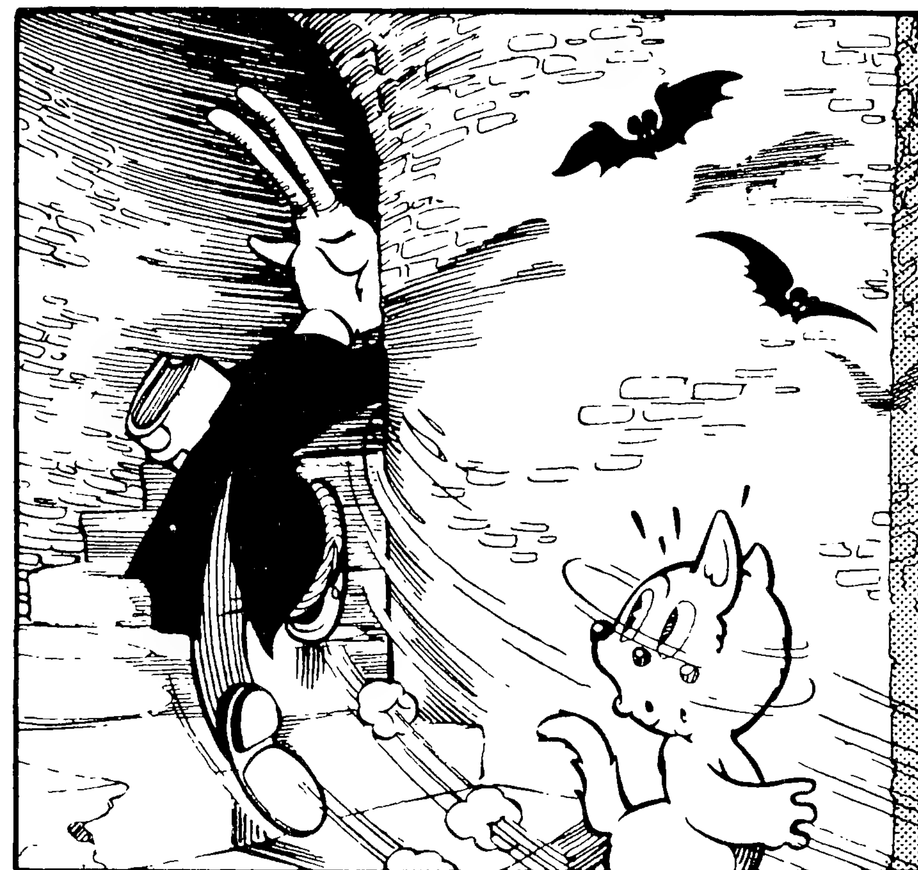

Heer Bommel bevond zich dus met professor Sickbock in de geheime kelder, diep onder de grond. Maar in welke toestand! Het is, dat de waarheid verhaald moet worden, maar anders zou ik gaarne dit gedeelte van het verhaal hebben overgeslagen. Heer Olivier B. Bommel lag namelijk zwaar gebonden in een hoek van zijn eigen stoffige spelonk! Een onwaardige toestand voor een heer, nietwaar? Een ieder, die de verheven gedachte van heer Bommel – de beschermer van het verkeer – ook maar in de verte heeft gevolgd, zal begrijpen wat er in zijn hoofd omging!
En terwijl hij daar zo lag met dat omgaande hoofd, zat de schurkachtige professor in het oude, oude boek te lezen.
'Juist!' mompelde Sickbock van tijd tot tijd. 'Sakkerloot!' siste hij soms, of hij riep: 'Toe maar! Kom, kom!' Ja, het was duidelijk, dat hij zéér geboeid was door wat hij las.
'Zéér frappant!' besloot hij ten slotte. 'Het is dus, zoals ik al bevroedde: Solfertje is een product der alchemie! Een samenstelling van Solfer, Knoezel en Hypolijn! Dit zegt u, als leek, waarschijnlijk niets, doch voor mij, als man van eruditie, spreekt het boekdelen! Stelt u voor! Hypolijn in combinatie met Knoezel! Welk een wereld van gedachten gaat er voor mij open! Welk een veld van nooit vermoedde en desalniettemin glasheldere mogelijkheden ontplooit zich hier!'
Maar genoeg over Sickbock. Terwijl hij zijn langdradige gesprekken met heer Bommel hield, stond Tom Poes nadenkend bij de geheime opening in de muur en staarde naar de duistere trap...

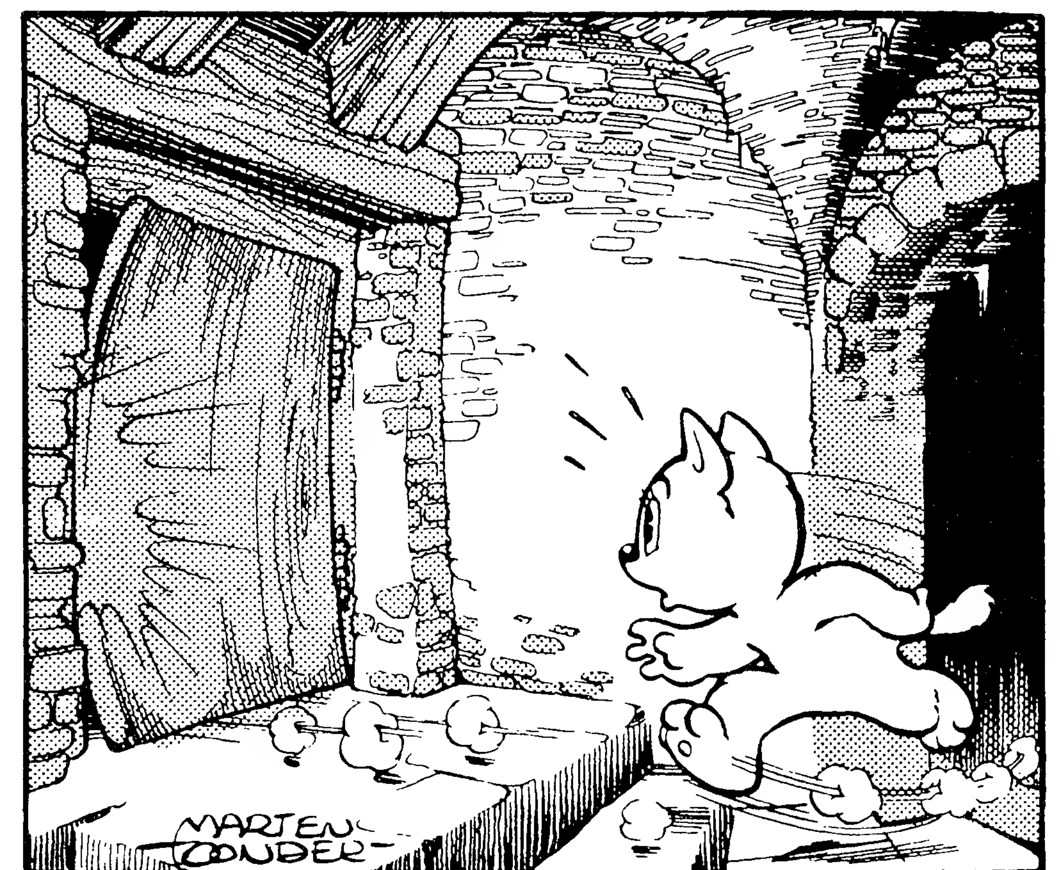

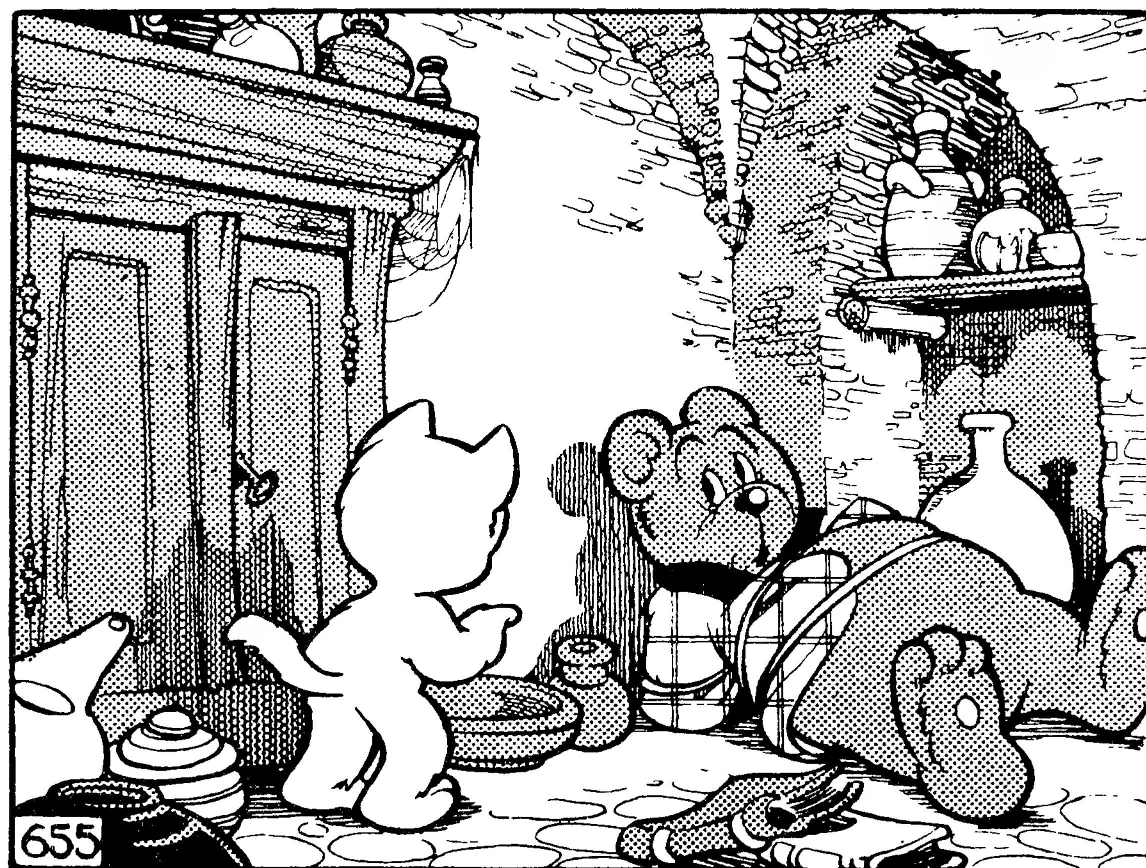
Sickbock was eindelijk klaar met de lezing van het dikke alchemistenboek. Hij sloeg het met een klap dicht, zodat hem de stofwolken om de oren vlogen en maakte een beleefde buiging voor heer Bommel.
– Heb dank voor uw gastvrijheid en vriendelijke ontvangst – sprak hij verder. Ik zal zo vrij zijn om deze foliant een wijle van u te lenen ter verdere bestudering. Ik hoop, dat ge gerieflijk ligt in uw genoeglijke hoekske. Au revoir, amice!'
– Grr! – riep heer Bommel. – Schabber! Zwammeljak! Loefer! – Enfin nog meer dergelijke dingen riep hij. Maar het heeft geen zin dat allemaal neer te schrijven. Zelfs een heer vergeet zich in een dergelijke toestand.
Sickbock liep goedgeluimd de trappen op. – Welk een voortreffelijk toeval! – mompelde hij. – Dat ie nu juist in aanraking moest komen met deze Solfertje! Dat heb ik hier dit fraaie boek moest vinden! Ei, ei, welk een mogelijkheden ontvouwen zich hier voor een eenvoudige geleerde! Ik zal de wereld verbaasd doen staan! Een grenzeloze verwondering zal zich aftekenen...
Maar op dat moment tekende zich alleen een grote verbazing af op zijn eigen gezicht. Want bij een kromming van de trap stond hij plotseling tegenover Tom Poes...

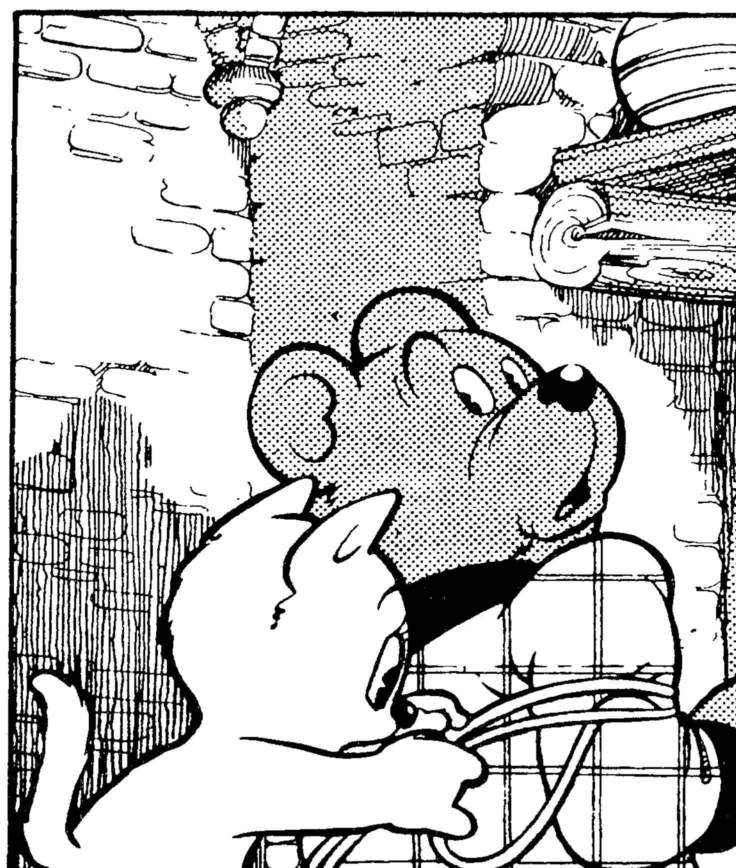

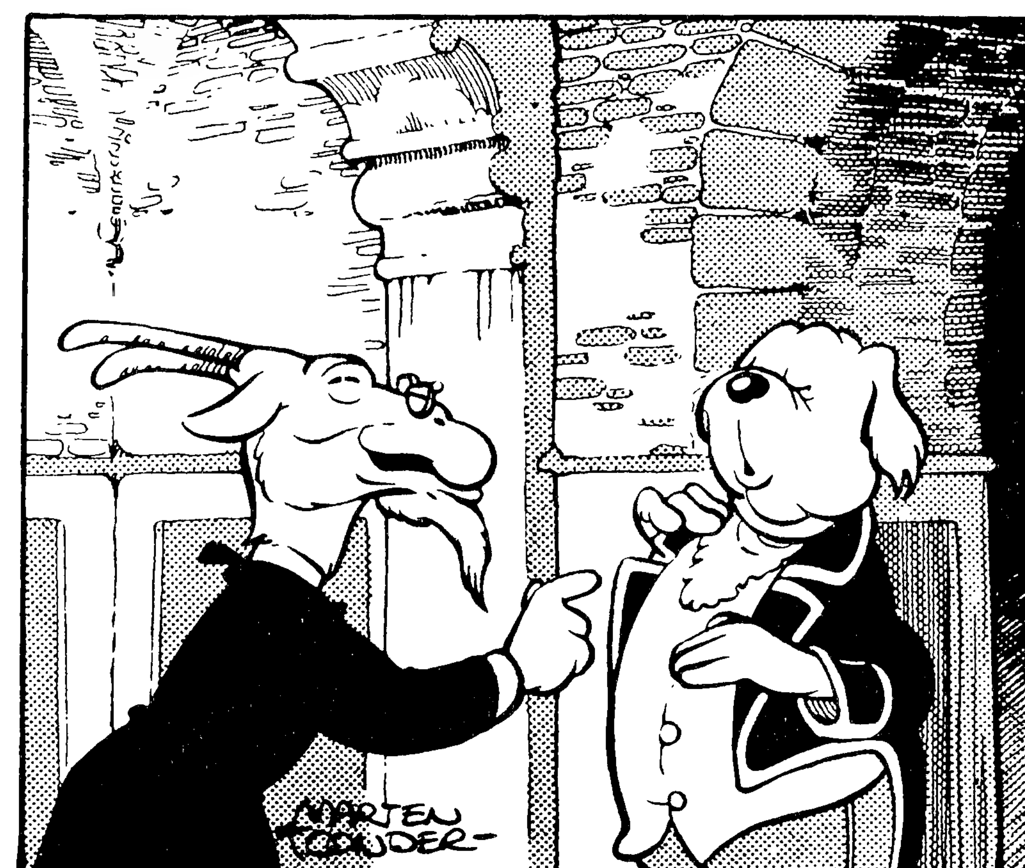

– Welaan, lief manneke! – zei Sickbock zoetsappig. – Zo laat nog op pad? Weet uwe zorgzame moeder wel, dat ge bij nacht en ontij inbreekt in andermans kastelen? Foei, schaamt ge u niet! Ik moet u ene strenge berisping geven...
– Wat doe jij hier? – riep Tom Poes. – Wat heb je met heer Bommel gedaan? Waar...
– Sssssst! – siste Sickbock plotseling scherp. Hij keek met uitpuilende ogen naar een punt achter Tom Poes en wees met een trillende wijsvinger. – Dáár! – fluisterde hij. – Achter u! Wat is dat?'
Tom Poes keek verbluft om en op hetzelfde ogenblik sprong Sickbock langs hem heen en snelde met een kakelend gelach de trappen op.
– Mis – riep hij. – Ik heb u bij de neus gehad! Het was maar een onschuldige scherts om u te kunnen passeren! Hèhèhèhè!
Tom Poes liet dat natuurlijk niet op zich zitten. Woedend rende hij achter de vluchtende geleerde aan. Maar hij was te laat. Op het moment dat hij hijgend boven aankwam was Sickbock al door de geheime deur gesprongen en had die met een knal achter zich dicht gegooid. Daar stond Tom Poes nu, opgesloten in het gewelf, waarvan niemand verder het bestaan kende...

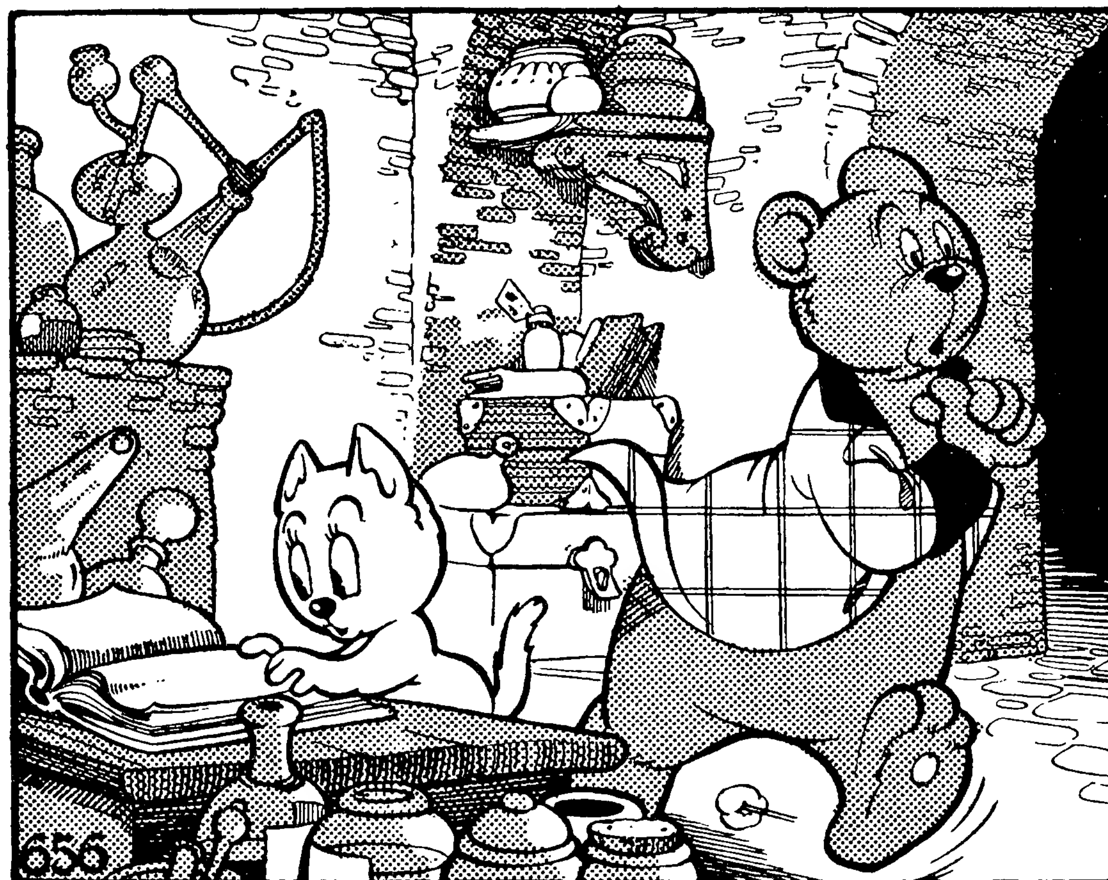

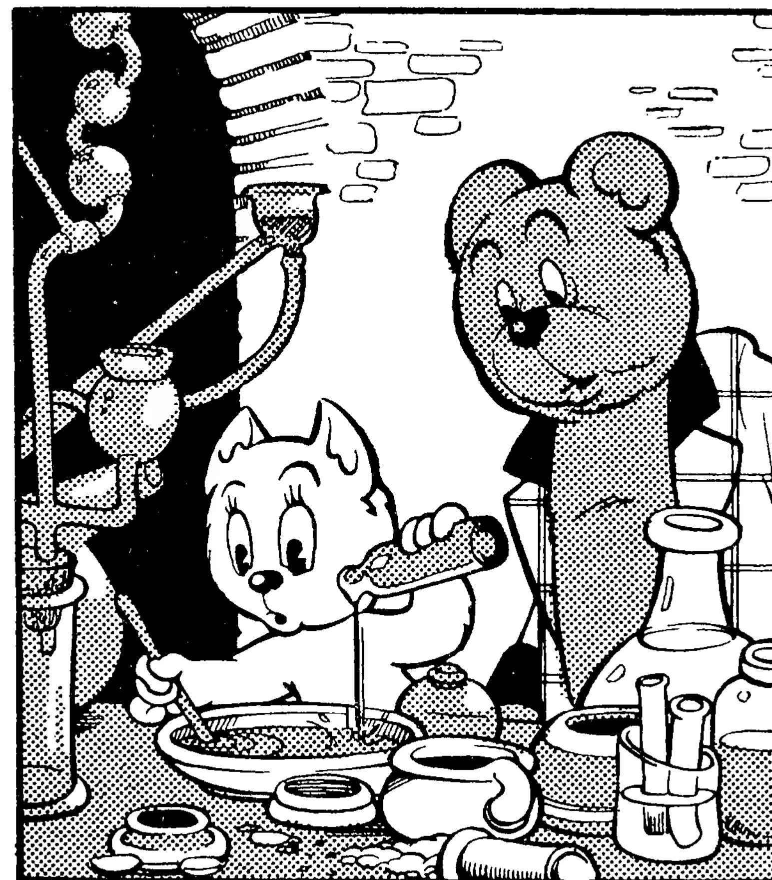

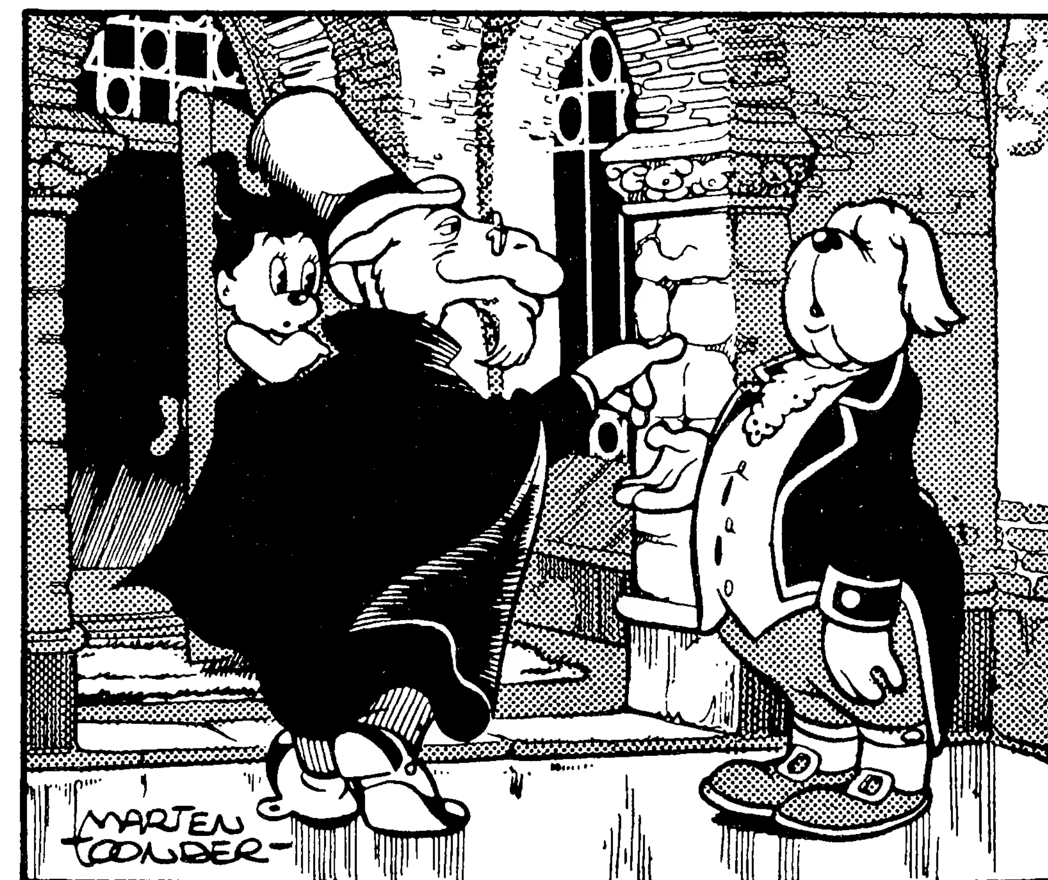

Tom Poes probeerde tevergeefs om de geheime deur open te krijgen, maar dat lukte hem natuurlijk niet. Geheime deuren en panelen zijn nu eenmaal niet zo gemakkelijk te openen, waar zou anders het geheime blijven?
Mismoedig daalde hij dus de trappen af, op zoek naar heer Bommel. Nu, dat was niet zo moeilijk. Toen hij nog maar halverwege was hoorde hij reeds een doordringende angstige stem, die op huilerige toon een alleenspraak hield.
– Verlaten! – riep de stem. – Iedereen heeft mij verlaten! Niemand weet van deze kelder af dan Tom Poes... En die slaapt natuurlijk... Morgen gaat hij zijn tuintje wieden terwijl ik hier van honger en ellende omkom! Oooo! Dat had mijn goede vader eens moeten weten...

Tom Poes stapte de kelder binnen en begon kalm heer Ollie's touwen los te maken. – Riep u, heer Ollie? – vroeg hij.
– Eh... T-t-tompoes... eh... j-j-ja... eh... – stamelde heer Bommel. – Ik eh... ik riep je net, jonge vriend! Ik wist wel, dat je me niet in de steek zou laten. 'Tom Poes!' riep ik en daar kwam je al aan. Maar eh... waar is die Sickbock? –
Wel, Sickbock stond op dat moment tegenover de bediende Joost en sprak hem minzaam toe.
– Heer Bommel voelt zich niet wèl – sprak hij. – Hij heeft mij verzocht de zorg voor zijn pleegzoon Solfertje over te nemen en is zelf ter bedde getogen. Wees zo goed mij mijn mantel, hoed en patiënt te overhandigen, ik wacht in de hal! –

In de geheime kelder heerste een akelige stemming. Heer Bommel ijsbeerde zenuwachtig op en neer, terwijl Tom Poes bij de tafel een beetje met de kolven en retorten knoeide.

– Wàt een toestand! – riep heer Bommel huilerig. – De deur is dus dicht en kan niet worden opengemaakt en niemand behalve die Sickbock weet dat we hier zitten en dus kunnen we niet worden gered en zullen we hier ellendig moeten omkomen! Wat een toestand voor een heer! Je hebt er weer wat moois van gemaakt, Tom Poes! Ik kan ook niets aan je overlaten. Ach, ach, ik moet ook alles zelf doen!'

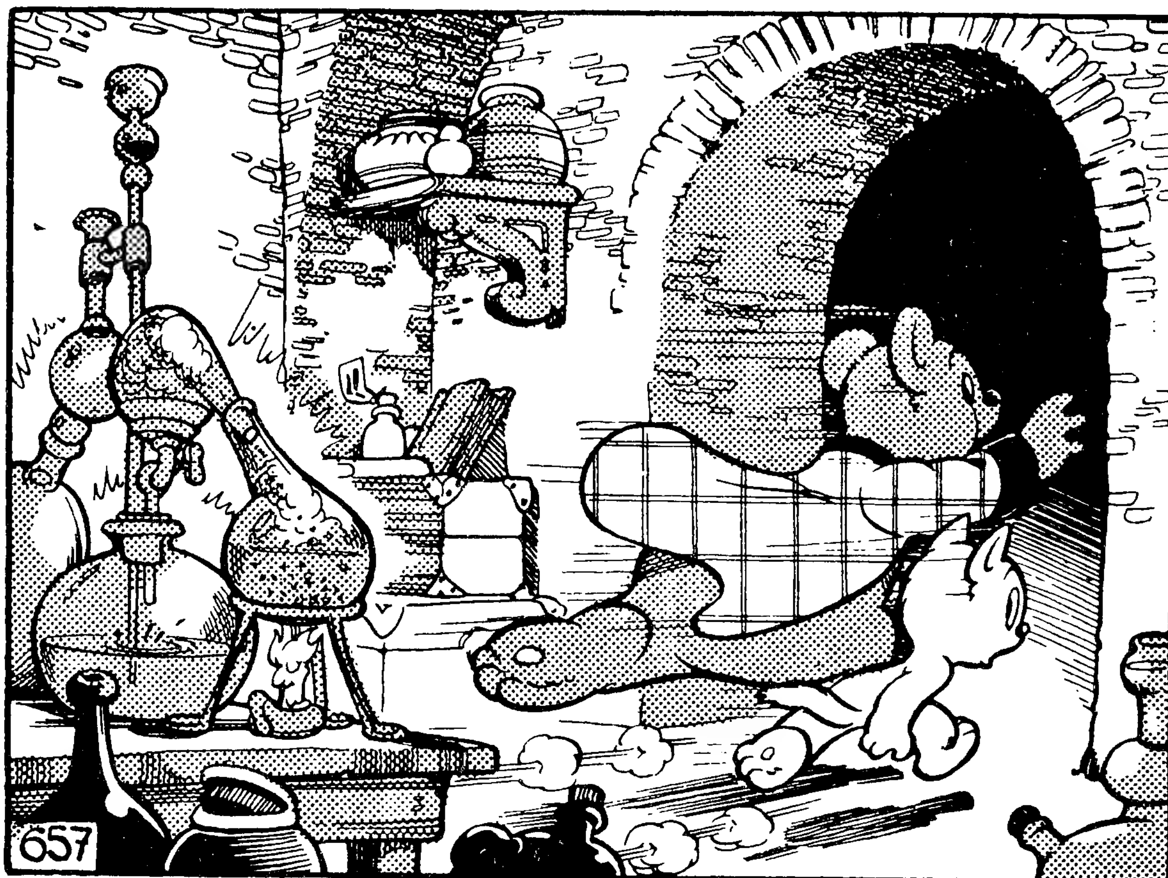
– Wees eens even stil, heer Bommel! – zei Tom Poes. – Ik krijg een idee. Met al die rommel, die hier staat, zou ik een ontplofbaar mengsel kunnen maken! –

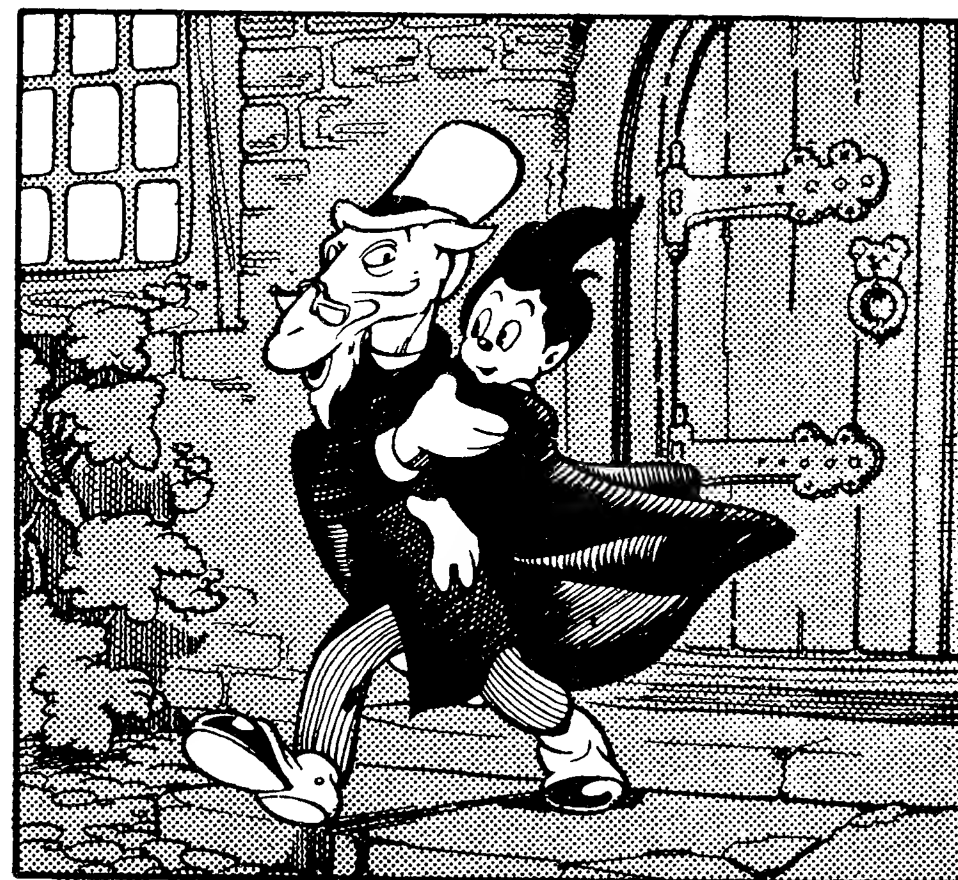
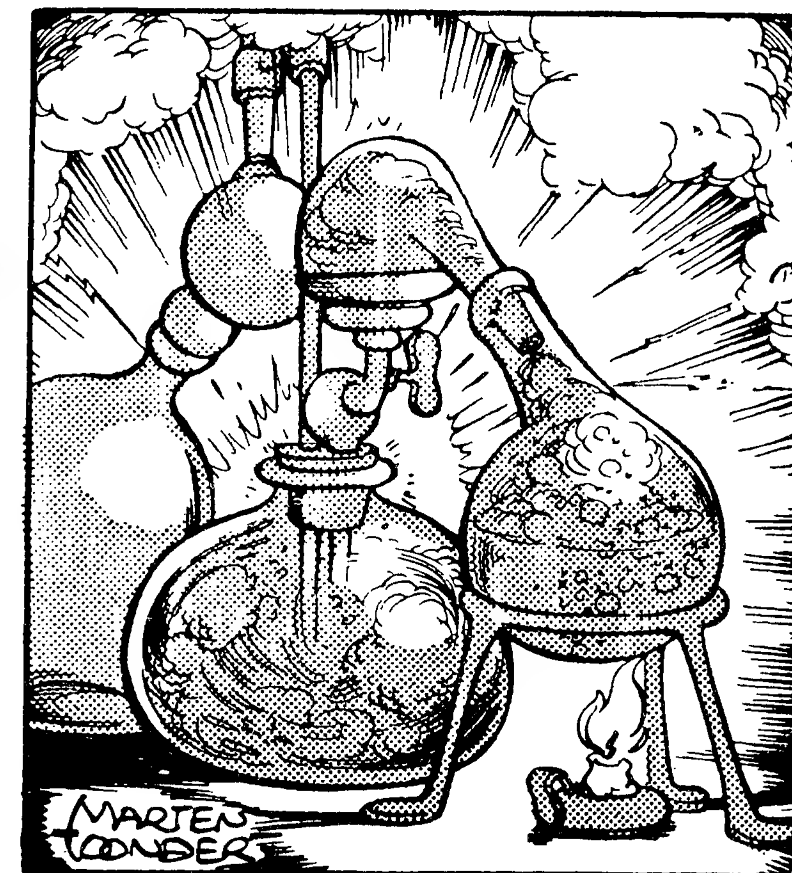
– Dat mag niet! – riep heer Bommel verschrikt. – Dat verbied ik je! Je mag niet knoeien met ontplofbare stoffen! Dat heeft in alle kranten gestaan... het is gevaarlijk! –

– Dat weet ik, – zei Tom Poes. – Maar ons leven hangt er van af, heer Ollie! We moeten hier uit! Laat het maar aan mij over, ik heb hier een goed recept! –

Tom Poes ging dus aan het werk, terwijl heer Bommel handenwringend toekeek en (ergens boven hun hoofden) Sickbock afscheid van Joost nam.

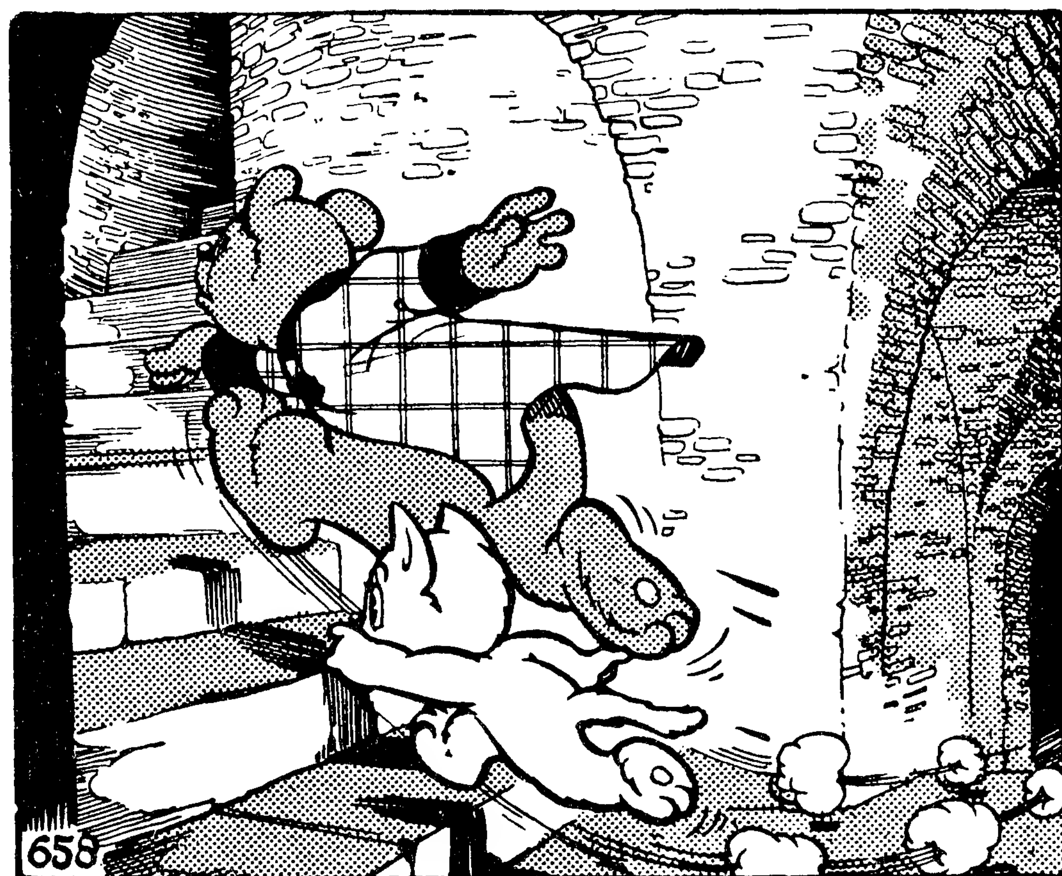
–Uw meester mag volstrekt niet gestoord worden! – sprak hij, terwijl hij naar buiten trad. – Ik vrees, dat hij een gevaarlijke fluctualis murati heeft! Overigens dank voor uw bemoeiingen, hier is een stuiver! Vaartwel! –

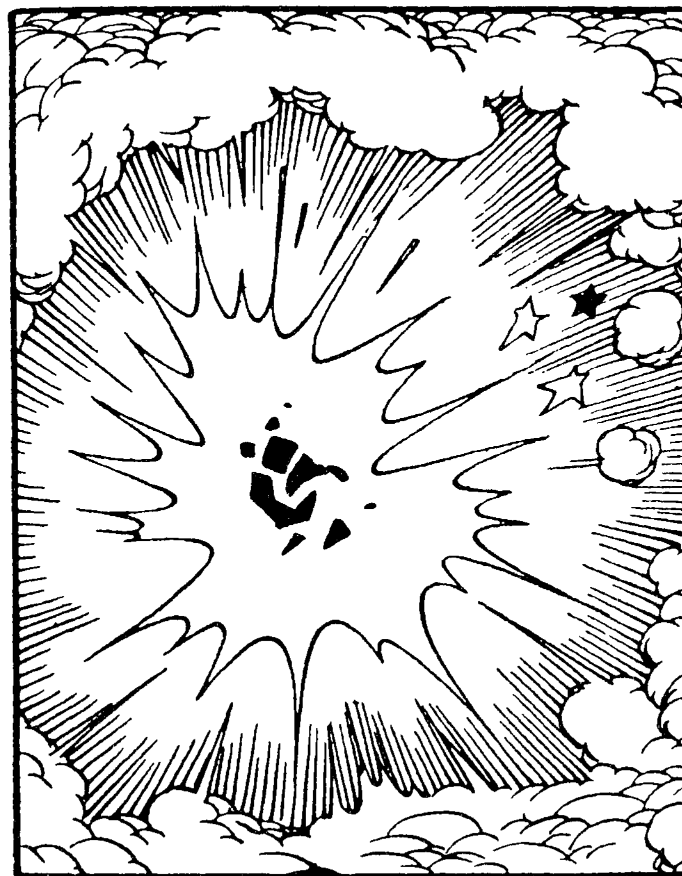
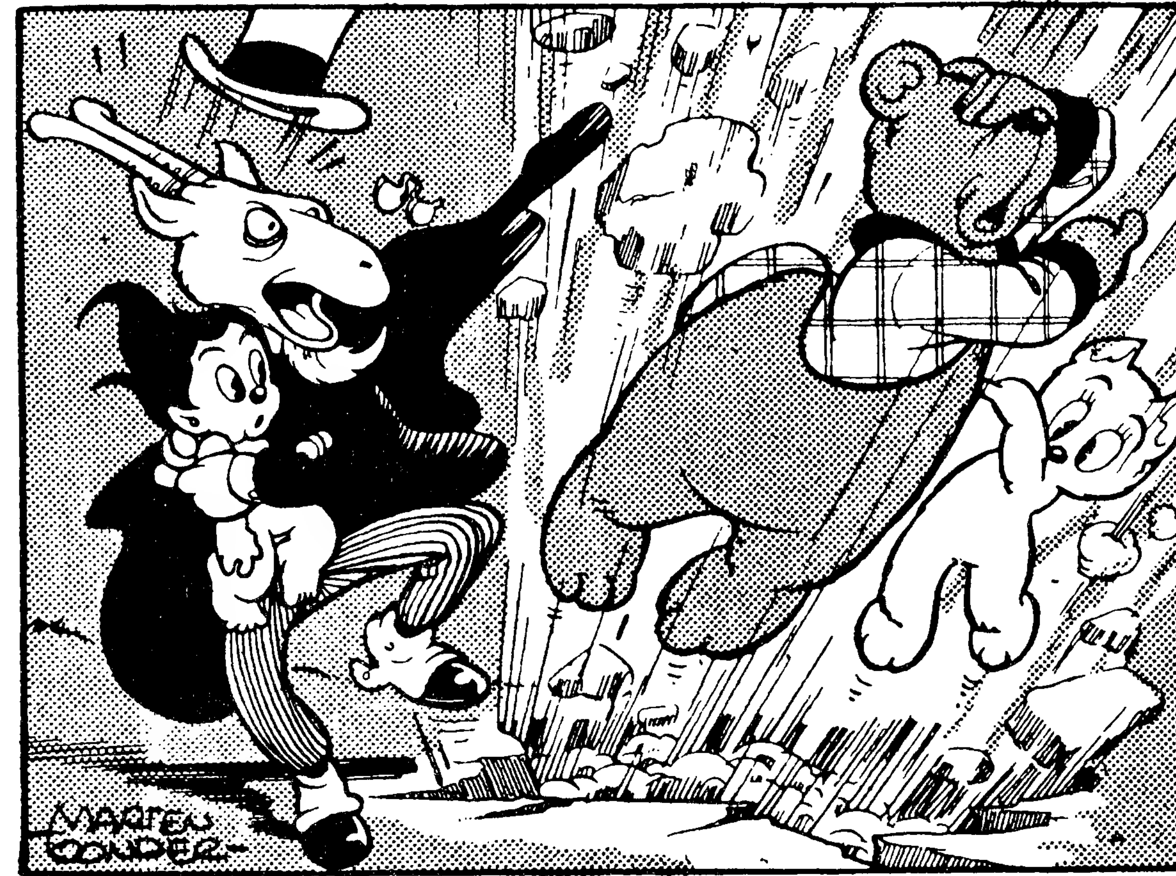

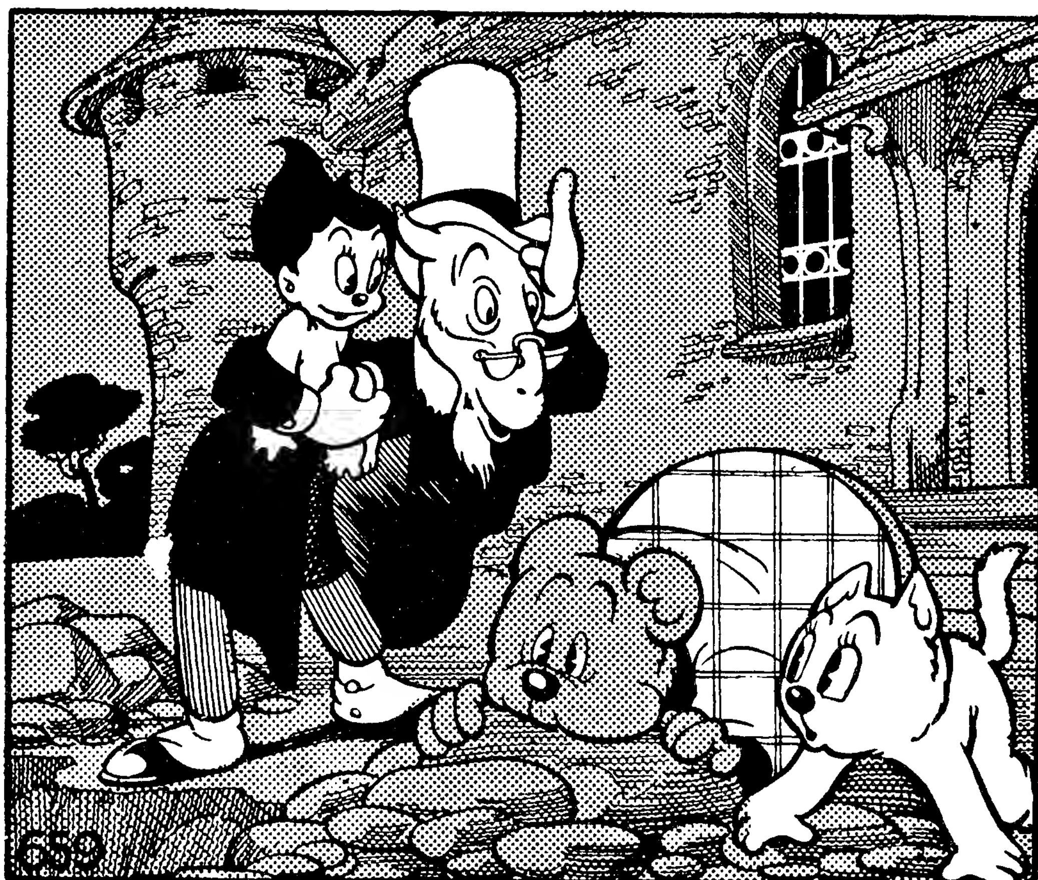
Tom Poes werkte hard, dat moet gezegd worden. Hij mengde en roerde en wreef en kookte en schudde en klutste, dat het een aard had.
– Wat een onzin! – merkte heer Ollie op. Wil je nu werkelijk beweren, dat dit een ontplofbaar mengsel wordt? Ha! In het begin was ik bang, dat je de hele kelder ging opblazen, dat wil ik bekennen, maar nu zie ik, dat het allemaal maar opschepperij is. Op deze manier bakt Joost op Oudejaarsavond de oliebollen! Schei daar mee uit, Tom Poes, en help me om een list te verzinnen, dat is nuttiger! –
– Dit wordt heus wel goed! – zei Tom Poes. – Ik doe precies, wat in het boek staat en dat kan niet missen. Kijk maar, het begint al te sissen in deze fles! –

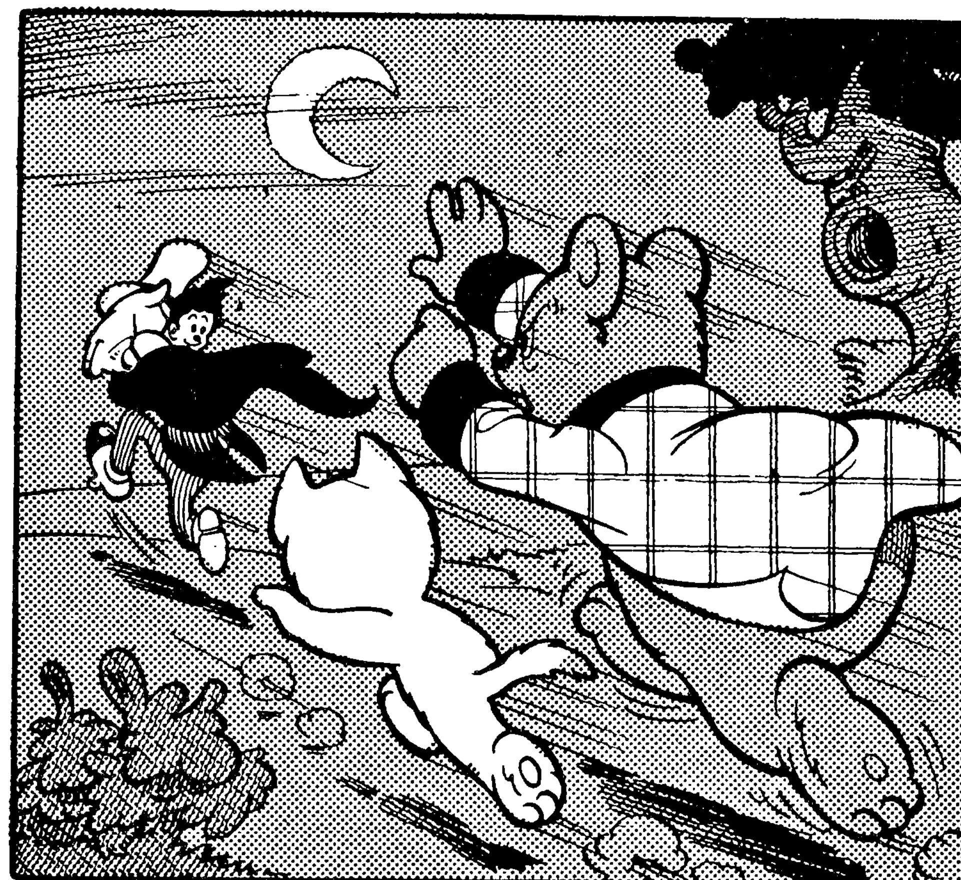
Nu, daar had Tom Poes gelijk in. De inhoud van de retort begon te bruisen en te borrelen en te pruttelen en het begon er gevaarlijk uit te zien.
– K–k–komm–m–mee! – zei heer Bommel zenuwachtig. – Dit bevalt me niet! Ikkik ga hier liever een eindje vandaan! Volg me, jonge vriend, we gaan de trap een eindje op! –
Zo gezegd, zo gedaan. Terwijl het mengsel in de retorten steeds heviger begon te werken snelden ze de trappen op.
Sickbock schreed intussen waardig de stoep af, met Solfertje kraaiend op zijn arm. Een sluwe glimlach ontsierde de dunne lippen van de geleerde...

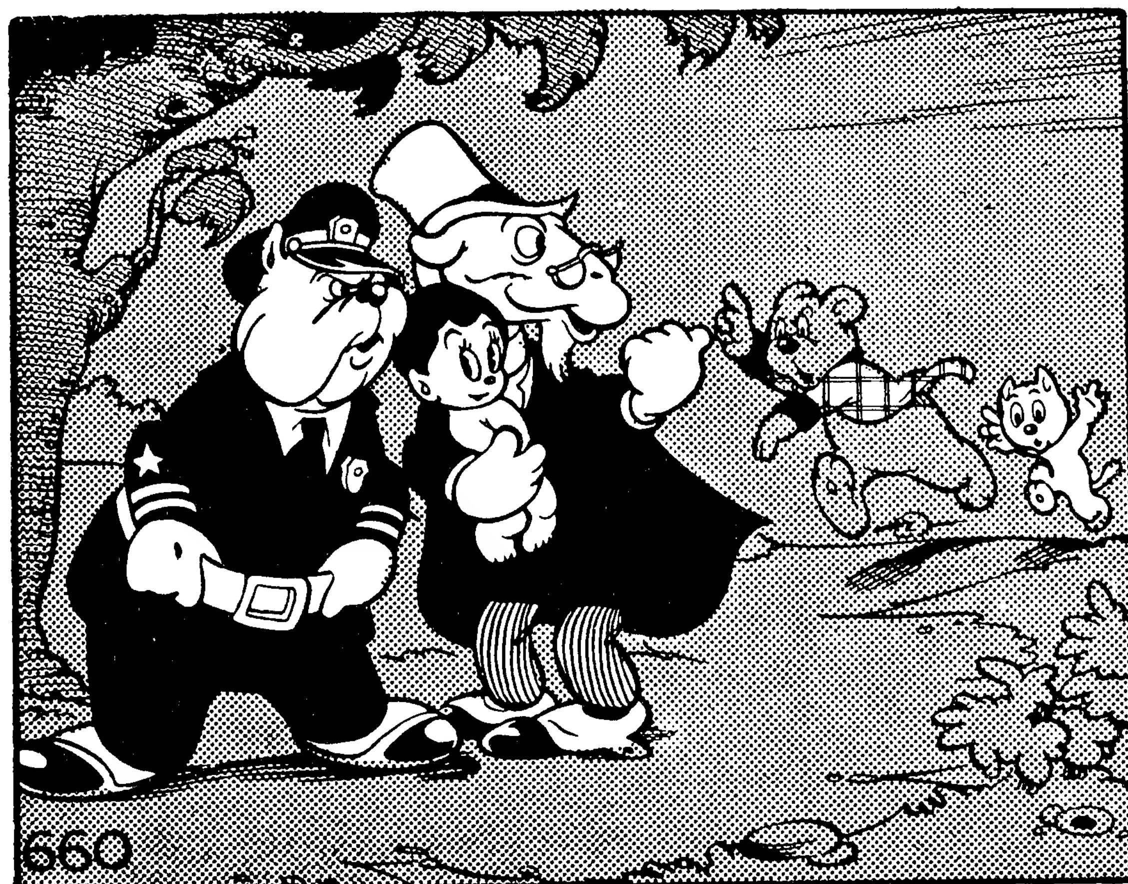

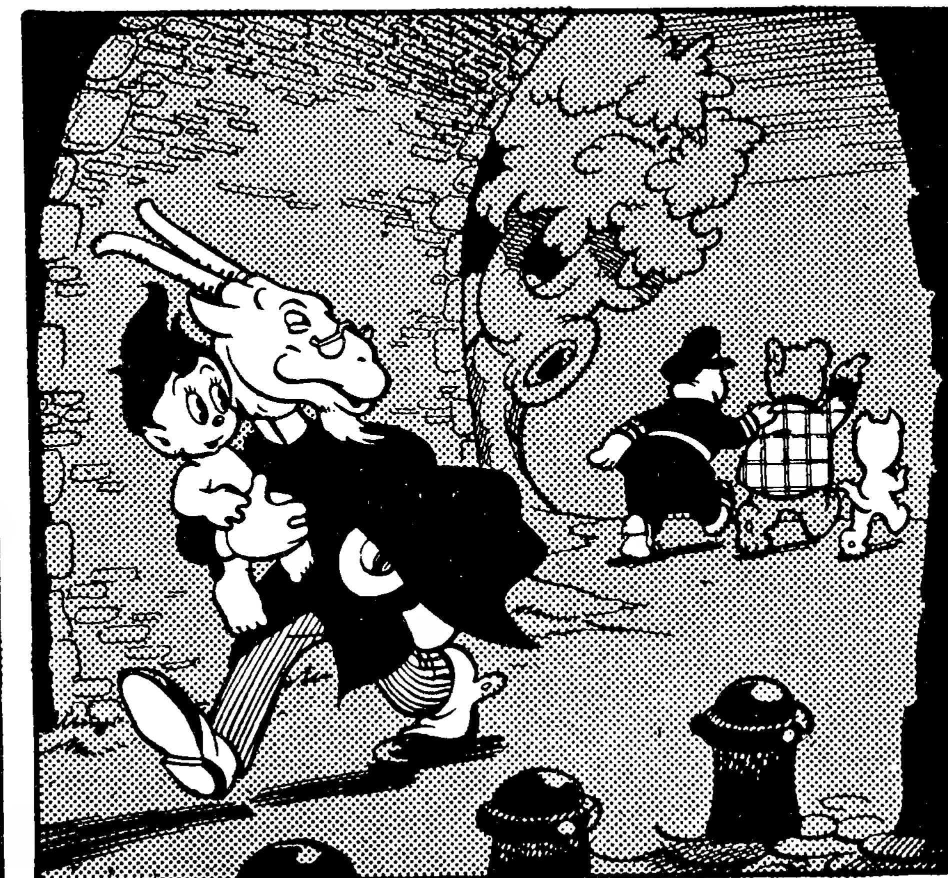
Heer Bommel en Tom Poes renden nu de trappen op, zo vlug als ze konden. Beneden hen klonk het gesis en gebruis van het mengsel, dat Tom Poes gemaakt had, met het geluid van een op vertrek staande locomotief en het was duidelijk, dat er gevaar dreigde.
– Wat verschrikkelijk! hijgde heer Ollie. – Hoe moet dit aflopen? Ik wist, dat het gevaarlijk was om je met die gevaarlijke torten te laten spelen maar je wilde niet luisteren... Wie weet wat er nu gaat gebeuren... misschien gaat heel Bommelstein wel de lucht in!
Op dat moment klonk er een luid gerommel uit de kelder, onmiddellijk gevolgd door een oorverdovende knal...
Professor Sickbock die rustig over de weg schreed, voelde de aarde onder zijn voeten schudden en hield verbaasd de pas in.
– Merkwaardig! mompelde de geleerde, hier grijpt een aardbeving van de derde graad plaats! Ei, dat had ik niet voor mogelijk gehouden...
Toen opende de weg zich met een donderende knal, vlak voor zijn voeten en uit de ontstane opening vlogen heer Bommel en Tom Poes de lucht in, gevolgd door enkele stenen en een massa gruis.
– Sakkerloot! riep de professor geschrokken. – Die bengels hebben met de chemicaliën uit het keldertje gespeeld! Dat had ik moeten voorzien!

Professor Sickbock herstelde zich tamelijk gauw van de schrik. Hij boog zich onderzoekend over de liggende gedaanten van heer Bommel en Tom Poes heen en schudde afkeurend het hoofd.
– Foei, ventjes! sprak hij. – Ziet hoe het lieden vergaat, die met gevaarlijke dingen spelen. Hoe dikwijls is er niet in kranten en andere welmenende organen gewaarschuwd tegen het misbruik van knallende stoffen door minderjarigen! Maar ge hebt niet willen luisteren! Ge hebt oppervlakkig verder geleefd, het hoofd vol domme scherts en kinderachtig vermaak. En nu? Merkt op hoe het kwaad zich wreekt! In uw plaats zou ik nu deemoedig naar huis gaan en...
Op dit moment was heer Ollie weer zover bijgekomen, dat hij met een rauwe kreet overeind kon springen en op de zwetsende geleerde afschoot. Maar deze wachtte hen natuurlijk niet af! De lafaard zette het op een lopen...
Nu wilde het geval dat de commissaris van politie, Bulle Bas, die avond een ronde maakte buiten de stad, om op te letten of er nergens verkeerd werd overgestoken. Uit deze bezigheid werd hij opgeschrikt door een verwijderd, doch snel naderend geroep. Omkijkend ontwaarde hij de donkere vorm van een in het maanlicht voortsnellend groepje.
– Bah! pretmakers! – bromde de ijverige beamte. – Burengeruchtmakers!

Professor Sickbock bereikte het eerst de commissaris van Rommeldam. Hij snelde met lange sprongen nader, zijn mantel wapperde achter hem aan als een paar vleermuisvleugels en Solfertje zat juichend op zijn arm te wippen.

– Goedenavond, agent! – hijgde de geleerde. – Help mij! Ik word nagezeten door een paar...

– Houd hem, commissaris! – riep heer Ollie. – Deze schoere schaffel is...

–Stilte! – donderde de ambtenaar. – Dat krijgertje spelen is misselijk op dit uur van de nacht! Bovendien is er een kleuter en een minderjarige bij, die al lang in bed hadden moeten liggen! Bah! En nu denken jullie zeker, dat ik nog ga meedoen ook! Ik ken mijn plicht en ik zal jullie wegens burengerucht op de bon slingeren als jullie niet...

– U vergist zich! – riep heer Bommel. – Dit is professor Sickbock en hij is bezig deze dreumes te ontvoeren! Mijn Solfertje!

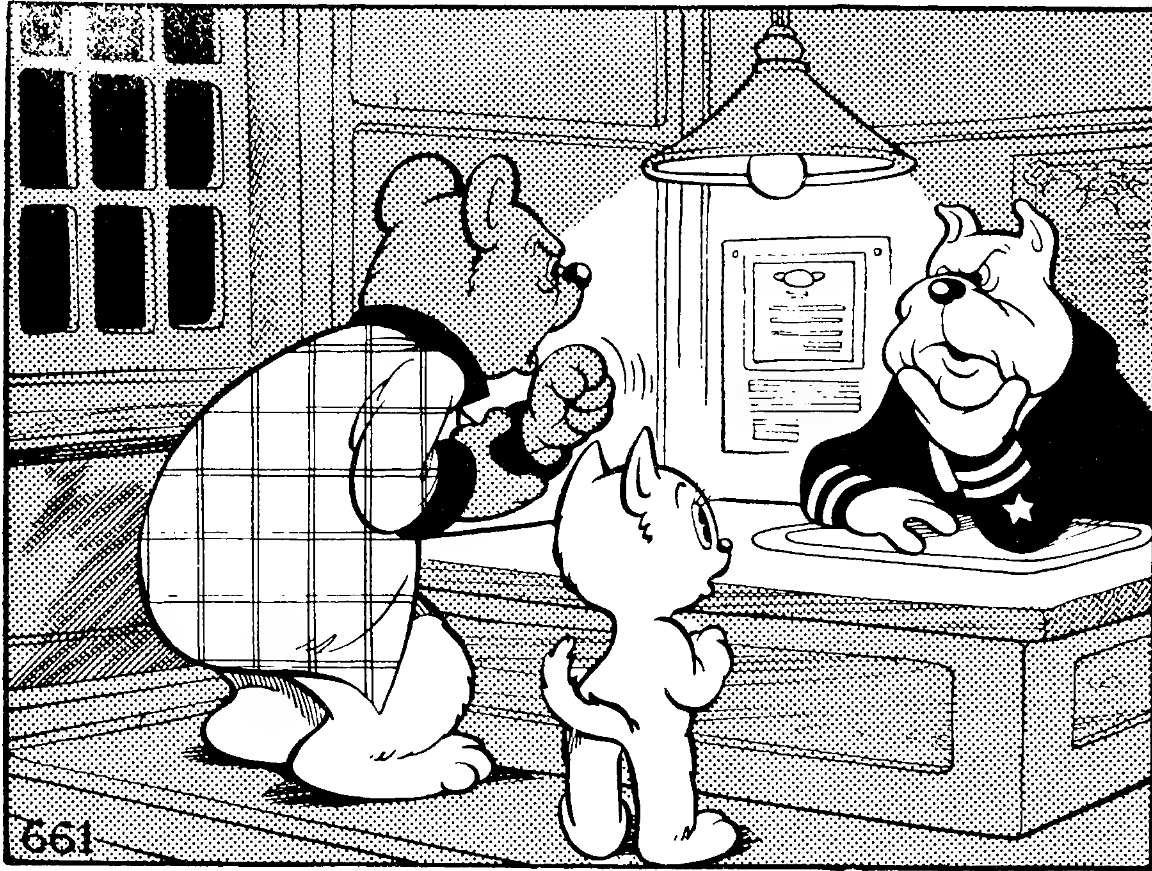
– Grappig! – zei Sickbock. – Wist u, dat heer Bommel kinderen had, commissaris?

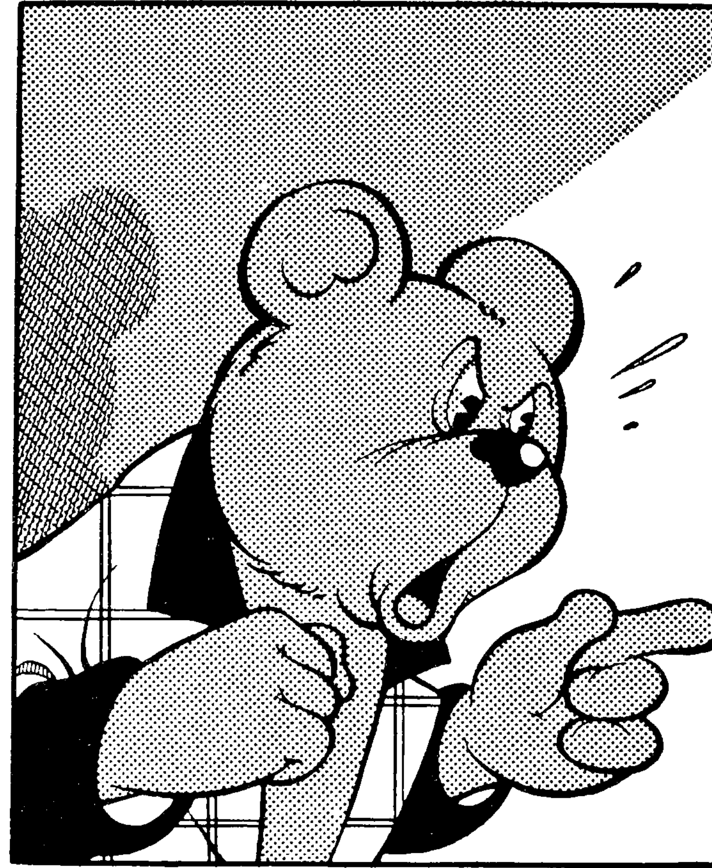
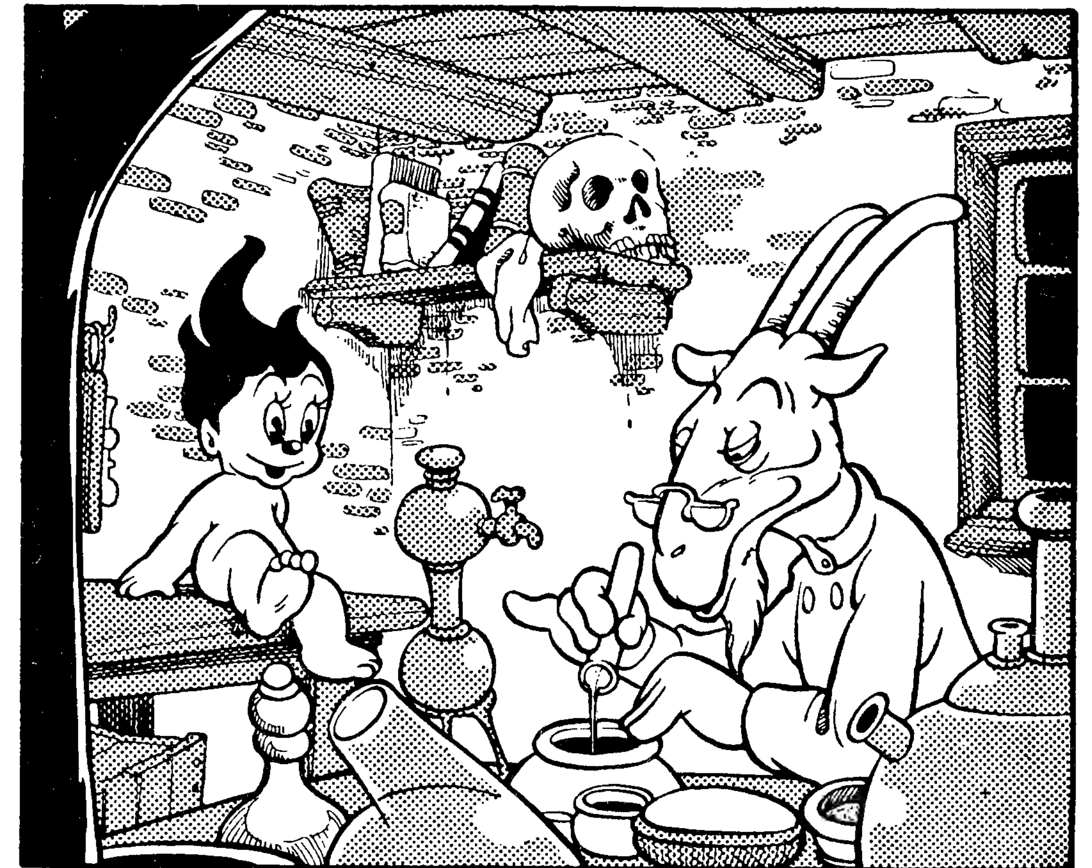
– Dat wist ik niet! – zei Bulle Bas nadenkend. – Is dit uw zoontje, heer Bommel?

– Nee... dat is te zeggen... ik bedoel... eh... begon heer Ollie.

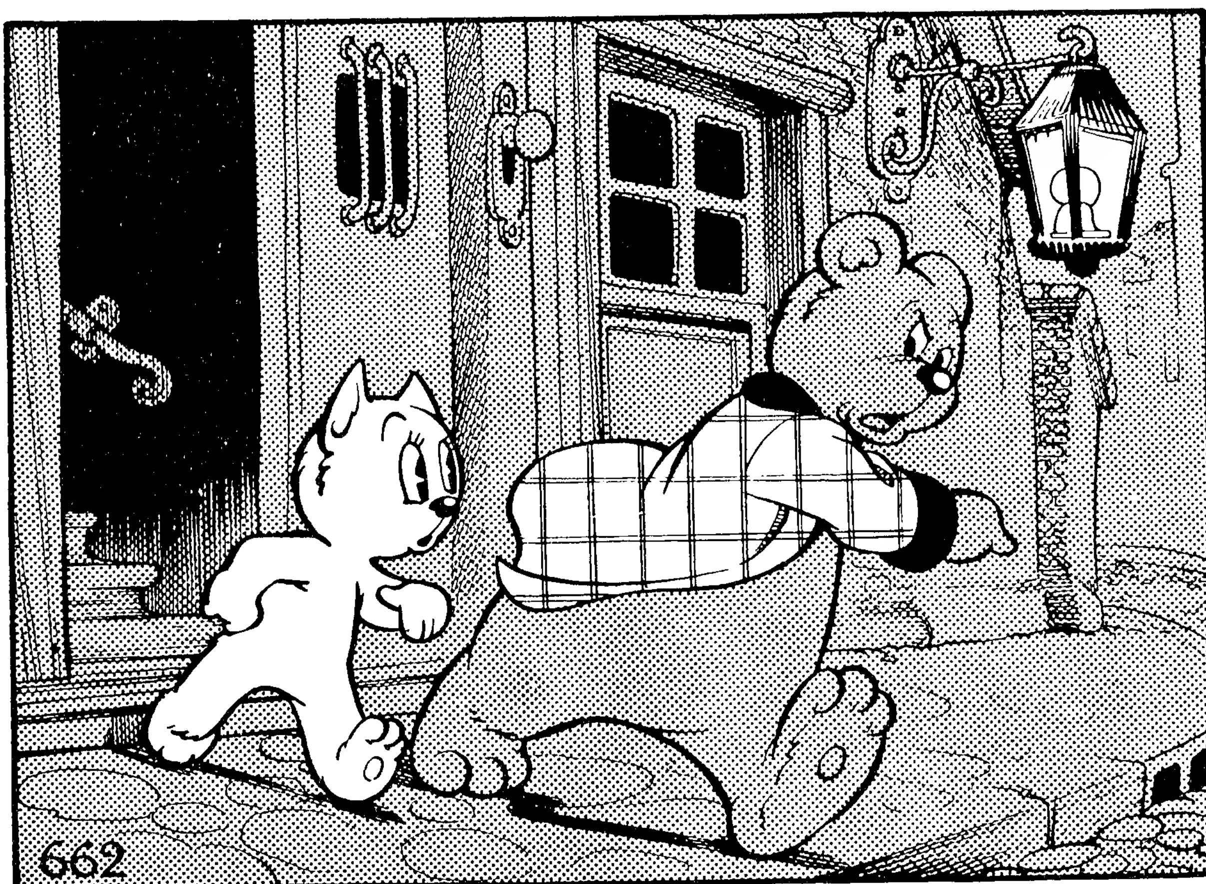
– Ik ben geneesheer te dezer stede! zei Sickbock. – Dit manneke is mijn patiënt... een ernstig geval! Ik hoop, dat u deze grappenmakers op hun plicht zult wijzen, commissaris!

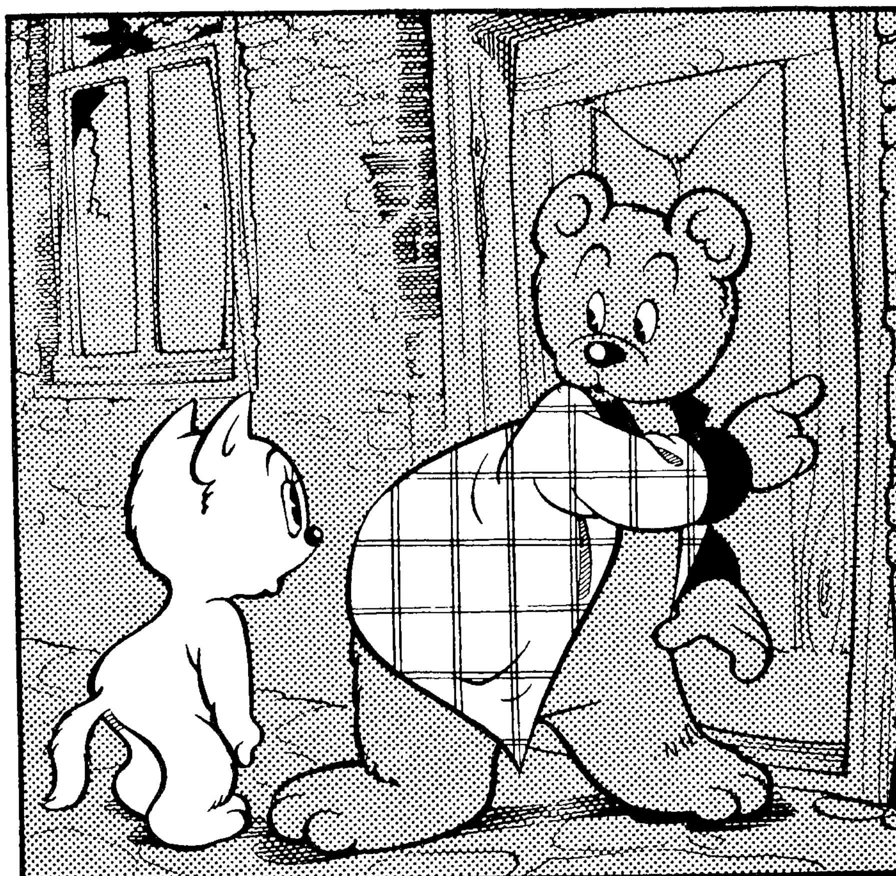
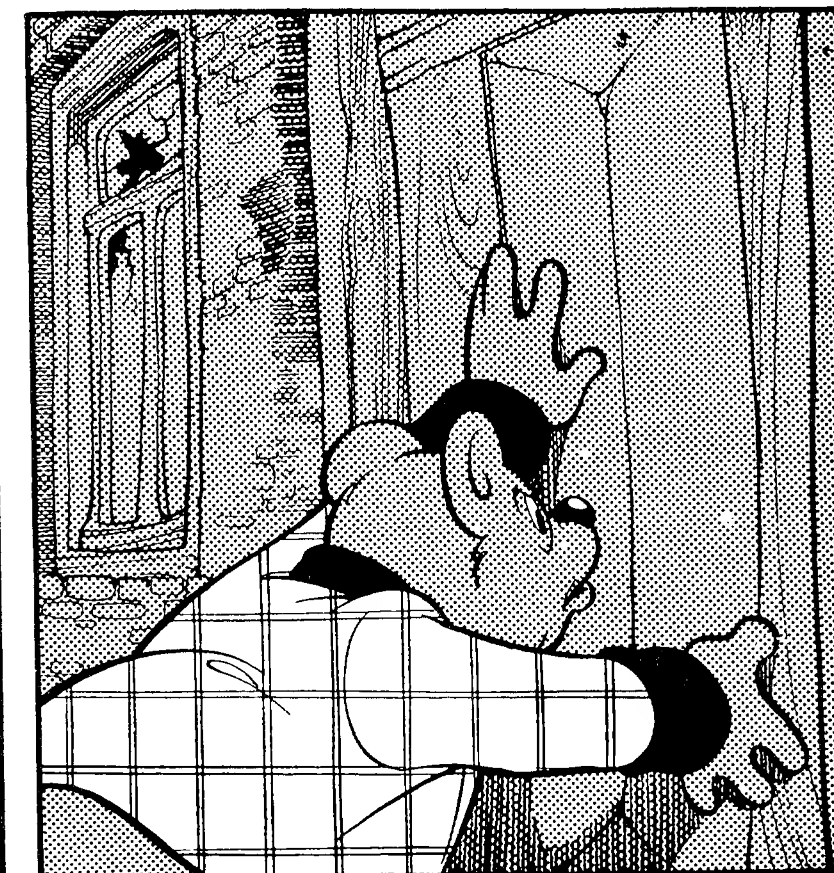
– Dat zal ik! zei Bulle Bas. – U kunt verder gaan dokter! Hm! En jullie gaan mee naar het bureau!

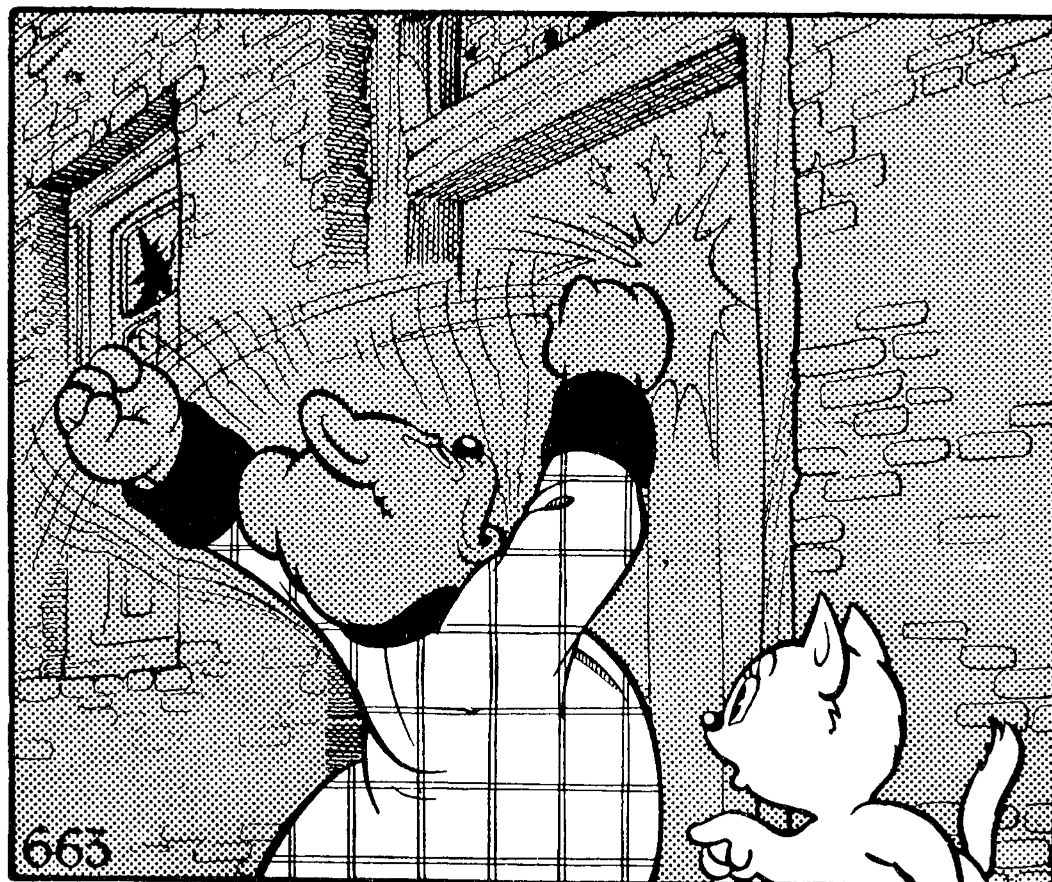

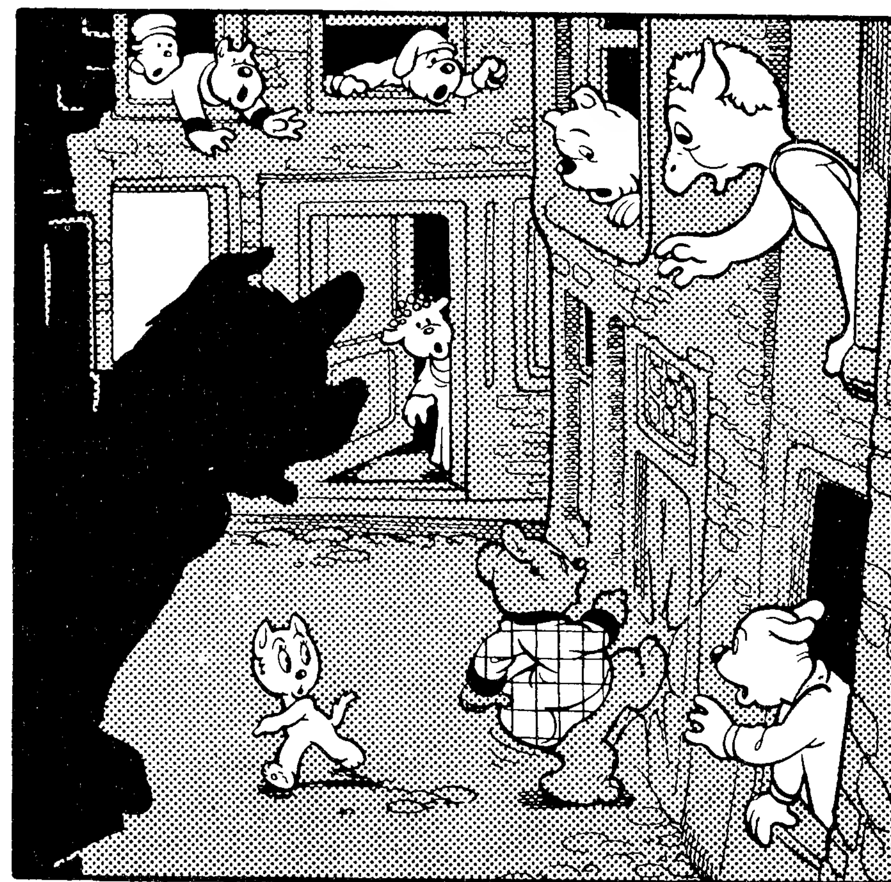
Zo werden heer Bommel en Tom Poes dus door de commissaris persoonlijk naar het politiebureau gebracht.
– Nu kunnen we praten – zei Bulle Bas, terwijl hij zich met een diepe zucht achter zijn bureau op een stoel liet zakken. – Wat was er eigenlijk aan de hand? U moest toch begrijpen, heer Bommel, dat ik dat geroep en geschreeuw niet kan hebben midden in de nacht. Dat u plezier maakt is goed en wel, maar...
– Plezier maken? – riep heer Bommel boos. – Ik zat achter een gevaarlijk misdadiger aan! Ik, als heer, probeerde om het recht te verdedigen! En wat doet de politie? Is zij dankbaar? Helpt zij een Bommel in zijn eenzame strijd tegen het kwaad? Nee! De politie laat de misdadiger lopen en brengt mij, een heer en een Bommel naar het bureau! Een schandaal! Maar ik zal er werk van maken! U zult een zure pijp te roken krijgen, heer commissaris! Ik heb mijn relaties! –
Intussen was professor Sickbock met Solfertje in zijn achterbuurtkamertje aangekomen. En, nadat hij hoed en mantel had afgelegd, begon de geleerde onmiddellijk te werken.
– Nu zullen we je eens een maaltijd geven, kleine man! – sprak Sickbock al roerende: – Nu zal oom dokter je geven wat je toekomt! –
– Ta, ta! – zei Solfertje blij.

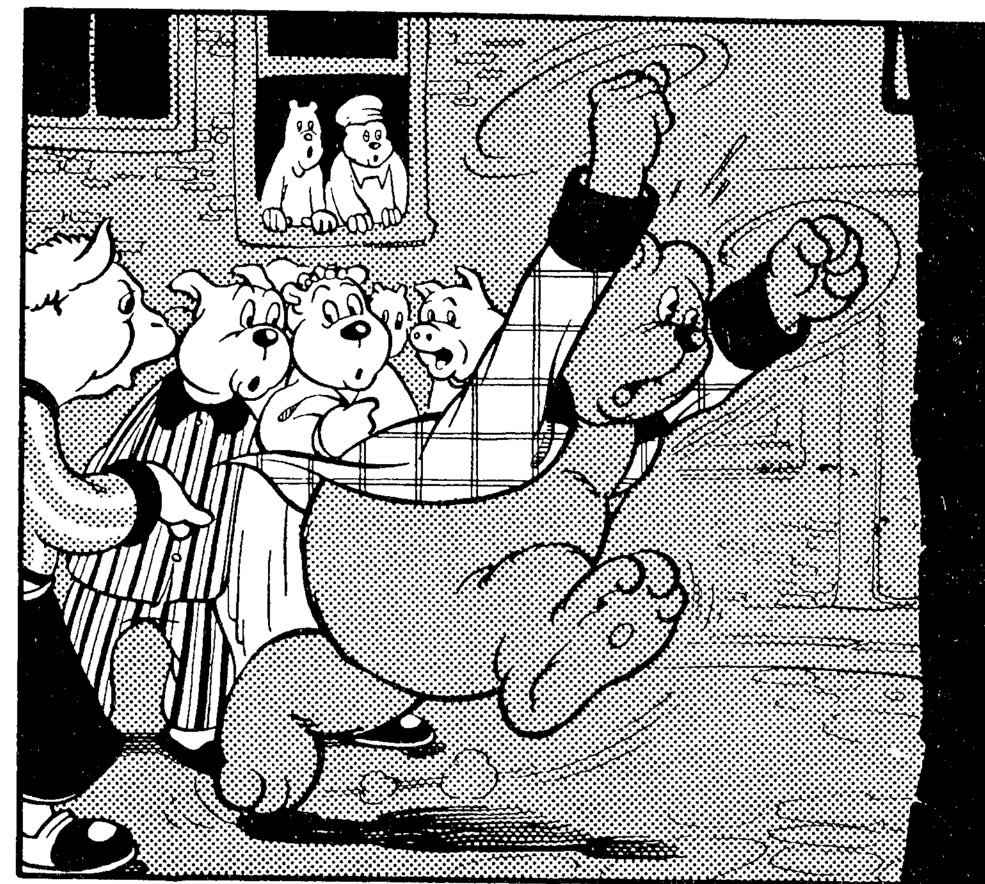

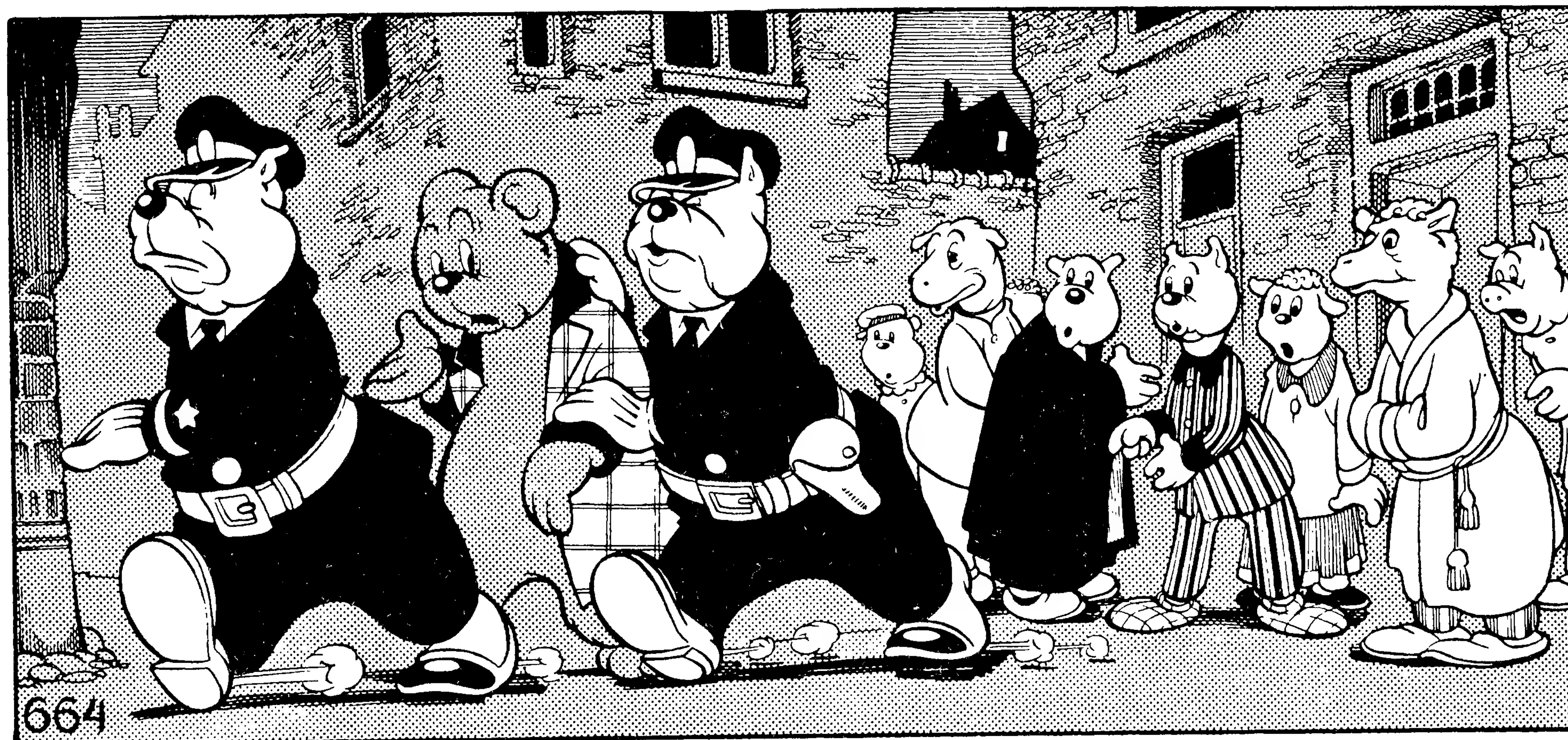
Commissaris Bulle Bas zag al gauw in, dat hij zich vergist had en een beetje verlegen liet hij zijn gasten vertrekken.
– Wat gaan we nu doen? – vroeg Tom Poes toen ze in de nachtlucht op straat stonden.
– Wel... eh... natuurlijk naar Solfertje zoeken! – riep heer Bommel.
– Volg me, jonge vriend! En... ik bedoel... eh... ik volg je... eh... ik bedoel, wáár moeten we Solfertje nu zoeken? –
– Dat lijkt me niet zo moeilijk! – zei Tom Poes. – Wanneer we bijvoorbeeld eens naar het huis van Sickbock gingen? Net wat ik dacht! Volg me, jonge vriend! – En heer Ollie snelde door de stille straten naar de bescheiden woning van de bekende geleerde, gevolgd door Tom Poes.
– Wacht nu eens even, heer Bommel! – riep die. – Wat gaan we daar doen? U denkt toch niet, dat Sickbock zo vriendelijk zal zijn ons zo maar binnen te laten? We moeten eerst een plan bedenken, dacht ik zo! – Onzin! riep heer Bommel! En wat komt er van terecht? Niets! Juist! Niets! Hier zijn we er! Ha! Ik zal je laten zien, wat voor plan ik heb! Helemaal geen plan! Juist! Ha! –
Zo roepende was heer Ollie rechtstreeks naar de voordeur van de hooggeleerde gesneld en begon daar nu met alle macht tegen aan te duwen.
– Doe open! – brulde hij. – Maak de deur open – of ik bega een ongeluk! –

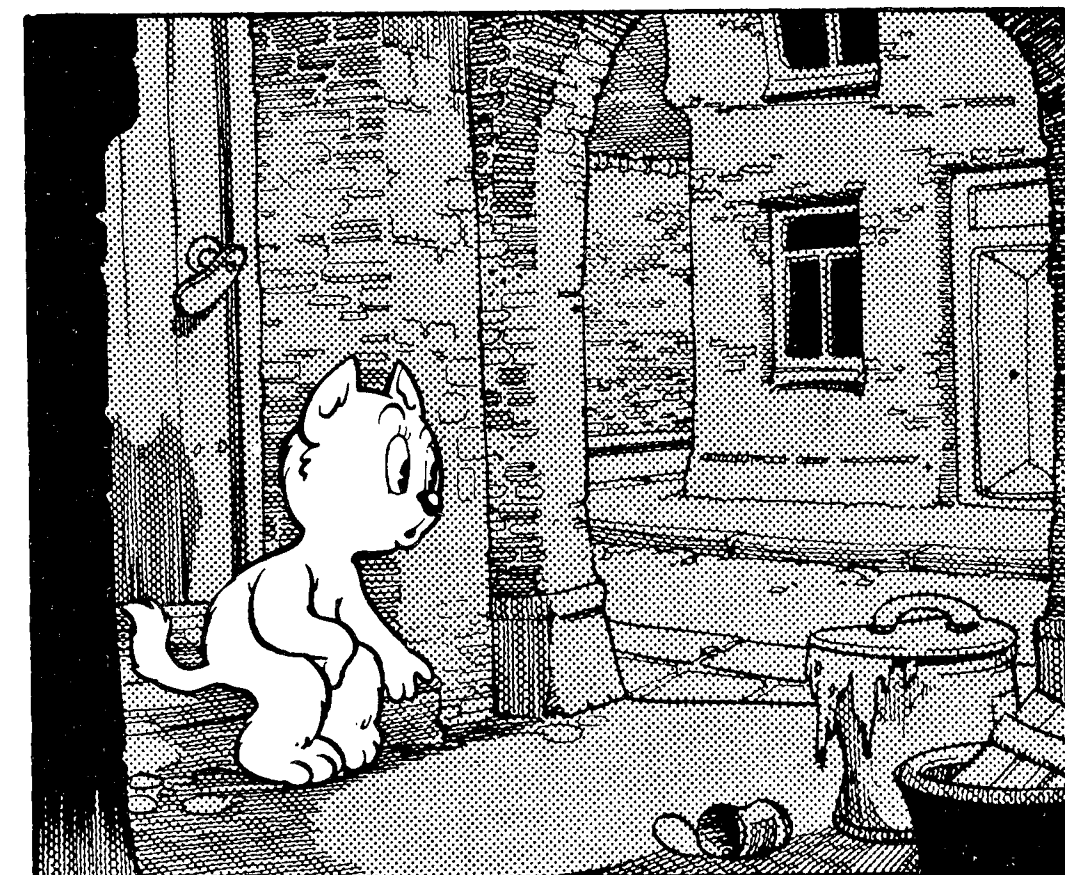

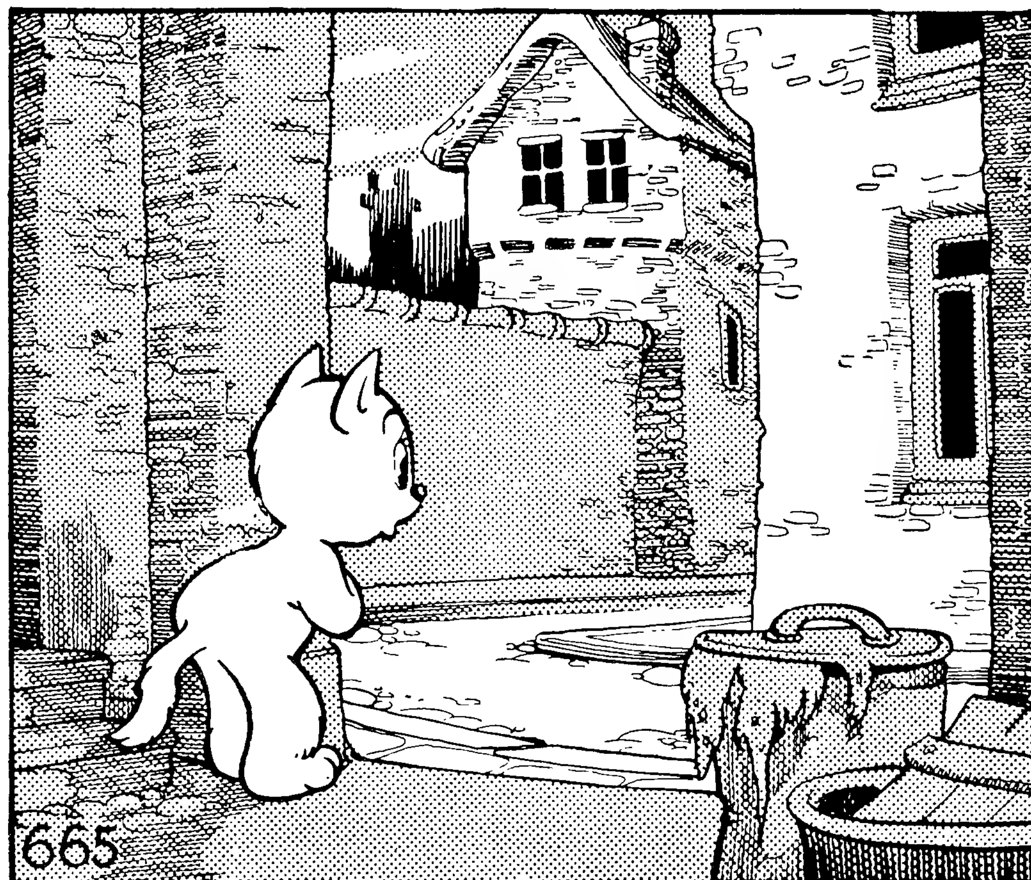
Heer Bommel had al gauw genoeg van het duwen en roepen. In de eerste plaats hielp het niet en in de tweede plaats pakt een heer dergelijke dingen anders aan.
– Een heer is afkerig van geweld! – zei heer Ollie onderwijzend tot Tom Poes. – Maar er zijn gevallen, dat de opgekropte woede hem tot de keel stijgt! Ik moet iets doen, Tom Poes, anders ontplof ik! –
En hij nam een aanloop en begon met grote kracht tegen de deur van Sickbocks behuizing te trappen terwijl zijn vuisten een roffel op het paneel uitvoerden. – Schurk! – riep hij. – Waar is Solfertje? Ik wil Solfertje terug hebben! Waar is Solfertje! SOLFERTJE!! –
Het lawaai galmde door de nachtelijke stilte van het armelijke straatje en hier en daar werd een licht aangestoken en een raam opengeschoven.
– Niet doen, heer Bommel! – waarschuwde Tom Poes. – U maakt iedereen wakker en daar komt narigheid van! –
– Ha! Narigheid! – riep heer Bommel. – Laat maar komen! Ik sta mijn mannetje! Ik wil Solfertje! Waar is Solfertje?! –
– Het is een schande! – sprak de buurman van twee-hoog, – wat wil die gast? –
– Het is een inbreker! – gilde de overbuurvrouw.
– Treurig! – riep de naastwonende-aan-de-rechterkant. – Burengerucht! En bovendien gebruikte hij lelijke woorden! Een schande, dat de politie daar niets aan doet! –
Heer Bommel stoorde zich echter nergens aan en ging voort met zijn getrap en gebonk terwijl hij langzamerhand omringd werd door de buurtbewoners die een dreigende houding begonnen aan te nemen. Toen naderde er in de verte een agent...

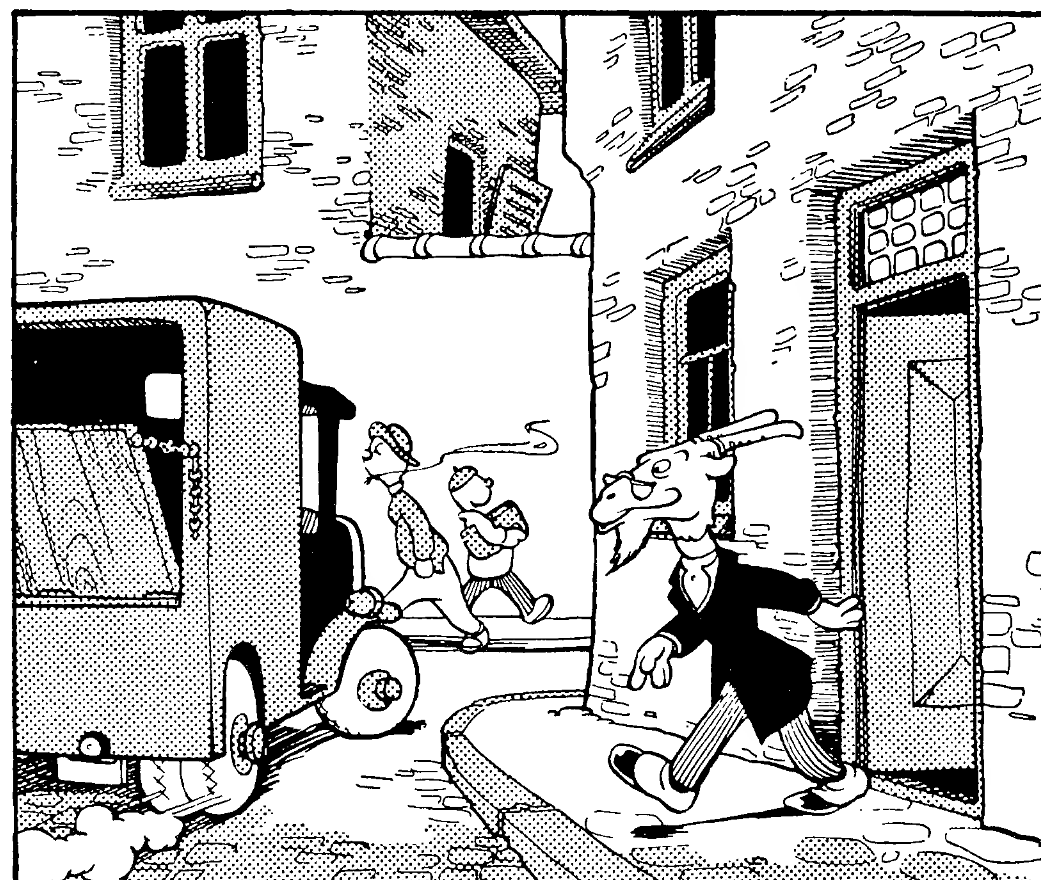
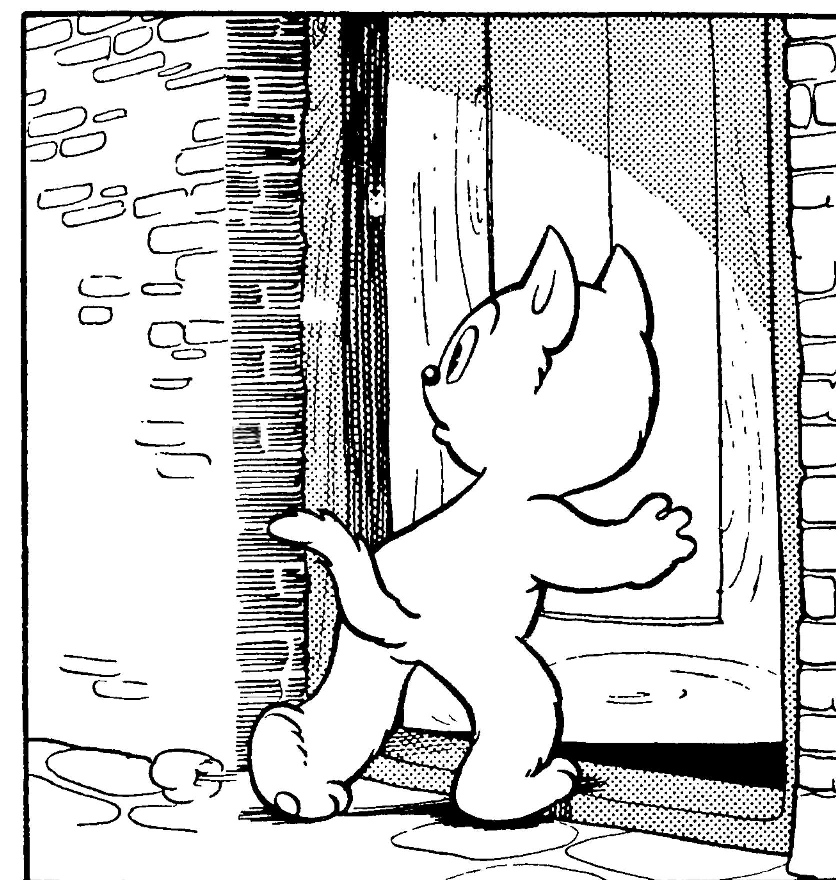

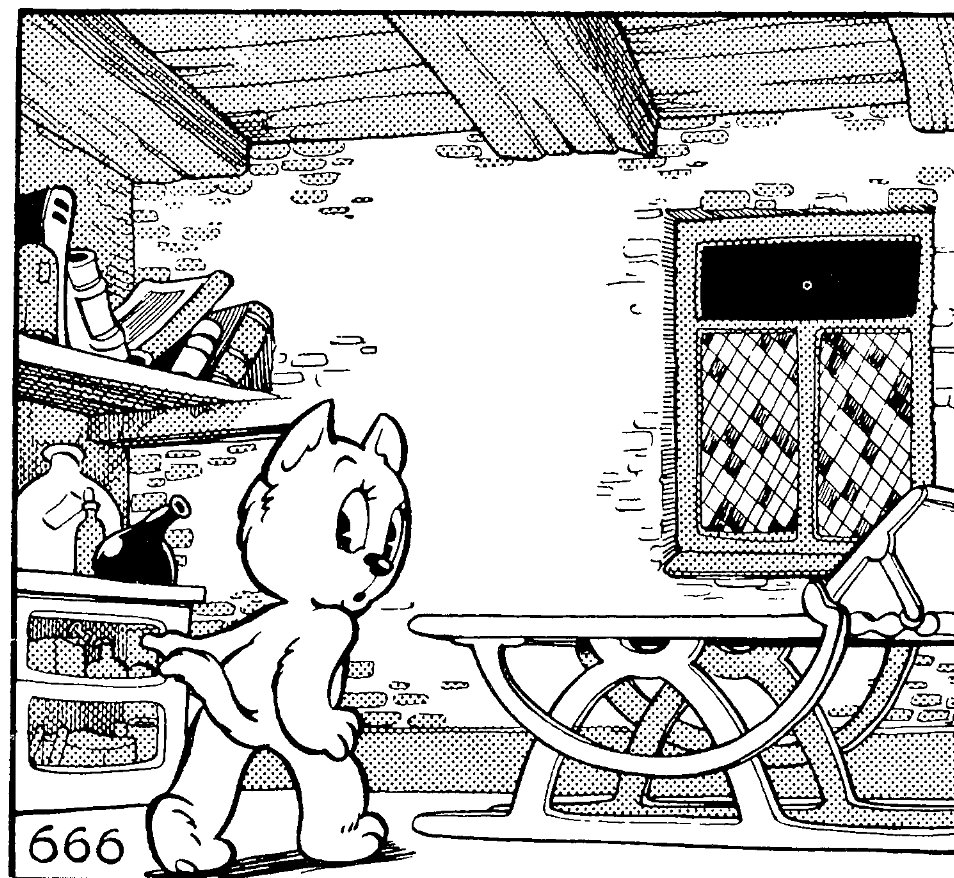
De agent, die het gerucht langs de oude gevels hoorde strijken en die de samenscholende buurtbewoners zag staan, was een voorzichtig ambtenaar, die zijn plicht begreep. Hij haalde hulp en trad toen op heer Bommel toe.
– Dat gaat zo niet, vriend! – sprak hij. – Dat is burengerucht. Mee naar het bureau! –
– Ik ben je vriend niet! – riep heer Bommel overspannen. – Ik wil Solfertje terug hebben! Solfertje! –
– Schei uit met die ruwe woorden! – waarschuwde de agent. – Kom mee, voordat ik je de handboeien omdoe! –
Zo werd heer Ollie met zachte dwang weggeleid, nagestaard door de menigte die afkeurend mompelde.
– Droevig! – zei een buurman. – De zeden worden steeds ruwer! Die gast was toch oud genoeg om beter te weten! Waar moet dat heen? –

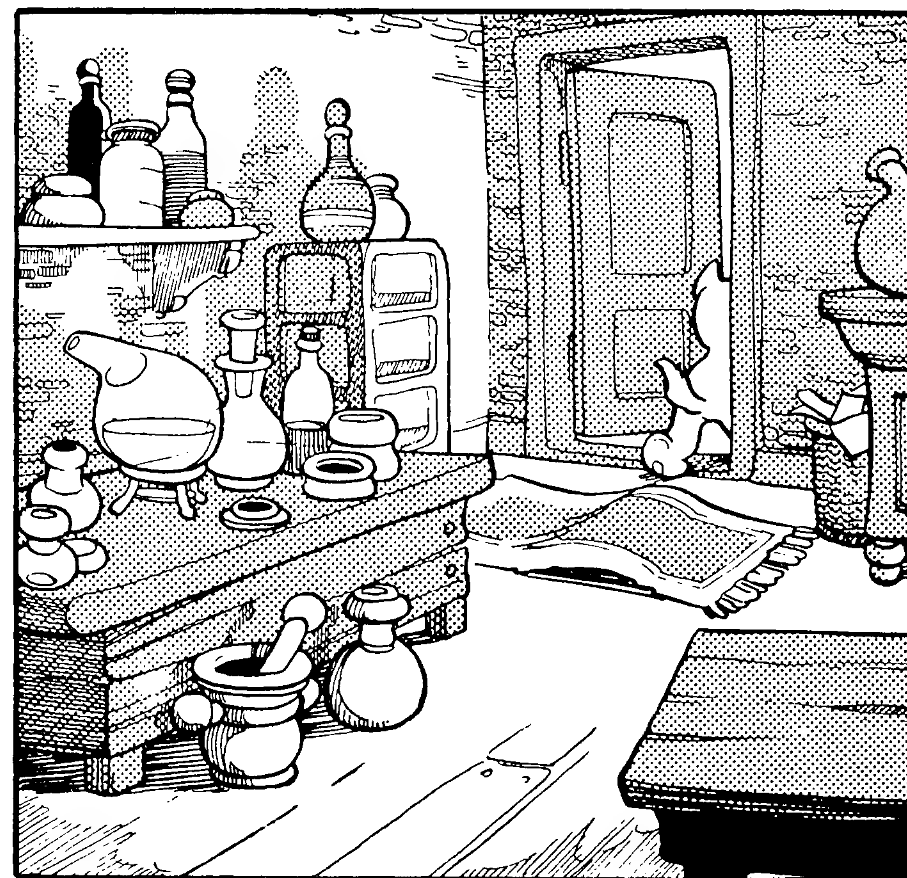
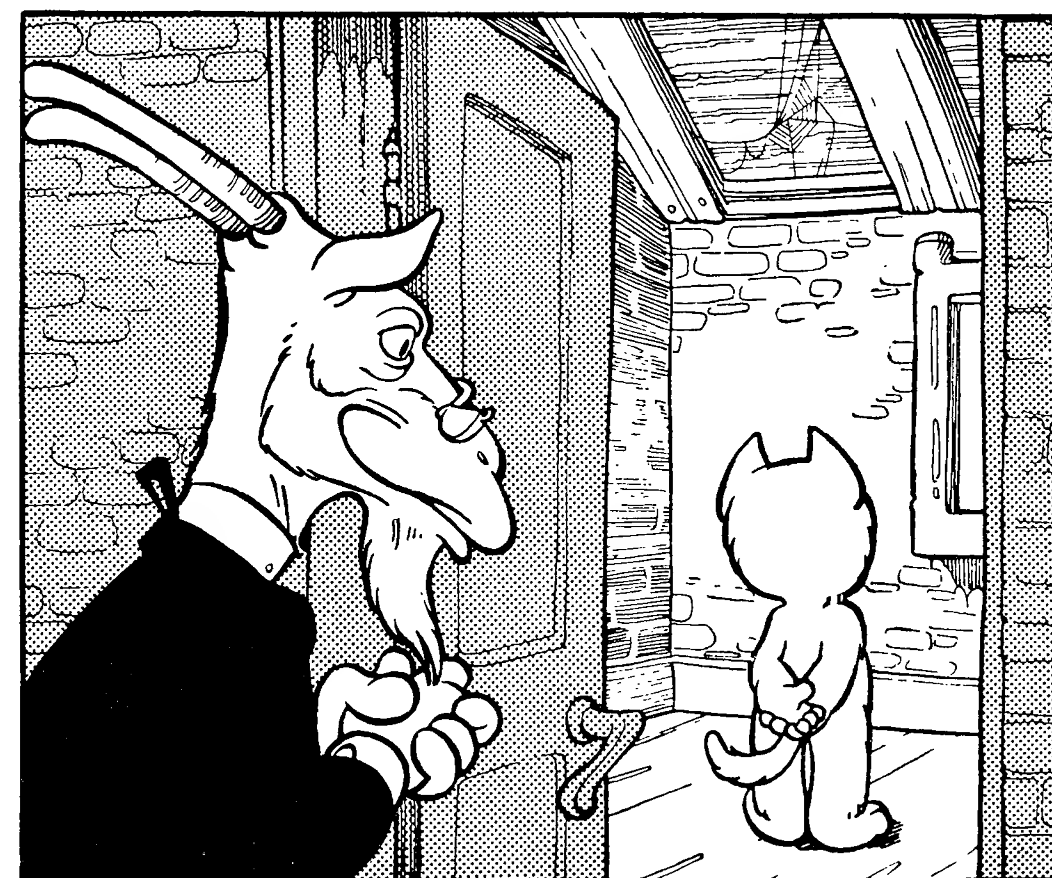
– Hij was dronken, denk ik, – zei een buurvrouw. – Het is me een tijd tegenwoordig! –
Tom Poes had zich intussen teruggetrokken. Hij begreep, dat hij toch niets doen kon om zijn vriend te helpen en hij zei tot zichzelf, dat niemand er iets aan zou hebben wanneer hij ook opgebracht zou worden.
– Ik ga hier in deze portiek zitten, – dacht hij. – Dan kan ik Sickbock's deur in de gaten houden zonder dat ik zelf gezien word. En als hij dan zijn huis uitgaat, weet ik, dat de kust vrij is. Laat ik maar kalm wachten tot het dag wordt! –
Zo gedacht , zo gedaan. Tom Poes ging zitten en tuurde geduldig het straatje in. De buurt was hoofdschuddend weer naar bed gegaan en de huizen stonden weer stil en verlaten in het maanlicht...

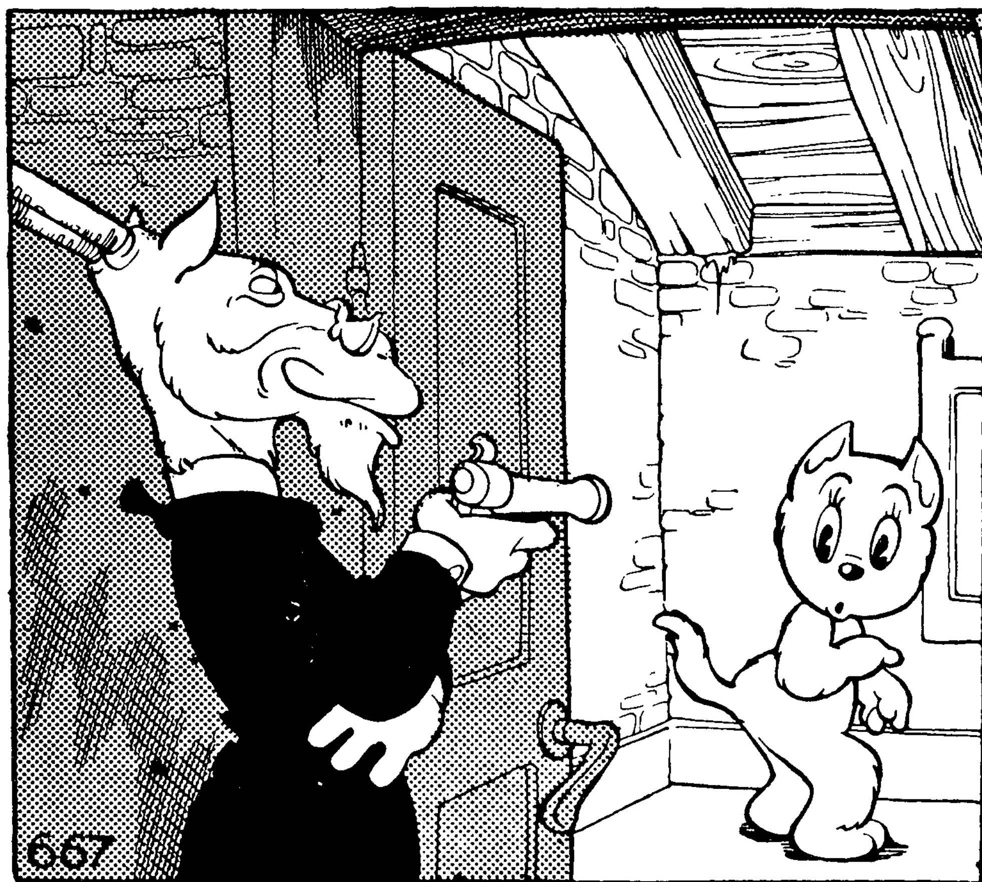

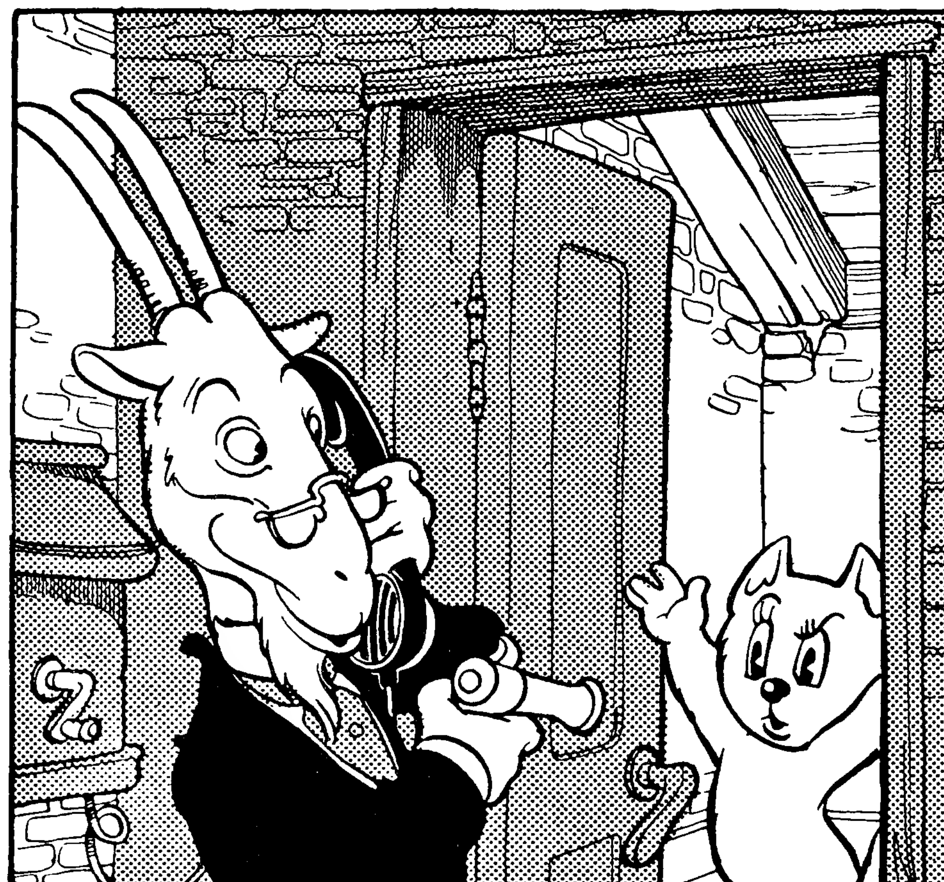
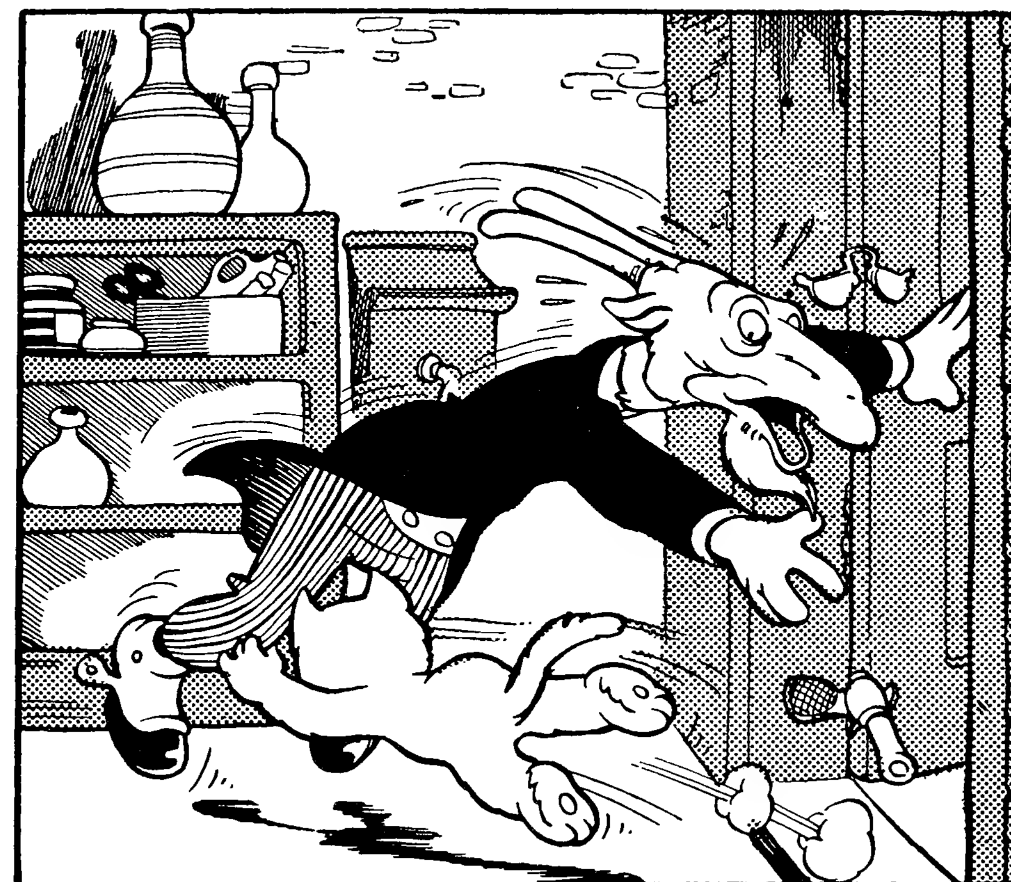
Toen de dag eindelijk boven de oude huizen aanbrak zat Tom Poes nog steeds in het portiek en staarde naar het huis van Sickbock aan de overkant. Hij was zo langzamerhand erg koud en stijf geworden en daarom was hij blij, toen de eerste zonnestralen op hem vielen.
Nu begon er ook enig verkeer te komen. Een vroege auto hobbelde voorbij en enige studenten en journalisten begaven zich zingend naar hun werk. Maar toch moest Tom Poes toen nog enkele uren wachten voordat professor Sickbock eindelijk uit zijn huis naar buiten trad. De geleerde opende zijn deur en stak handenwrijvend de neus in de lucht.
– Een lichte Cumulus-stratus bewolking! – mompelde hij.
– Wel, in ieder geval gunstig weder voor het doen van eenvoudige proeven binnenshuis! –
Toen stapte hij heen, de deur achter zich openlatend.
Het spreekt wel vanzelf, dat Tom Poes daar direct gebruik van maakte. Hij stak snel de straat over en duwde de piepende deur open. De muffe lucht van chemicaliën sloeg hem tegemoet en een levensgrote spin schuifelde snel een gat in de grond binnen.
Er was overigens geen geluid te horen en nergens was een teken van Solfertje.
– Ik moet vlug zijn! – dacht Tom Poes. – Ik weet niet waar Sickbock heen is, maar hij kan natuurlijk ieder ogenblik terugkomen... –

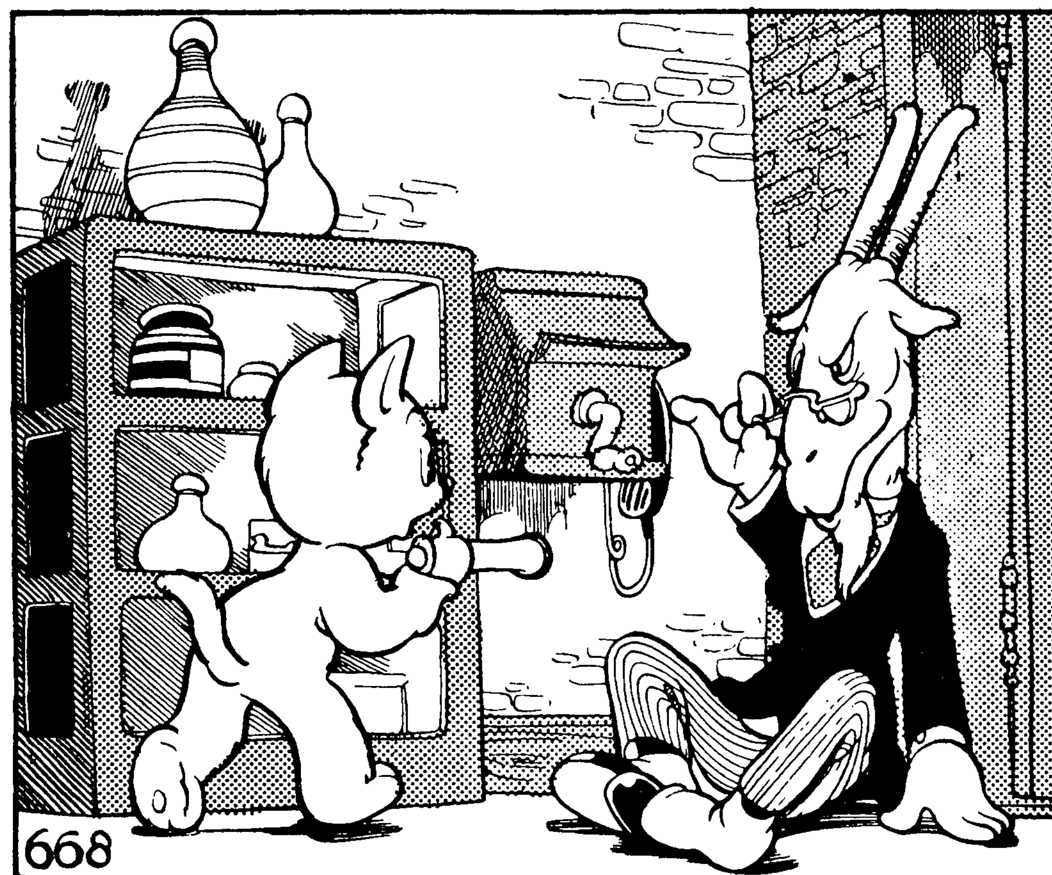

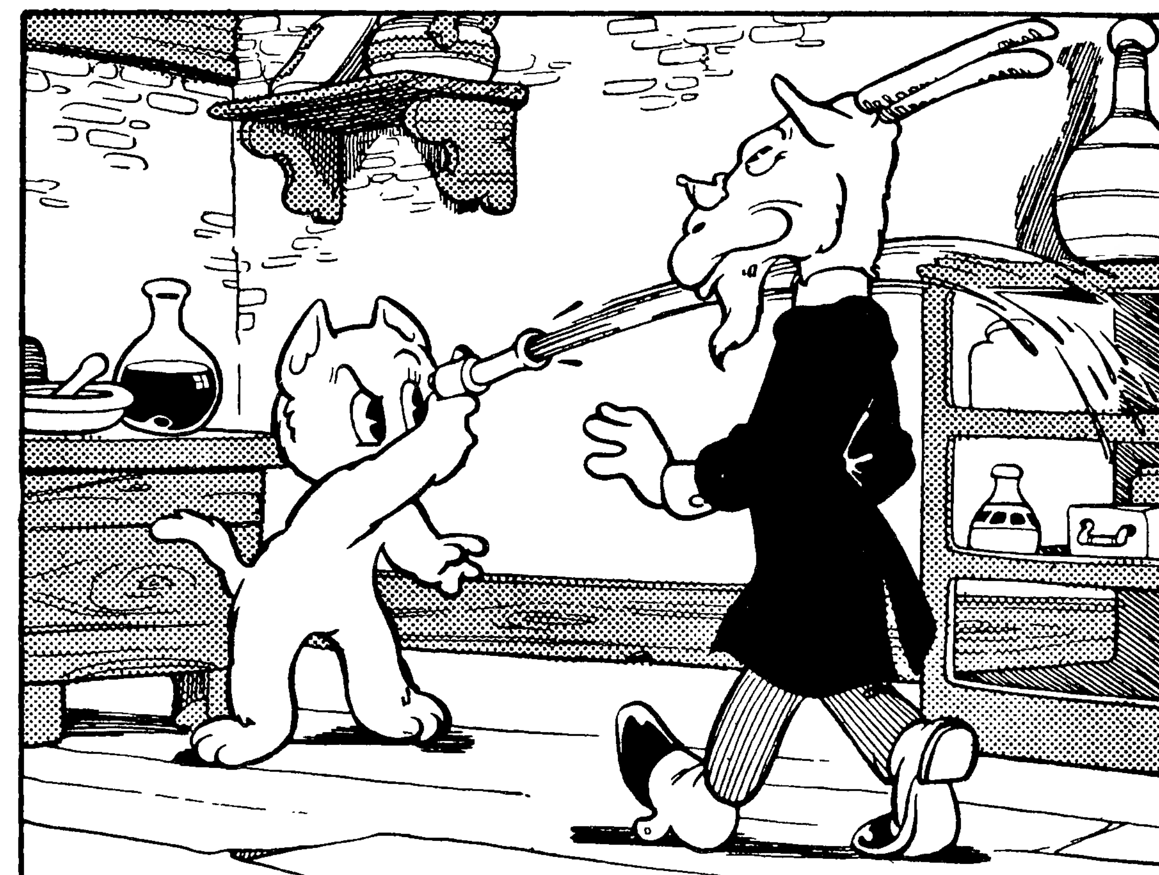
Tom Poes sloop snel en geluidloos de gang door en stapte Sickbock's werkkamer binnen. Ook daar was alles verlaten – er was geen spoor van Solfertje te vinden.
– Vreemd! – dacht Tom Poes. – Ergens moet het ventje toch zijn! Wie weet wat die prof met hem gedaan heeft! Wacht, daar is nog een deur... en niet gesloten! – Maar toen hij in het tweede vertrekje binnenstapte merkte hij, dat dat totaal leeg was. Er stond geen meubel in, en het stof lag vingers dik op de grond. Een beetje verbaasd, keek hij rond en daar was hij zo in verdiept, dat hij niet merkte, dat de deur achter hem verder werd geopend. De schrale gedaante van professor Sickbock stak het hoofd om de hoek en stiet een beschaafd gegrinnik uit.
– Ei, ei, – sprak de geleerde. – Ik heb al vroeg visite naar ik merk! Maar ge hebt geen belet gevraagd, aardig ventje! Weet ge niet, dat het hoogst ongepast is om de woning van een vreemde te betreden, wanneer deze afwezig is om het dagelijks brood te kopen? Heeft uwe zorgzame moeder u niet voorgehouden, dat dit onbeleefd is en aanleiding geeft tot misverstanden? Welnu, gij zult het betreuren, jongske! Ik zal u een onvergetelijk lesje doen toedienen! –
Het valt te begrijpen, dat Tom Poes verschrikkelijk schrok. Hij keerde zich met een ruk om en probeerde te ontsnappen, maar het was te laat...

Tom Poes deed dus een uitval naar de deuropening, maar daar had de professor op gerekend. Met een kalme beweging trok hij een ouderwets pistool uit een pand van zijn zwarte jas en richtte dat haarscherp op het hoofd van Tom Poes.
– Sta stil, makkertje! siste hij. Goed zo, ja! Doe de handjes boven het hoofd! Tja, zoals ik reeds het genoegen had tegen uw gezette vriend Bommel op te merken heb ik een hekel aan het gebruik van vuurwapenen, maar tegenwoordig beleven we onrustige tijden! De jeugd leest te veel beeldromans en is daardoor tot alles in staat! Ei, ei, waar gaan we heen?
– Je bent een schijnheiligaard! riep Tom Poes boos. Jij bent het, die deze tijden onrustig maakt! Jij en je kornuiten met je uitvindingen en atoombommen en narigheid. En de jeugd krijgt de schuld!
– Genoeg geschertst, zei de geleerde koeltjes. Blijf daar staan, makkertje, terwijl ik de politie verwittig!
Sickbock draaide een nummer en terwijl hij Tom Poes geen ogenblik uit het oog verloor, voerde hij een gesprek met het politiebureau. Maar toen hij zorgvuldig de hoorn op de haak legde, waagde Tom Poes een kans. Hij deed een geweldige sprong en dook naar de benen van Sickbock. Nu, deze verloor het evenwicht en sloeg voorover, terwijl zijn pistool op de grond viel...

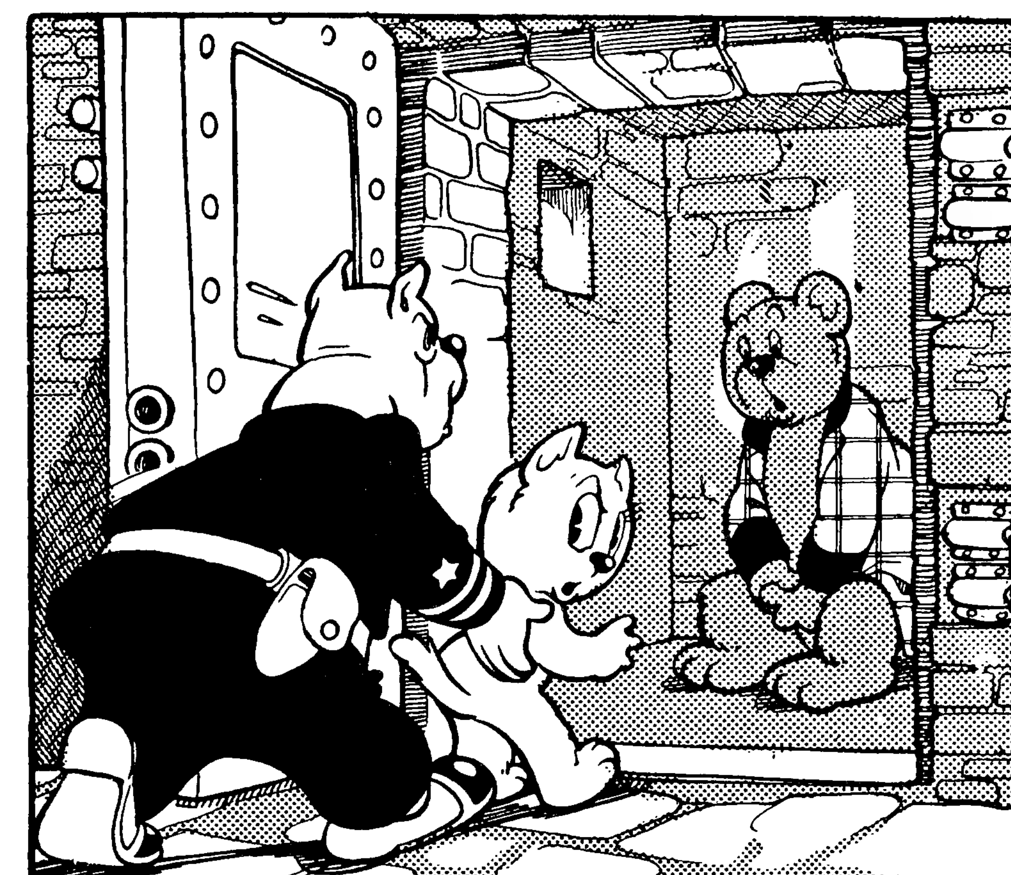

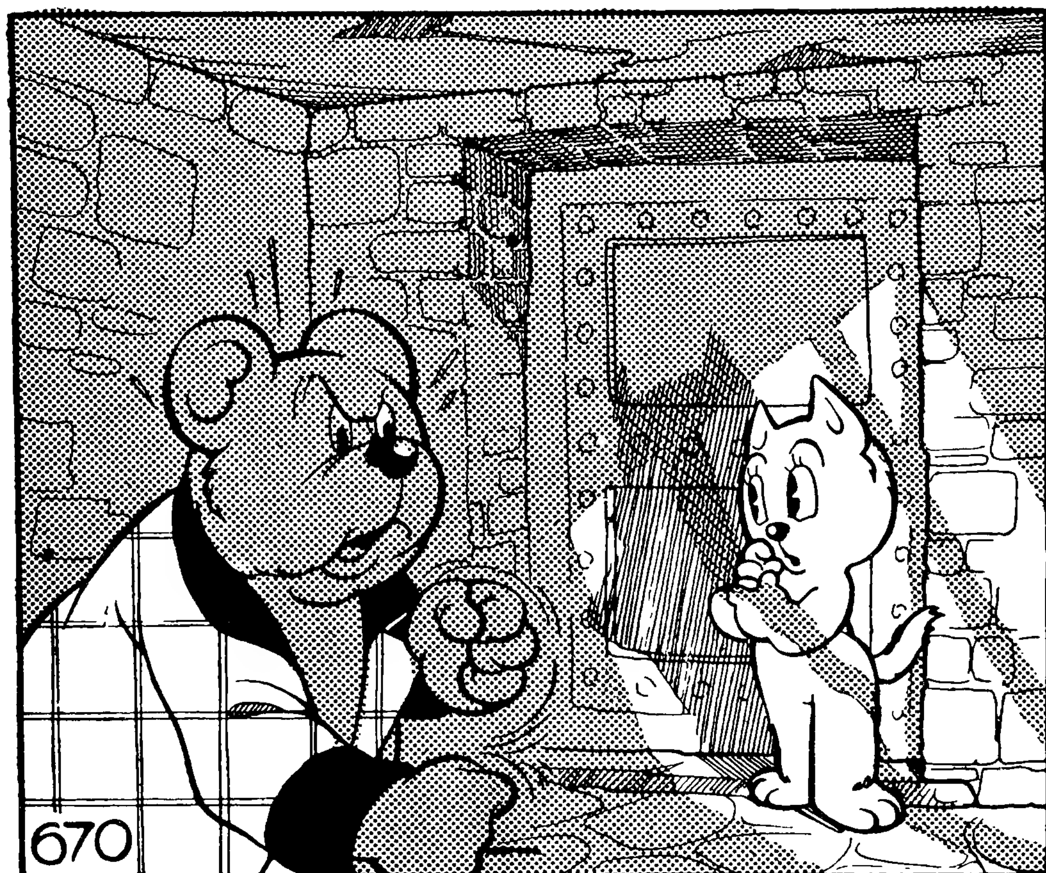
Sickbock maakte een lelijke smak en het duurde even voordat hij duizelig een zittende houding aannam. Tom Poes maakte daarvan gebruik om het oude pistool op te rapen en op hem te richten.
– Ziezo, zei Tom Poes, ik houd ook niet van vuurwapens, maar schurken als jij bent maken die dingen nodig! Vertel me nu waar Solfertje is!
– Ei, ei, mompelde de professor. Solfertje! Ha, ha! En dacht ge nu werkelijk, kleine schalk, dat ik u dit zou mededelen, omdat ge mij met dat artikel bedreigt? Kom, geef mij dat speelgoed!
Hij stond op, veegde zijn jas af en stapte toen bedaard op Tom Poes af, alsof het pistool niet bestond.
– Blijf daar! riep Tom Poes, anders schiet ik! Ik méén het!

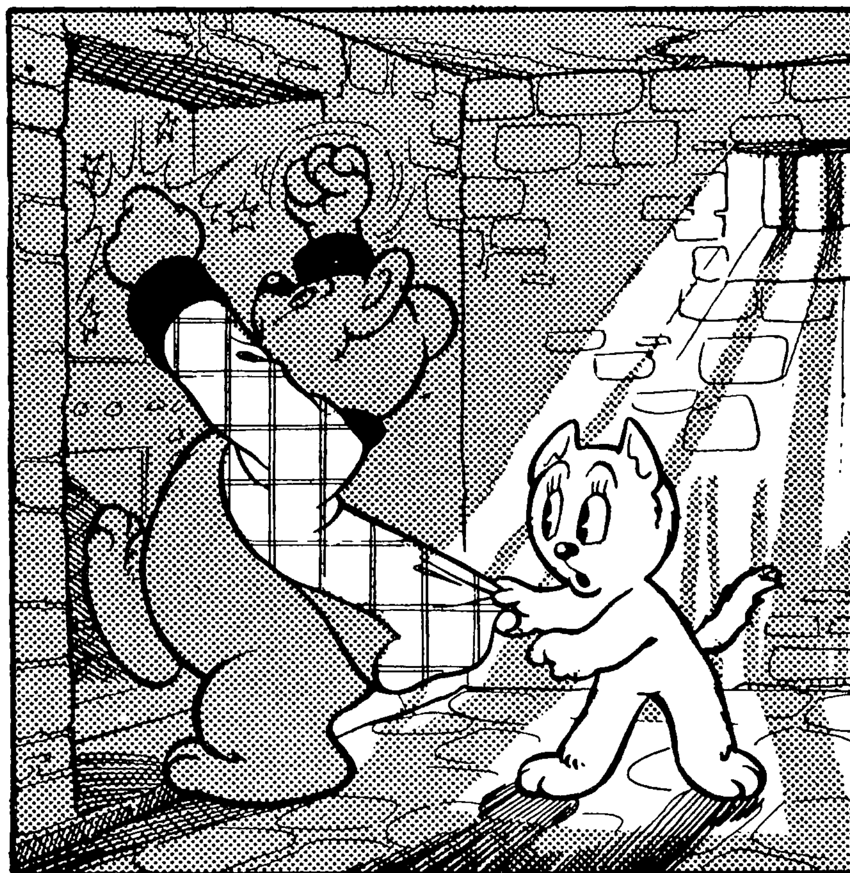
– Ach kom, sprak Sickbock gekscherend. Houd toch op, manneke! Ik heb u toch gezegd, dat ik niet van vuurwapens houd. Welnu, dat is dan ook de reden, dat ik er nimmer een gebruik! Geef hier dat ding!
Tom Poes was ten einde raad en om de steeds dichterbij komende Sickbock schrik aan te jagen, mikte hij over zijn schouder en schoot! Maar helaas. Er volgde geen knal. Uit de loop van het wapen spoot een krachtige straal water, die kletterend achter de geleerde op de grond terechtkwam.
– Net als ik al zei, merkte de professor op, terwijl hij Tom Poes vastgreep. Ik bezit geen vuurwapens. Dit is slechts een zogenaamd schertsapparaat voor bruiloften en partijen – het is, om kort te gaan, een waterpistool!

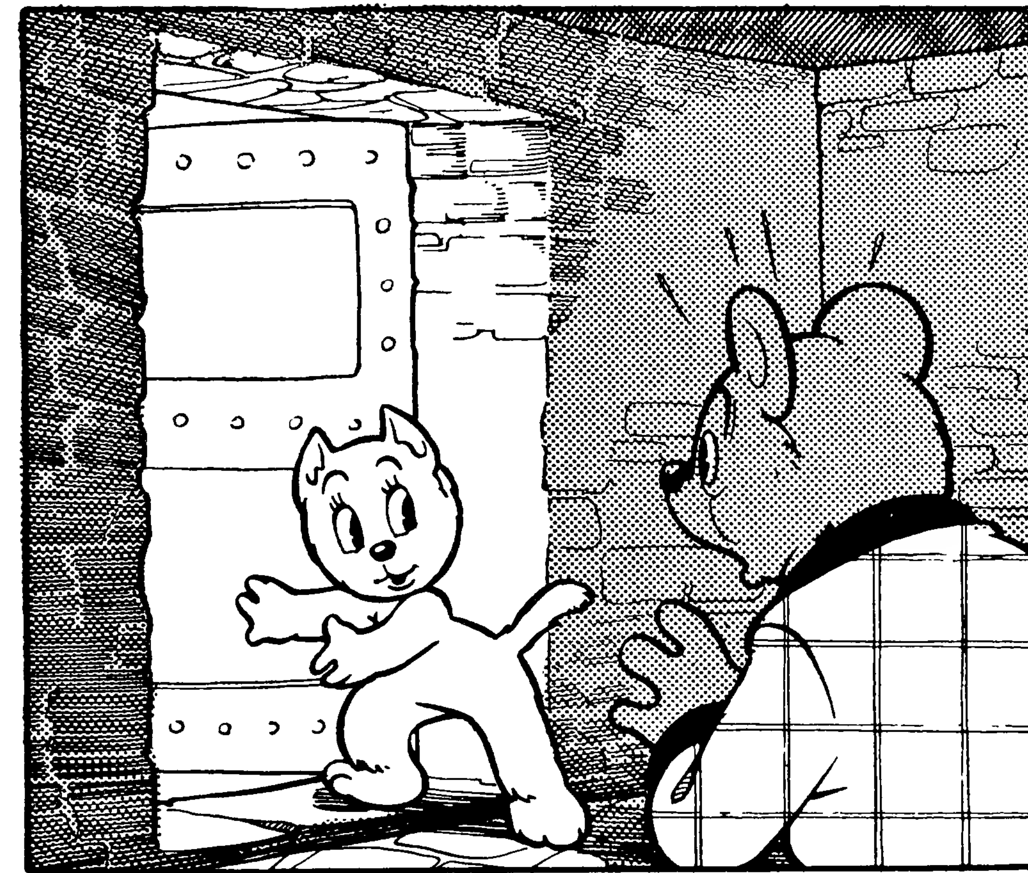

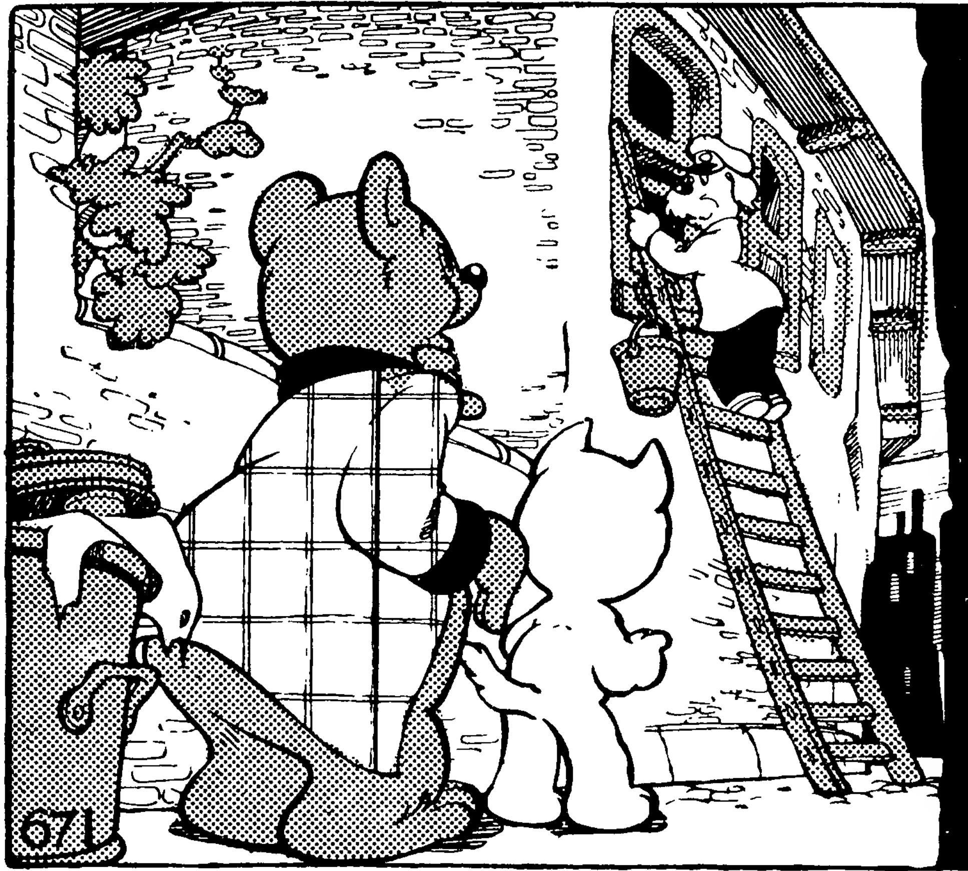
Voordat Tom Poes tijd had gehad om een of ander plan te verzinnen werd de voordeur met kracht geopend en trad er een agent van politie binnen.
– Is er van hieruit opgebeld om assistentie? vroeg hij bars.
– Inderdaad, wakkere man! zei Sickbock, Tom Poes naar voren duwend. Hier is een jong persoon, die de schier ongelofelijke brutaliteit bezat om in mijn laboratorium in te breken! Voer hem af en meld uwe meerderen, dat ik een voorbeeldige straf op prijs zal weten te stellen! Voorwaarts! Het werk wacht mij!
De agent duwde Tom Poes voor zich uit naar het bureau en bracht hem rechtstreeks naar de kamer van de commissaris.
– Wel, hm, Tom Poes! merkte deze op. Ik had je al verwacht! Wat is dat voor gedoe tegenwoordig, hm? Dat gaat niet! Daar moet ik...
– Maar commissaris! riep Tom Poes ongeduldig, we zitten achter die Sickbock aan! U weet toch, dat dat een gevaarlijk individu is?
– Daar moet ik paal en perk aan stellen,' vervolgde de commissaris. Hm, en wat meer is, ik zal je persoonlijk naar het cachot geleiden! Mee!!
Zo werd de arme Tom Poes dus door een lange gang gevoerd en een cel binnengeduwd.
– Dag, Tom Poes, sprak een bekende stem op klaaglijke toon, ben je daar eindelijk? Ik dacht al, dat je me in de steek had gelaten!
Het was heer Bommel, die daar in het hok zat...

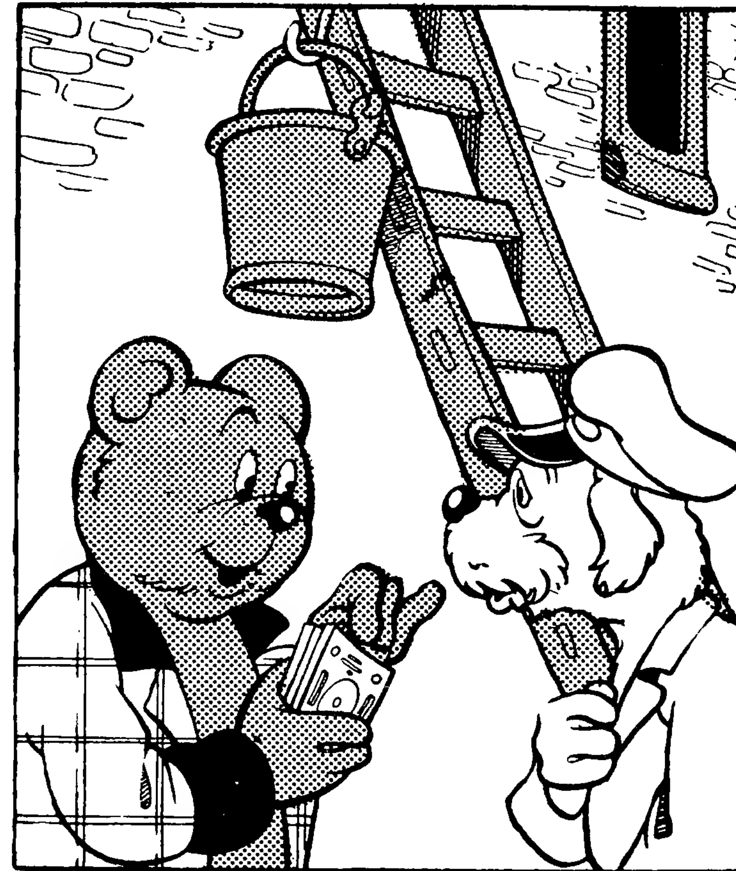
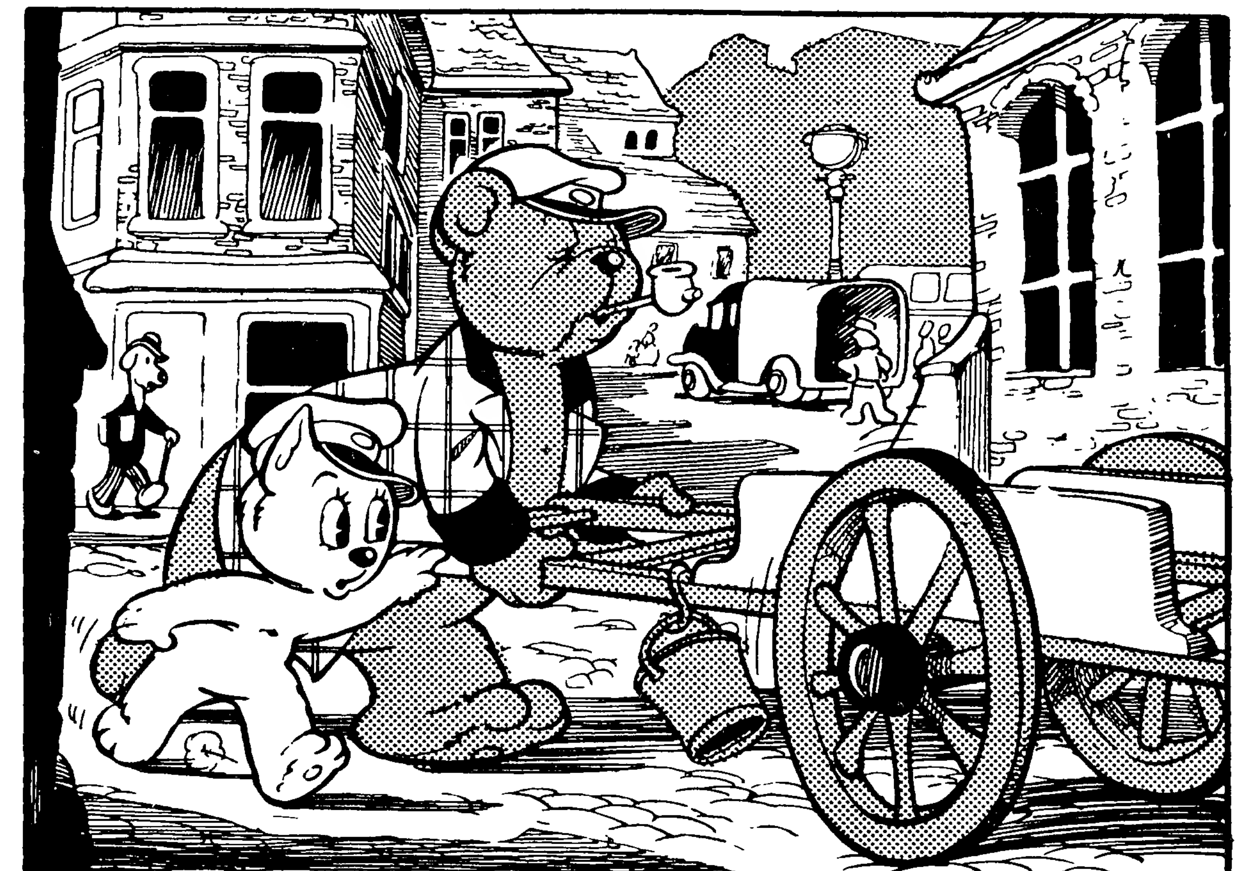

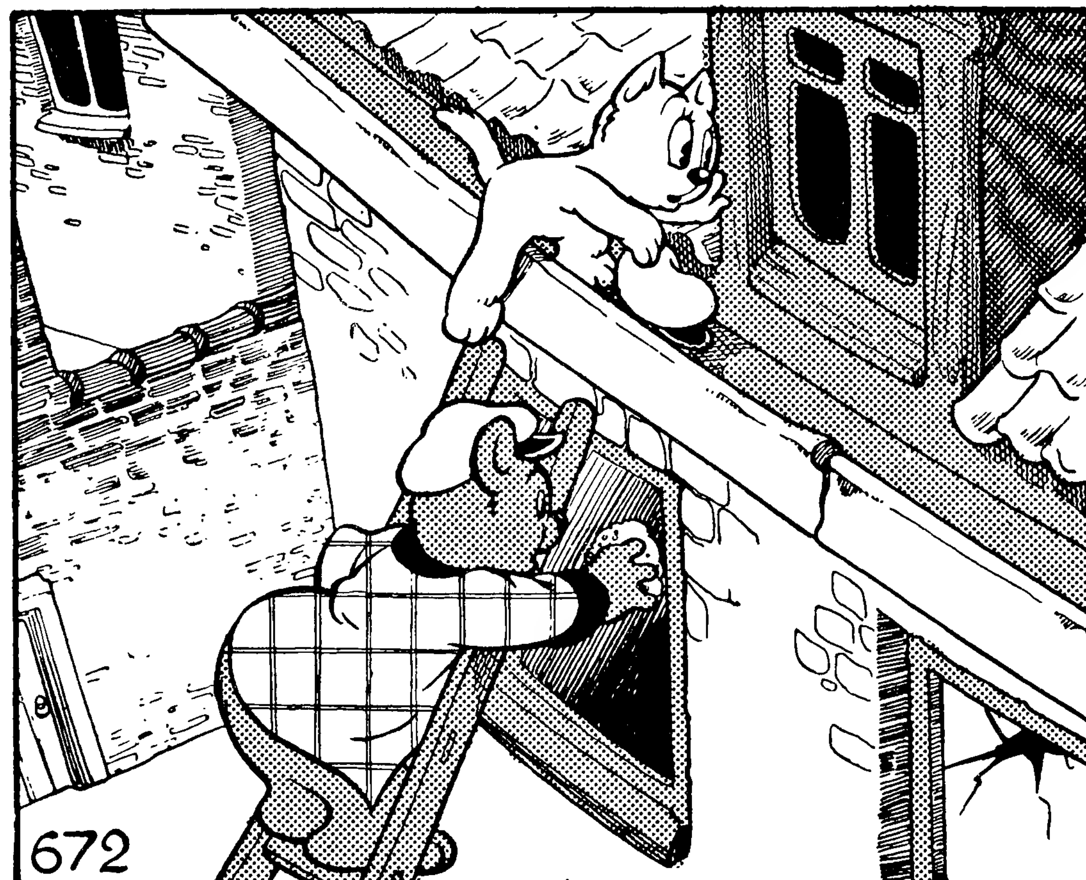

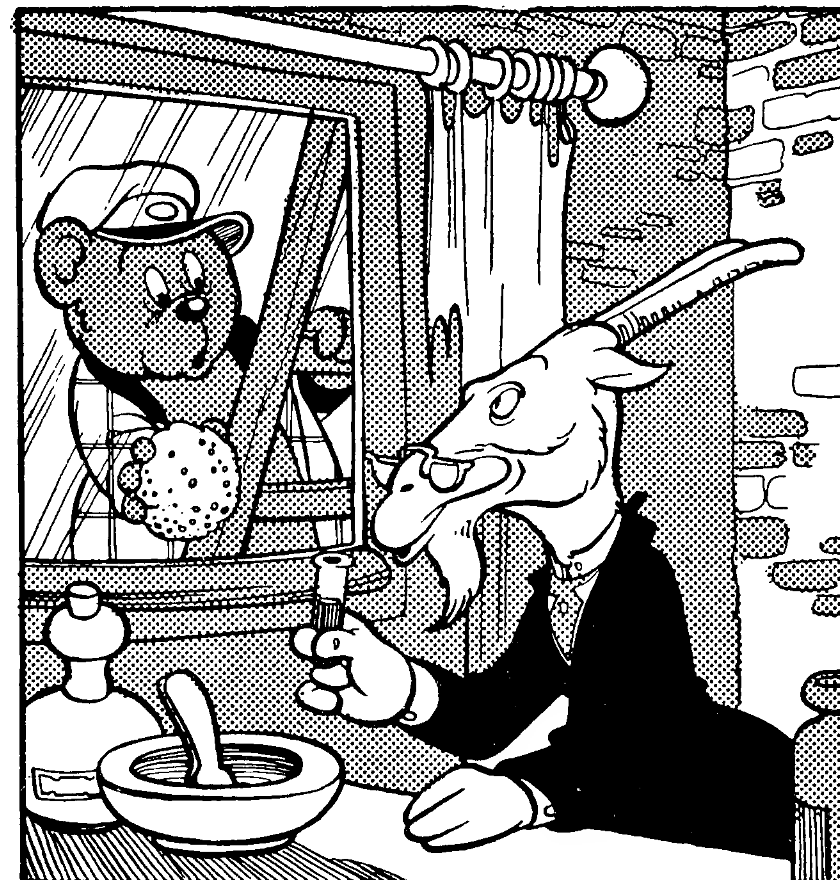
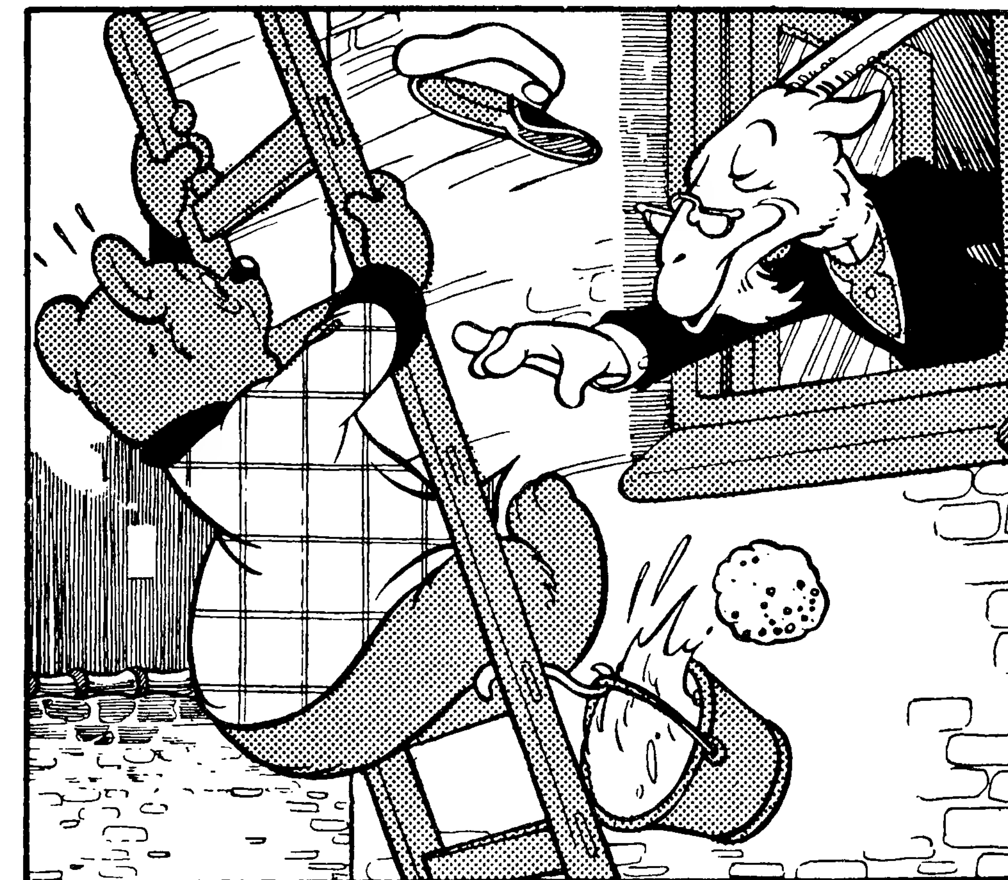
– Wat een toestand! riep heer Bommel. Daar zitten we nu als twee misdadigers in de gevangenis van Rommeldam! Wat moet er op zo'n manier van mijn goede naam terechtkomen? Wat zou mijn vader gezegd hebben wanneer hij dit had moeten meemaken? Zeg nu zelf, Tom Poes! En wat zal die schurkachtige professor in de tussentijd met mijn arme Solfertje doen? Wie weet wat hij hem te eten geeft! Dat tere maagje! Ik mag er niet aan denken! En dan heb jij ook nog niets gedaan! Je staat daar maar en zegt niets en doet niets en je hebt niets gedaan en je hebt je als een domoor naar de gevangenis laten brengen!
– U toch ook? zei Tom Poes kalm. Maar dat was niet aardig gezegd en het bracht de beproefde heer Ollie tot het uiterste. Hij sprong op de celdeur af en begon er op te beuken.
– Ik wil er uit! riep hij. Ik wil een vertrek alleen hebben! Ik wordt hier beledigd! Doe open!
– Wacht maar even, heer Bommel, zei Tom Poes, ik zal u helpen.
Hij duwde tegen de zware celdeur aan, zodat deze na enige moeite piepend openzwaaide.
– Commissaris Bulle Bas had hem niet op slot gedaan,' legde hij uit. Ik heb zo het idee, dat hij ons op zijn manier wil helpen. Nu, in ieder geval zijn we vrij... behalve, wanneer u een andere cel wil hebben natuurlijk!
– Bah! Erg grappig! bromde heer Ollie. Volg me, jonge vriend! We gaan naar buiten!

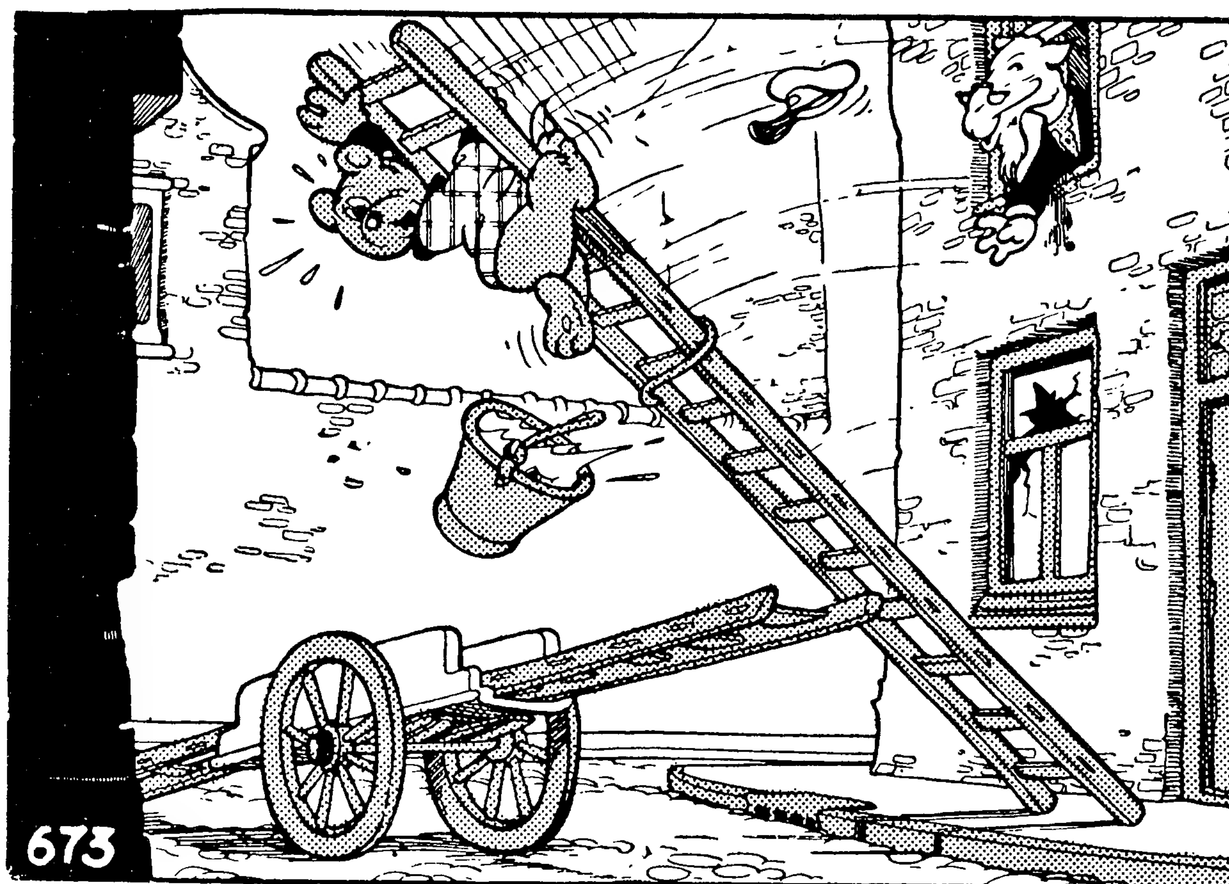

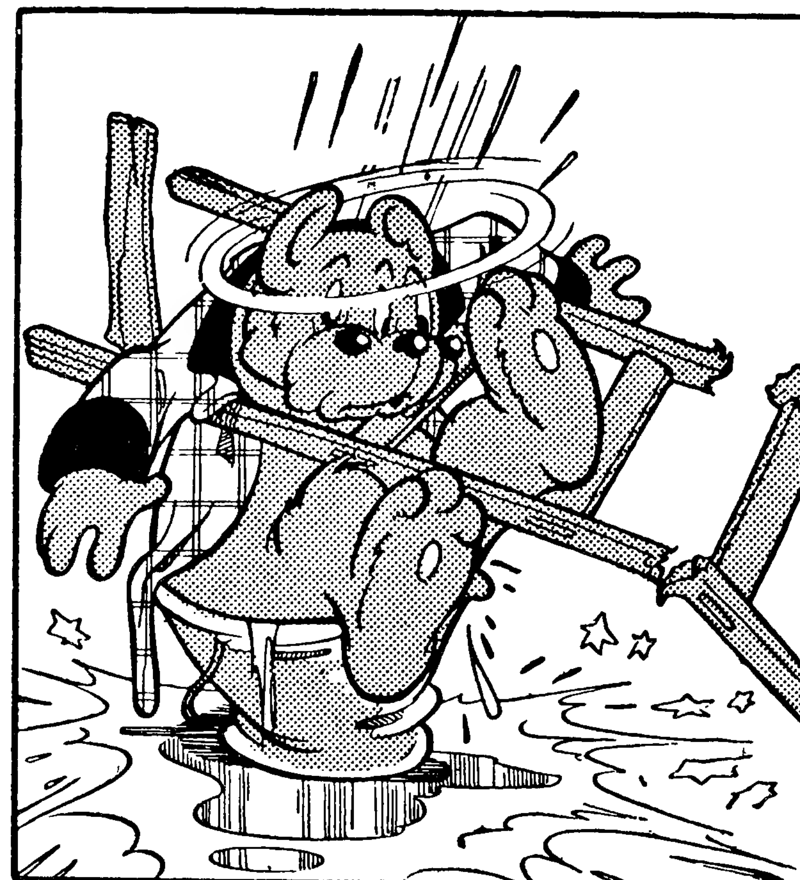
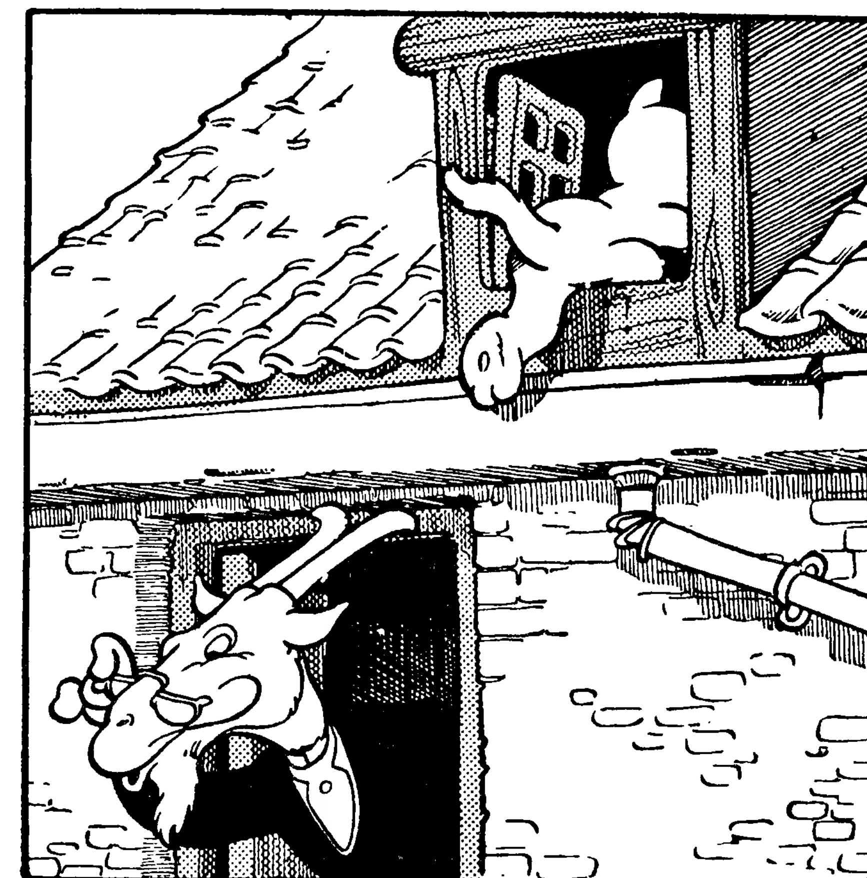
'We moeten nu een list verzinnen, dat is duidelijk!' zei heer Bommel, terwijl ze gejacht door de straten naar professor Sickbock's huis liepen. 'Dat inbreken is niets gedaan en hij laat ons niet naar binnen op de gewone, nette manier. Nu is dus de vraag: Hoe komen we in zijn woning? Hoe redden we Solfertje? Heb jij al een list bedacht, jonge vriend? Ik weet wel iets, maar ik vind het prettiger wanneer jij eerst je idee geeft. Dan kan ik het toetsen, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Daar staat een glazenwasser...,' zei Tom Poes nadenkend. 'Ja, ja dat zie ik!' zei heer Bommel ongeduldig. 'Daar had ik het niet over! Ik vroeg je, of je al een idee had!'
'Dàt is het idee!' zei Tom Poes. 'Kijk, u koopt de uitrusting van die glazenwasser, zijn wagen, zijn emmers, zijn ladders, zijn pet en alles! En dan gaan we naar het huis van Sickbock en dan...'
'Juist ja!' riep heer Bommel. 'Natuurlijk! Net wat ik dacht! We vermommen ons als glazenwassers, dacht ik. Heel goed, Tom Poes!'
Heer Bommel begon nu met de vensterschoonmaker te onderhandelen en nadat hij een deel van zijn bankbiljetten had afgestaan was hij de bezitter van een volledige glazenwassersuitrusting.
Even later duwden hij en Tom Poes opgeruimd de lange ladderwagen door de straten, in de richting van Sickbock's achterbuurtje...

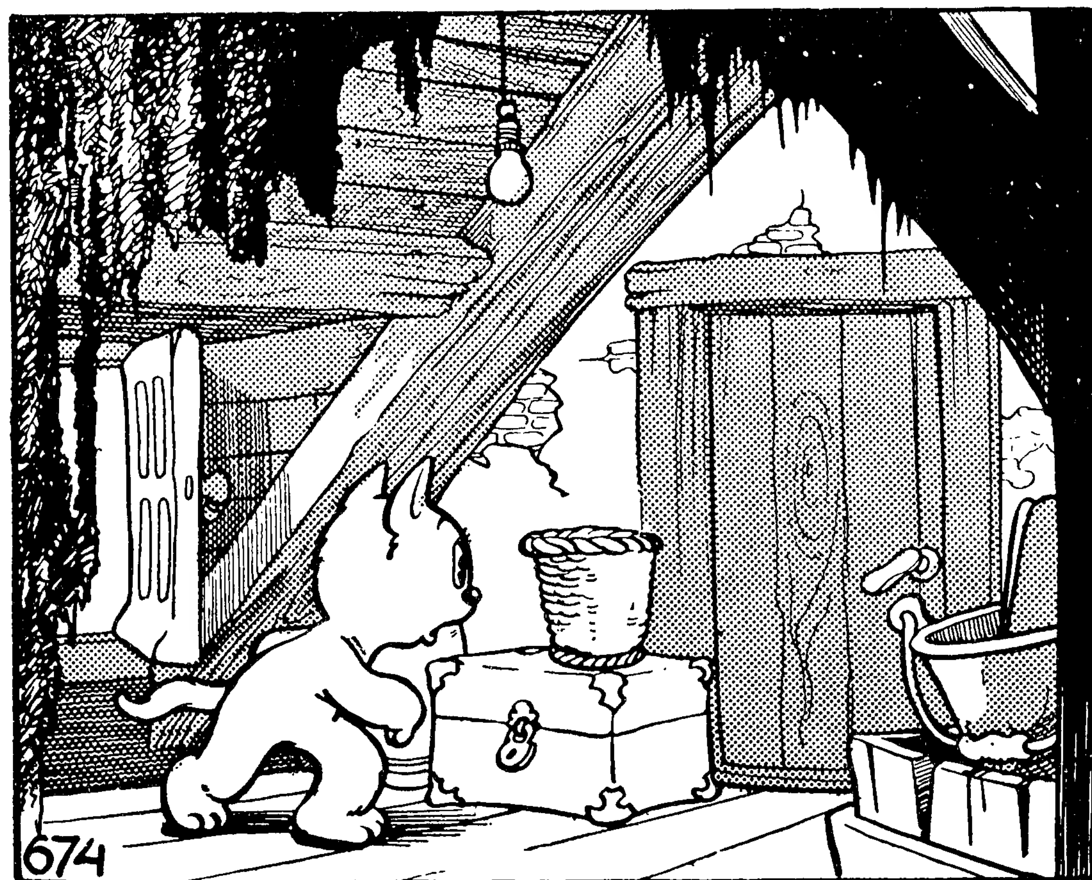
Toen heer Bommel en Tom Poes bij het huis van Sickbock waren aangekomen verloren zij niet veel tijd. IJverig zetten ze de ladders op en begonnen met emmers te sjouwen.
'Nu moeten we naar boven,' zei heer Ollie, onderzoekend langs de smalle treden naar boven kijkend. 'Dat is te zeggen, als jij nu eens naar boven klom, Tom Poes! Dan blijf ik hier beneden staan om je op te vangen, als je begrijpt, wat ik bedoel.'
'We gaan allebei naar boven!' zei Tom Poes. 'Dat lijkt me beter. Maar ik zal wel voorop gaan, heer Bommel!'
Zo gebeurde het. Tom Poes klom als een haas in de dakgoot en heer Ollie klauterde er hijgend en brommend en wankelend achteraan. Voor een ruit gekomen hing hij zijn emmer aan een trede, doopte met gesloten ogen zijn spons in het water en begon toen sidderend het raam te wassen. Toen hij daarmee enige ogenblikken bezig was, merkte hij plotseling, dat er aan de binnenkant van het venster iemand hem aandachtig zat op te nemen. Die iemand was natuurlijk niemand anders dan professor Sickbock.
'Als dat heer Bommel niet is!' sprak de geleerde het raam openend. 'Ei, ei, altijd bezig, altijd in de weer! Immer doende het dagelijks brood te verdienen! Maar het dient gezegd, dat mijn venster bereids gereinigd is en dat die pet u niet staat! Ik moet u tot mijn spijt verwijderen!' En met een kalme beweging duwde hij de ladder om, zodat heer Bommel met een rauwe gil naar beneden stortte...

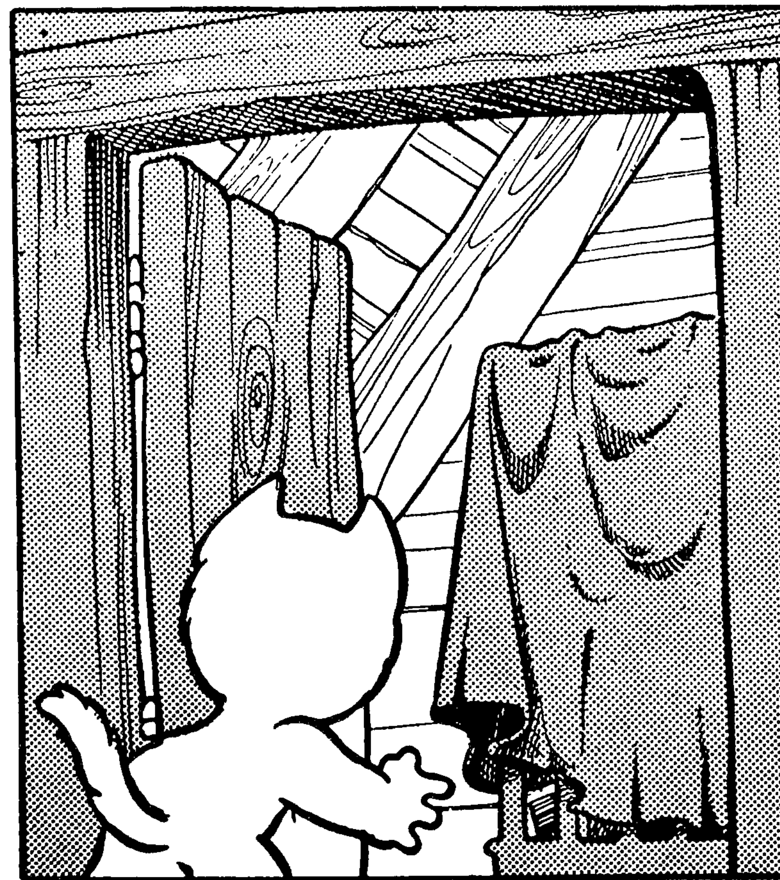
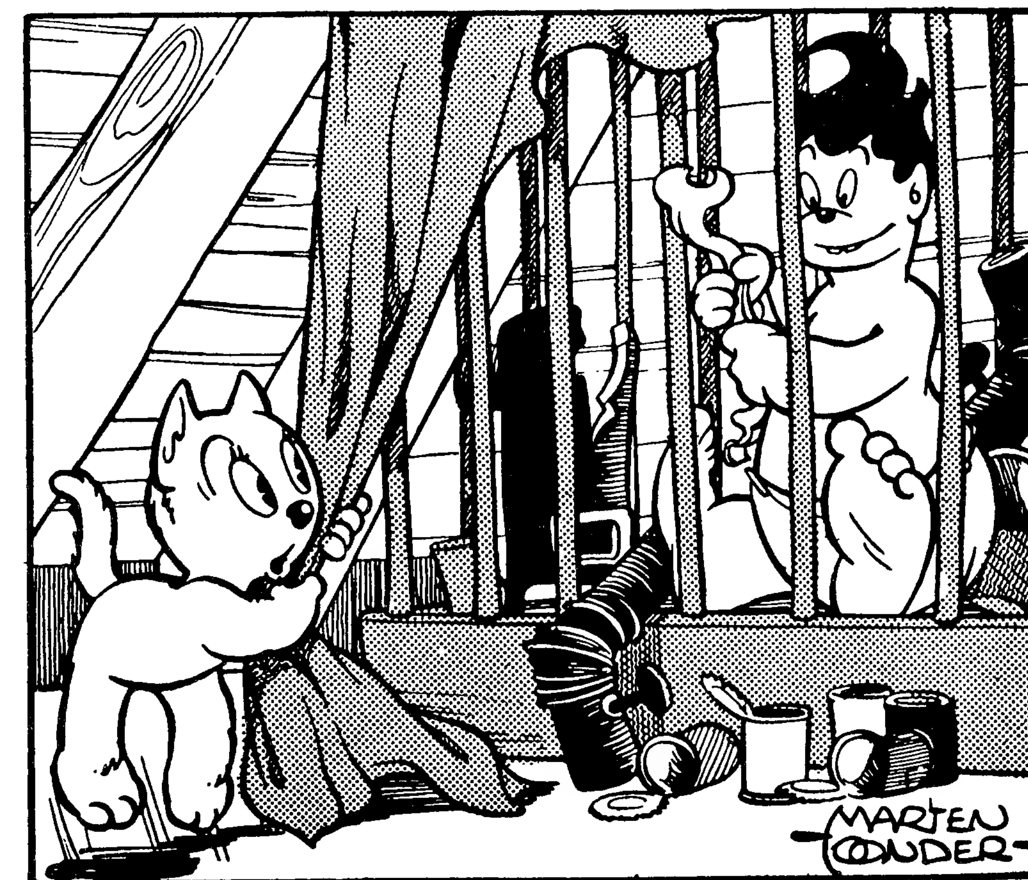

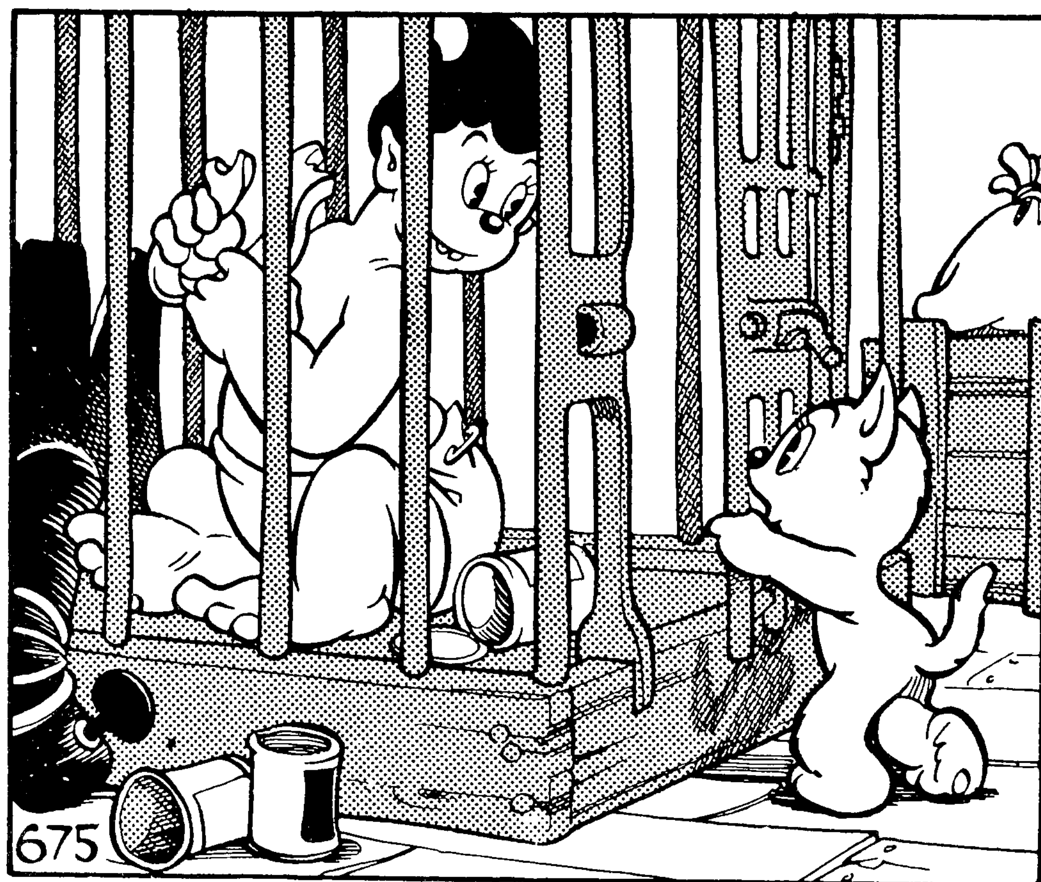
Het was een verschrikkelijk ogenblik. Heer Bommel zweefde met de ladder en gevolgd door zijn emmer en glazenwasserspet door de lucht terwijl hij de drukkende stilte met een hese gil verscheurde. Professor Sickbock keek hem glimlachend na en zag vol belangstellig, dat éérst de emmer op de grond terechtkwam, precies op de plek waar heer Ollie een ogenblik later neerstortte. Het gevolg was natuurlijk, dat zijn val door de emmer gebroken werd, zodat hij zich niet àl te erg bezeerde. Maar het was toch altijd nog erg genoeg.
De arme heer Bommel zat dubbelgevouwen in de emmer, terwijl de ladder als een houten kraag om zijn hals sloot en het was hem vrijwel onmogelijk om een beweging te maken.

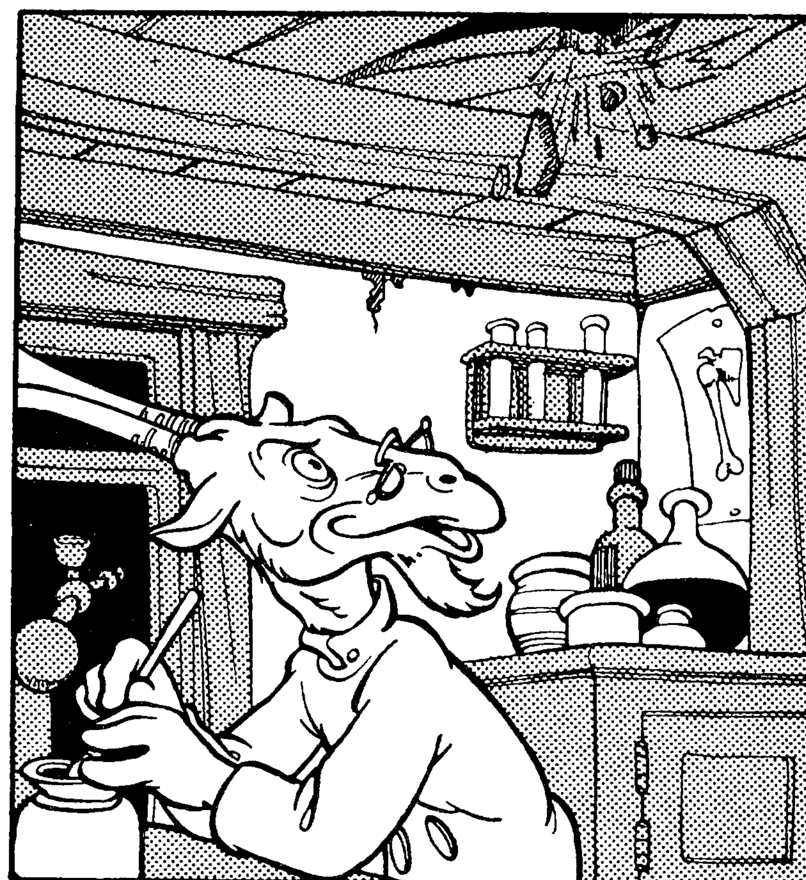
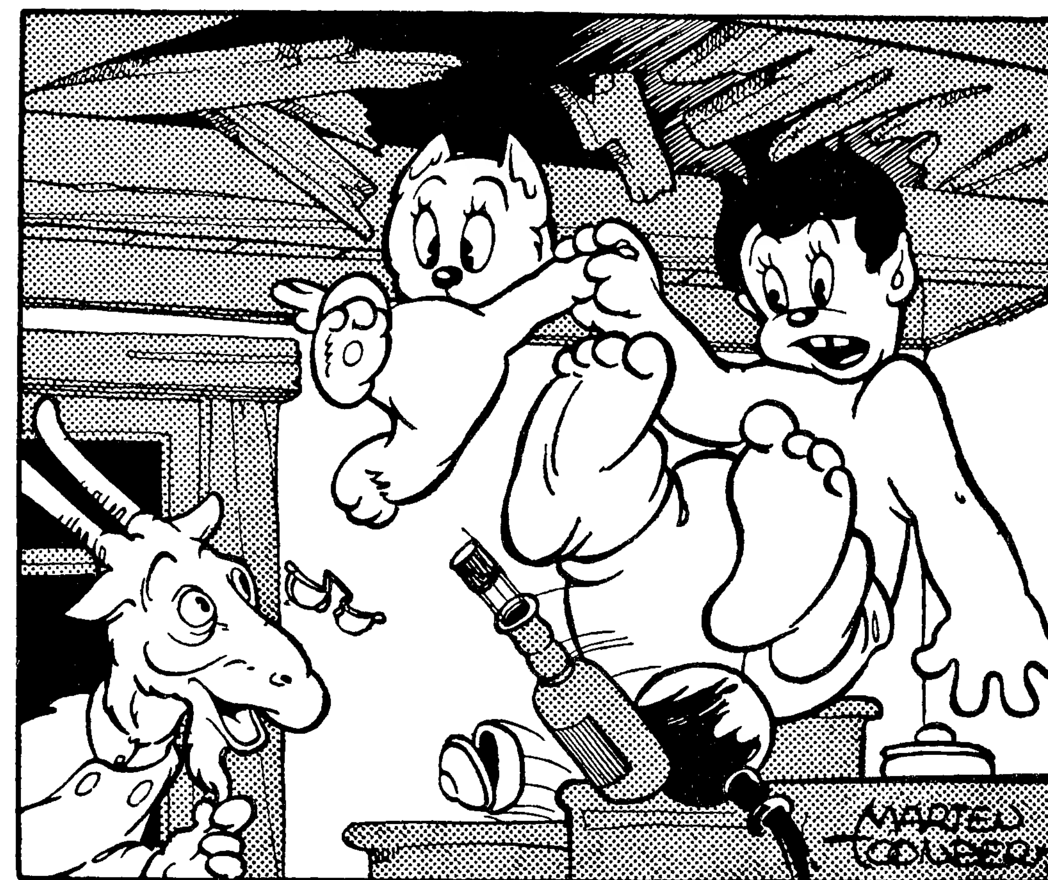
'Ei, ei!' riep de professor, 'ik hoop dat ge u niet bezeerd hebt, glazenman! Men behoeft voor dit werk enige handigheden een zekere scholing. Welnu, daar mangelt het u aan, dat is mijn diagnose. Opnieuw beginnen en nijver oefenen, dan zit er wel een boterham voor u in. Laat u niet ontmoedigen, waarde vriend!'
Terwijl de geleerde op die manier met zijn laffe aardigheden bezig was, had Tom Poes niet stil gezeten. Zo gauw hij merkte, dat heer Ollie tamelijk goed was terechtgekomen, opende hij het dakraam achter zich en klom naar binnen.
'Die Sickbock denkt altijd, dat hij handig is,' dacht Tom Poes, 'maar dit keer heeft hij toch buiten mij gerekend!'

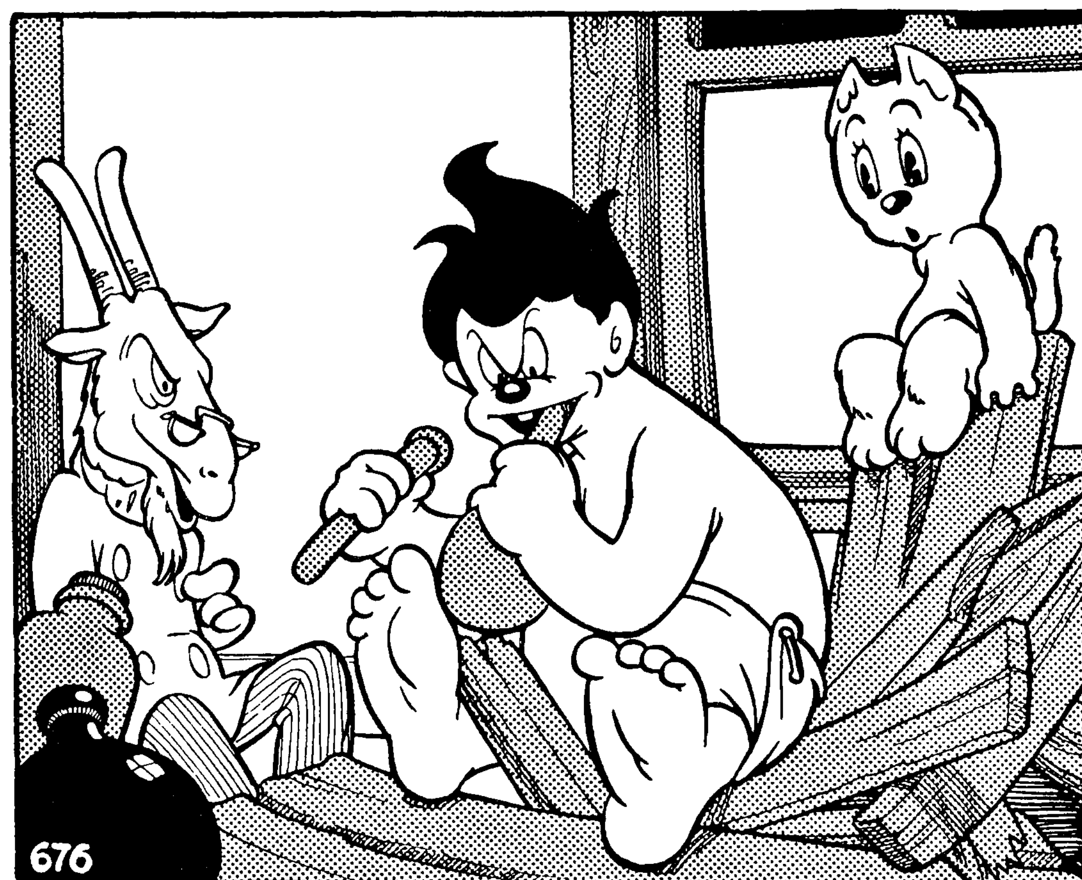

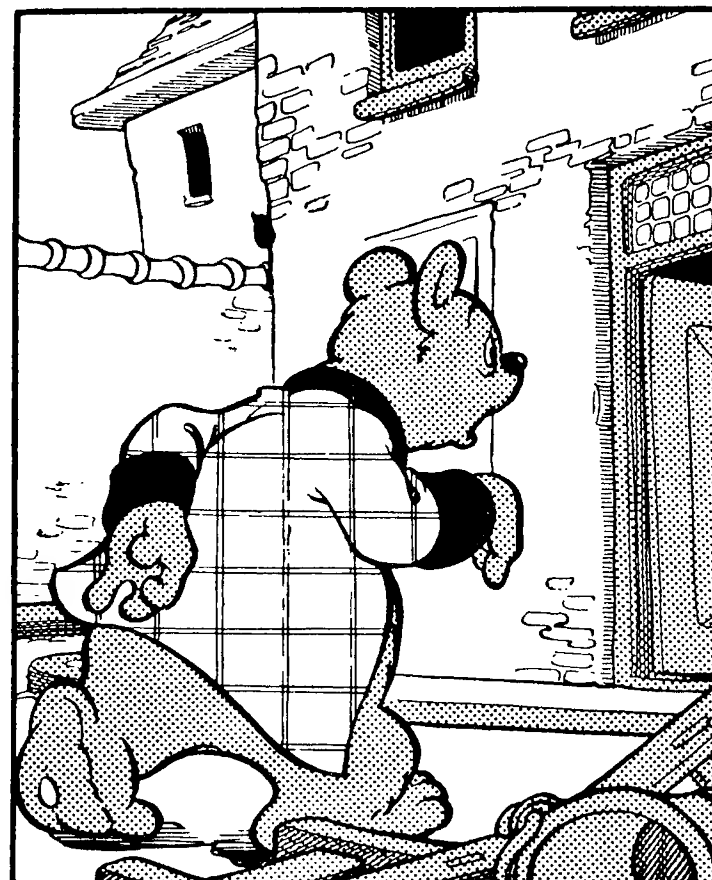
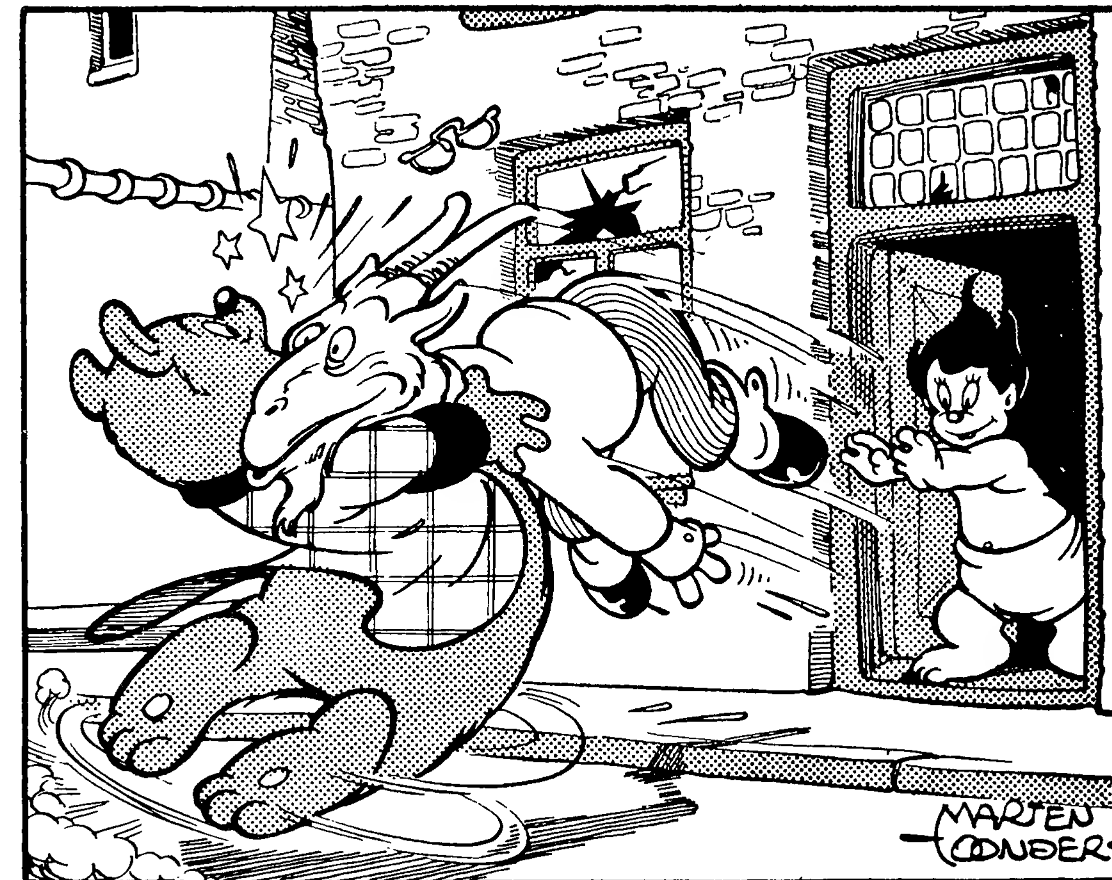
Terwijl heer Bommel beneden op straat bezig was om zich uit de emmer te bevrijden, sloop Tom Poes een rommelige zolder op. Beneden zich hoorde hij, hoe Sickbock het venster weer sloot en verder ging met zijn reageerbuizen en retorten. Voorlopig was van die kant dus geen gevaar te verwachten en dat was natuurlijk heel belangrijk omdat hij nu even de tijd had om naar Solfertje te zoeken.
Terwijl Tom Poes daar op die oude rommelzolder zo stond rond te kijken, hoorde hij plotseling een knarsend geluid achter een deurtje, dat een of ander zolderkamertje afsloot. Dat deurtje bleek niet op slot te zijn en hij kon ongehinderd naar binnen lopen.
Het vreemde geluid, dat hij gehoord had, bleek van achter een soort gordijn te komen en op het moment, dat hij binnenkwam, zwol het aan tot een knersend, schurkend gekraak, dat akelig was om aan te horen.
'Zeker de een of andere machine!' dacht Tom Poes, 'een stoomwals of een electrische hamer of zo iets... Ik zal eens kijken!'
En met een ruk trok hij het gordijn opzij. Nu, wat hij te zien kreeg kan je hierboven bekijken. Temidden van een massa oude blikjes, potkacheltjes, rails en kachelpijpen zat Solfertje met een tevreden gezicht te eten. Maar wat was Solfertje veranderd! Eigenlijk was het alleen maar zijn haar, dat hetzelfde was gebleven.
'B-ben jij S-solfertje?' vroeg Tom Poes aarzelend. 'Of ben je zijn grote broer? Zeg eens wat!'
'Ta-ta!' zei Solfertje...

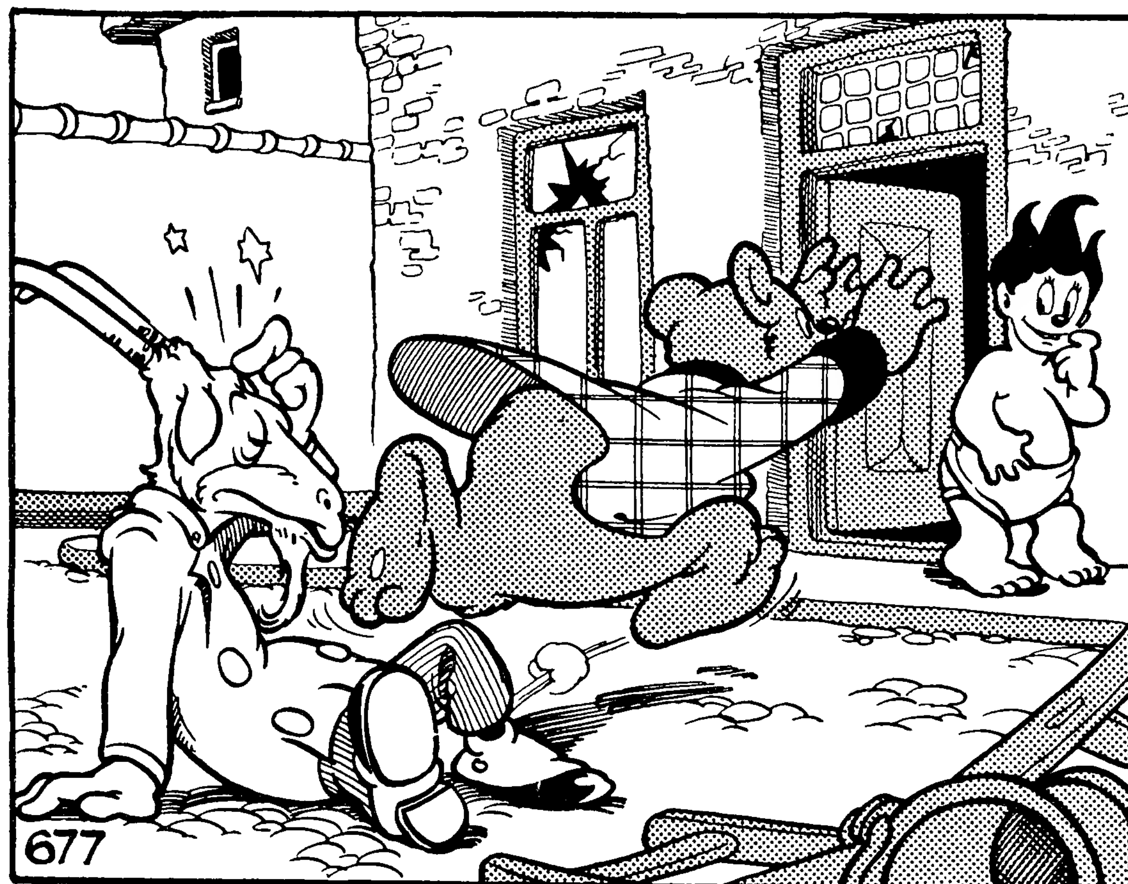

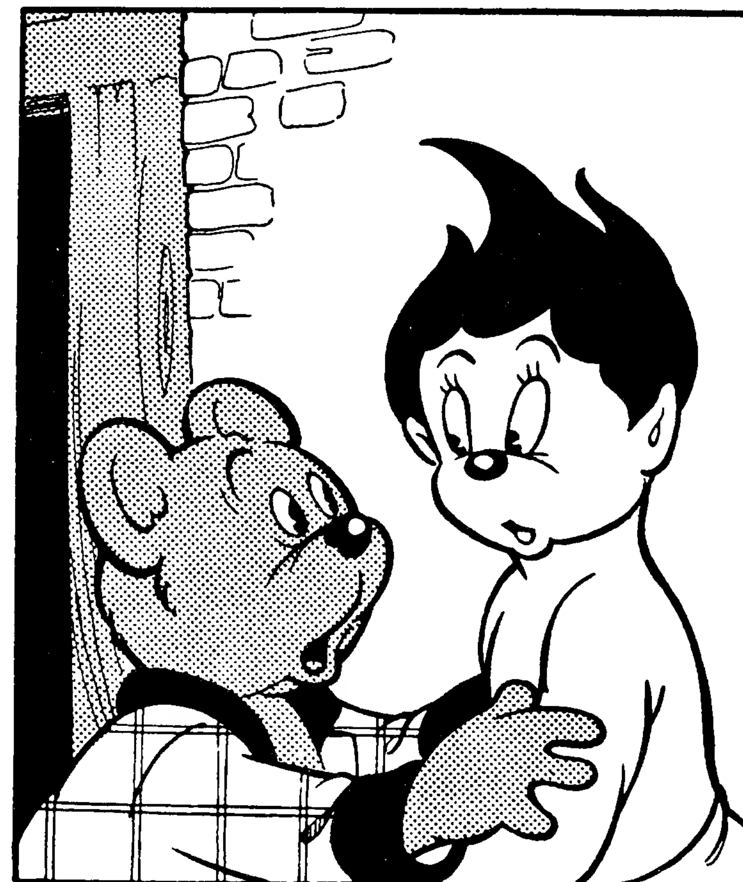
'Solfertje!' riep Tom Poes. 'Wat is er met jou gebeurd?! Waarom zit je in een kooi en wat doe je met die kachels? Arme stakker! Wat ben je groot en dik! Ik herkende je haast niet! Maar huil maar niet hoor, ik zal je er gauw uitlaten!'
Nu huilde Solfertje helemaal niet; integendeel zou ik haast zeggen. Er zat een boosaardig grijnsje in zijn mond- en ooghoekjes en toen Tom Poes zijn kooi opende riep hij met een schorre stem: 'Ta, ta'. Dat hoorde professor Sickbock, die in de kamer daar beneden zat te werken.
'Ei, ei', mompelde de geleerde, 'het jongske begint de baard in de keel te krijgen! En bovendien maakt hij erg veel lawaai met zijn maaltijd. Deze luidruchtige wijze van eten moet ik hem afleren...'
Op dat moment klonk er boven een harde slag en de planken van de zoldering kraakten en scheurden.
'Dit gaat te ver?' sprak de geleerde verontwaardigd. 'Ik zal op straffe wijze zijn opvoeding ter hand moeten nemen! Het is aardig wanneer een kleuter zich op gepaste wijze vermaakt, maar dit rumoer verstoort mijn gedachtengang! Ik zal mij tot hem begeven en hem berispend toespreken...'
Maar deze moeite kon de professor zich besparen. Door een ruwe hand werd het plafond opengescheurd, er klonk een luid gestommel en gebonk, gevolgd door rauw 'ta-ta'-geroep en daarna stortten Solfertje en Tom Poes door de opening in de zoldering naar beneden.
'Hij is los!' stamelde Sickbock hevig geschrokken. 'Natuurlijk Tom Poes! Ei, ei, wat nu te doen? Welk een toestand!!'

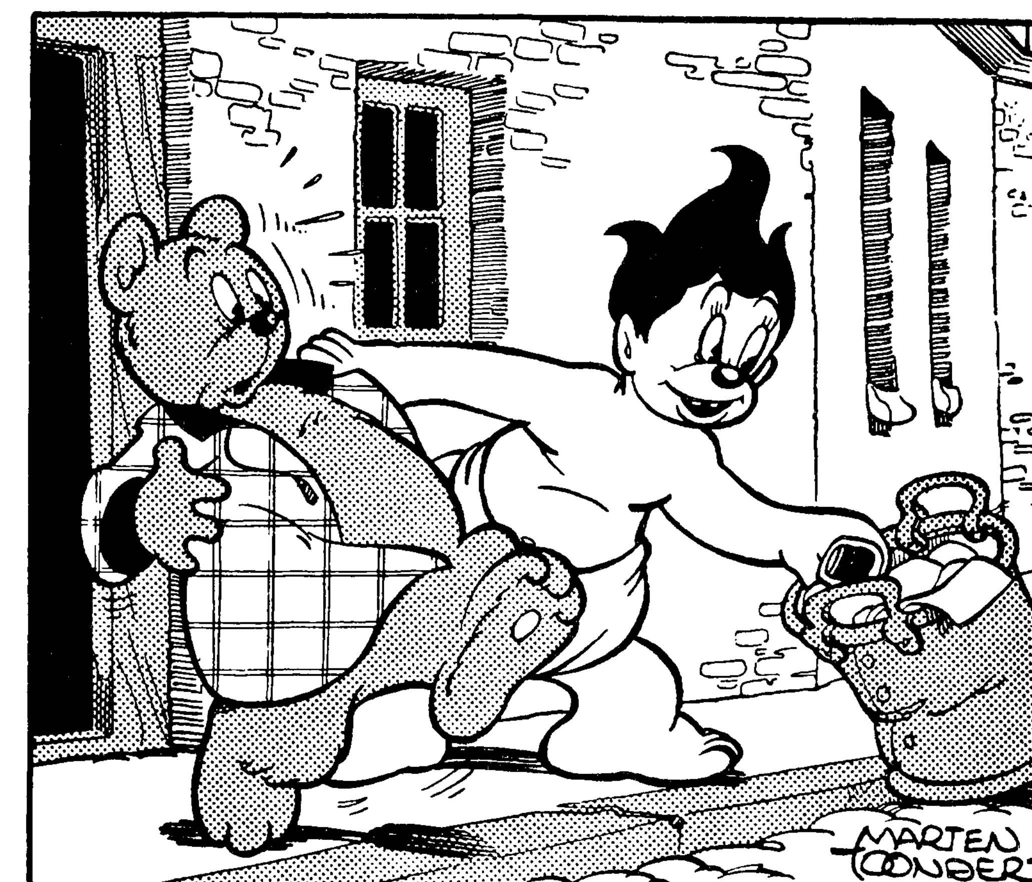

De toestand in het studeervertrek van professor Sickbock was al gauw onbeschrijfelijk. Solfertje waggelde onder het uiten van schorre 'ta-ta'-kreten door het vertrek en propte alle apparaten van de geleerde in zijn mond. Sickbock zat in een hoek mompelend toe te kijken en Tom Poes begreep, dat hij een domme streek had uitgehaald.
'Solfertje!' riep hij, 'laat dat! Kom zoet hier en ga mee naar buiten!'
'Bah!' riep de professor met schrille stem, 'schei uit met dat geblaat! Ge hebt een ramp ontketend, manneke! Ge zijt schier even dom als u gezette vriend Bommel! Ik had u voor verstandiger gehouden, maar ge zijt evenzeer een mislukking! Ziedaar mijne onverhulde mening!'
Intussen was heer Bommel er in geslaagd zich uit de resten van de emmer los te werken. Hij droogde zich een weinig en strompelde op Sickbock's deur af. Daar achter was een luid lawaai hoorbaar, afgewisseld door schor geroep en getier.
'Solfertje!' riep heer Bommel klagelijk. 'Het ventje wordt mishandeld! Arm, weerloos kleutertje! Ach, is er dan niemand die je helpt? Maar wacht maar, hoor! Oom Ollie komt er al aan en zal die stoute professor eens een klap geven! Stakkerdje! Hoor nu toch eens!'
Er was inderdaad heel wat te horen. Een zwaar lichaam bolderde de trappen af, een rauwe gil weerklonk en toen werd de deur opengerukt. Uit de ontstane opening schoot professor Sickbock als een steen uit een katapult, recht op heer Ollie af.
'Solfertje!' riep heer Bommel, terwijl hij tegen de grond tuimelde.
'Ta-ta!' loeide Solfertje hees uit de deuropening...

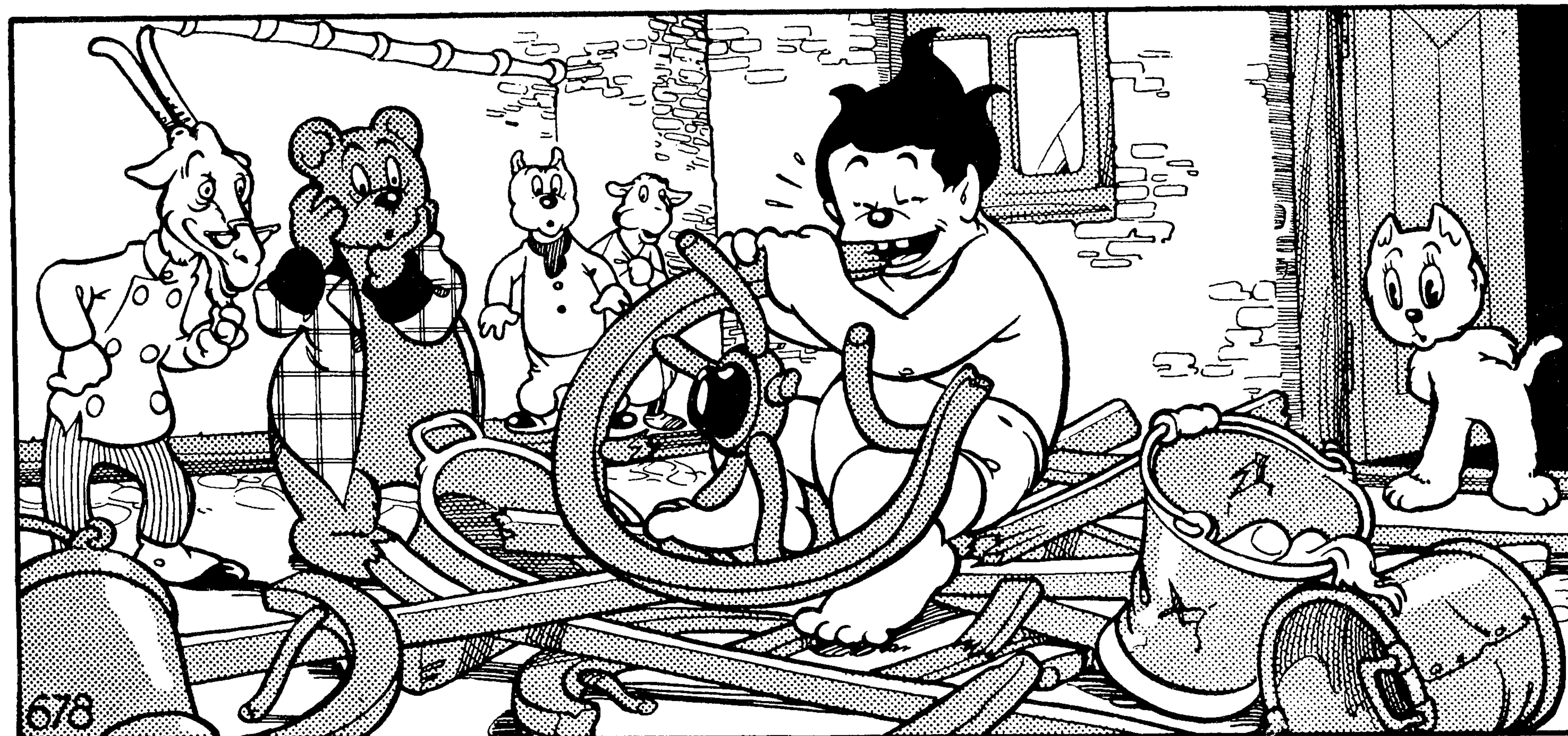

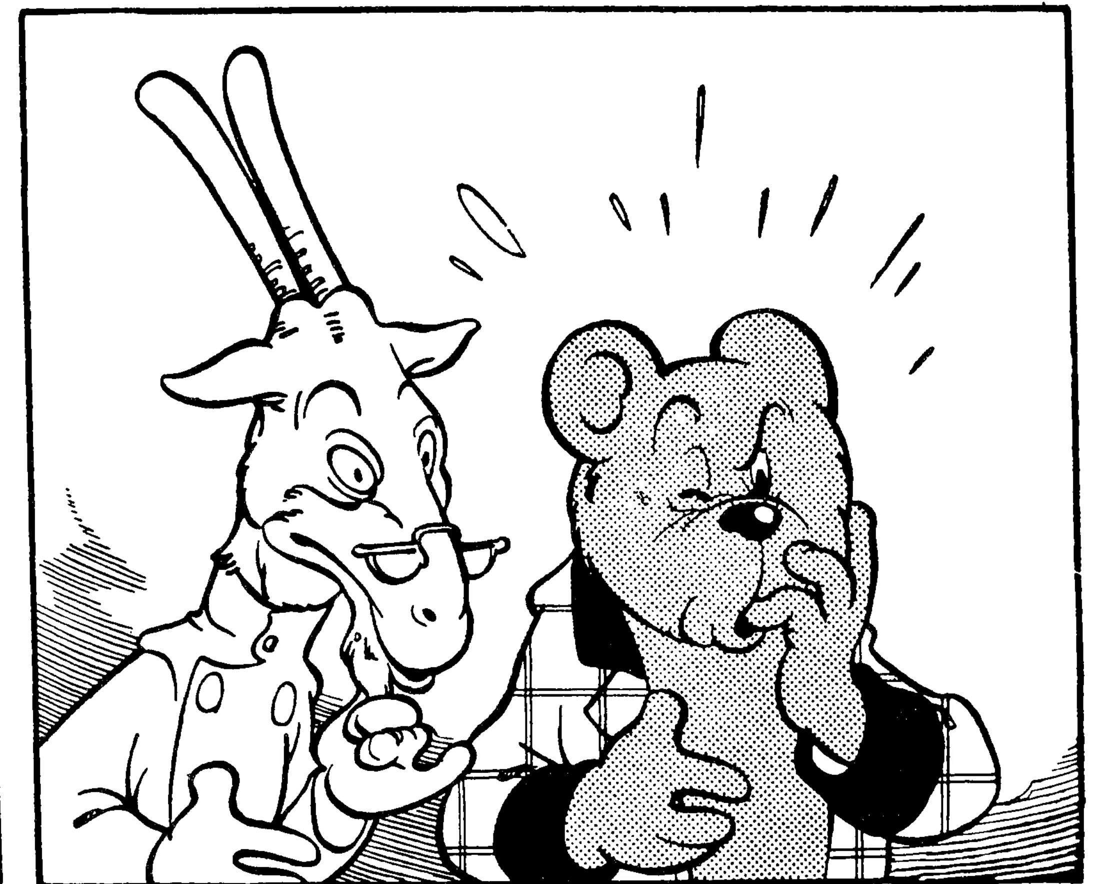

Professor Sickbock en heer Bommel stortten ter aarde, terwijl Solfertje met een ruwe lach toekeek. De geleerde bleef kreunend liggen, doch heer Ollie krabbelde snel overeind.
'Solfertje!' riep hij, 'heb je je pijn gedaan? Arm schaapje – hier is oom Ollie-Bollie, hoor! Nu is alles weer goed! Nu kan je niets meer gebeuren! Wat hebben de stoute mannen dan met je gedaan? Ach, ach, wat zie je eruit! Wat ben je groot! Heeft die lelijke professor je opgestopt?'
'Ta, ta!' bromde Solfertje, loerend op heer Bommel neerkijkend.
'Pas op, heer Ollie!' riep Tom Poes, die nu ook in de deuropening verscheen, 'hij is gevaarlijk! Het is geen kleuter, het is een monster!'

'Je moest je schamen!' riep heer Bommel verontwaardigd. 'Een monster! Dat lieve kleine kereltje een monster! Hoe kan je zo iets zeggen! Luister niet naar dat nare ventje, mijn kleine ukkepuk! Ga maar met oom mee, dan zal ik een lekker papje voor je klaar laten maken...'
Maar Solfertje luisterde niet naar die zoete taal. Hij had een paar vuilnisbakken in het oog gekregen en nu stootte hij met een ruw gebaar heer Ollie van zich af. 'Ta, ta,' gromde hij, een van de vaten grijpend. 'Ta,ta.' Toen ging hij zitten en begon gulzig de inhoud van de emmer op te eten...

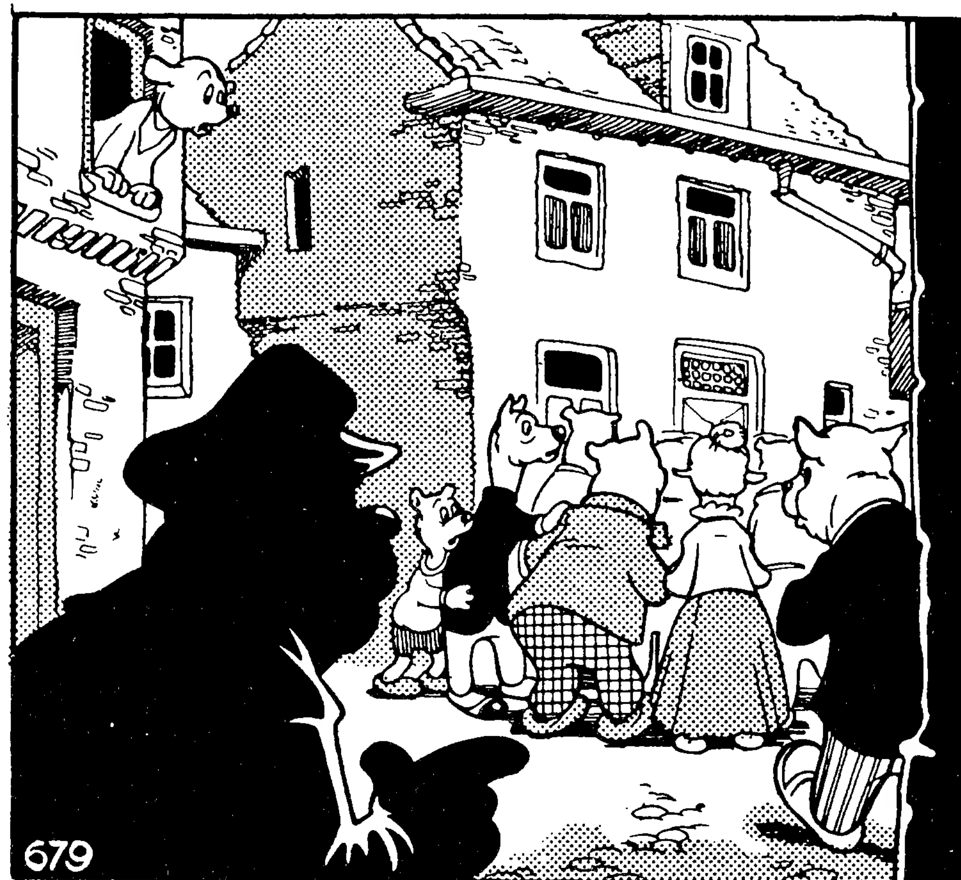
Heer Bommel probeerde een poosje vergeefs om Solfertje van de vuilnisbakken weg te krijgen. Maar toen dat niet lukte, en hij een paar maagstoten van de kleuter had gekregen, trok hij zich verslagen terug. Professor Sickbock was intussen ook weer een beetje tot zichzelf gekomen en krabbelde overeind.

'Een droeve toestand, vriend Bommel!' merkte hij op toen Solfertje op de glazenwasserswagen klom en een wiel begon te verorberen. 'Ik moet u zeggen, dat ik mij ernstig bezorgd maak over de situatie van de patiënt! Het geval is mij uit de handen gelopen door de onverstandige maatregelen van uw jonge vriend Tom Poes! Zoals ik reeds opmerkte, hij heeft zich even dom gedragen als u dat zou hebben gedaan.'

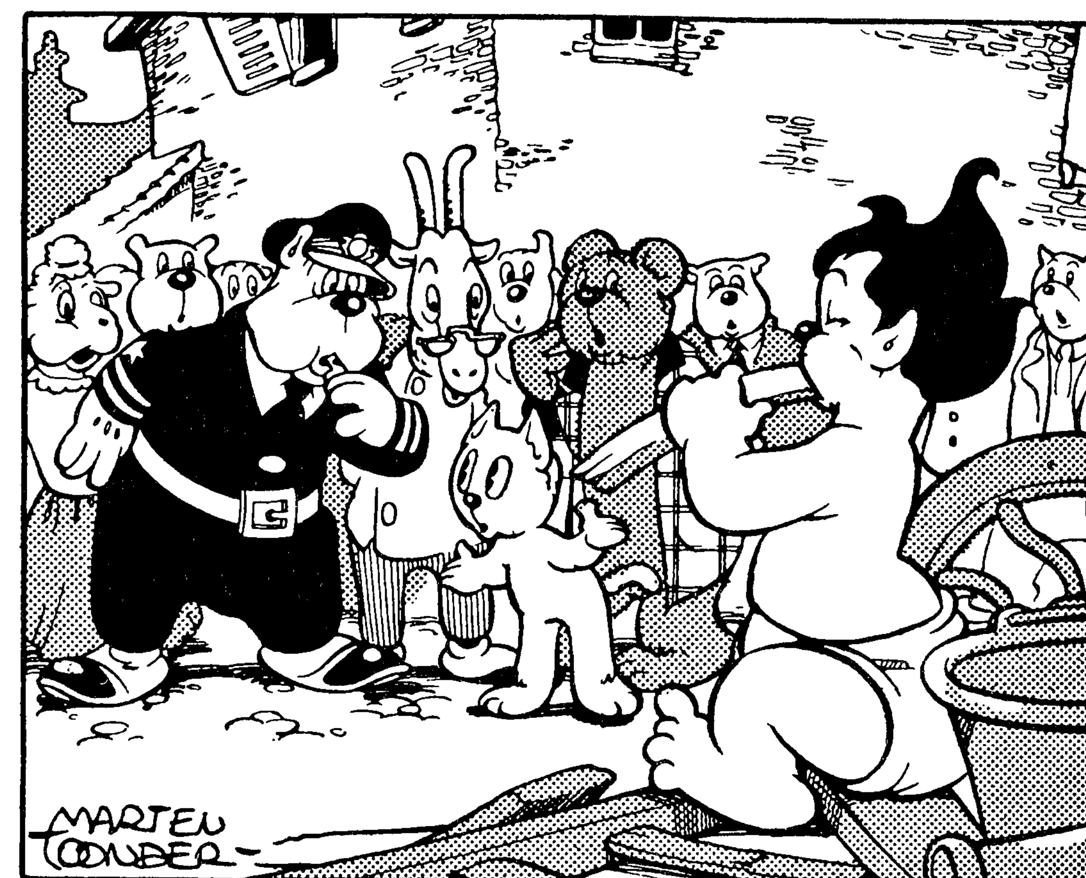
'Ja, eh... wa-wat?' riep heer Ollie. Dom? Wie? Ik? U moest u schamen om me te beledigen, terwijl die peuter zijn tere maagje bederft door het eten van een ladder. Doe toch iets! Er moet iets gedaan worden, bedoel ik!'

'Inderdaad!' gaf Sickbock toe, 'er moet iets gedaan worden! Het eten van hout is, volgens mij, hoogst bedenkelijk voor de patiënt! Het diëet, dat ik voor hem had vastgesteld, bestond uitsluitend uit ijzerhoudende stoffen – een roestsoepje, een enkel potkacheltje en wat railsjes toe... Wat hij nu tot zich neemt is hoogst schadelijk voor hem, dat is mijn diagnose.'

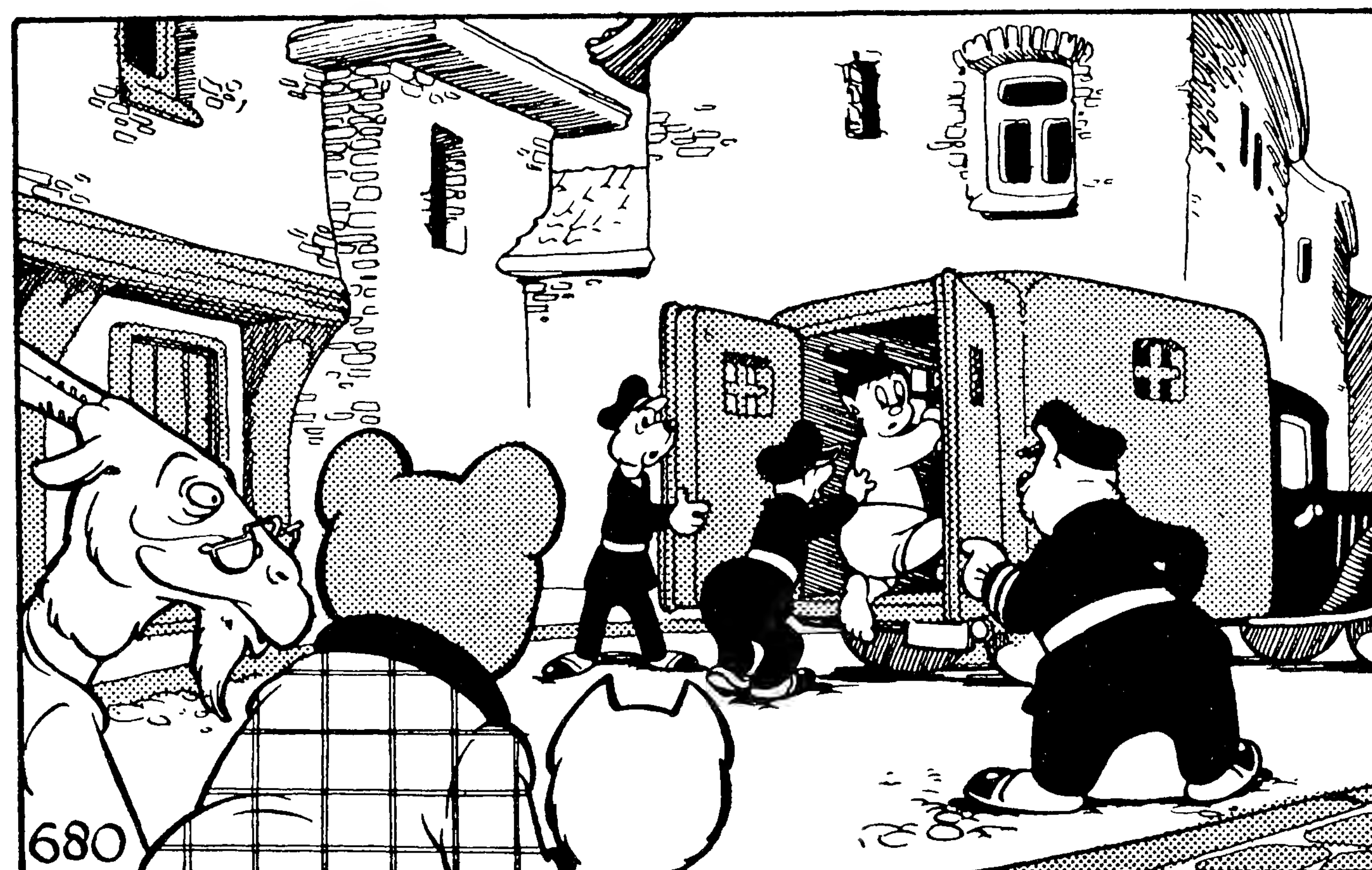
'Wat een geklets!' dacht Tom Poes, die op een afstandje zat af te wachten wat er verder gebeuren zou. 'Dit is natuurlijk de narigheid waarover in dat oude boek gesproken word... en het ergste is, dat ik zelf er nu de schuld aan heb. Ik zal het weer moeten oplossen ook... maar hoe?'

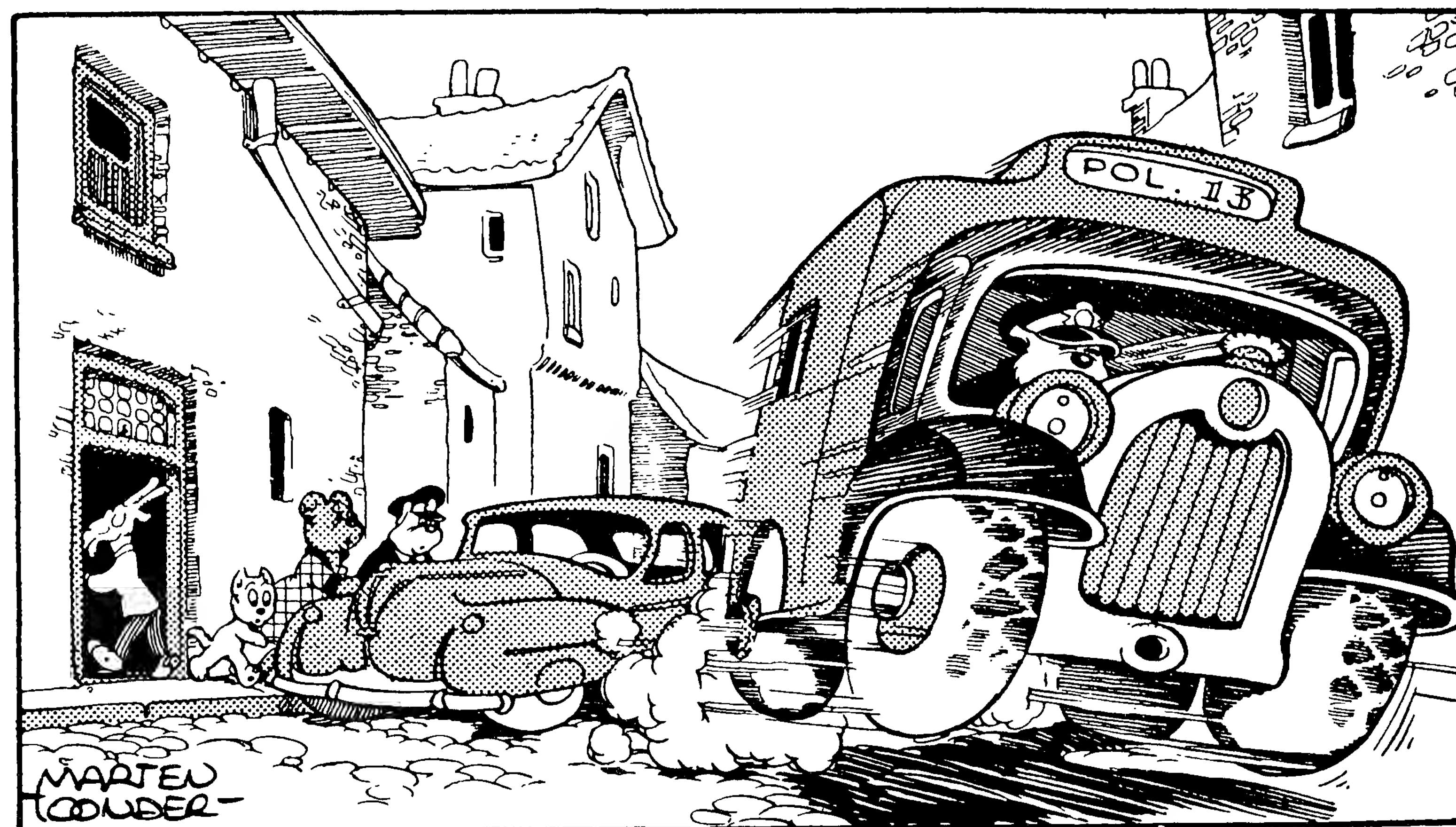

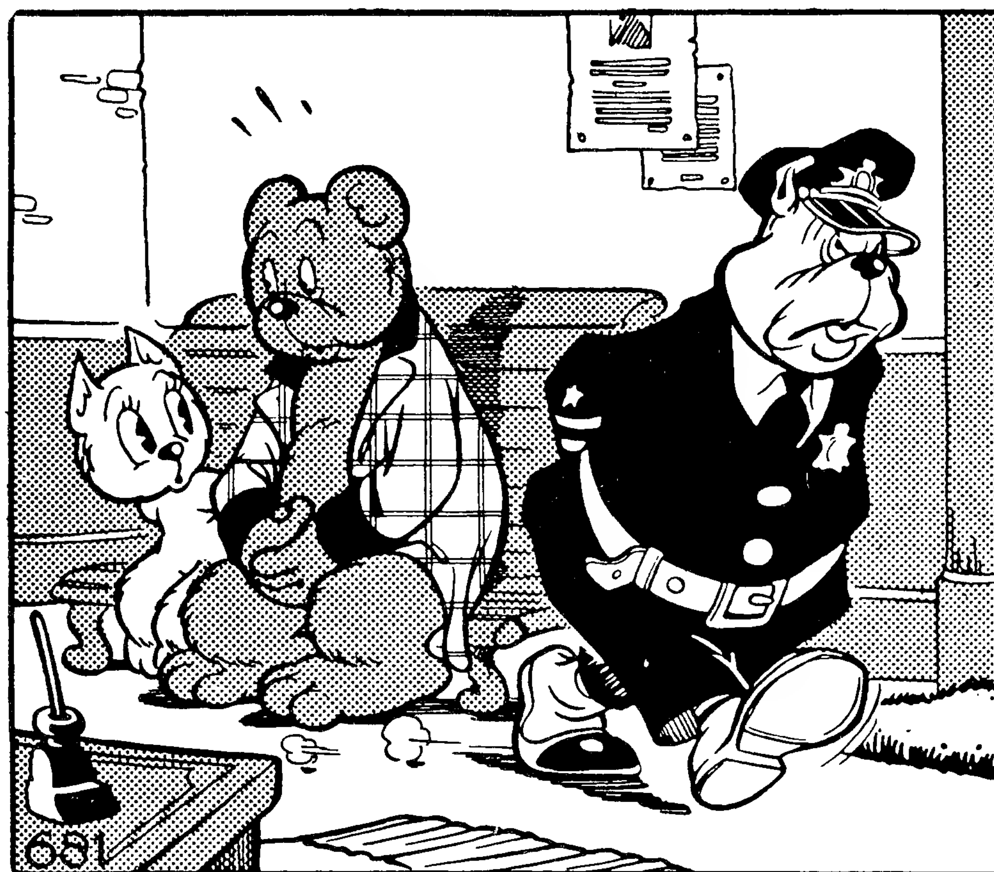
Commissaris Bulle Bas – de immer bezige politieman – was op weg naar huis na een vermoeiende dag op zijn bureau. Onderweg werd zijn aandacht getrokken door een kleine menigte, die samendromde in een kleine zijstraat.
'Alweer een samenscholing,' mompelde de ambtenaar. 'Hm, onrustige tijden tegenwoordig. Zal wel weer een staking zijn. Maar dat gaat zo maar niet op de openbare rijweg! De rijweg is er voor verkeersborden en daarmee uit! Orde moet er zijn!
Zo mompelend drong hij zich door de omstanders heen en stond toen plotseling tegenover de ruïne van de glazenwasserswagen waarop Solfertje luidruchtig zat te eten.
'Wat is hier te doen?' riep hij. 'Wat betekent dit? Hm? Wat stelt dit voor?'
'De een of andere kermisklant, denk ik!' legde een van de omstanders uit.
'Een vuurvreter!' riep een andere.
'Hij heeft niet genoeg kleren aan!' sprak een derde. 'Het moest niet mogen!'
'Het mag ook niet!' besliste de politieman. 'Ik zal er een einde aan maken!' En hij blies op zijn politiefluitje.
'Allemaal onzin!' riep heer Bommel. 'Het is alleen Solfertje maar!'
Maar niemand luisterde naar hem...

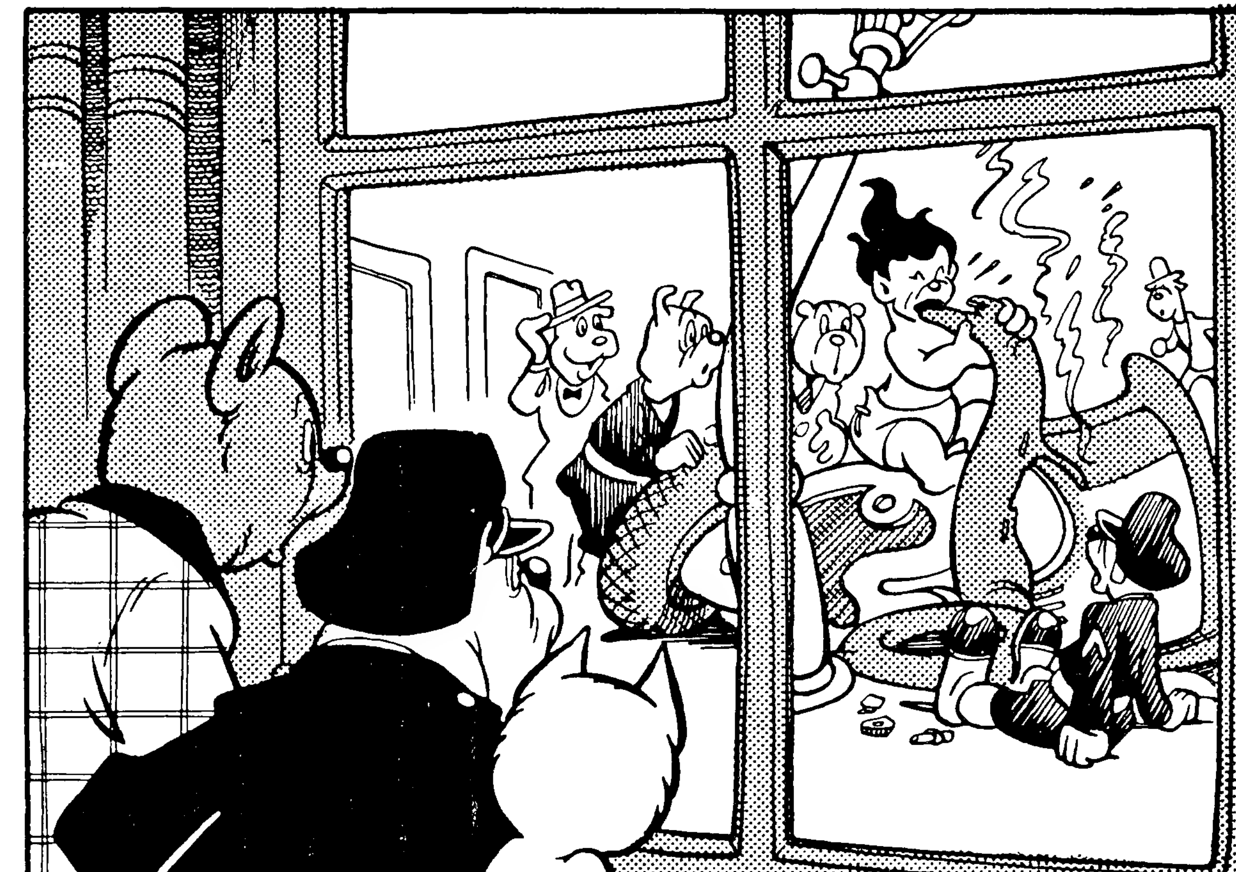

Toen commissaris Bulle Bas op zijn fluitje had geblazen verschenen er al gauw een aantal politie-agenten ter plaatse die bevelen in ontvangst namen en zorgden, dat er een overvalwagen verscheen.
'Wat gaat u nu doen?' vroeg heer Bommel, toen Solfertje door enkele potige agenten naar binnen werd geduwd. 'Waarom arresteert u die kleuter?'
'Als dat een kleuter is, ben ik ook een kleuter!' snauwde de commissaris.
'Ik heb zo langzamerhand genoeg van dit gedoe met die Solfer of hoe hij heet! Ik ben van plan om dit nu eens haarfijn uit te pluizen. De laatste dagen is er niets dan onrust door die opgesloten slungel en dat kan ik niet toelaten. Doe me het genoegen en gaat u mee naar het bureau. Ja, en Tom Poes ook. Ik wil er nu alles van weten!'

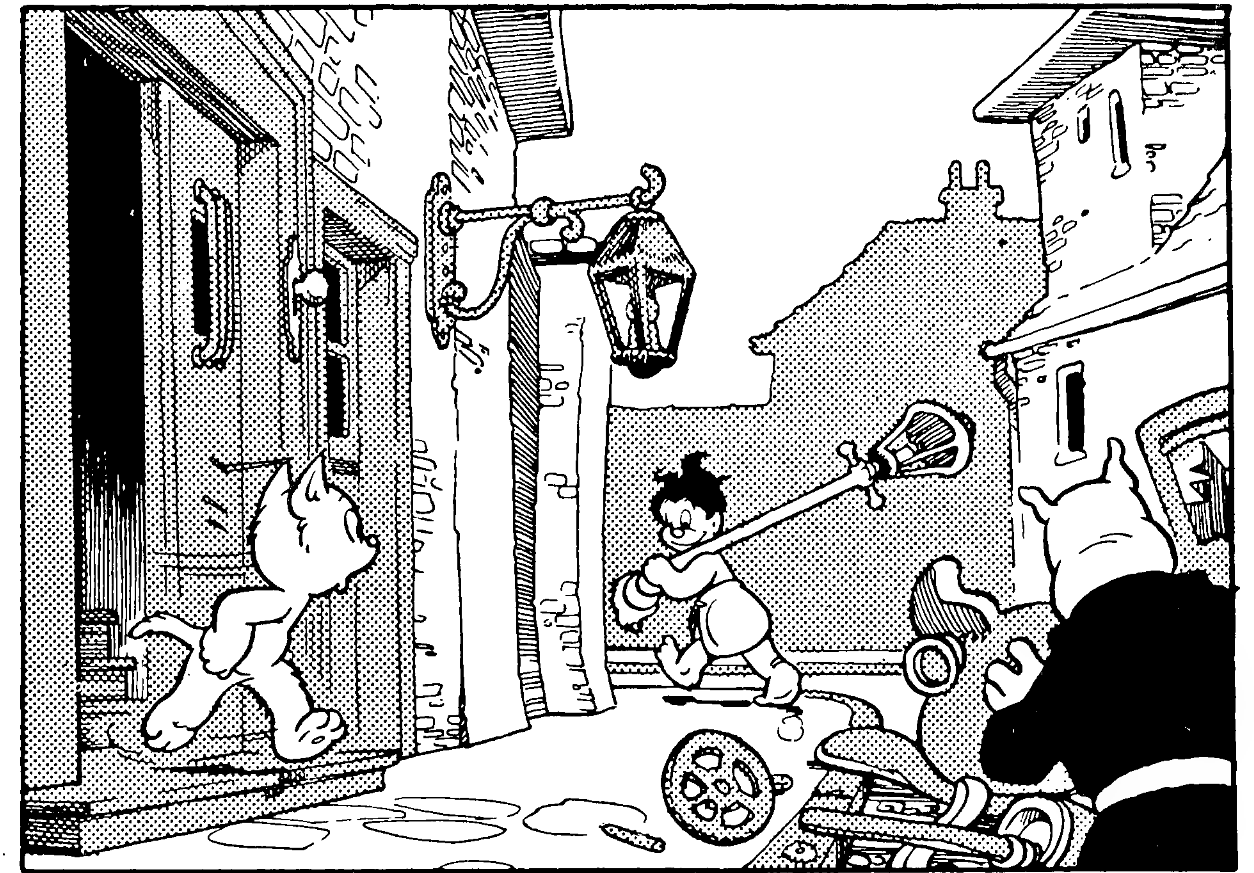
'Dat is zeer juist gezien!' merkte Sickbock op. 'Ge zijt een wakker ambtenaar, commissaris! Aan u is mijn belastingbijdrage goed besteed, merk ik. Welaan, ik trek mij nu weer terug in mijn bescheiden studeervertrek om verder te kunnen werken aan de vooruitgang van de beschaving. Ik ben een eenvoudig geleerde, maar ik ken mijn plicht!'
'Schurk!' riep heer Bommel, 'jij bent de schuld van alles! U moet hèm hebben, commissaris!'
'Genoeg gepraat!' zei Bulle Bas. 'Stap in die auto, Bommel! Als we die professor werkelijk moeten hebben weet ik hem te vinden. Vooruit, ik heb haast, stap in!'
Professor Sickbock stapte zijn deur weer binnen en keek met een onaangename glimlach de auto van de commissaris na...

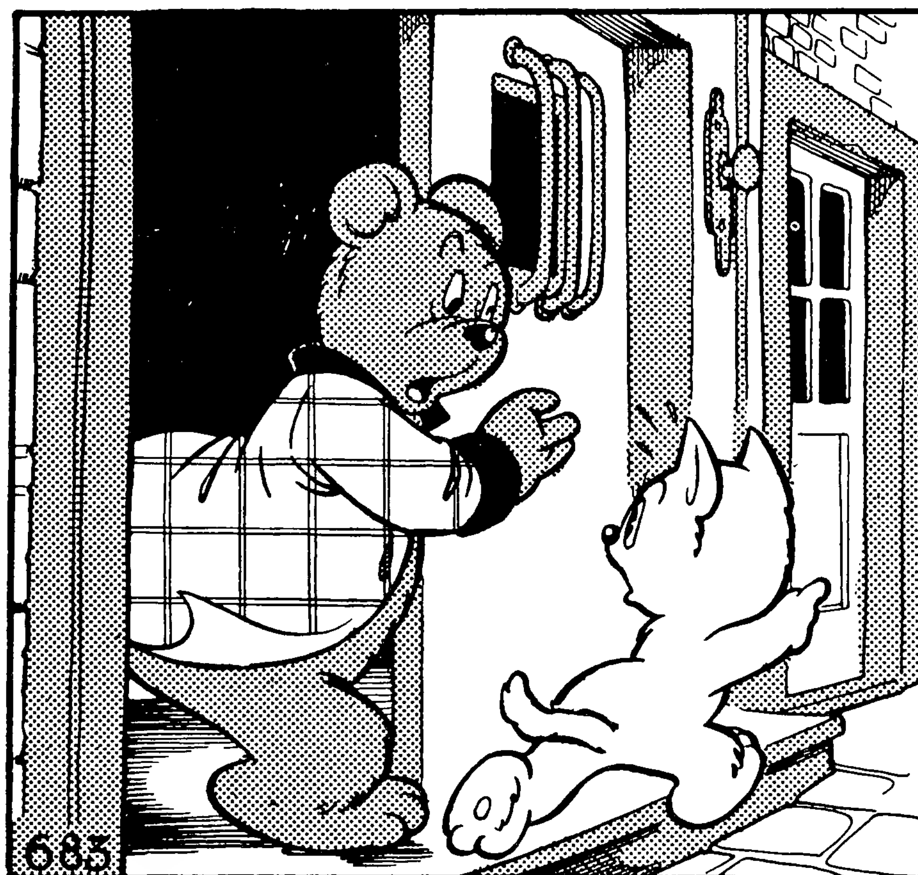

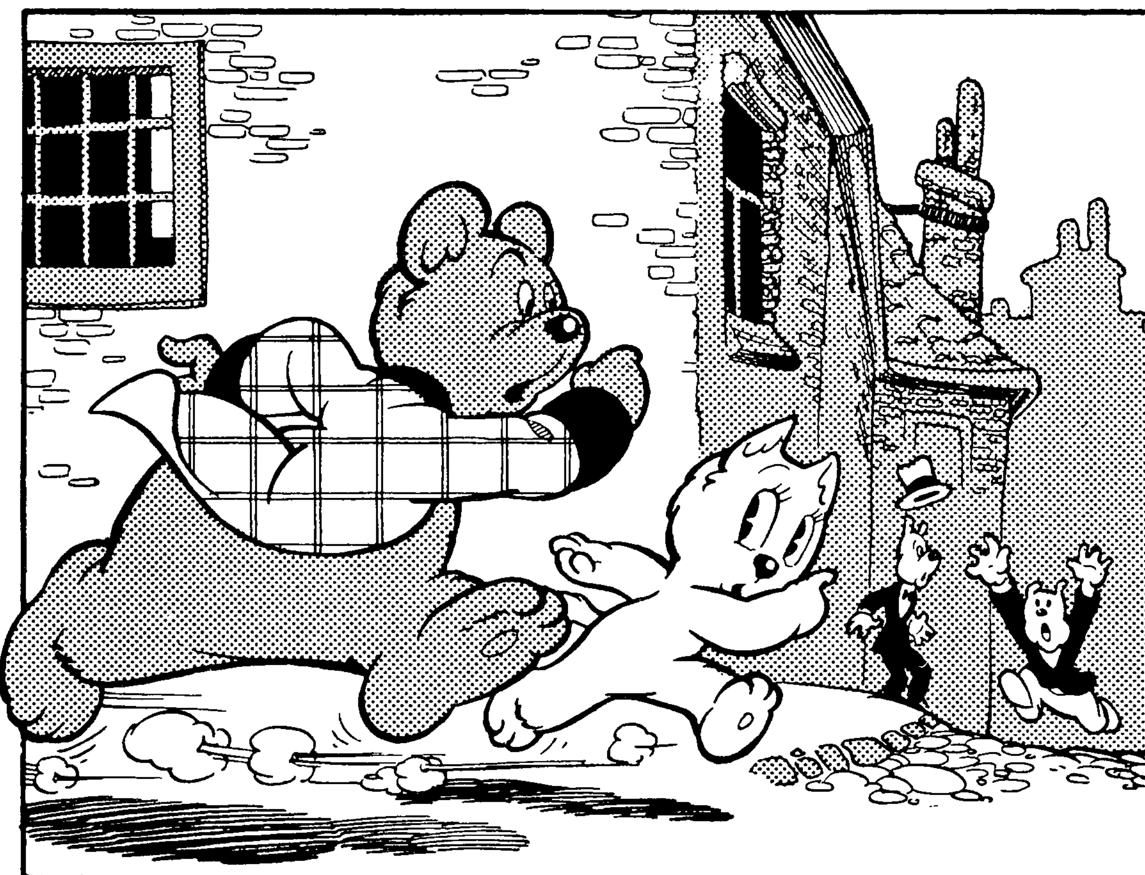
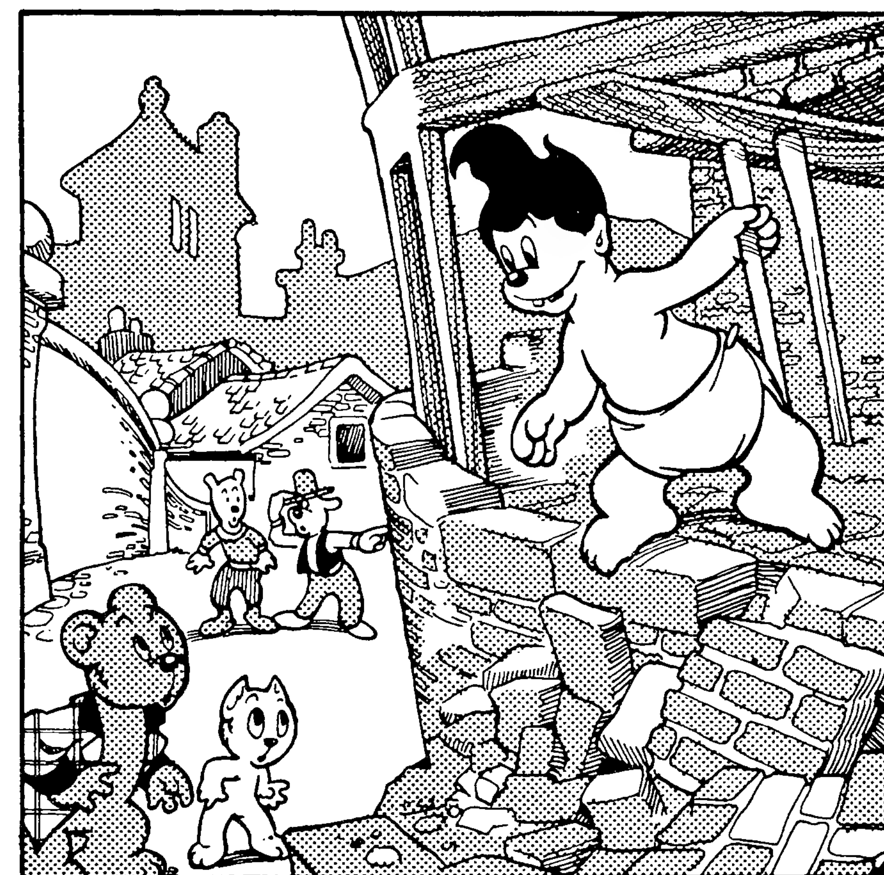
Commissaris Bulle Bas geleidde Tom Poes en heer Bommel zijn bureau binnen en bood hun een zitplaats.
'Hm, de overvalwagen is er nog niet!' merkte hij op. 'Kan ieder ogenblik komen! Hm! Ze zijn laat! Waar is die overvalwagen?'
'Ja', zei heer Bommel, 'waar is Solfertje? Dat zou ik ook wel eens willen weten! Hij is voor ons vertrokken! En ik zou ook wel eens willen weten wat de politie nu eigenlijk doet om misdadige geleerden te straffen!'
'We moeten het hoofd niet verliezen!' zei Bulle Bas ernstig. 'De wagen kan nu ieder ogenblik hier zijn, hij had hier al moeten wezen, om precies te zijn. Ik begrijp niet... Hm... Kalm blijven!'
'Als u maar weet, dat u de schuld krijgt, als er iets verschrikkelijks gebeurt!' zei heer Bommel zenuwachtig. 'Zou er iets met die wagen gebeurd zijn, commissaris?'
'Kalm blijven!' riep de commissaris geprikkeld. 'Dat gepraat hier verveelt me! Stilte op dit bureau! Er is natuurlijk niets met die wagen gebeurd! Natuurlijk niet! Hoewel ik niet begrijp waar hij ergens uithangt! Wat zijn dat voor toestanden? Waarom is die gevangenwagen nog niet ter plaatse?'
'Dat zou ik ook wel eens willen weten!' riep heer Bommel op schrille toon. 'Waarom is die wagen er niet, vraag ik...'
'Stilte!!' donderde Bulle Bas. 'Rustig! Kalm blijven! Kan ieder ogenblik komen! Geen woord meer! Er is hier nog nooit een overvalwagen zoek geraakt! Ik duld eenvoudig geen slordigheden! Ik...'
Op dat moment klonk er buiten het hijgende geluid van een motor, die zijn uiterste best deed, onmiddellijk gevolgd door een knal en een luid gerinkel. Voorafgegaan door Bulle Bas sprongen Tom Poes en heer Bommel op het raam af en zagen toen vóór zich, op de straat een verschrikkelijk tafereel...

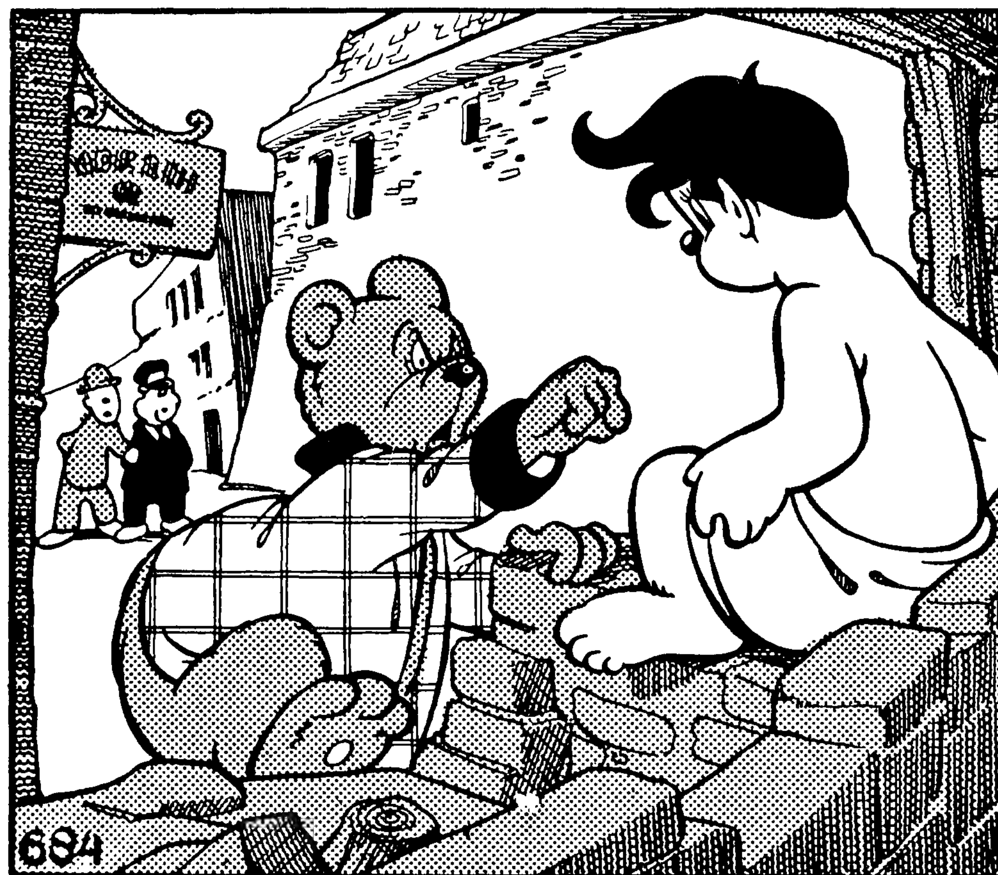

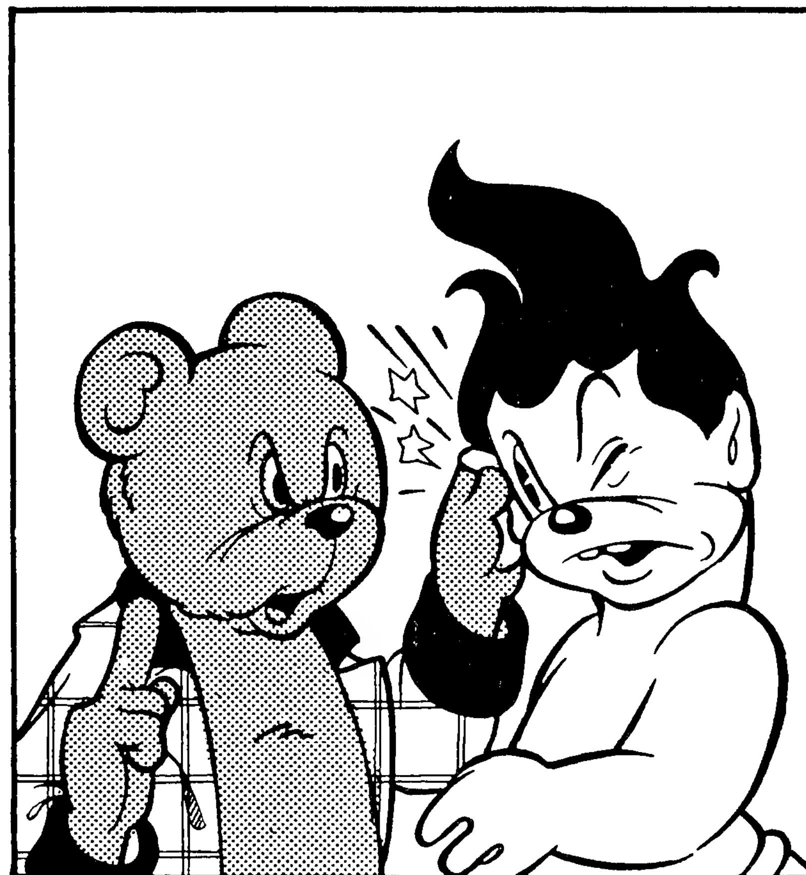
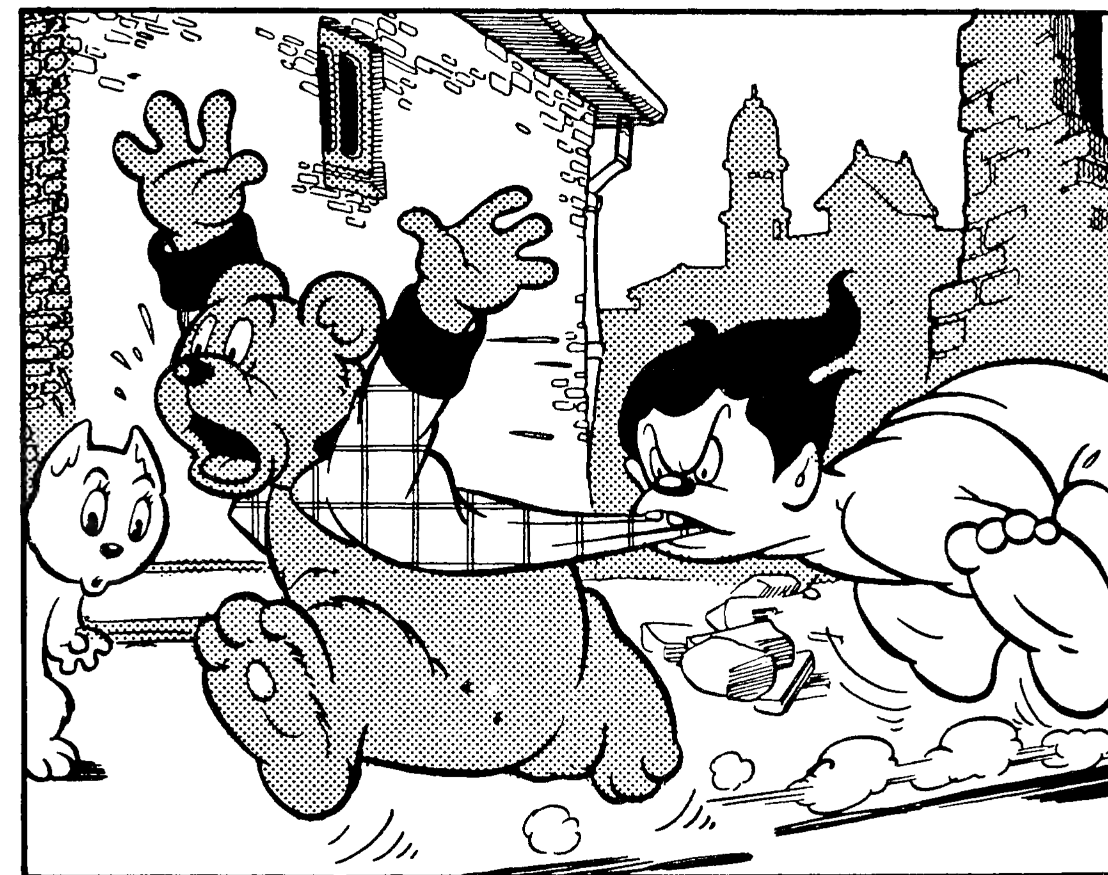
De deur van het vertrek werd opengeworpen en een danig gehavende politie-ambtenaar stond op de drempel.
'Brigadier Knarsters meldt de aankomst van de arrestant Solfer!' meldde hij netjes.
'Zeur niet!' bulderde de commissaris. Wat is er aan de hand!? Spreek op!
Waar is de arrestant? Wat is er met de wagen gebeurd? Kalm blijven!
'We reden naar het bureau, commissaris!' begon de brigadier.
'Dat weet ik!' tierde Bulle Bas. 'Het moet er nog bijkomen, dat je een plezierritje was gaan maken! Wat is er gebeurd, dat wil ik weten! Vertel op, man en blijf kalm! Vooral rustig blijven!'
'Jawel, commissaris!' zei de brigadier beleefd. 'We reden dus naar het bureau, maar halverwege ontdekte de chauffeur, dat de wagen vreemd begon te doen. Hij dacht, dat er een mankementje aan de motor was en reed dus kalm door. Maar hier vlak voor de deur zakte het hele achterstuk uit elkaar. En bij onderzoek bleek, dat de arrestant Solfer gedurende de rit het grootste deel van de auto had opgegeten. En toen...'
'Ezels!' loeide de commissaris. 'Schurken'. 'Opgegeten! Auto opgegeten! Kalm blijven! Rustig blijven! Brigadier Knarsters!'
'Jawel, commissaris!'
'Je krijgt een drukker!' Begrepen? Dat kost je een streep! Waar moet het naar toe met de politie, wanneer de arrestanten hun celwagens opeten!
'Ruk in Knarsters! Rustig inrukken en kalm blijven!'
Tom Poes wachtte niet om de afloop te horen. Hij holde het vertrek uit en sprong naar buiten. Voor de stoep lag de ruïne van de politie-auto en om de straathoek verdween de figuur van Solfertje.

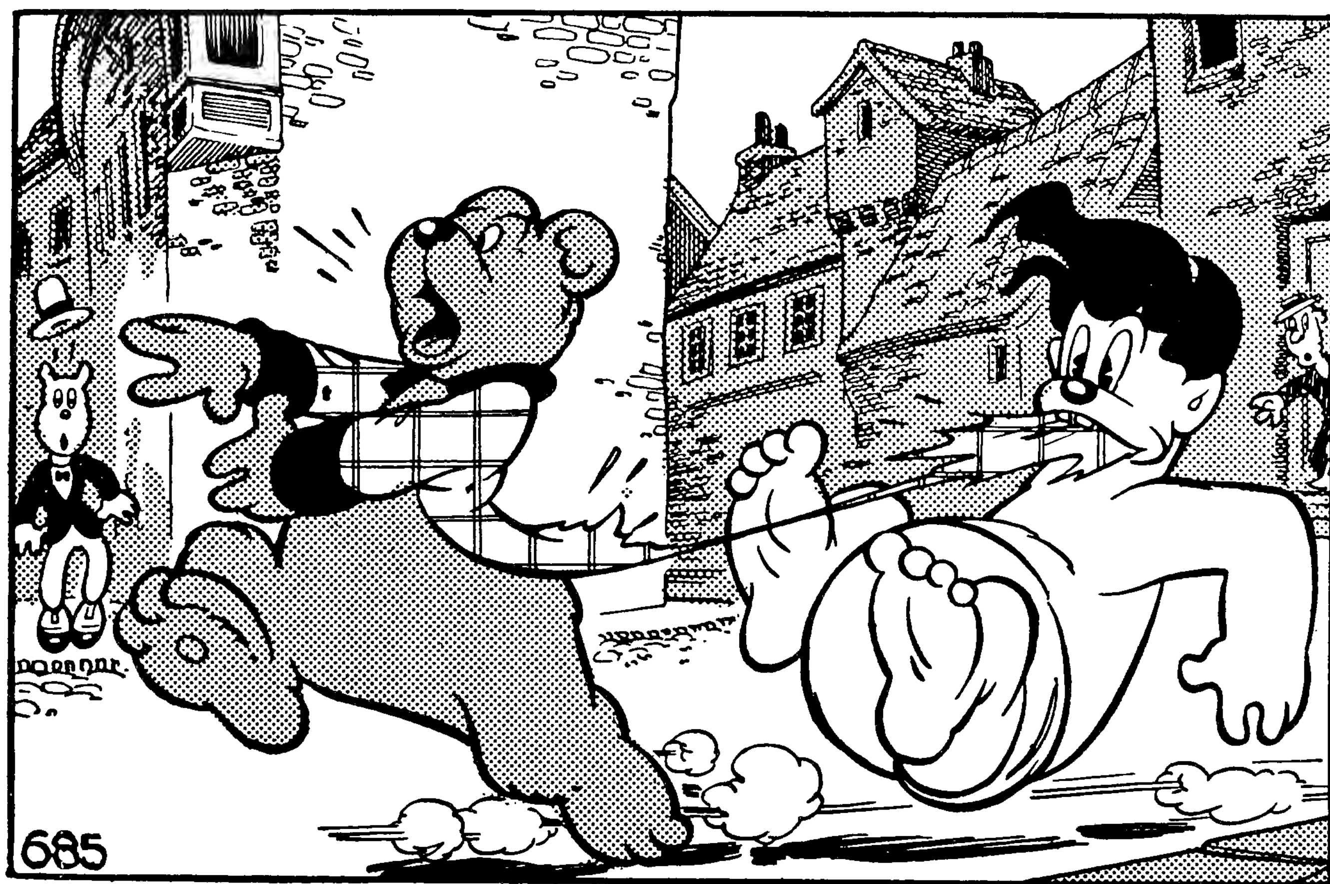

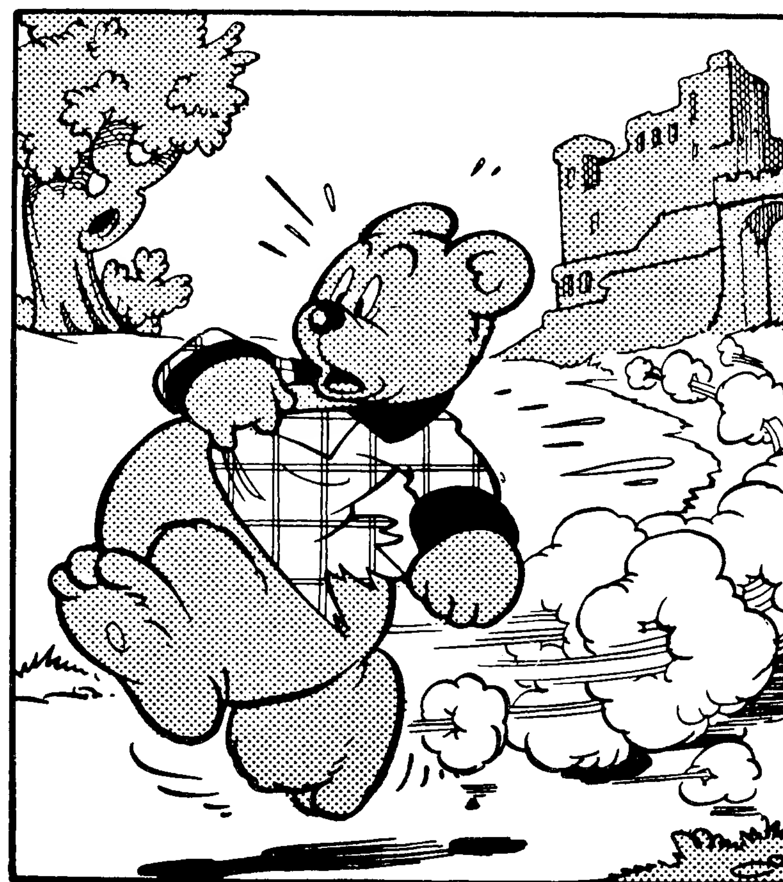
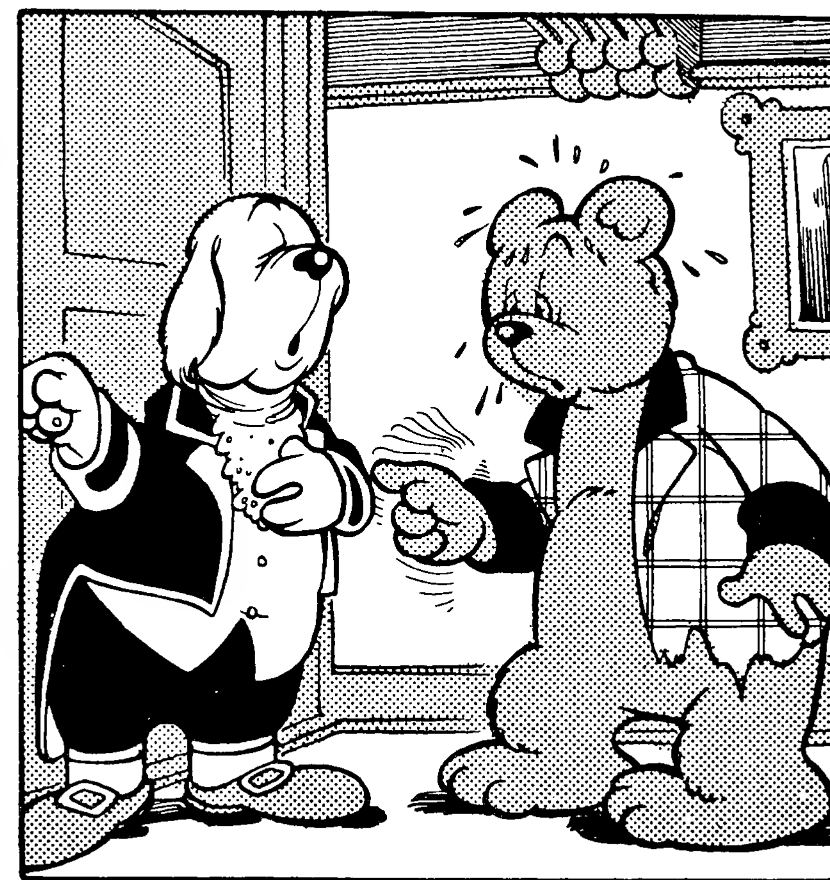
Heer Bommel maakte van de verwarring in het politiebureau gebruik om Tom Poes te volgen en snelde dus eveneens de straat op.
'Daar!' riep Tom Poes, 'daar, om die straathoek is Solfertje verdwenen heer Bommel! Er achteraan! Vlug! Er kunnen nu allerlei rampen gebeuren!'
Heer Ollie aarzelde niet, maar zette er onmiddellijk de pas in.
Nu, het spoor van Solfertje was gemakkelijk te volgen. Verontruste voorbijgangers wezen de weg en enige voortsnellende burgers wezen naar een pleintje in de verte, terwijl ze luidkeels om politie riepen.
Op dat pleintje werd een nieuw huis gebouwd en dat is niet zo maar eens iets. Om een huis te kunnen bouwen moet men relaties hebben en papieren invullen en nog meer relaties hebben en bouwmaterialen hebben en dan enige papieren invullen en een stuk of wat relaties hebben om papieren te kunnen invullen en bovendien moet men minstens burgemeester van zijn vak zijn. Nu, al die dingen waren gebeurd en daarna waren er enkele vaklieden bij elkaar gehaald en die waren rustig gaan bouwen. Vandaag waren ze net zo ver, dat er een paar muren stonden en daarom hadden de ambachtslieden het werk even verlaten om een poosje te gaan staken.
Helaas, daardoor kreeg Solfertje zijn kans. Hij had de aanbouw beklommen, de muren gedeeltelijk gesloopt om de binten bloot te leggen en zat nu boven op de puin smakelijk te kauwen, zich van niemand of niets iets aantrekkende.
'Solfertje!' riep heer Bommel met trillende stem.
'Ta, ta', riep Solfertje blij terug...

'Solfertje!' riep heer Bommel, 'kom onmiddellijk beneden! Ik duld dat niet! Een heer beschadigt geen opbouw!!'
Maar Solfertje trok zich daar natuurlijk niets van aan. Luid smekkend zette hij zijn maaltijd voort, zonder zich aan de roepende heer Ollie te storen.
Heer Bommel werd boos. Hij trad kordaat op de puinhoop af en klom omhoog tot aan de plek waar Solfertje zat.
'Wil je wel eens luisteren als oom Bommel je roept, stoute jongen!' bromde hij, terwijl hij de opgeschoten lummel bij het oor vatte en stevig trok. 'Ik ben erg boos op je! Kom direct mee! We gaan rechtstreeks naar huis en daar ga je zonder eten naar bed!' Leg dat stuk ijzer weg en volg me! Ik...'
Verder kwam heer Bommel niet met zijn berisping. Het bleek, dat Solfertje aan zijn oren erg gevoelig was, want hij werd plotseling boos. Met een grom rukte hij zich los en deed een woedende uitval. Heer Ollie vluchtte met een schreeuw van de aanbouw af, doch het was te laat...
Solfertje had hem met de tanden bij een jaspand gegrepen en sprong nu op handen en voeten achter hem aan.

'Help!!' riep heer Bommel. 'Solfertje is dol geworden! Hij wil mij opeten! Help!

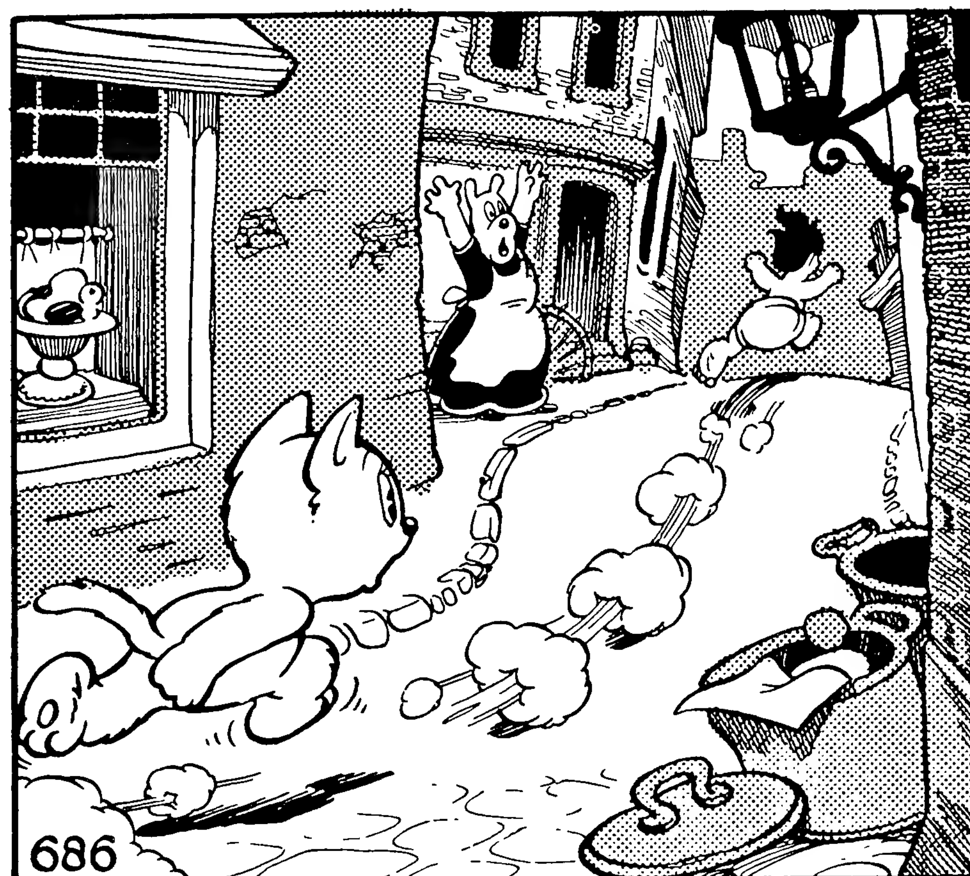
Maar er was niemand, die hem kon helpen om de eenvoudige reden, dat de angst hem zo snel deed lopen, dat hij niet in te halen was. Deze snelheid redde hem. Solfertje, die zich op handen en voeten voortbewoog werd namelijk een poosje aan het jaspand meegesleurd. Maar, hoewel heer Ollie's jassen werkelijk van uitstekende kwaliteit zijn, begon de stof toch te scheuren en op een gegeven moment tuimelde Solfertje, met een flard tussen de tanden, achterover en had het nakijken.

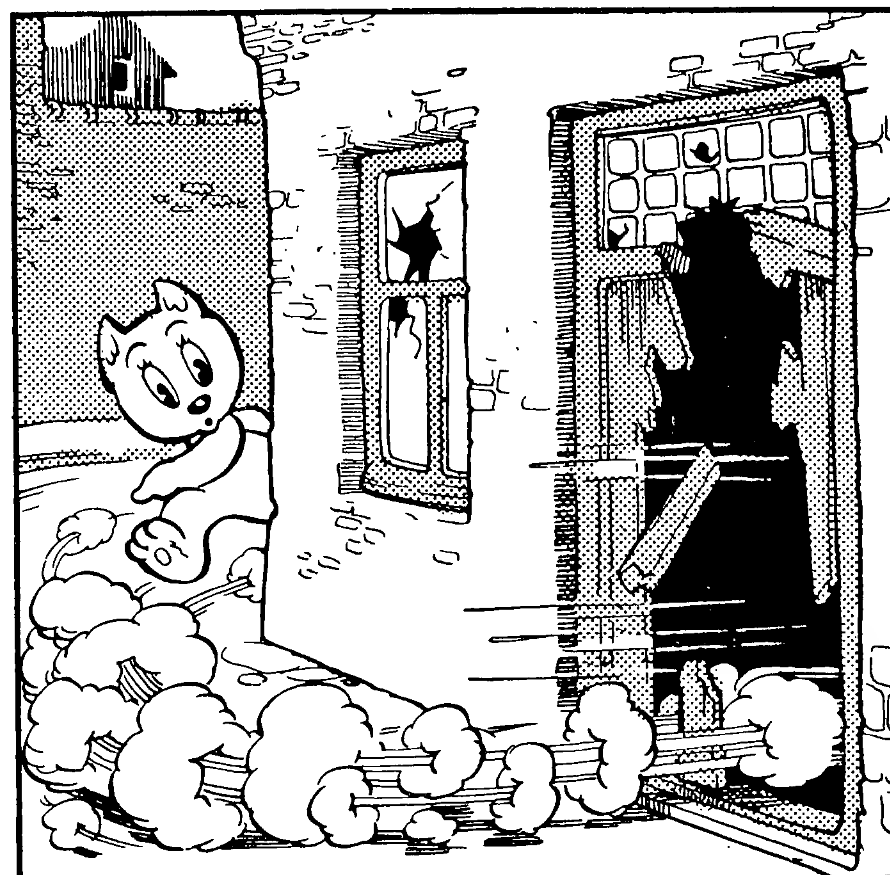
Maar meen nu niet, dat heer Bommel stilhield om op adem te komen of om verder met het vangen van zijn pleegzoon te helpen. Nee, zo is hij nu ook weer niet. Heer Ollie rende aan één stuk door, totdat hij zijn huis bereikt had en Joost de deur achter hem dicht deed.

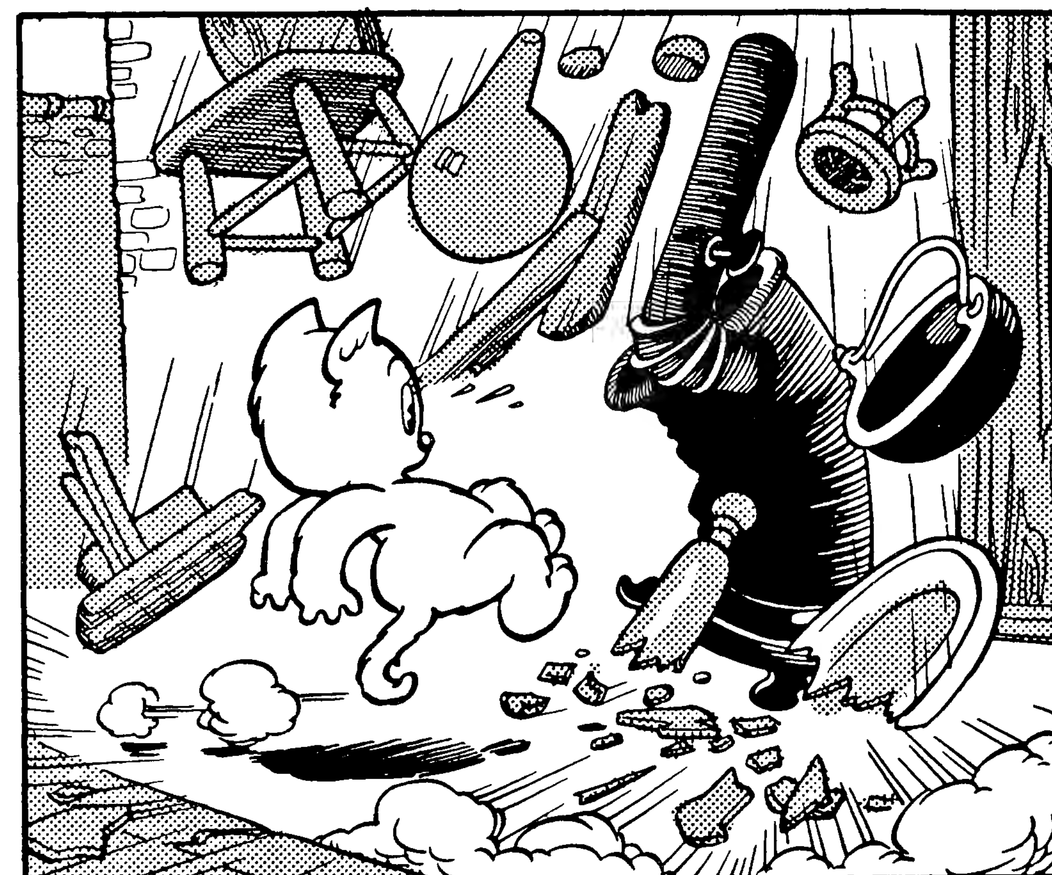
'Grendels, Joost!' hijgde hij. 'Dicht! Alles dicht! Op slot... als je... begrijpt wat ik bedoel! Ik word achtervolgd!'

'Juist, heer Olivier!' sprak Joost op deelnemende toon. 'Wie is het, met uw deelnemen? Is hier sprake van rovers, dieven, belastinggaarders of een draak, als u mij de vraag veroorlooft? Het is maar met het oog op de bewapening, ziet u?'

'Solfertje!' mompelde heer Bommel. 'Het is Solfertje! Breng mij een asperientje, Joost! En een hete kruik... als je me volgen kunt...'

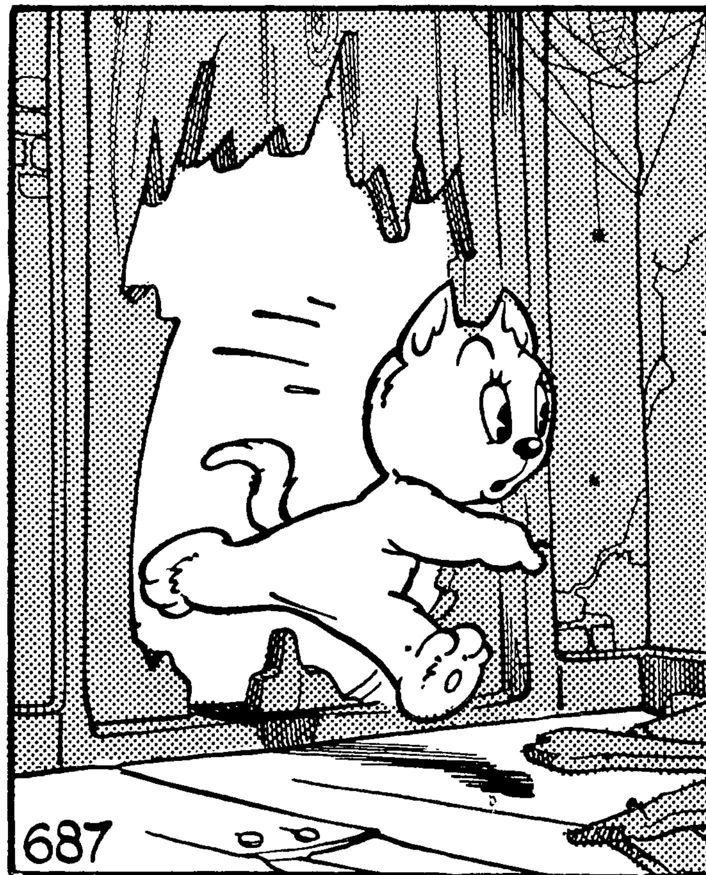

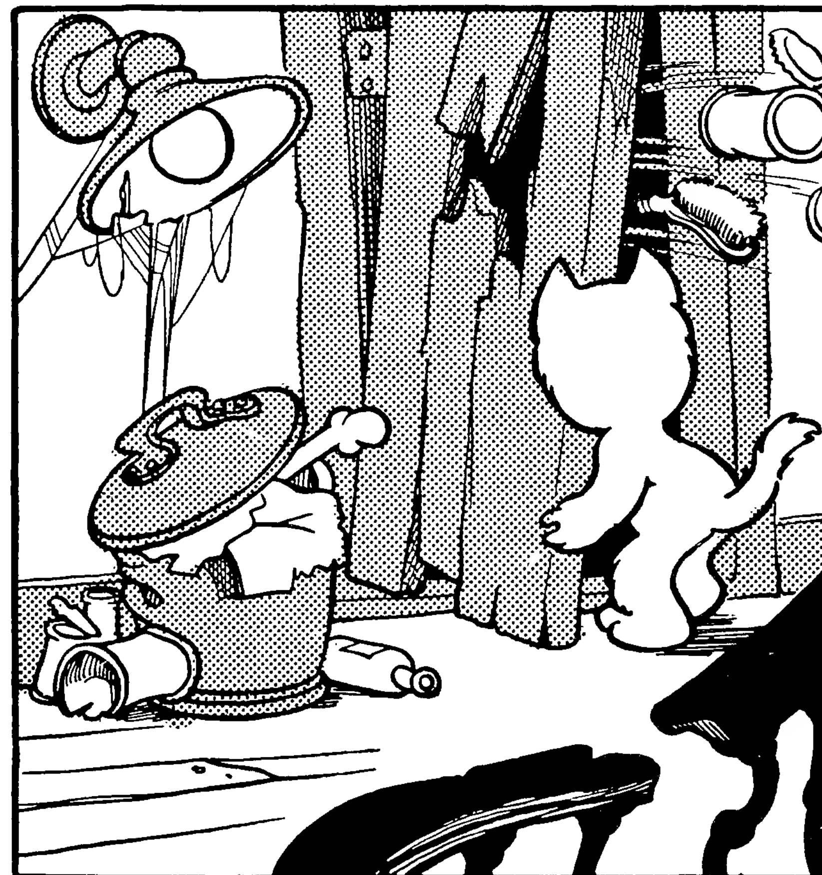
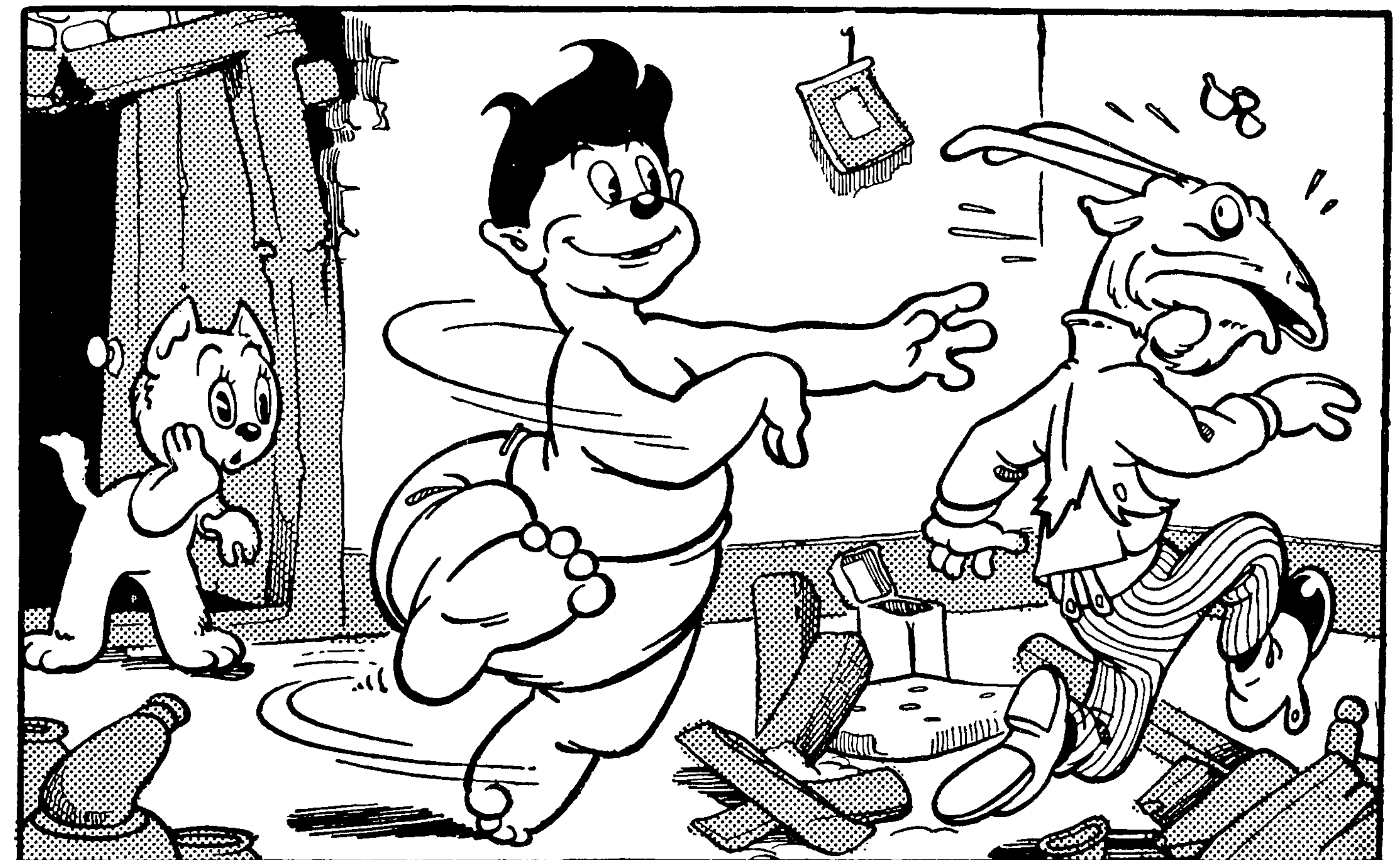

Tom Poes had de achtervolging van Solfertje echter nog niet opgegeven. Hij holde achter hem aan, ook toen heer Ollie zich in snelle draf naar zijn vesting begeven had en slaagde er in hem in het oog te houden. Dat viel overigens niet mee, want het scheen wel, dat de woede Solfertje het lopen had geleerd. En woedend was hij, daaraan viel niet te twijfelen. Het trekken aan zijn oor had alle lagere instincten in hem wakker gemaakt. (Zo noemt men het, wanneer iemand gewoon maar erg boos is) en nu was hij niet meer te houden.
Het scheen wel, dat hij een vast doel op het oog had, want zonder een enkele aarzeling sloeg hij hoeken om en stak hij zonder uitkijken kruispunten over, totdat hij in het bescheiden straatje terechtkwam waar Sickbock woonde.

Tom Poes bereikte de straathoek precies op het moment, dat Solfertje met luid gekraak door de dichte huisdeur van de professor heen stormde. Enigszins verwezen staarde Tom Poes naar de versplinterde panelen en vroeg zich af, wat hem nu te doen stond. Voordat hij echter tot een antwoord was gekomen braken boven hem de ruiten rinkelend in scherven en daarop daalde er een dichte regen van allerhande huisraad naar beneden.
Boven het lawaai van de vallende voorwerpen uit klonk de overslaande stem van de geleerde door het kapotte raam over de straat.
'Bedaar toch, manneke!' riep de stem. 'Ge zult uw eetlust bederven! Kom tot u zelve, dan zal ik u een versnapering toedienen!'
Maar het lawaai bedaarde niet...

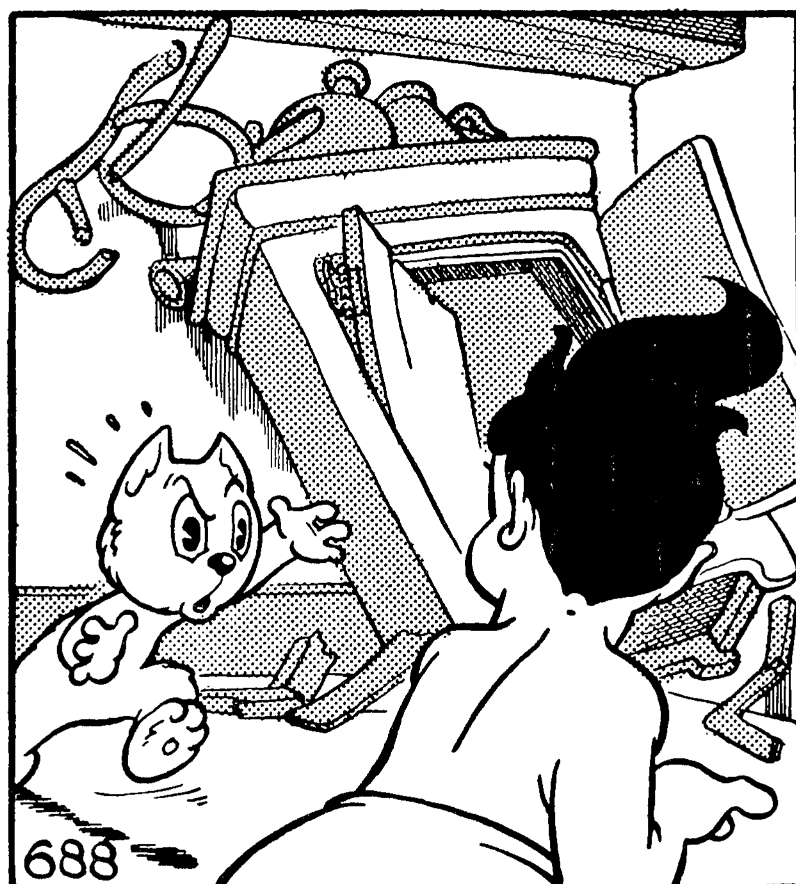

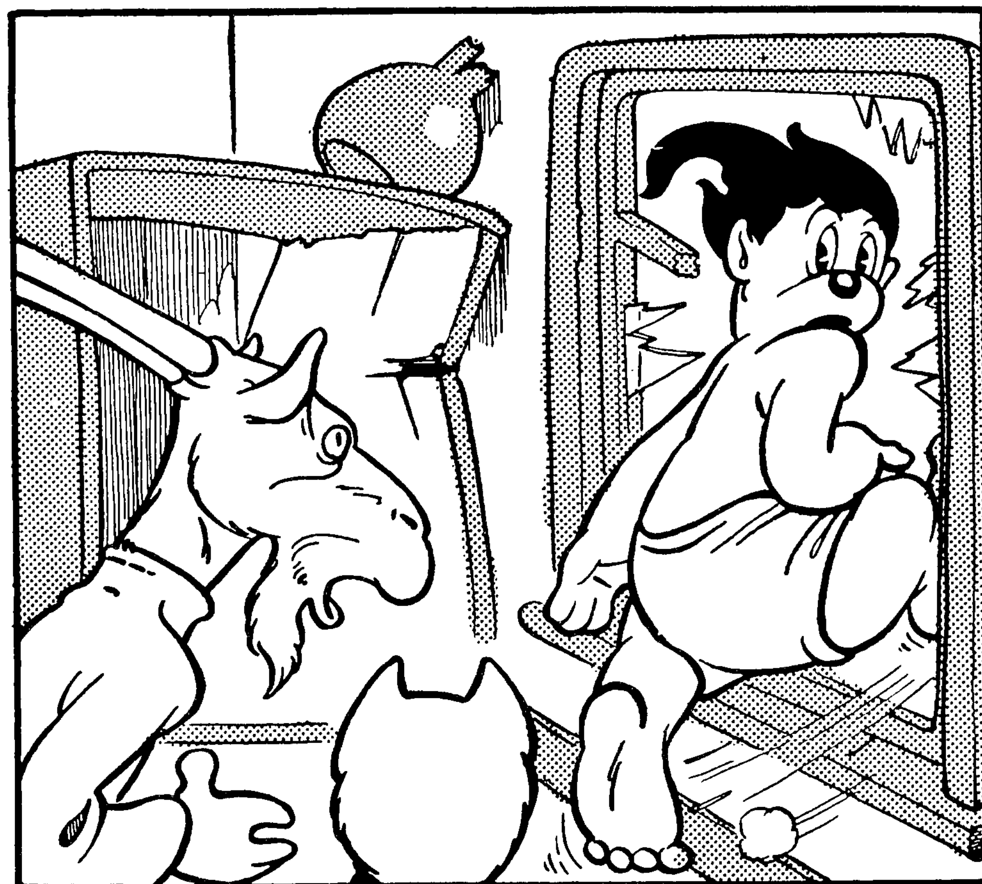
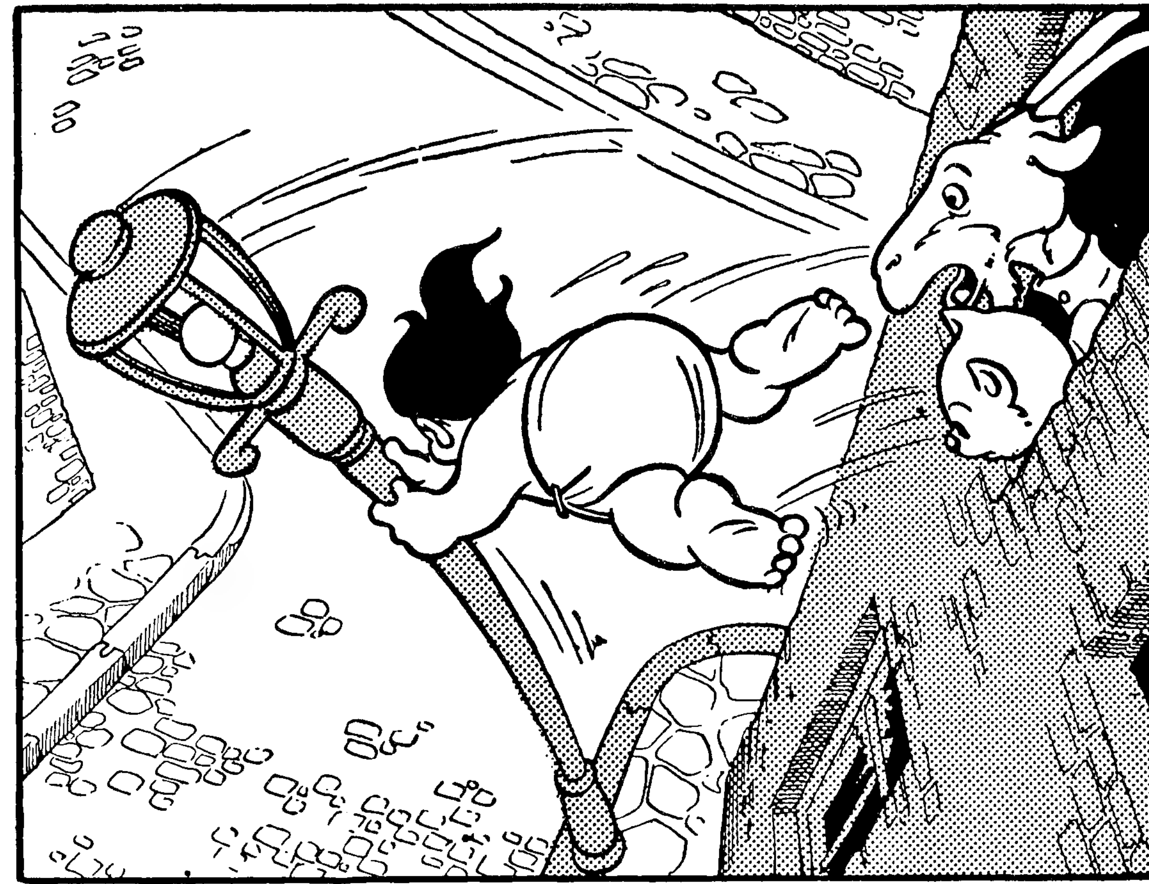
Tom Poes stond een ogenblikje met ontzetting naar het neerstortende huisraad te kijken. Maar dat duurde maar heel kort. De stem van professor Sickbock rees tot een schrille hoogte en drukte angst en ontstemming uit. Tom Poes besloot dan ook om niet langer te aarzelen. Hij snelde door het versplinterde paneel van de buitendeur naar binnen en holde de trap op. Boven was het tumult nog erger aan te horen. Van achter de deur klonk de overslaande stem van de professor en het hese gekrijs van Solfertje, zo nu en dan afgewisseld door luid gerinkel en gekraak wanneer er weer iets van de inventaris verbrijzelde.

Tom Poes opende de deur en gluurde om een hoekje. Een verschrikkelijk toneel ontrolde zich voor zijn oog. Sickbock galoppeerde met een tot flarden gescheurd jasje om de resten van zijn meubels heen, achtervolgd door Solfertje.

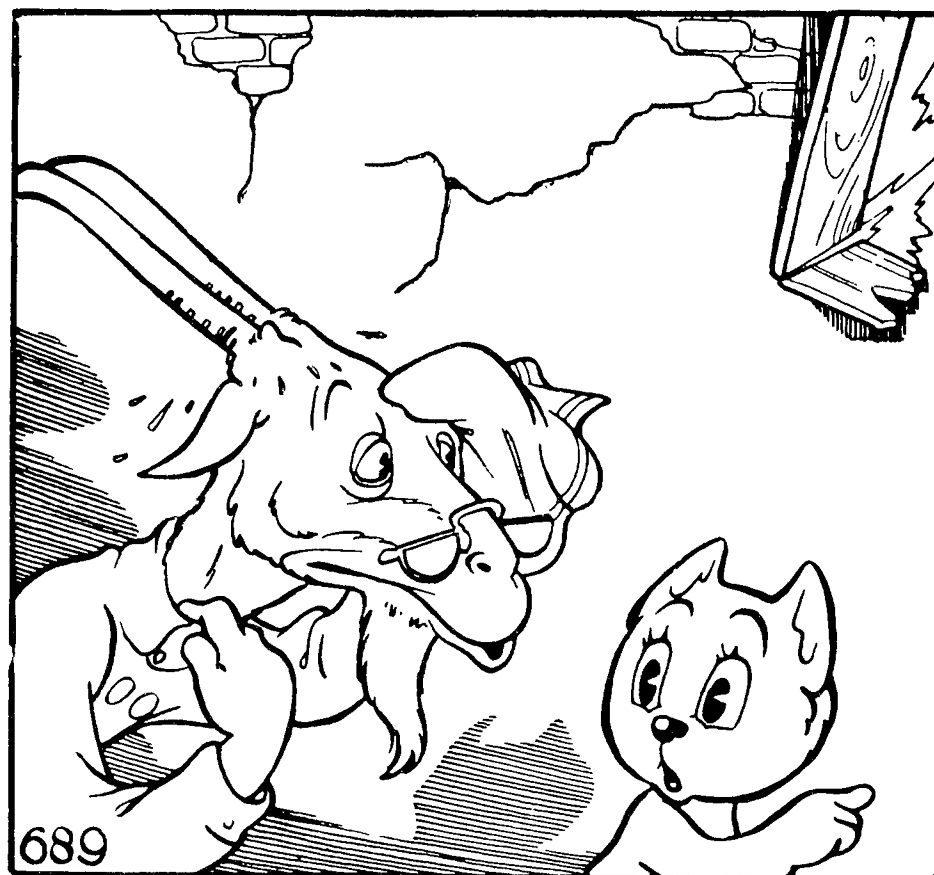
'Laat dat!' krijste de geleerde. 'Het is niet gepast! Men moet... een... gestudeerd... intellect... umpf... niet opjagen... ooo... Ge verstoort mijn... gedachtengang... Help!! Pas op!! Ge breekt mijn... klasterretort! Daar nu... ach-ach! Ei-ei!!'

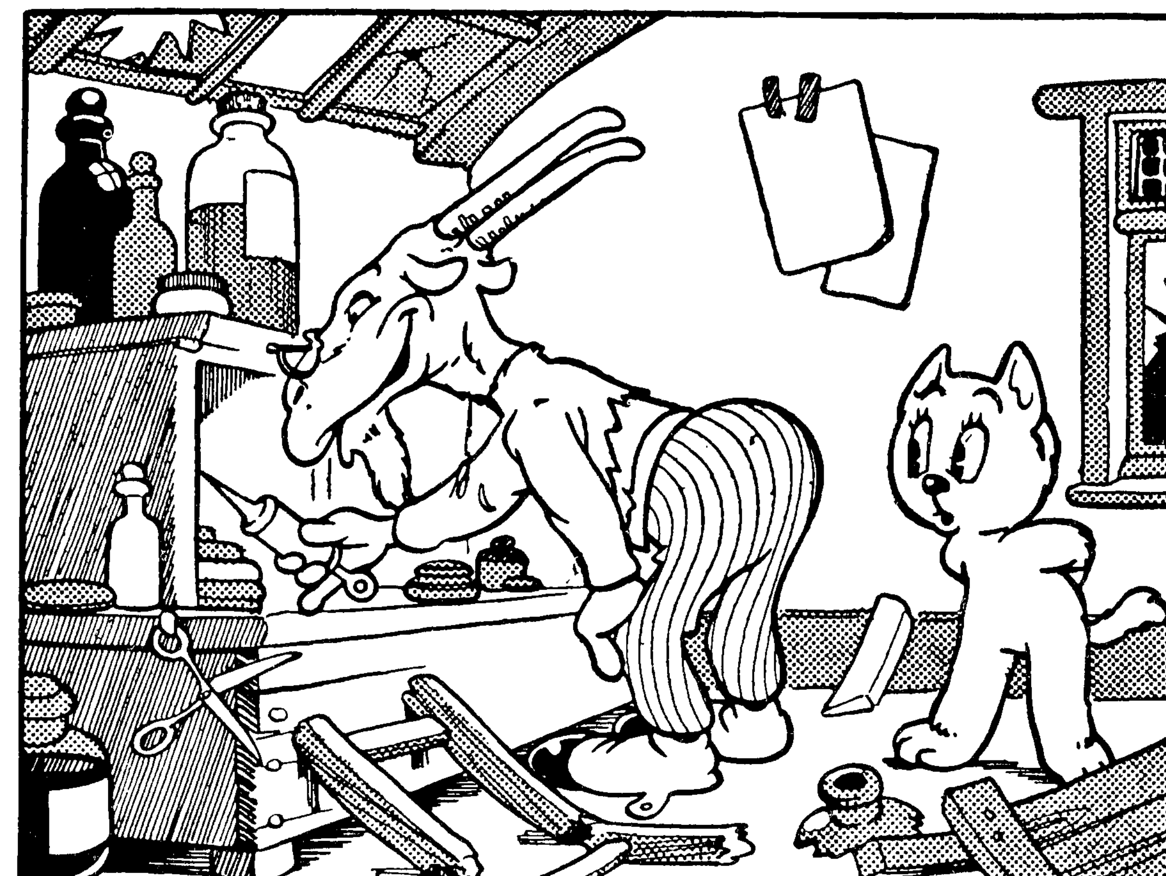
Nu kan ieder trouw lezer van deze ware verhalen weten, dat Tom Poes helemaal niet erg op professor Sickbock gesteld is. Integendeel. Hij vindt hem een gewetenloos, schurkachtig soort geleerde. Maar dat neemt toch niet weg, dat dit hem te ver ging en dat hij besloot Sickbock te helpen...

Tom Poes wist helemaal niet, op welke manier hij Sickbock zou kunnen helpen en hij begreep heel goed, dat dat helemaal niet zo eenvoudig zou zijn. Maar er was geen tijd om na te denken en daarom sprong hij onbevreesd het vertrek binnen.
'Kom hier, Solfertje!' riep hij. 'Je krijgt een bord pap van me!'
Of het nu kwam door het idee van de pap, of door het schrikken van Tom Poes' plotselinge verschijning, of van zijn hard roepende stem, of gewoon maar omdat hij iets anders plotseling leuker vond zullen we nooit weten, want Solfertje kan nu eenmaal niet praten. Maar zeker is in ieder geval, dat hij met een luid 'Ta-ta' door het raam sprong. De glazen tuimelden rinkelend naar beneden en een grote ster in het venster duidde de plaats aan, waar hij verdwenen was.
'Ei, ei,' mompelde professor Sickbock, nieuwsgierig het hoofd buiten het venster stekend. 'Tjonge!' vulde Tom Poes aan, zijn voorbeeld volgend.
Solfertje had echter zijn sprong goed gekozen. Hij dook op een lantaarnpaal aan, greep deze met beide handen en boog hem dubbel, tot hij veilig op de grond beland was.
'Ongehoord!' siste de geleerde. 'Hoe is het mogelijk? Dit is nimmer vertoond!'
'Hoe moet dit aflopen?' vroeg Tom Poes. 'Het is levensgevaarlijk, dat die woesteling over de straat loopt! Wat moeten we doen? Wat moeten we met die Solfer beginnen?'
'Niets!' zei de professor eenvoudig. 'We moeten niets met hem beginnen, we moeten veeleer met hem eindigen!'

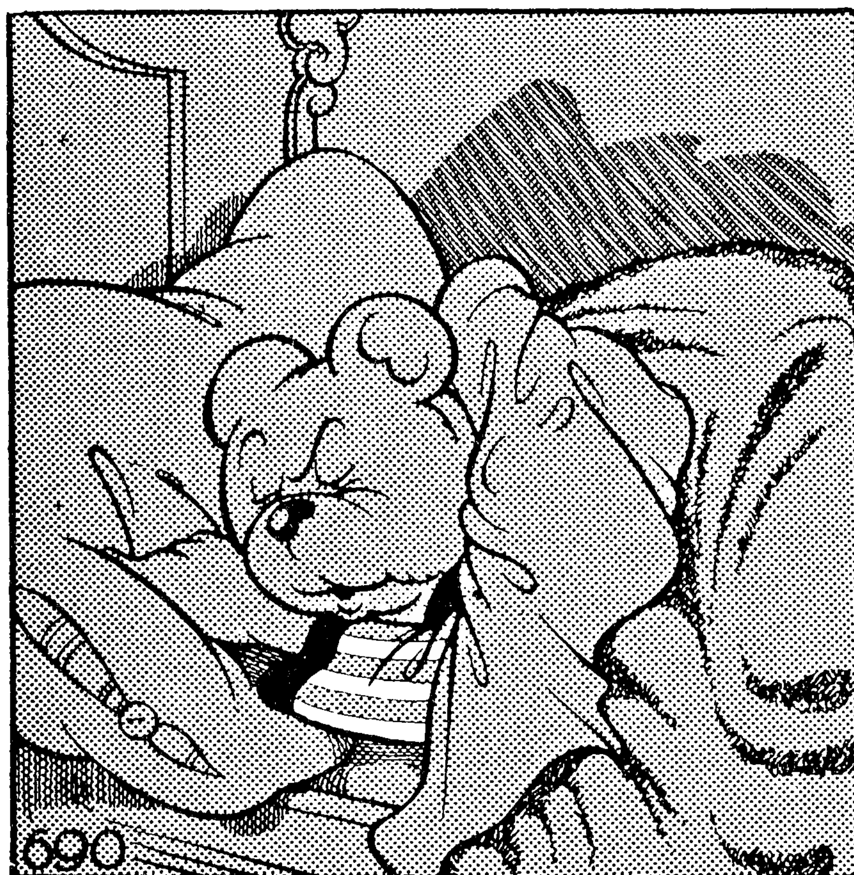
'Geloof me, aardig manneke!' sprak Sickbock, zich het voorhoofd afvegend, 'we zijn door het oog van een naald gekropen. Deze Solfer is nu nog slechts een kleuter. Over enige maanden echter, zal hij een jongeling in de bloei van zijn jeugd zijn. Over een jaar is hij de mannelijke leeftijd genaderd en zal dan de hoogte van een kerktoren benaderd hebben. Tegen die tijd zullen zijn maaltijden bestaan uit treinstellen, stationsemplacementen, automobielen en woningcomplexen. Over twee jaren, wanneer hij de middelbare leeftijd heeft bereikt en zijn gebit niet meer zo sterk is, zal hij trek gaan krijgen in gewone lieden als burgers en misschien zelfs wel geleerden! Door het geknoei van uw dikke vriend is dit verschijnsel, Solfertje, in het daglicht getreden. Welnu, leer van mij, aardig ventje, dat dit onverantwoordelijk was.'

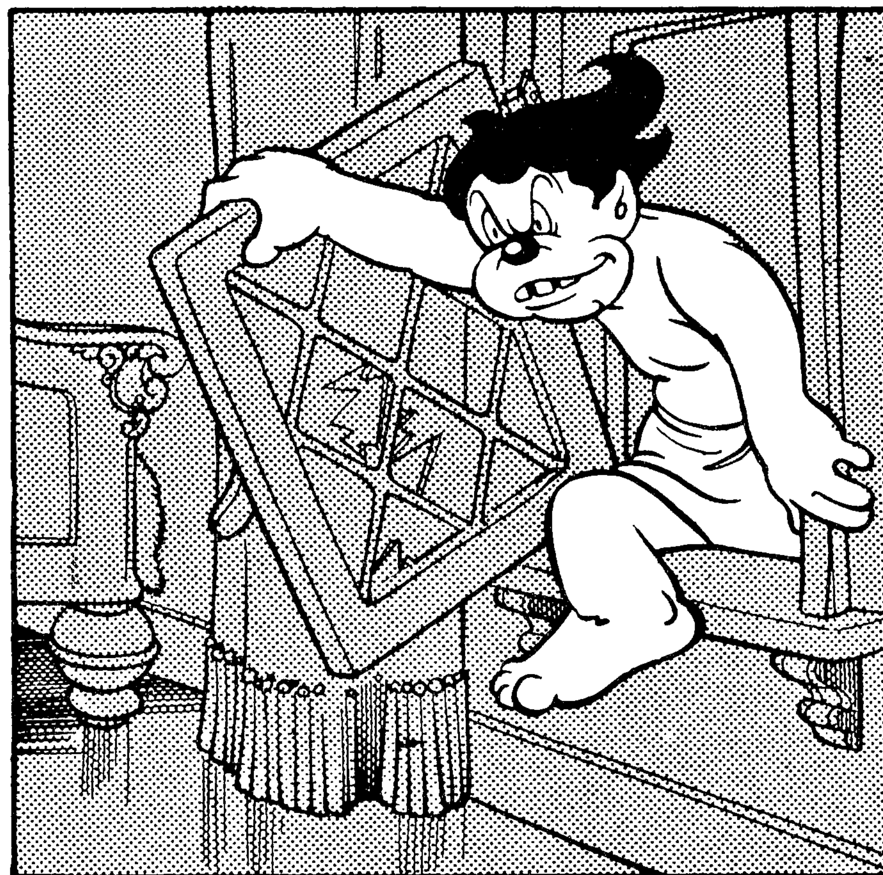
'Maar je hebt het zelf nog veel erger gemaakt!' riep Tom Poes. 'Je hebt hem allerlei dingen te eten gegeven, waardoor hij is gaan groeien. Zonder jou zou het niet zover gekomen zijn!'

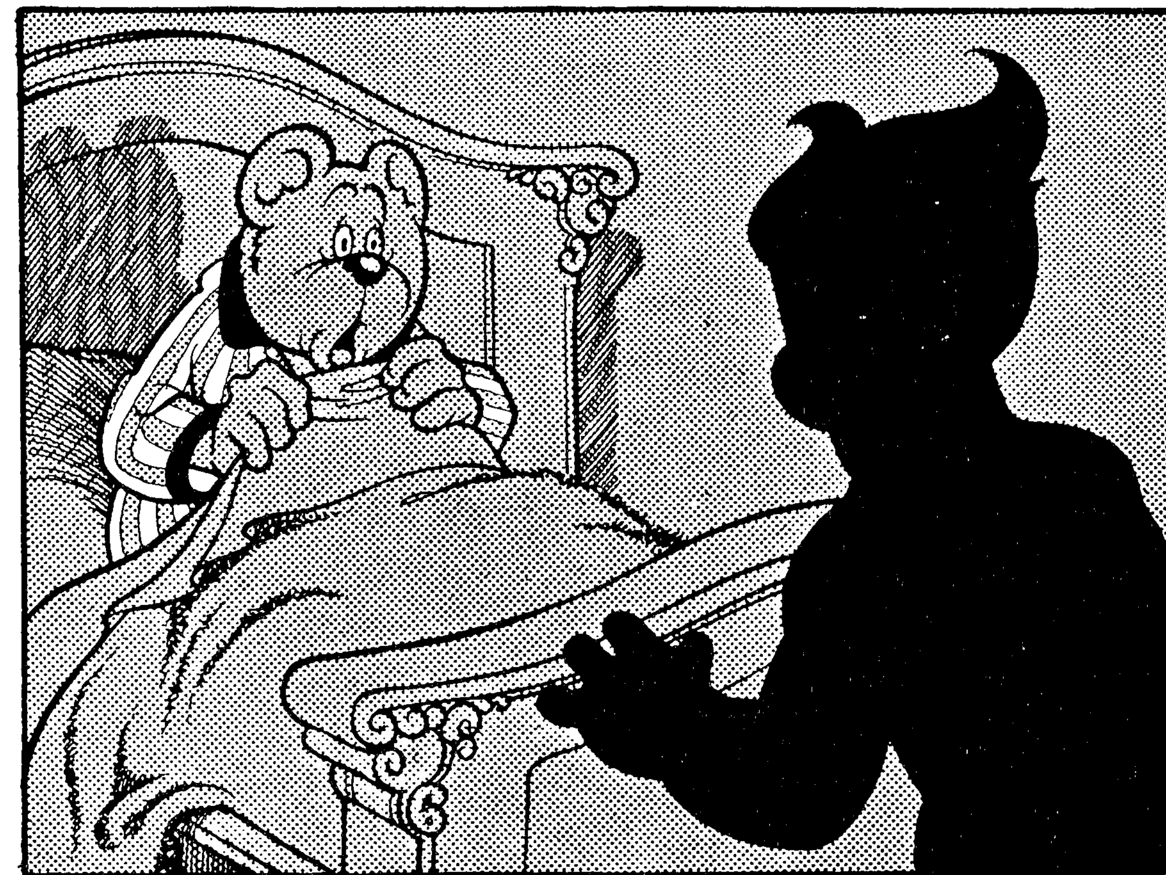
'Dat is iets anders!' zei de professor onderwijzend. 'Wanneer een man van de wetenschap zich met iets dergelijks bezighoudt heet het 'Vooruitgang'. Maar wanneer onbevoegden als jullie zo iets doen noemt men het 'Revolutie' of 'Defaitisme'. Volg je me?'

'Nee', zei Tom Poes. 'Maar laten we niet langer praten. Is er geen manier om een einde aan dat verschrikkelijke gevaar te maken?'

'Zeker!' zei Sickbock. 'Er is maar één goede manier en dat is de wetenschappelijke! Hier is een eenvoudige injectiespuit, gevuld met anti-hipolyn... Eén prik en de transplastwerking treedt onmiddellijk in. Meer behoef ik niet te zeggen, hoop ik.'

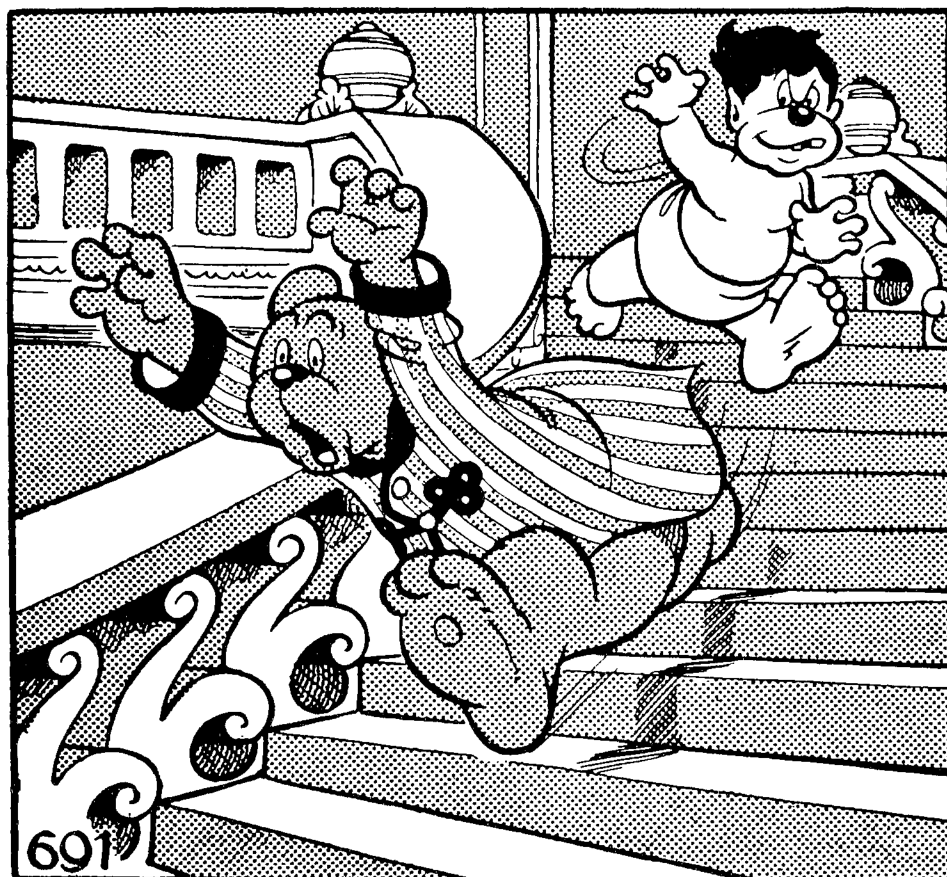

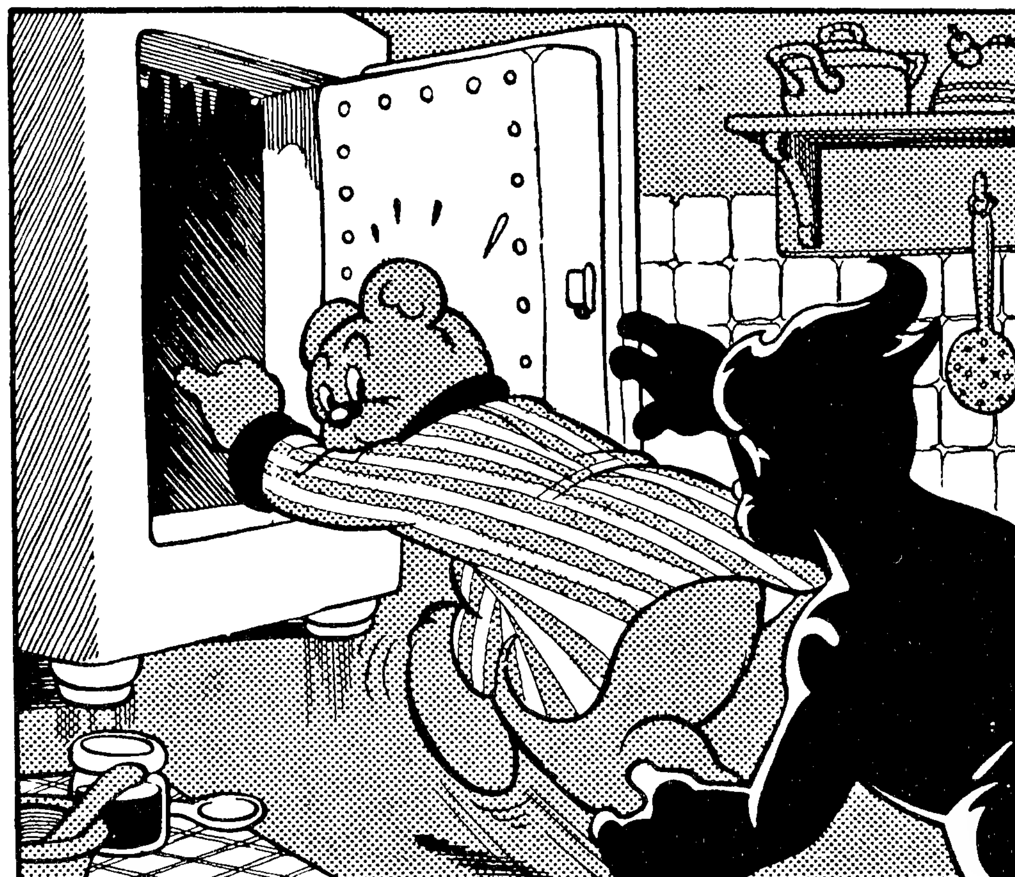
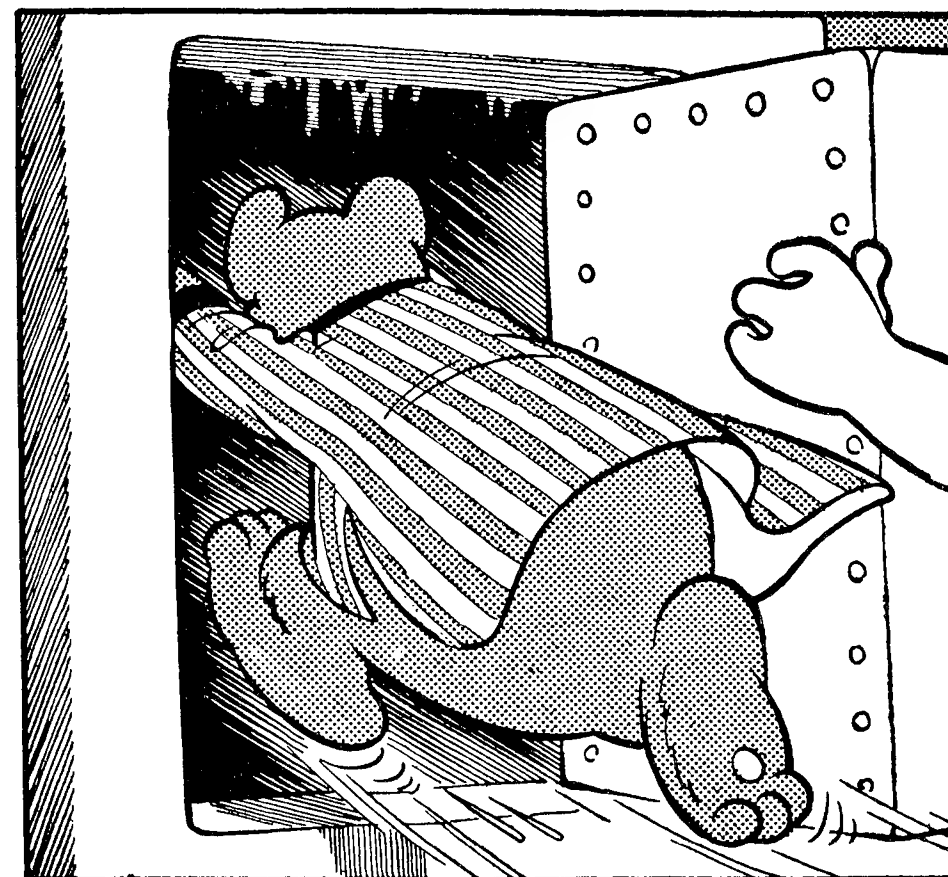

Terwijl al deze dingen plaats vonden in de goede stad Rommeldam had heer Bommel de slaap gevat en dommelde nu onrustig voort. De ene kwade droom volgde de andere op en geplaagd wierp hij zich om en om tussen zijn doorwoelde dekens.
'Oei, oei...' mompelde hij kreunend, of hij mompelde: 'Nee, nee! Als je begrijpt wat ik bedoel... oei!'
Het was goed te merken, dat hij een spannende dag achter de rug had en dat hij oververmoeid was. Helaas, het zag er naar uit, dat er nog geen einde was aan zijn zorgen. Een zacht schuivend geluid klonk langs de buitenmuur en daarna werd er aan het raam gefutseld. Een donkere gedaante tekende zich een ogenblik af tegen de door de maan verlichte hemel en brak toen door het dichte venster heen naar binnen.

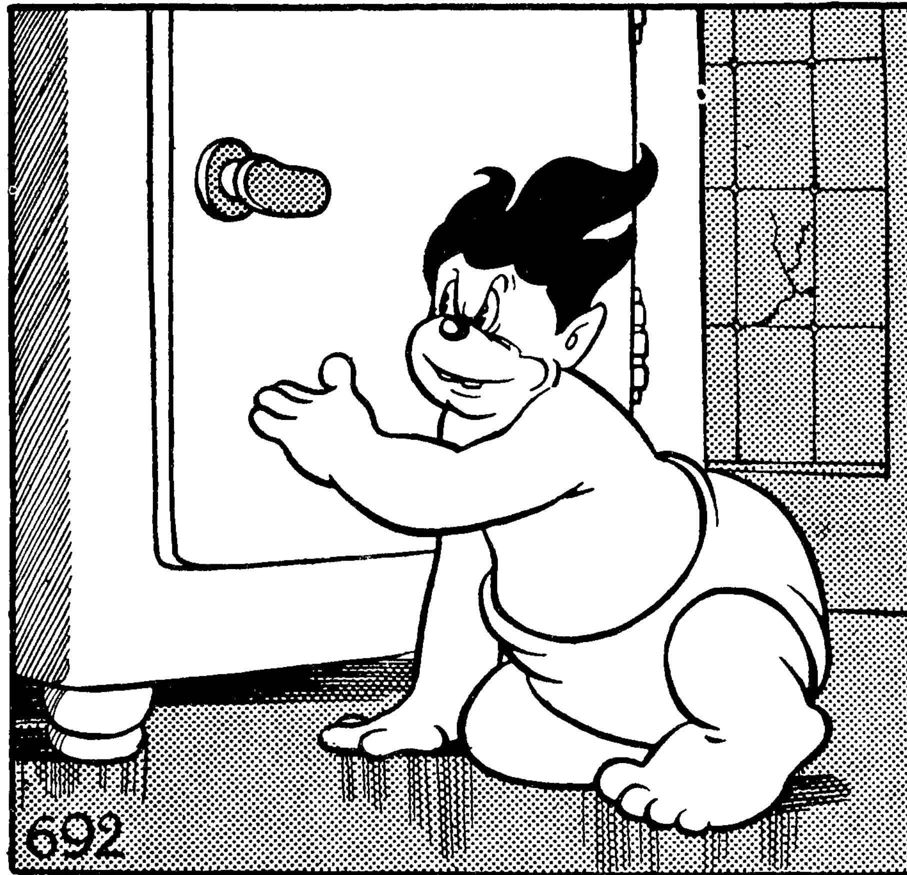
'Wah...? Wahhat?' mompelde heer Bommel, zich op een andere zijde wentelend. 'Niet gooien...' voegde hij er zuchtend aan toe. Maar plotseling schoot hij overeind en sperde zijn ogen zo wijd mogelijk open. Voor zijn voeteinde bewoog de plompe gestalte van Solfertje zich dreunend naar hem toe.
'Solfertje!' kreet heer Ollie. 'Ga weg, Solfertje! Ik heb je nog nooit kwaad gedaan! Ga zoet slapen, Solfertje! Toe, dan krijg je morgen een lekker bordje pap van oom Ollie!'
Het woord 'pap' deed waarschijnlijk geen goed aan heer Bommel's vermaning. Solfertje krijste ten minste op zo'n ruwe toon 'Ta, ta', dat heer Ollie met een rauwe kreet onder de dekens uitschoot en de gang oprende...

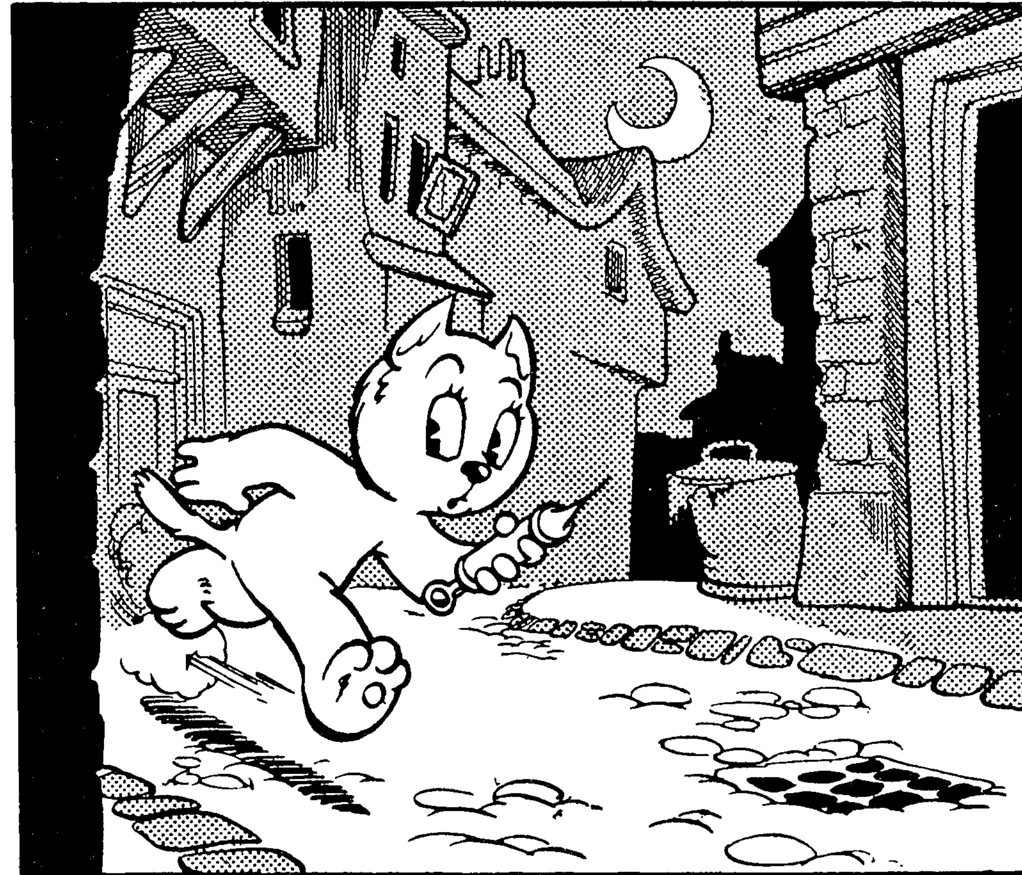
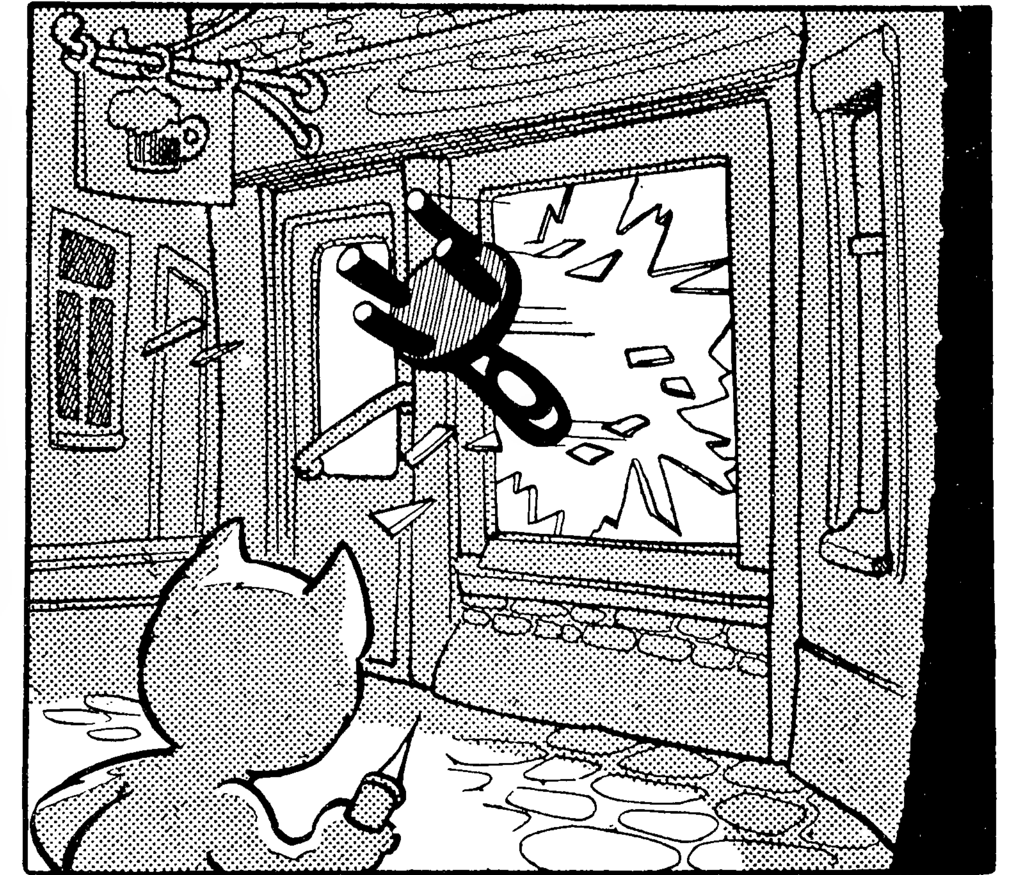

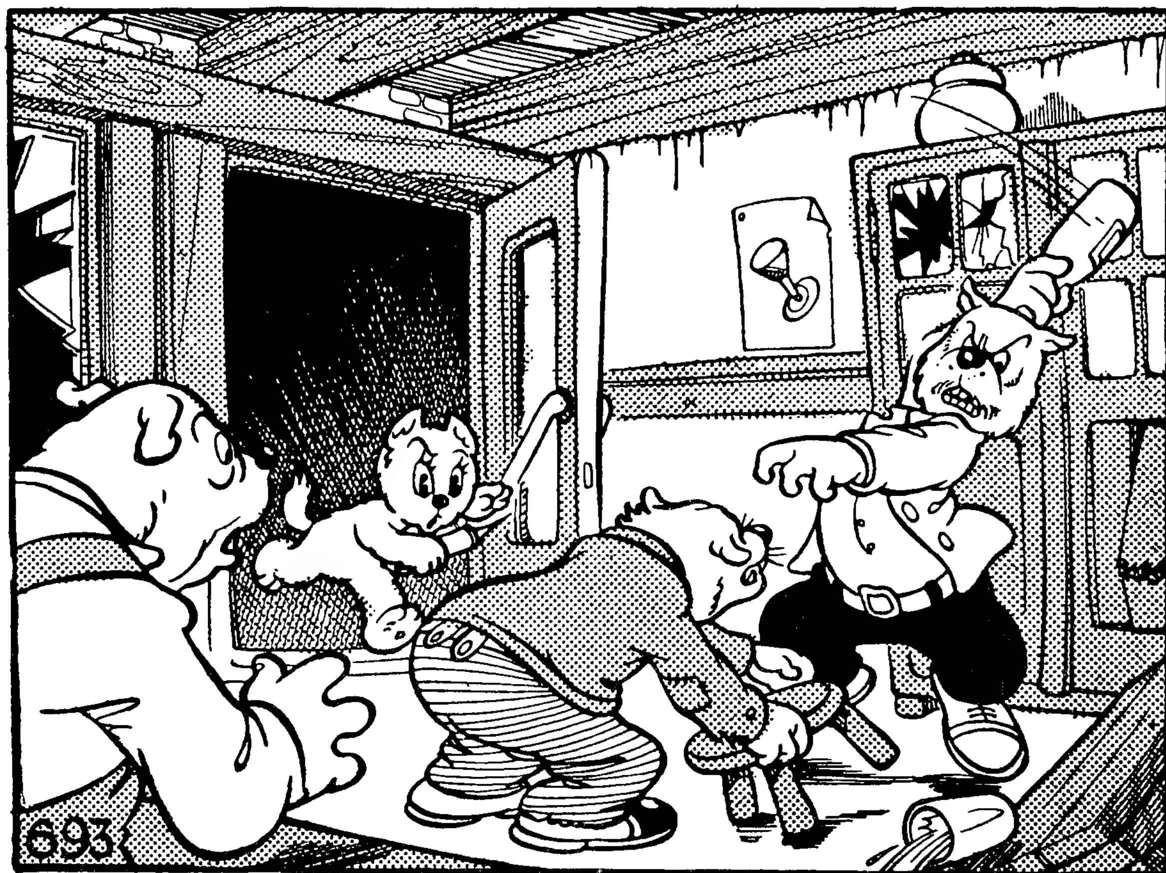
Heer Bommel rende gillend de gang door en stortte zich, gevolgd door Solfertje, de trappen af. De treden kraakten en dreunden, de wanden trilden en ergens in een kamer stortte een vaas op de grond te pletter. Het was een verschrikkelijke achtervolging en de eeuwenoude muren weerkaatsten heer Ollie's angstgeschreeuw.
Ik weet niet wat Solfertje voor bedoelingen had, maar de uitdrukking op zijn gezicht voorspelde niet veel goeds. Waarschijnlijk zat het trekken aan zijn oor hem nog steeds dwars en bovendien vermoed ik, dat hij een haatdragend karakter had. Hoe het ook zij, het zag er naar uit, dat dit avontuur voor heer Bommel erg ongunstig zal aflopen.

Joost werd wakker van het lawaai. Hij stapte uit zijn bed, sloeg een kamerjas om, schoot in zijn pantoffels en trad op zijn kamerdeur toe, die hij vervolgens stevig grendelde. (Dat is op de tekening niet te zien, om de eenvoudige reden, dat Joost zich ook niet liet zien.) Hulp van die kant was er dus ook niet te verwachten. Maar heer Bommel, in zijn grote nood vond ten slotte nog een schuilplaats. Op zijn vlucht belandde hij in de keuken en het eerste wat hem daar opviel was de openstaande deur van de ijskast. Met een geweldige sprong was hij binnen en met een dreunende slag trok hij de deur achter zich dicht – net op tijd om aan de grijphanden van Solfertje te ontkomen...

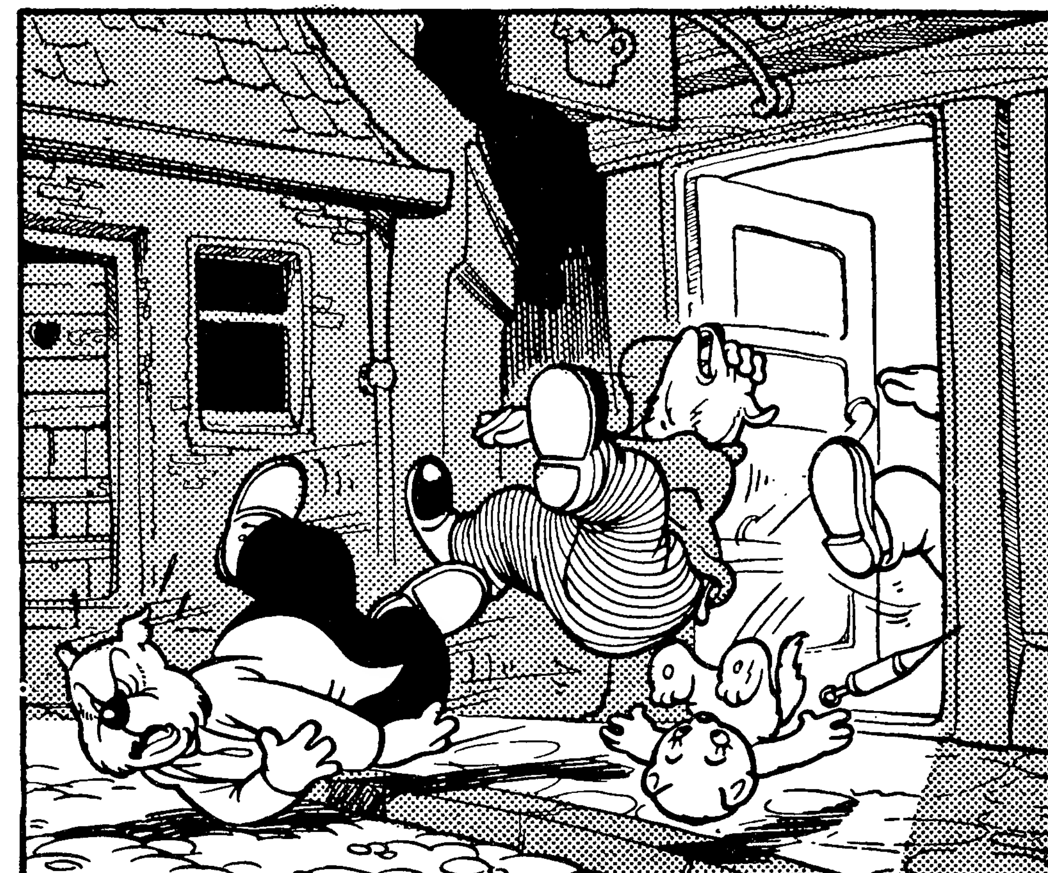

Solfertje stuitte terug tegen de plotseling gesloten ijskastdeur, keek even verbaasd en ging toen met een berustende zucht op de grond zitten. Hij loerde met een gemene grijns naar het meubelstuk, waarin heer Bommel zich onrustig rondbewoog. (Hij kreeg het namelijk koud en na een poosje steeds kouder en kouder.) Maar laten we hem daar even laten zitten en kijken wat Tom Poes intussen in Rommeldam uitvoerde.
Zoals de opmerkzame lezer zich nog zal herinneren, had hij van professor Sickbock een injectiespuitje gekregen, met de opdracht om Solfertje daarmee een injectie toe te dienen. Wat er dan zou gebeuren had de geleerde er niet bij verteld, maar wel had hij gezegd, dat het zaak was om haast te maken met die injectie omdat de gevolgen anders wel eens niet te overzien konden zijn. En Tom Poes, die volkomen inzag, dat dat waar was, snelde nu door de straten, op zoek naar Solfertje. Dat was natuurlijk verschrikkelijk moeilijk. Het slapende stadje leek wel uitgestorven en er was zelfs geen politie-agent om hem terecht te wijzen (want wat zou een politieambtenaar op straat zoeken wanneer er geen verkeer te bekeuren is? Zeg nu zelf!) Hij snelde dus straat in, straat uit zonder iets te vinden, toen zijn oor opeens getroffen werd door bekende geluiden. Vlak voor hem rinkelde een dure vensterruit kletterend in scherven om uitgang te verlenen aan een stoel, die in splinters op de straat neersmakte. Uit de ontstane opening klonk een rauw geschreeuw, afgewisseld met een hees gebrul. 'Dáár moet ik zijn', dacht Tom Poes. 'Daar is Solfertje!'

Tom Poes aarzelde geen moment. Gewapend met zijn injectiespuit snelde hij het gebouwtje binnen. (De deur was open omdat het een café was). Daar binnen heerste een ontzettende verwarring. Lampen lagen stukgeslagen op de vloer, tafels leunden verpletterd tegen de wanden en kapotte glazen en ander vaatwerk bedekten de grond. Twee late klanten stonden schreeuwend tegenover elkaar en maakten een luid kabaal.

'Waar is hij?' riep Tom Poes. 'Waar is Solfertje?'

'Watblief?' vroeg een van de ruziemakers, die bij deze vreemde vraag zijn ruzie vergat.

'Waar is Solfertje?' hield Tom Poes aan. 'Vlug, schiet op!'

'Zeg eens!' riep nu de andere klant, 'zoek je herrie, jochie?' Wat mankeert je, om ons hier te komen uitschelden?'

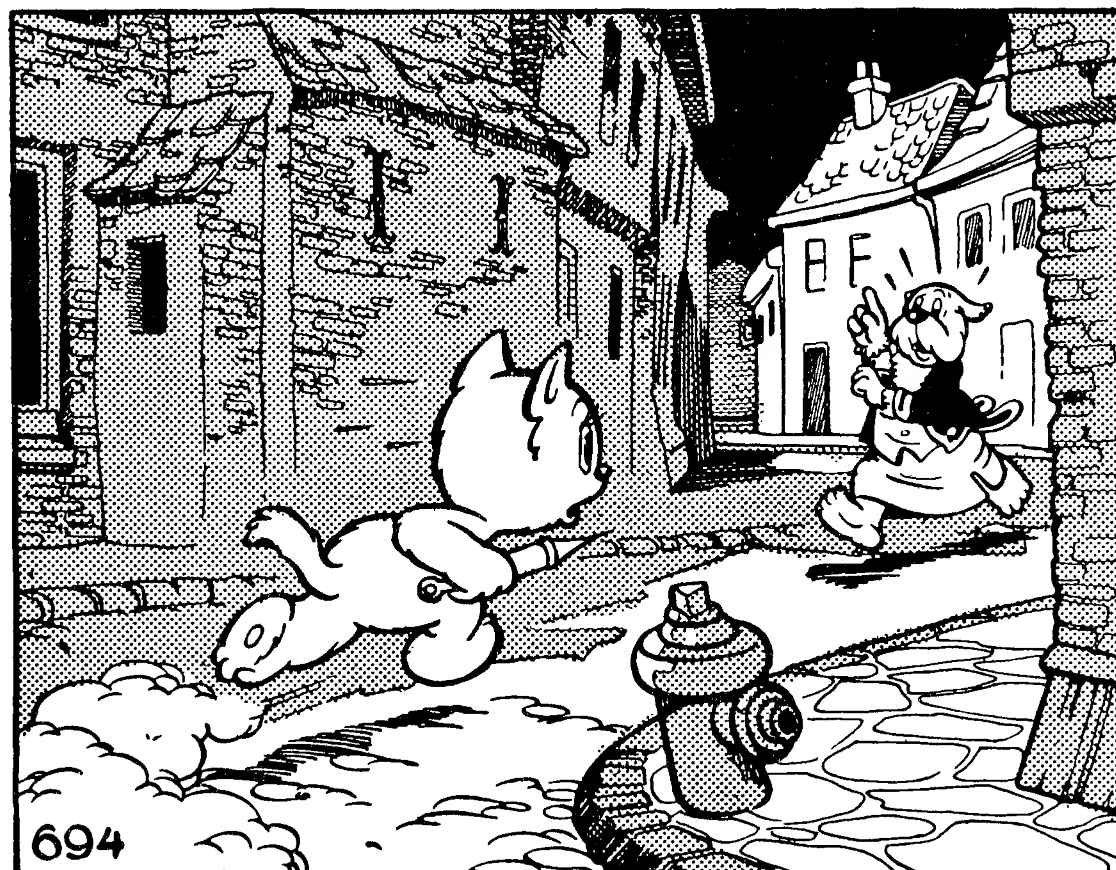
'Ik scheld niet!' riep Tom Poes ongeduldig. 'Ik vraag alleen maar waar Solfertje is! Ik...'

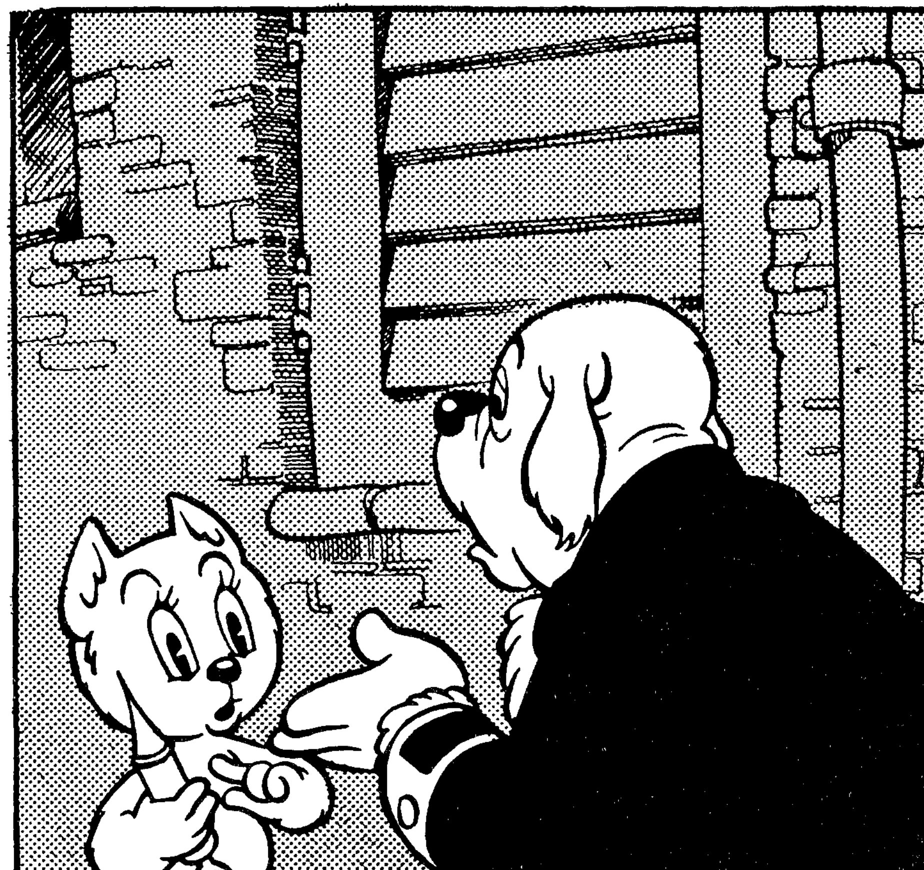
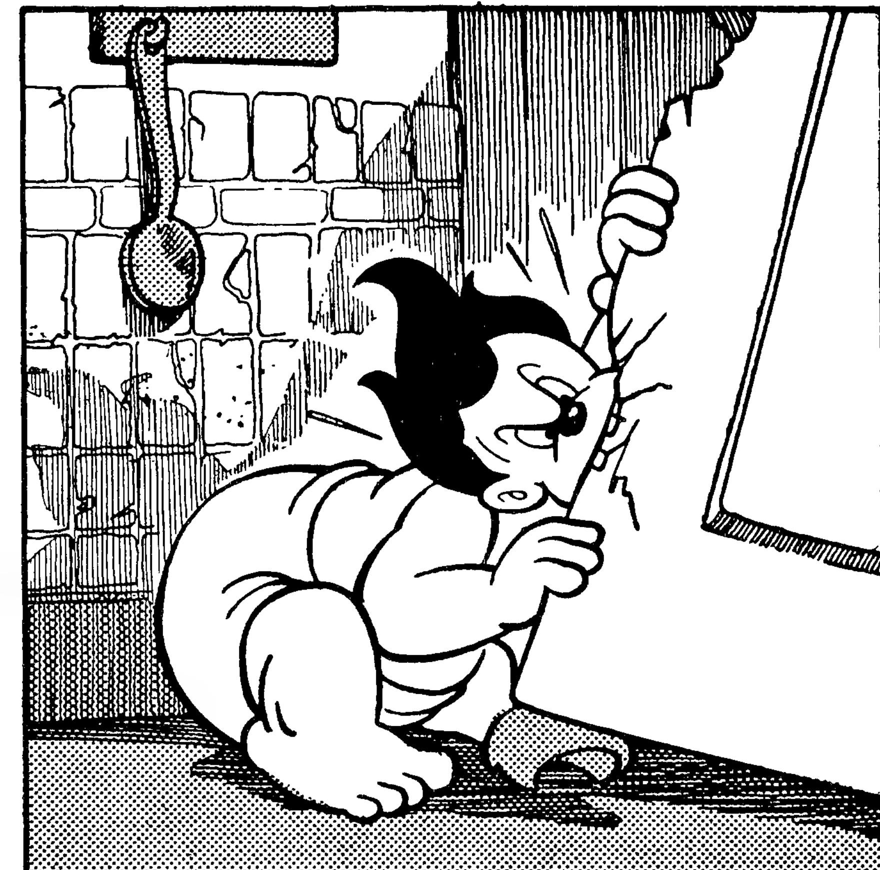
'Ha!' riep de eerste gast, zijn mouwen opstropend, 'deze hansworst denkt zeker, dat hij ons voor de gek kan houden omdat we hier een klein verschil van mening uitpraten! Ik zal je leren, jij met je Polfertje!'

'Solfertje!' riep Tom Poes. 'Ik zoek iemand, die Solfertje heet en ik dacht...'

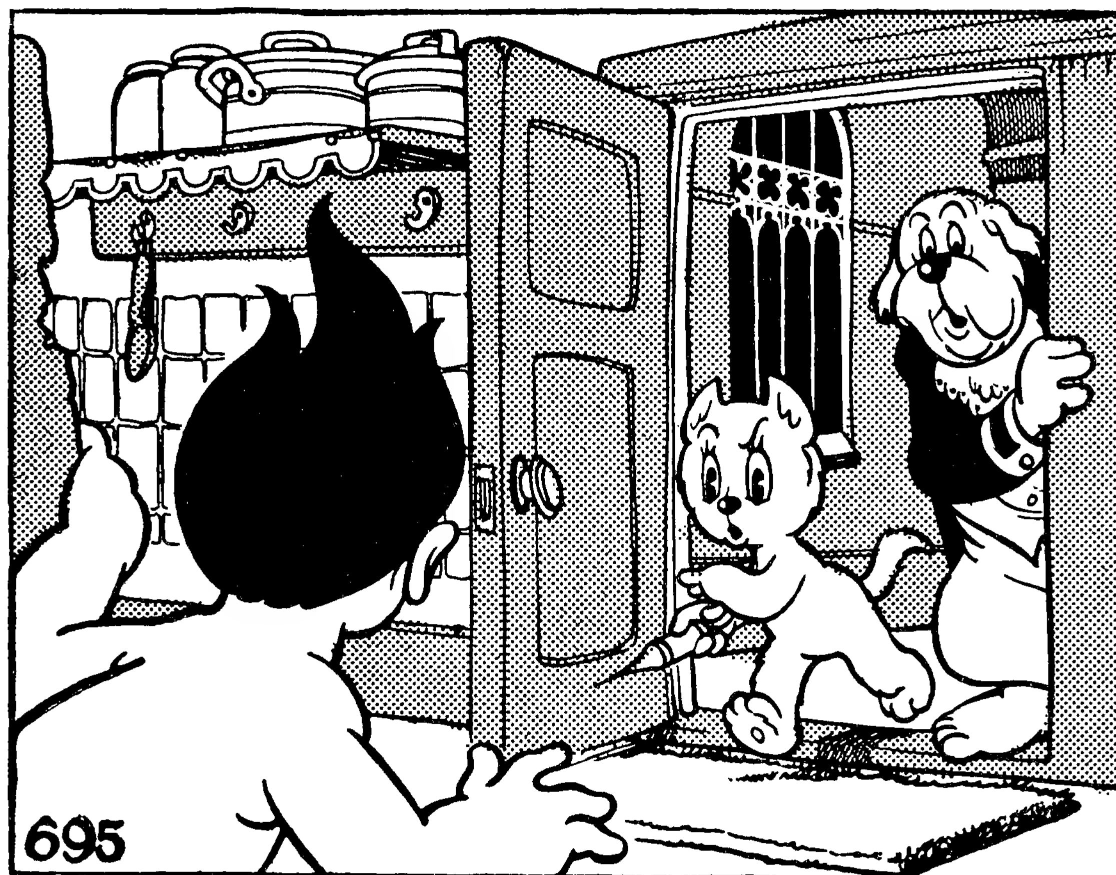
Maar nu bemoeide de herbergier zich met het geval.

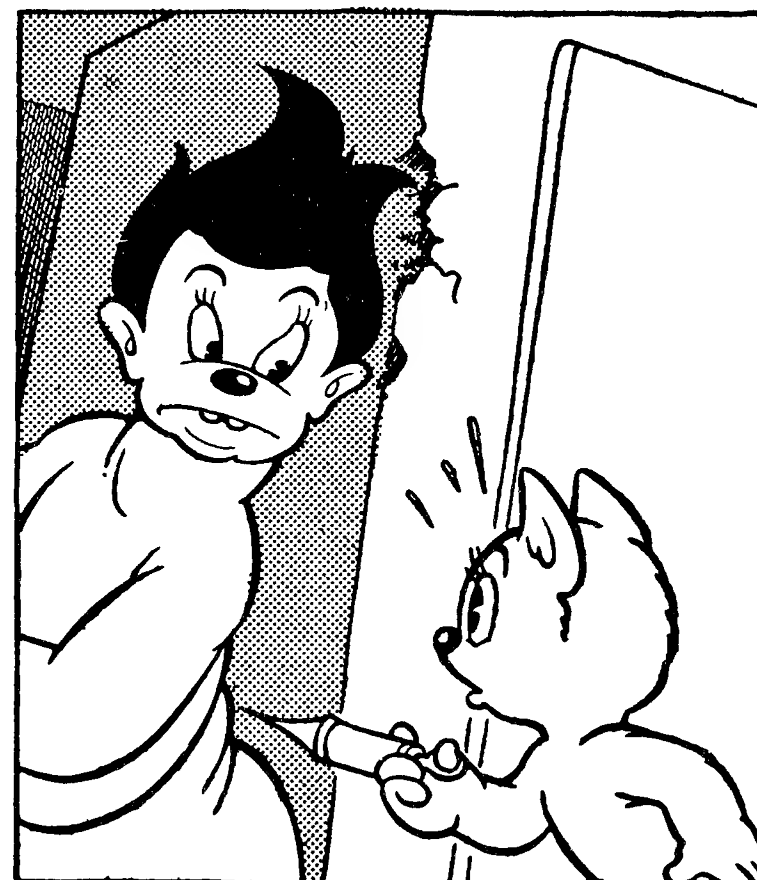
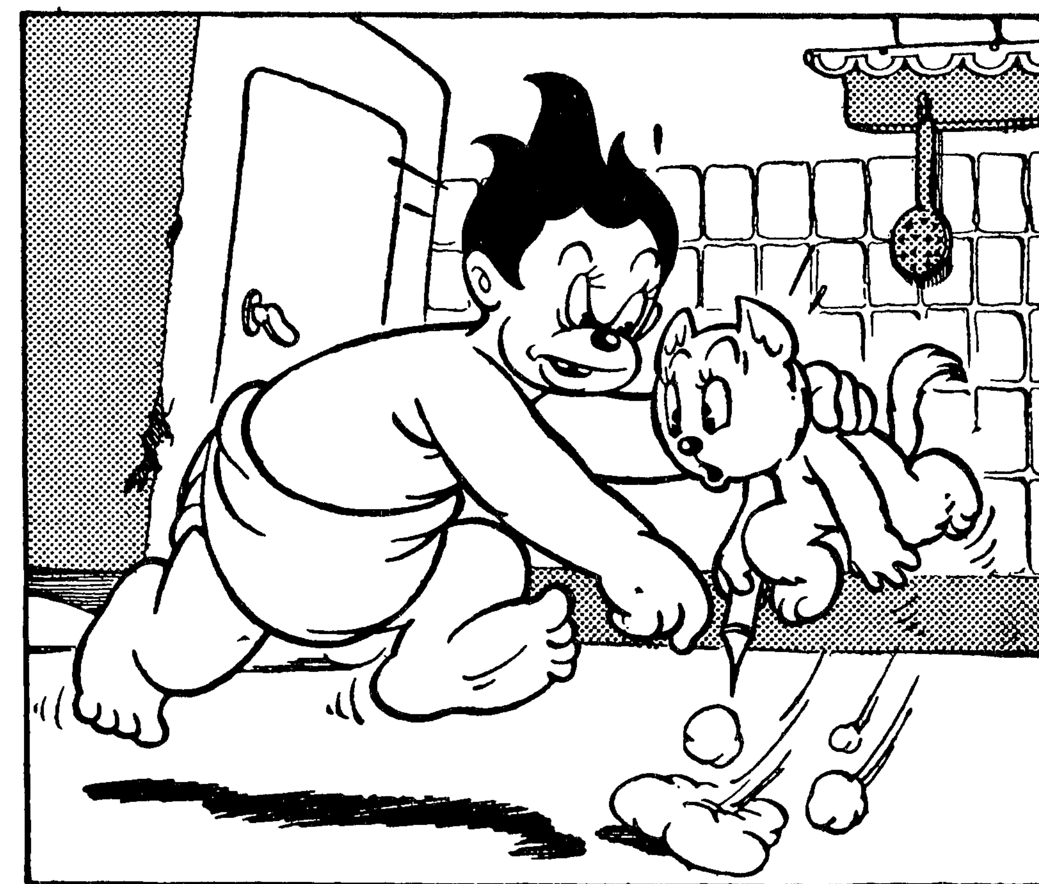
'Ik heb genoeg van dat kommelnistisch gepraat hier!' riep hij. En toen gooide hij de beide ruzie makende klanten, samen met Tom Poes de deur uit.

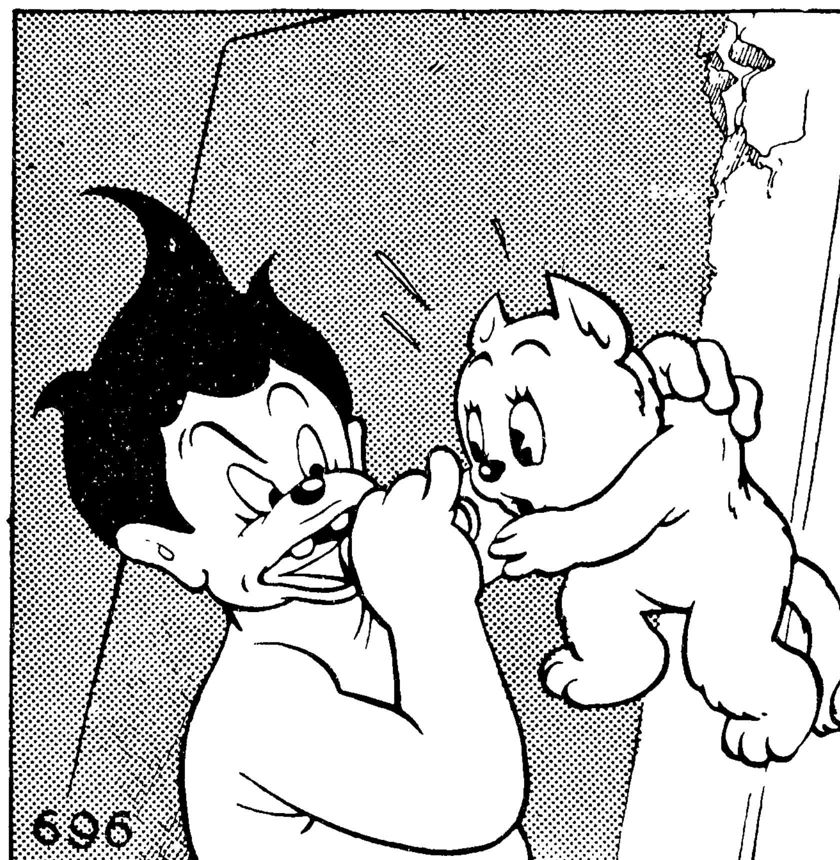

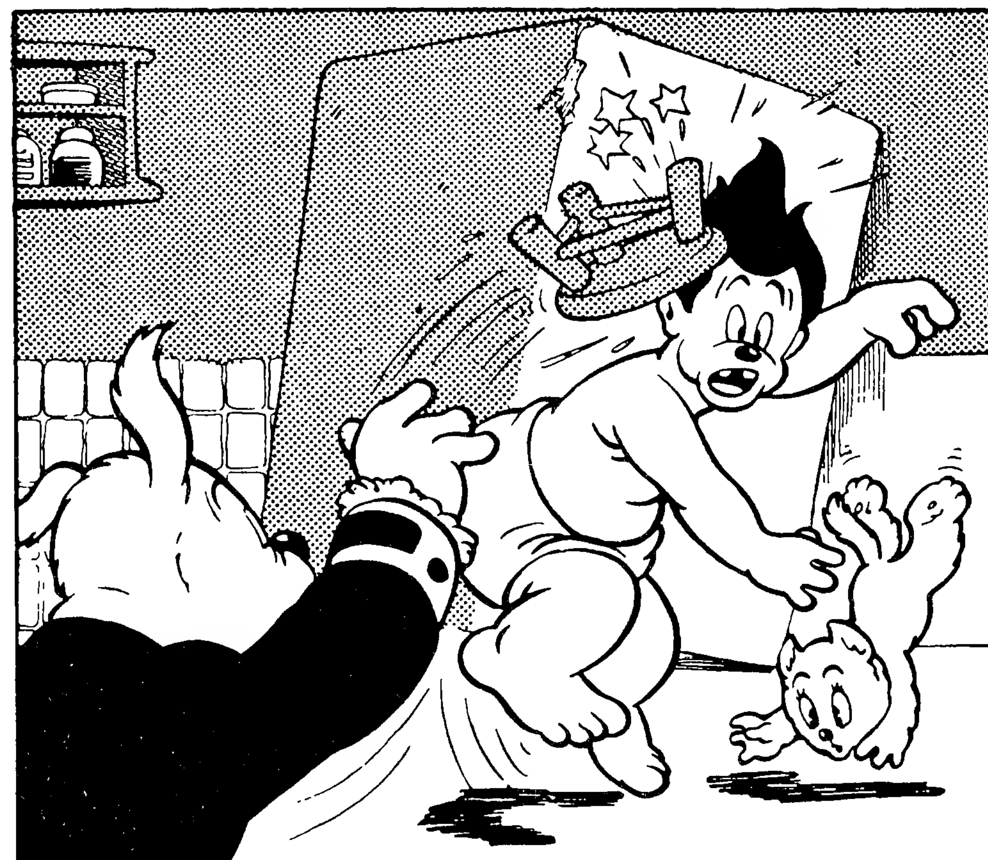
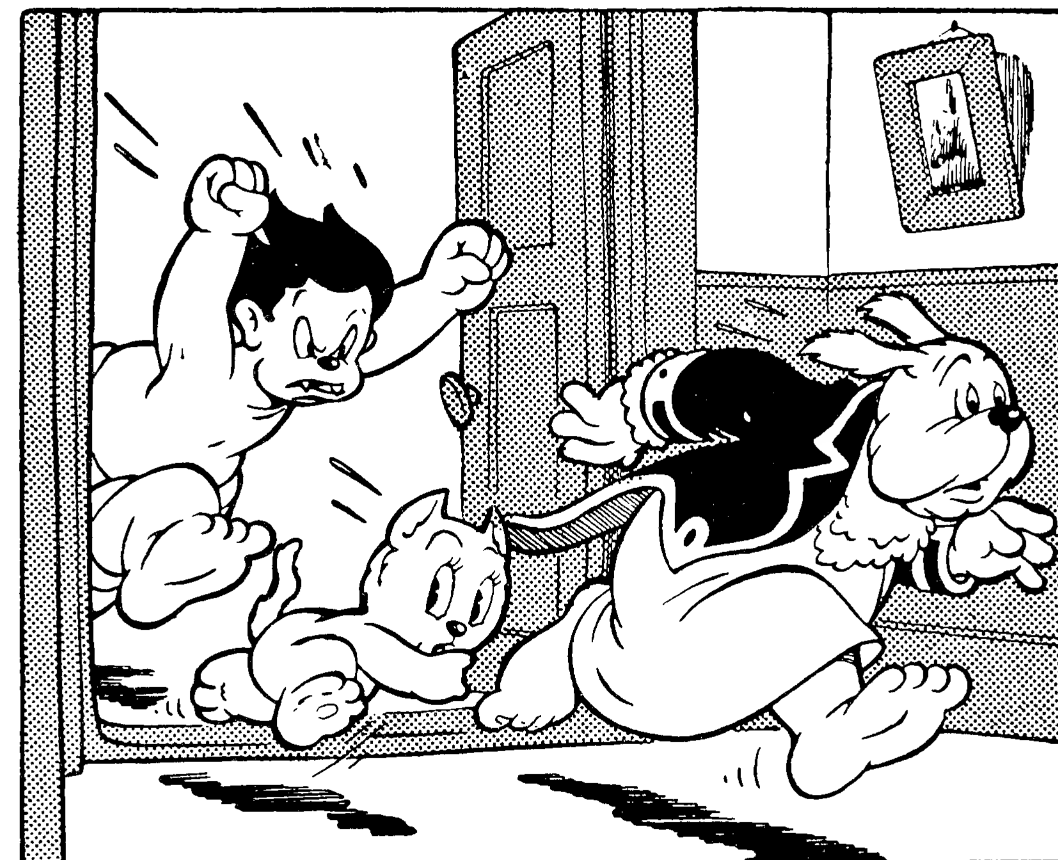
Zo stond Tom Poes dus weer op de nachtstille straat, nog steeds met de injectiespuit in de hand.
'Wat nu?' dacht hij terneergeslagen. Maar kijk, juist toen de nood het hoogst was en zelfs het scherpe verstand van Tom Poes niet meer wist waar te zoeken naderde redding. Deze redding naderde in de persoon van heer Ollie's bediende Joost, die zijn livrei over zijn nachtgewaad had aangetrokken en op het moment, dat Bommelstein weer stil was, de deur was uitgeslipt.
'Joost!' riep Tom Poes, toen hij de naderende gestalte gewaar werd. 'Joost! Waar kom jij vandaan? Weet je ook waar Solfertje is? Wat kom je in de stad doen? Is er iets gebeurd? Waar is heer Bommel?'
'Excuseer, met uw welnemen?' sprak Joost beleefd. 'Met uw goedvinden zou ik gaarne uw vragen puntsgewijze behandelen. Ten eerste: ik kom van slot Bommelstein, ten tweede: Ik weet waar Solfertje is, ten derde: ik tracht in de stad enige hulp tot het ontzet van mijn meester te krijgen, ten vierde: er is veel gebeurd, ten vijfde: heer Olivier vertoeft momenteel in de ijskast. Aangezien ik mij persoonlijk niet tegen de situatie opgewassen gevoel ben ik zeer verheugd u hier aan te treffen, als ik zo vrij mag zijn het aldus uit te drukken. Ik vermoed mee...' 'Heer Bommel in de ijskast!' riep Tom Poes, die het ergste vermoedde, 'kom mee dan! Dat is verschrikkelijk!'
Nu, de toestand op slot Bommelstein was inderdaad verschrikkelijk. Het gestommel van heer Ollie in de kast was al een poosje verstomd en Solfertje was begonnen stukjes van het meubel af te brokkelen en op te eten...

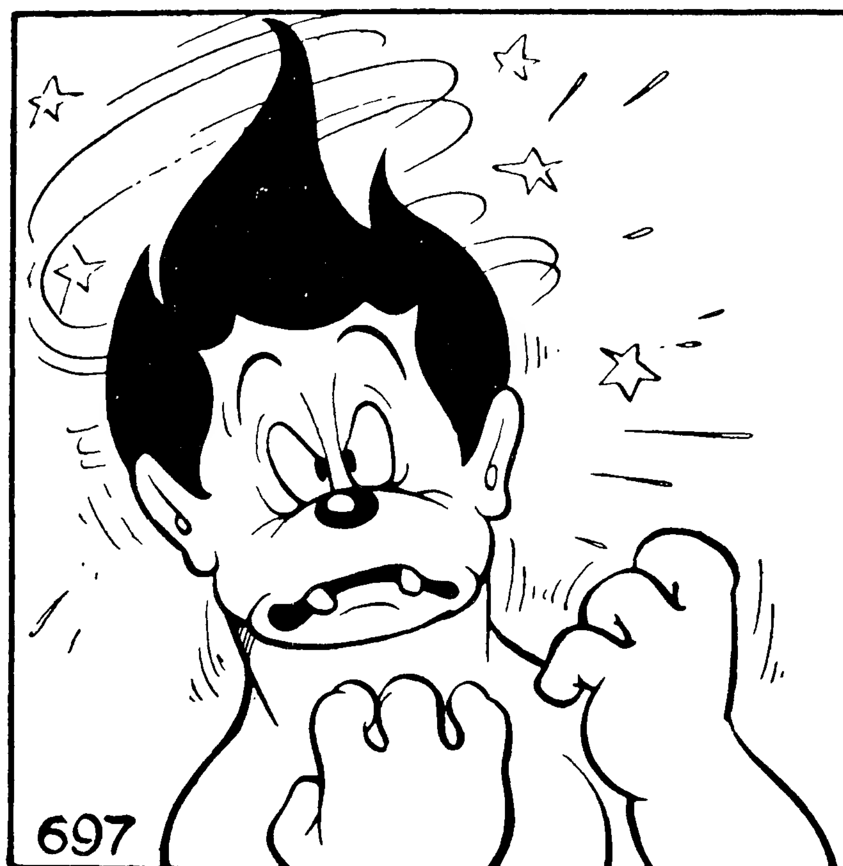

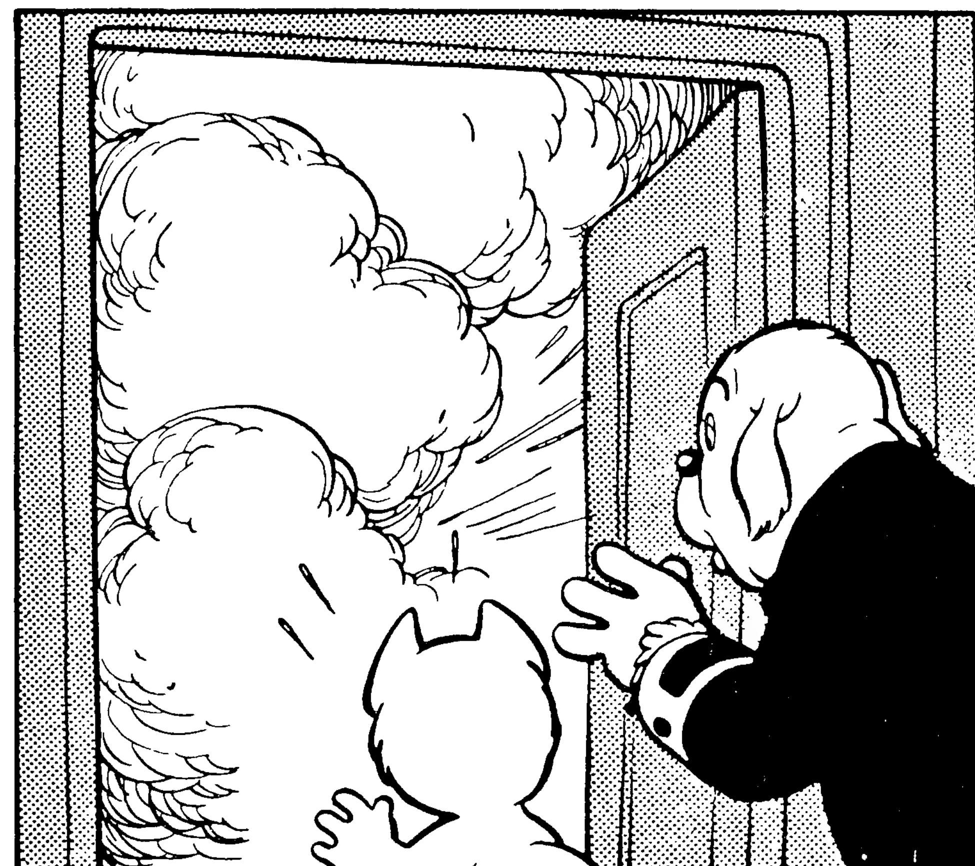
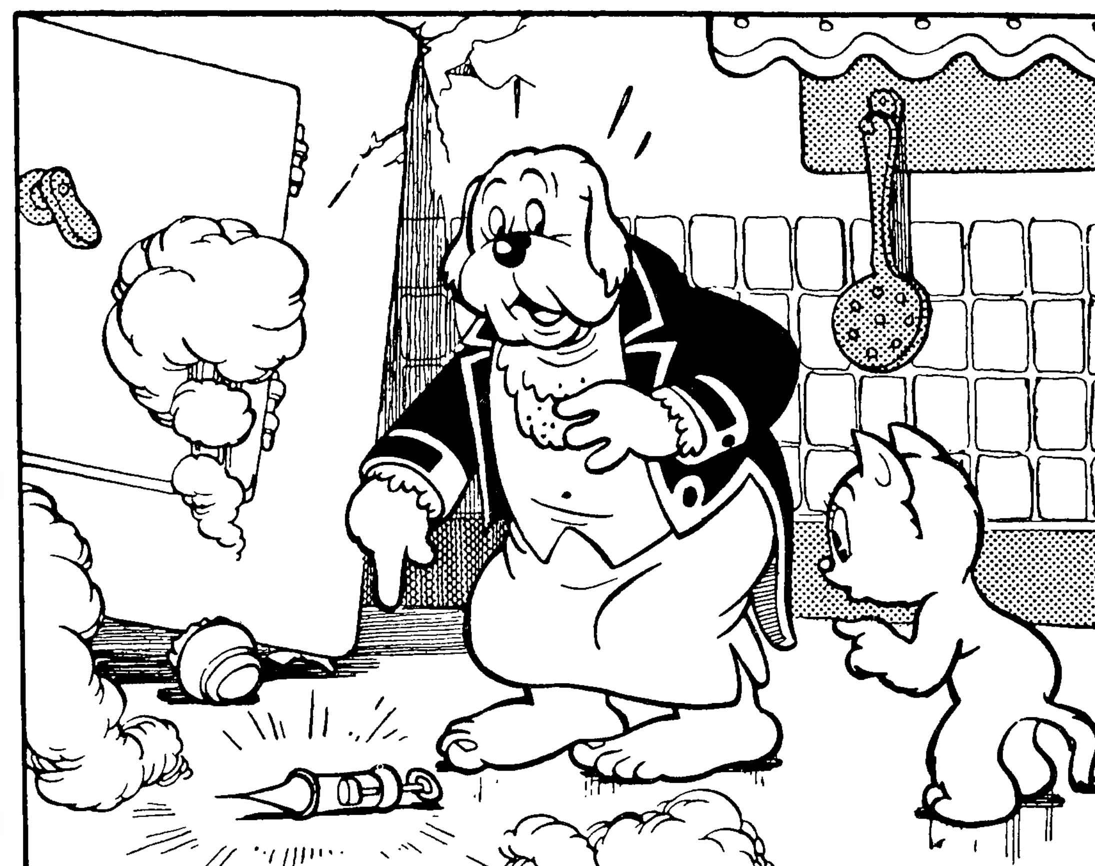
Solfertje was luidruchtig bezig met het verorberen van een ijskastpoot, toen hij de keukendeur hoorde opengaan en Tom Poes zag binnenkomen, terwijl hij het angstige gezicht van Joost om de hoek zag kijken.
In het begin schonk hij daar niet veel aandacht aan, want hij had het druk met zijn maaltijd en bovendien was zijn boosheid hoofdzakelijk op heer Bommel gericht.
'Let op, Joost!' fluisterde Tom Poes. 'Ik zal Solfertje een injectie geven met deze spuit. Wat er gebeuren zal, weet ik niet, maar ik denk niet dat Solfertje rustig zal blijven als ik hem een prik met de naald geef. Daarom moet jij hem bezighouden terwijl ik bezig ga.'
'Parpar... pardon?' vroeg Joost ongelovig. 'Wie m... moet hem bezighouden, met uw welnemen? Dat k... kan ik n... niet d... doen! N... nee, echt niet, daar zou de vakvereniging van huispersoneel zich tegen verzetten! N... excucucuseer, dat ligt niet op mijn weg!' En de onberispelijke bediende trok zich onhoorbaar terug en sloot de deur.
'Dan doe ik het alleen!' zei Tom Poes flink en hij sloop voorzichtig naar Solfertje toe, met de injectiespuit in de aanslag.
'Ta, ta?' gromde Solfertje, zijn ijskastkluif wegleggend. Er kwam een dreigende uitdrukking in de oogjes van de kleine schelm en toen, ineens, sprong hij op Tom Poes af en greep hem in het nekvel.
Tja, daar hing Tom Poes nu, niet in staat om iets te doen...

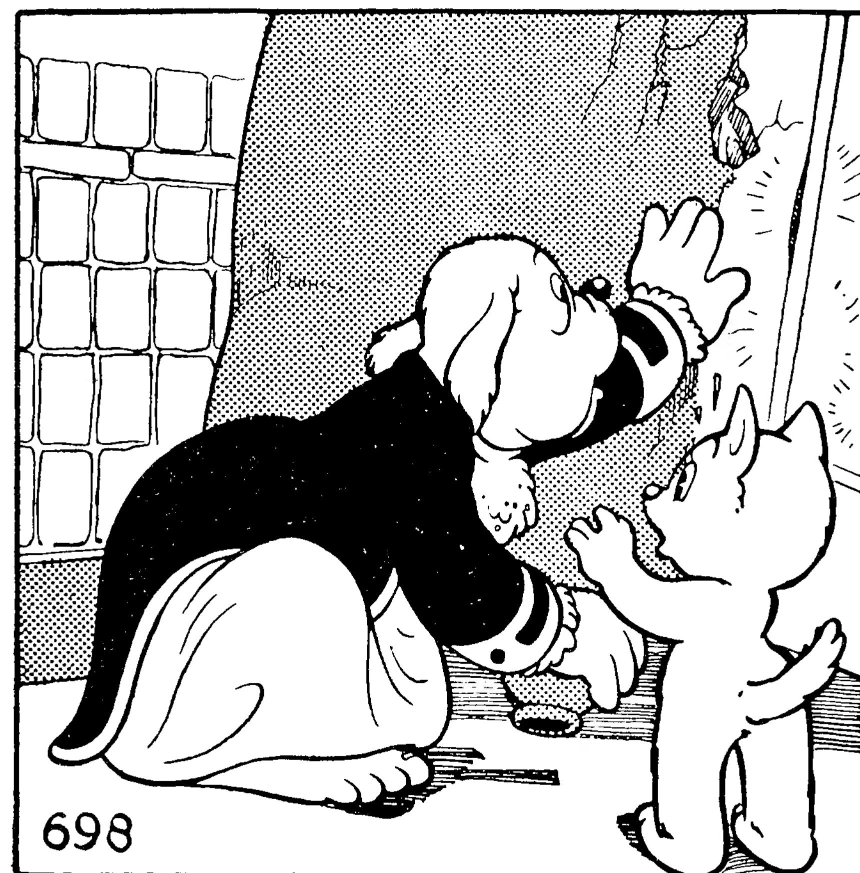

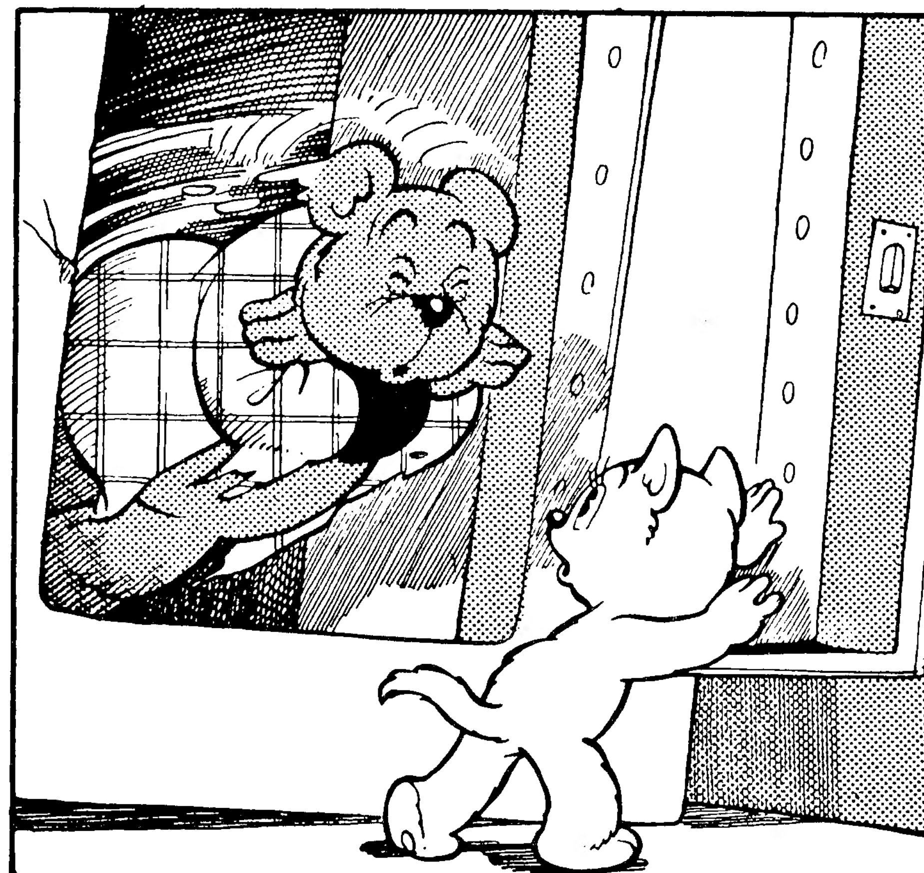
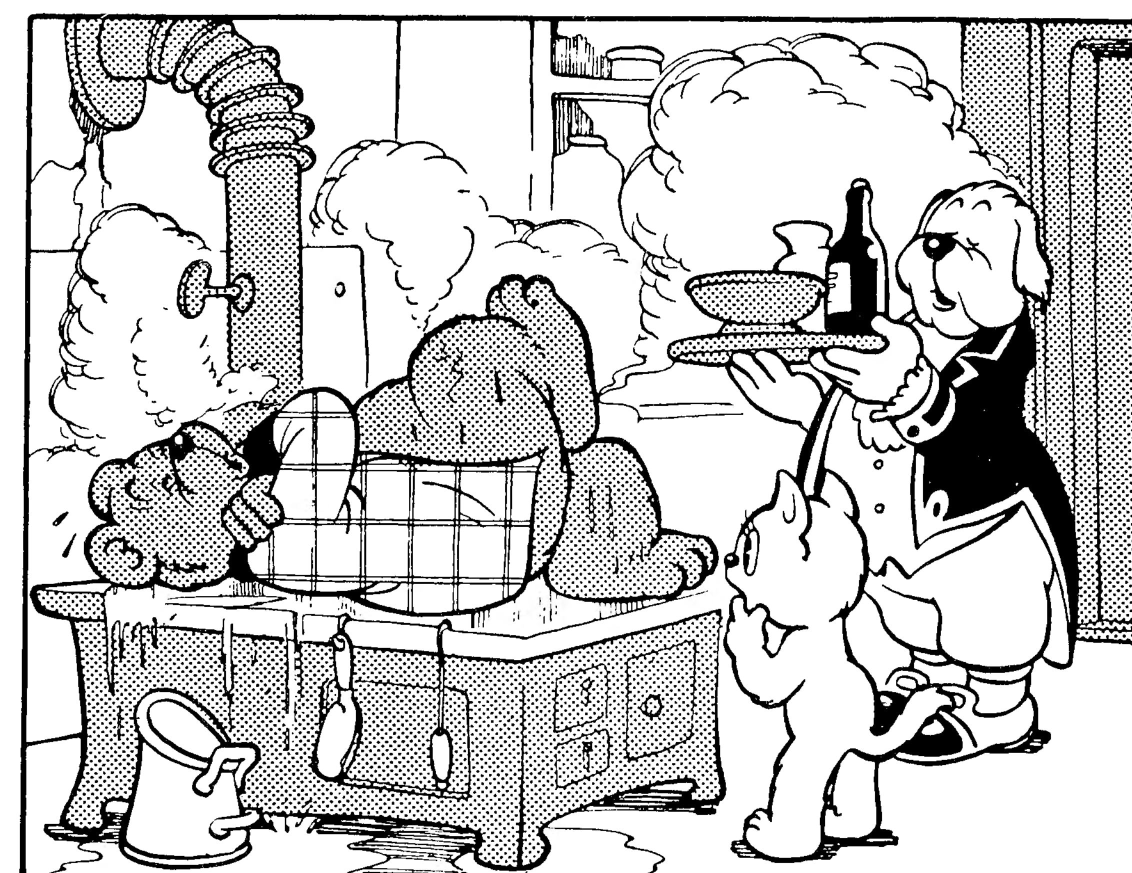
Solfertje hield Tom Poes bij nekvel vast, graaide met de andere hand naar de injectiespuit. Hij bekeek het metalen voorwerp een poosje aandachtig en toen wekte de glans er van zijn eetlust op. Met een vergenoegd gegrom stak hij het in zijn mond en slikte het door.
'Joost!' riep Tom Poes benauwd. 'Help! Joost! JOOST!!'
De keukendeur scharnierde een eindje open en het gezicht van Joost gluurde om een hoekje.
'Hebt u geroepen, met uw welnemen?' vroeg hij. 'Kan ik iets voor u doen'. 'Ja!' steunde Tom Poes, 'doe iets!'
Wat Joost dacht, weet ik niet. Misschien ging er iets leven in zijn binnenste, misschien had hij het helfhaftige moment, dat zelfs een Joost wel eens in het leven heeft, of misschien had hij alleen maar medelijden met de hulpeloze Tom Poes. Hoe het ook zij, hij greep een krukje en gooide dat zwakjes naar het hoofd van Solfertje. De klap kwam niet erg aan, maar had toch tot gevolg, dat de kleuter er Tom Poes liet vallen en overeind sprong. Nu, dat was precies genoeg, want Tom Poes nam een geweldige sprong en snelde samen met Joost de gang op.
'TATATATATA!' brulde Solfertje woedend en stortte zich naar voren...

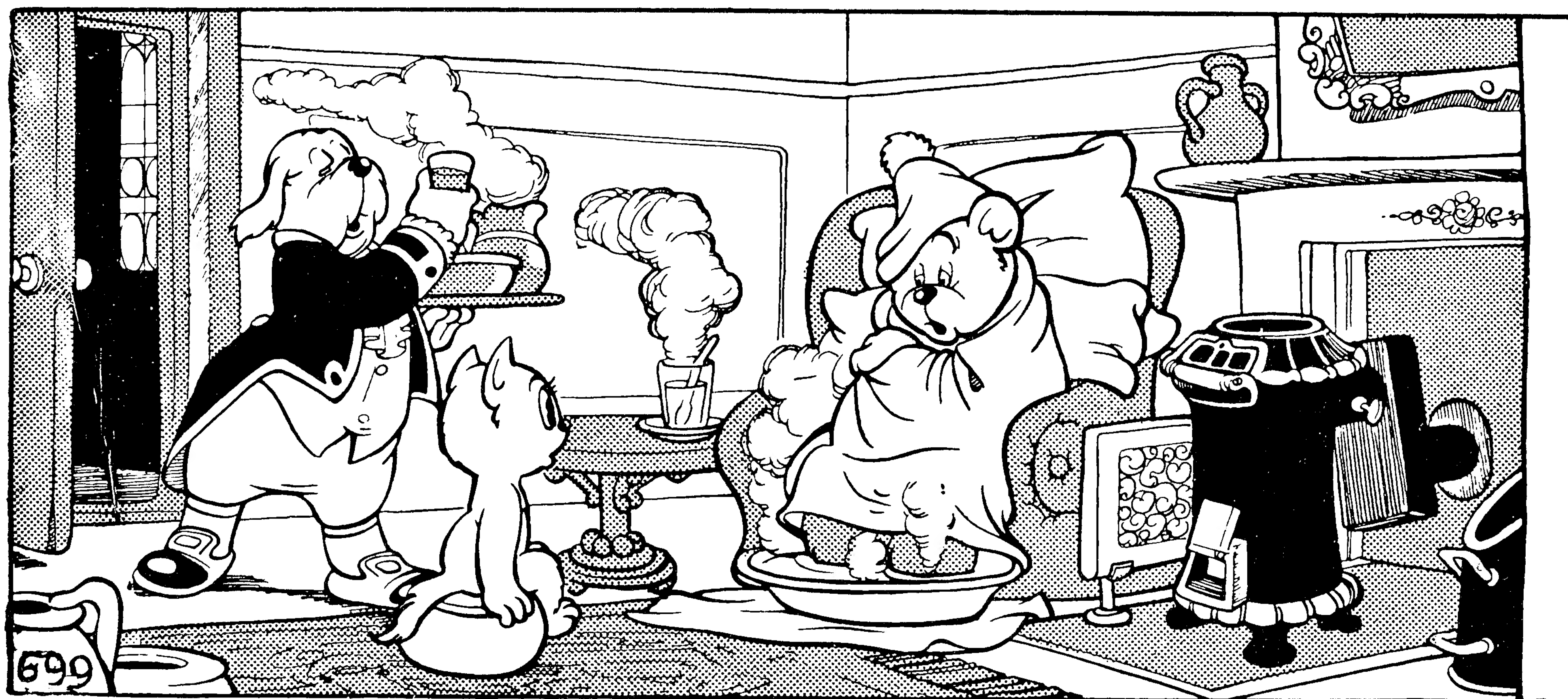

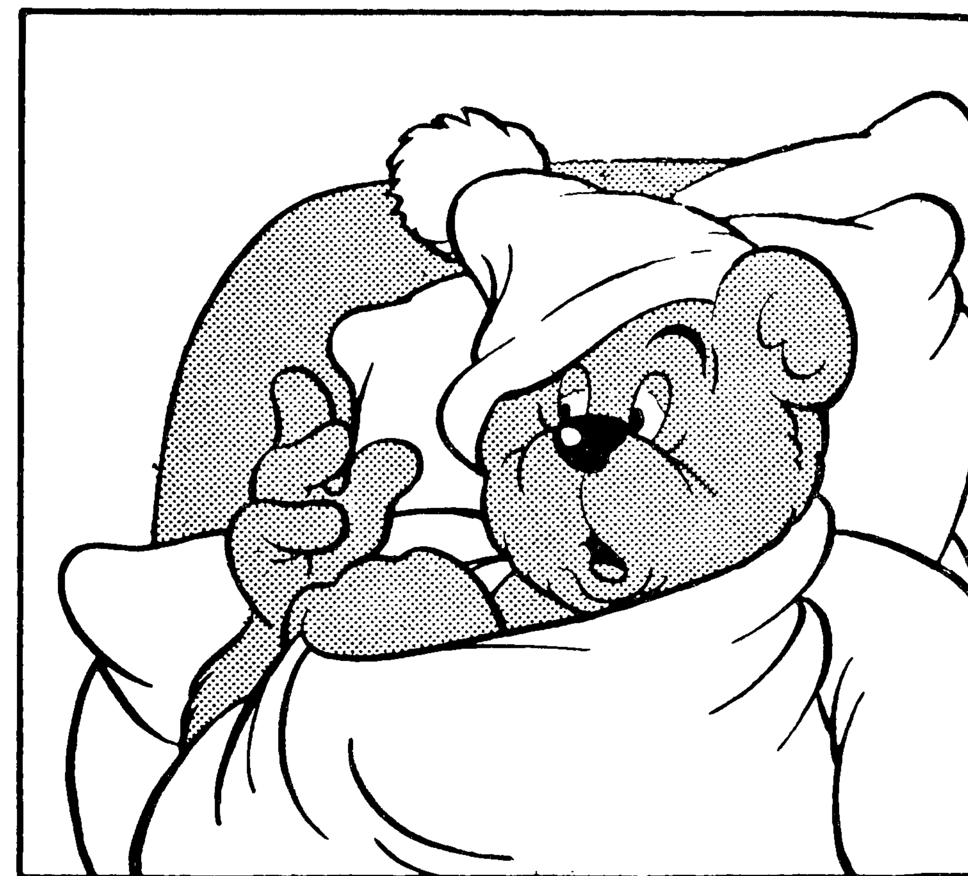
Solfertje nam dus een geweldige sprong naar Tom Poes en Joost maar halverwege die sprong gebeurde er iets vreemds. Hij plofte op de grond neer en zijn gezicht vertrok op een rare manier.
'Ta... umpf...!' zei Solfertje. 'Tja... umpfj ta!' De zaak was, dat de injectiespuit in zijn maag was beland en hem nu een maaginjectie had gegeven. Dat was natuurlijk niet de bedoeling geweest, maar het bleek, dat de uitwerking precies dezelfde was. De anti-hipolyn van professor Sickbock deed haar plicht. Wat er nu precies gebeurde, kan ik je niet zeggen omdat er een geweldige rookontwikkeling ontstond. Maar een feit is, dat Solfertje op precies dezelfde vreemde manier als hij ontstaan was ook weer verdween.
Tom Poes en Joost hielden hun looppas in en keken om toen zij een luid gesis hoorden. Alles wat zij zagen was een geweldige rookzuil, die echter snel optrok en toen zij naderbij kwamen was er van Solfertje niets meer te zien! Op de grond lag alleen een injectiespuit en daarnaast een paar stukken van de opgegeten ijskastpoten. Joost was de eerste die iets zei.
'Met uw verlof', sprak hij. 'Het komt me voor, dat de jongeheer weg is.'
'Hm, ja', zei Tom Poes nadenkend, 'het is een vreemde geschiedenis. Joost! Wanneer die spuit en die stukken staal daar niet lagen, zou ik denken, dat het allemaal maar een droom was geweest. Hm, we zullen nu eerst heer Bommel maar eens gaan vertellen, wat er gebeurd is. Waar is hij eigenlijk?'
'In de ijskast, met uw welnemen!' zei Joost...

'Is heer Bommel in de ijskast?' riep Tom Poes. 'Waar is die ijskast?' Vlug! We moeten hem er onmiddellijk uithalen, want geen levend wezen kan het al die tijd in een ijskast uithouden!'
Joost had zich intussen gebukt en probeerde moeizaam om de brokken van de poot weer onder het keukenmeubel te krijgen.
'Het is deze kast, als ik zo vrij mag zijn!' zei hij. 'Jammer, het was werkelijk een zeer goede kast... hm, misschien kan ik de poot nog lijmen.'
'Ach wat, poot!' riep Tom Poes. 'Ga weg, kerel, misschien is het al te laat! Die arme heer Ollie!'
Joost stapte geschrokken opzij en Tom Poes maakte de deur open. Een stijve, zware ijsmassa, waar men met enige moeite heer Bommel in kon herkennen tuimelde voorover naar buiten.
'Totaal bevroren!' riep Tom Poes ontzet. 'Kijk nu toch eens, Joost! Wat moeten we doen!'
'Als ik zo vrij mag zijn iets in het midden te brengen,' zei Joost, 'zou ik willen opmerken, dat de kachel nog aan is. Kijk, ik meen het fornuis daar in de hoek. Als het een beetje wil, zou heer Olivier daar misschien ontdooid kunnen worden.'
Al sprekende had de trouwe knecht het ijsgevaarte in de armen genomen en op het fornuis gelegd. Daarna begon hij ijverig en nauwgezet hete anijsmelk klaar te maken.
Tom Poes stond intussen met een zorglijk gezicht toe te kijken...

Na een lange tijd van angstig wachten begon heer Bommel weer tekenen van leven te vertonen en met een opgelucht gemoed hielp Tom Poes Joost om hem in zijn leunstoel te zetten. Ze wikkelden hem in een deken, gaven hem een liter hete anijsmelk te drinken, voerden hem kokende erwtensoep, droegen gloeiende kruiken aan en deden kortom alles wat men voor een bevroren heer behoort te doen. Maar toch duurde het nog geruime tijd voordat heer Ollie in staat was om het woord te nemen.

'Ah... ah... tsjOE!' sprak hij met zwakke stem. 'Waar is Solfertje?'

'Weg!' zei Tom Poes. 'Hij heeft een injectie in zijn maag gehad met een of ander middeltje, dat Sickbock had klaargemaakt en toen kwam er een grote rookwolk en toen was hij verdwenen... helemaal weg!'

'Ah... ah... tsJOE!' murmelde heer Bommel. 'Zo zie je maar weer, Tom Poes, wat er gebeurt wanneer men brutaal is tegen een heer! Ik verbied je om zo ondeugend te zijn, zei ik tegen hem. Je moet gehoorzaam zijn, zei ik. Ik zei:... ah... ah... TSJOE... TSJOE! Ik bedoel... ahtsjoe... AHTSJOE!!

'U bent erg verkouden, is het niet?' vroeg Tom Poes bezorgd.

'Ach wat!' zei heer Bommel, 'het ijzersterke gestel van een Bommel... ahtsjoe... ahtsjoesjoesjoe!!!... ik bedoel, het gevoelige gestel van een heer komt een gewoon verkoudheidje gemakkelijk te boven. En bovendien, wanneer ik me niet had opgeofferd zou Solfertje nu nog over de wegen zwerven als een gevaar voor de samenleving! En toch... het is jammer want het was toch zo'n alleraardigst ventje! Ah... TSJOE!!!' besloot heer Ollie...

EINDE

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*

MV

13 *De laatste Markies van Carabas*
14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*

MV

24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*
26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pierrace*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
48 *Het wroegwezen*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.